Strada Ficțiunii
KATHERINE WEBB
MOȘTENIREA

MOŞTENIREA

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

Colecție coordonată de ALEXANDRA RUSU

KATHERINE WEBB

Katherine Webb s-a născut în 1977 la Kent, în Marea Britanie. A studiat istoria la Durham University și a locuit la Londra și Veneția, unde a lucrat, printre altele, ca bibliotecară, chelneriță și vânzătoare într-un magazin de costume. Romanul ***Moștenirea*** (*The Legacy*, 2010) a primit Premiul Book of the Year 2009 din partea YouWriteOn.com.

Vocea autoarei

„Sunt sigură că oricărui scriitor îi place
să creadă că vocea sa originală se hrănește
în întregime dinlăuntrul lui, dar eu
aș spune că pe toți ne modelează cărțile
pe care le-am citit, oamenii pe care
i-am întâlnit și experiențele de viață
pe care le-am avut."

Katherine Webb

KATHERINE WEBB

MOŞTENIREA

Traducere din limba engleză de
Anca Buja

EDITURA ALLFA

THE LEGACY
Katherine Webb
Copyright © 2010 Katherine Webb

MOȘTENIREA
Katherine Webb
Copyright © 2011 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, KATHERINE
Moștenirea / Katherine Webb;
trad.: Anca Buja - București: ALLFA, 2011
ISBN 978-973-724-334-8

I. Buja, Anca (trad.)

821.111-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA**,
is strictly prohibited.
Copyright © 2011 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Rodica Frățilă

Design copertă: Alexandru Novac

Mamei și tatălui meu

Prolog

1905

Încet-încet, Caroline și-a revenit în simțiri. I-a trecut amețeala și a devenit conștientă de nenumărate gânduri, care i se zbăteau în cap ca niște păsări într-o colivie, mult prea repede pentru a le putea surprinde. S-a ridicat șovăielnic în picioare. Copilul era tot acolo, în pat. A simțit cum o trece un fior de spaimă pe șira spinării. O parte din ea sperase că nu va fi așa, că va fi dispărut sau, și mai bine, că nu va fi fost niciodată acolo. Se trăsese spre marginea mai îndepărtată a patului și se chinuia să se târască pe partea alunecoasă a cuverturii. O apucase cu pumnii lui puternici și înainta de parcă ar fi înotat foarte încet pe întinsul de mătase turcoaz. A crescut așa de mare și puternic! Probabil că, într-o altă epocă sau într-o altă viață, ar fi fost războinic. Părul lui era negru ca abanosul. Bebelușul a cercetat patul și apoi a întors capul ca s-o privească pe Caroline. A scos un singur sunet: „daa". Era o prostie, dar lui Caroline i s-a părut că fusese vorba de o întrebare. I s-au umplut ochii de lacrimi, iar picioarele amenințau să o lase din nou. Bebelușul era real, era aici, în dormitorul ei din conacul Storton, și crescuse îndeajuns de mare ca s-o ia la întrebări.

Rușinea era ca un nor, dincolo de care nu mai vedea nimic. Era ca fumul – întuneca totul, îi era imposibil să gândească limpede. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Au trecut multe minute până i s-a părut că aude niște pași dincolo de ușă, pe coridor. Inima stătea să îi sară din piept și până la urmă tot ce știa era că bebelușul nu putea rămâne acolo. Nici pe pat, nici în camera ei, nici în conac. Pur și simplu *nu se putea*, la fel cum nu se putea ca servitorii sau soțul ei să afle că fusese vreodată acolo. Poate că servitorii îl descoperiseră deja, poate că văzuseră sau auziseră ceva în timp ce ea se prăbușise inconștientă pe podea.

Nu putea decât să se roage să nu se fi întâmplat așa. N-avea idee cât timp zăcuse, cu mintea copleșită de frică și durere. Dar totuși nu îndeajuns încât copilul să se fi plictisit între timp să exploreze patul, așa că probabil nu trecuse chiar atât de mult. Mai avea timp să acționeze; nu avea încotro.

Ștergându-și fața, Caroline a înconjurat patul și l-a ridicat pe băiat, prea rușinată pentru a-l privi în ochi. Știa că și ai lui erau negri. Negri și impenetrabili ca niște pete de cerneală. Era mult mai greu decât își amintea. L-a întins și i-a dat jos toate hainele, inclusiv scutecul, chiar dacă erau destul de grosolane, ca nu cumva să existe indicii care l-ar putea aduce înapoi. Le-a azvârlit în șemineu, iar tăciunii focului de dimineață au început să fumege și să degaje un miros ușor neplăcut. Apoi și-a aruncat privirea pierdută împrejur, până când a dat cu ochii de fața de pernă brodată de la capul patului. Era o broderie frumos lucrată de mână, cu niște flori galbene. Pânza era moale și groasă. Caroline a scos umplutura din pernă și a băgat înăuntru bebelușul care se împotrivea. A făcut asta cu tandrețe, mâinile ei fiind conștiente de iubirea pe care i-o purta copilului, în ciuda minții ei, care n-o accepta. Dar n-a folosit fața de pernă pentru a-l înveli, ci a transformat-o într-un sac și a cărat bebelușul așa cum își cară braconierii iepurii. Lacrimile îi inundau chipul, izvorând din adâncul ei, dar nu se putea opri, nu-și putea dezlănțui din nou iubirea pentru el.

Afară ploua torențial. Caroline a traversat peluza cu pielea înfiorată, simțind toți ochii casei ațintiți asupra ei. De îndată ce a ajuns în dreptul copacilor, la adăpost de orice privire, și-a tras sufletul. I se albiseră încheieturile degetelor cu care strângea fața de pernă. Înăuntru, copilul se foia și gângurea, dar nu plângea. Ploaia îi curgea șiroaie pe păr și pe piele. „Dar n-o să mă curățe niciodată“, și-a spus cu disperare tăcută. Știa că exista un iaz. Un iaz artificial, pe versantul mai îndepărtat al dealului, unde moșia se întâlnea cu izvorul pârâului care trecea prin sat. Era adânc, nemișcat și umbrit; apa era întunecată într-o zi noroasă ca aceasta, acoperită de o pâclă gata să ascundă orice secret ai fi azvârlit în ea. Și-a ținut respirația în timp ce gândul ăsta i-a încolțit în minte. Au trecut-o fiori de gheață. „Nu, nu pot“, și-a zis în gând. „Nu pot.“ Îl privase deja de atâtea.

Și-a continuat drumul, dar nu în direcția iazului, ci în direcția opusă casei, rugându-se să găsească altă soluție. Când acest lucru s-a întâmplat, Caroline a răsuflat ușurată. O căruță cu coviltir

era oprită într-un luminiș, în locul unde pădurea se întâlnea cu pajiștea. Un ponei alb cu negru era priponit alături. Spinarea i se contracta din cauza vremii urâte. Rotocoale răzlețe de fum se ridicau din tubul de metal de pe acoperiș. „Spoitori", i-a trecut prin cap și o scânteie de speranță i s-a aprins în suflet. Nu va mai trebui să-l vadă niciodată, nu va mai trebui să aibă de-a face cu el. Dar va fi îngrijit. Va avea o viață.

Bebelușul a început să plângă, pentru că ploaia pătrunsese prin fața de pernă și îi ajunsese până la piele. Caroline și-a pus cu repeziciune sacul înapoi pe umăr și și-a croit drum printre copaci spre cealaltă parte a luminișului, mai departe de casă, pentru ca urmele să indice o altă direcție. Spera să pară că lăsase copilul cineva care venise din sud, dinspre câmp. L-a pus între rădăcinile împletite ale unui fag, unde era destul de uscat, și s-a îndepărtat, în timp ce țipetele lui deveneau mai puternice și mai insistente. „Luați-l și plecați!" a implorat în gând.

S-a împleticit înapoi în pădure cât de repede a putut, iar strigătele copilului au urmat-o o vreme, până când s-au stins cu totul. În acea clipă, pașii au început să-i șovăiască. S-a oprit, sfâșiată între dorința de a continua să meargă și cea de a se întoarce. „Nu-l voi mai auzi niciodată", și-a spus, dar nu era nici pe departe o ușurare. Probabil că fusese singura cale și, odată cu acest gând, un pumnal i s-a înfipt în inimă, puternic și ascuțit ca un țurțure, pentru că nu mai exista cale de întoarcere de la ceea ce tocmai făcuse, știa asta. Nu va putea uita. Va purta asta înăuntru ca pe o cangrenă: dar, așa cum nu mai exista nicio cale de întoarcere, nici nu mai era sigură dacă era capabilă să înainteze. Și-a dus mâna către pântece, acolo unde știa că un copil stătea cuibărit. L-a lăsat să-i simtă căldura mâinii, ca și cum ar fi vrut să-i demonstreze acestui copil că trăia încă, că îl simțea și că îl iubea. Apoi și-a continuat încet drumul spre casă, unde, cîteva ore mai târziu, își va da seama că, deși dezbrăcase cu atenție bebelușul, îl lăsase învelit în fața de pernă frumos brodată. Și-a cufundat fața în perna dezgolită și a încercat să și-l șteargă pe bebeluș din memorie.

„Ce pace grea! Atât de grea, de mintea-i
Pierdută-n contemplare tremură și se pleacă sub povara
Unei bizare și acute acalmii.“

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopții*

1

Măcar e iarnă. Întotdeauna venim aici pe timpul verii, așa că locul nu mai pare chiar la fel. Nu mai este atât de îngrozitor de familiar, atât de copleșitor. Conacul Storton, înspăimântător și masiv, de culoarea norilor joși de azi. Un imobil victorian în stil neogotic, cu ferestre cu lemnărie verde, scorojită și plină de mușchi. Mormane de frunze uscate lângă pereți și mușchiul care se întinde în spatele lor, până la tocurile ușilor și ferestrelor de la parter. Respir calm în timp ce cobor din mașină. A fost o iarnă tipic englezească până acum. Umedă și noroioasă. În depărtare, gardul viu arată ca niște cicatrice vineții. Azi port bijuterii în culori luminoase, vii, în ciuda locului, a senzației de austeritate pe care o degajă și a poverii lui în amintirea mea. Acum mă simt ridicol, ca un clovn.

Prin parbrizul Golfului meu alb, murdar îi zăresc mâinile lui Beth, pe care și le ține în poală, și vârful cozii ei lungi de cal. Are șuvițe răzlețe de păr alb prin ea și mi se pare că e prea curând, mult prea curând. Era îngrozitor de nerăbdătoare să ajungă aici, dar acum stă ca o statuie, cu mâinile palide și subțiri încrucișate fără vlagă în poală – pasivă, așteptând. Când eram mici, părul nostru era atât de strălucitor. Era blondul auriu al îngerilor, al tinerilor vikingi: o culoare pură, care a pălit de-a lungul anilor, până la stadiul actual de maro-cenușiu insipid. Eu mi-l vopsesc ca să-l înveselesc. Arătăm tot mai puțin ca două surori. Mi-i amintesc pe Beth și pe Dinny, cu capetele apropiate, punând la cale ceva, șușotind: părul lui era atât de întunecat, iar al ei, atât de bălai. Crăpam de gelozie pe vremea aceea, iar acum, în închipuirea mea, capetele lor arată ca yin și yang. Erau prieteni la cataramă.

Ferestrele pustii ale casei sunt întunecate de umbrele copacilor goi din jur. Copacii ăștia par mai înalți acum și parcă se

apleacă prea aproape de casă. Ar trebui curățați. Chiar mă gândesc la lucruri care ar trebui făcute? Mă imaginez oare trăind aici? Casa este acum a noastră, toate cele douăsprezece dormitoare: tavanele înalte, scările impozante, camerele de la subsol, ale căror dale de piatră au fost netezite de pașii servitorilor. Este toată a noastră, dar numai dacă rămânem să trăim aici. Asta și-a dorit mereu Meredith. Meredith – bunica noastră, cu răutatea ei și cu mâinile ei cu degete osoase. Cu mulți ani în urmă, îi ceruse mamei să ne mutăm cu toții aici și să o privim cum moare. Mama a refuzat și a fost dezmoștenită, iar noi ne-am continuat viețile fericite într-o suburbie din Reading. Dacă nu ne mutăm aici, va fi vândută, iar banii, folosiți pentru acțiuni caritabile. Meredith, o filantroapă înveterată, până dincolo de moarte. Așa că acum casa este a noastră, dar pentru puțin timp, fiindcă nu cred că vom rezista să trăim aici.

Există și un motiv pentru care n-am putea. Dacă încerc să-l surprind, dispare ca aburul. Doar un nume se ivește la suprafață: Henry. Băiatul care dispăruse, care pur și simplu nu mai era acolo. Ce-mi trece prin cap acum, în timp ce privesc crengile năucitoare? Îmi trece prin cap că *știu*. Știu de ce nu putem trăi aici și de ce este de-a dreptul uimitor până și că am venit până aici. *Știu*. Știu de ce Beth nici măcar nu se dă jos din mașină. Mă-ntreb dac-ar trebui s-o conving să iasă, așa cum trebuie s-o convingă cineva să mănânce. Nici măcar o singură plantă nu crește de aici până în dreptul casei – umbra este prea deasă. Sau poate că pământul e otrăvit. Miroase a pământ și a putreziciune, a ciuperci catifelate. *Humus*, cuvântul răzbate din lecțiile de științele naturii, de acum mulți ani. Gurile a mii de insecte mici care mușcă, lucrează, devorează pământul. Apoi urmează un moment de liniște. Liniștea motorului, liniștea copacilor, a casei și a golurilor dintre toate lucrurile astea. Mă urc la loc în mașină.

Beth se uită fix la propriile mâini. Nu cred că și-a ridicat privirea încă, nu s-a uitat la casă. Dintr-odată mă-ntreb dac-am făcut bine s-o aduc aici. Apoi, la fel de brusc, mă gândesc că am amânat prea mult, iar spaima asta îmi face stomacul să mi se strângă. Tendoanele gâtului ei sunt întinse ca niște corzi și,

așa cum stă așezată, țeapănă, pe marginea banchetei, e numai colțuri și încheieturi. A slăbit atât de mult în ultimul timp și pare așa de plăpândă... E în continuare sora mea, dar e altfel acum. Are ceva înlăuntrul ei care-mi rămâne necunoscut, ceva ce nu pot surprinde. A făcut lucruri pe care nu le pot înțelege și a avut gânduri pe care nu mi le pot imagina. Ochii, cu care-și fixează genunchii, sunt larg deschiși și inexpresivi. Maxwell vrea s-o interneze din nou. Mi-a spus-o la telefon, acum două zile, și m-am înfuriat. Dar acum mă comport diferit în preajma ei, oricât de mult aș încerca să nu se-ntâmple așa, și ceva din mine o urăște din cauza asta. E sora mea mai mare. Ar trebui să fie mai puternică decât mine. O mângâi ușor pe braț și îi zâmbesc larg.

— Ar trebui să intrăm, îi spun. Mi-ar prinde bine să beau ceva tare. Vocea mea e prea ridicată, având în vedere cât de aproape ne aflăm una de alta. Îmi imaginez recipientele de cristal, pentru băuturi ale lui Meredith, aliniate în salon. Când eram copil, obișnuiam să mă furișez în încăpere, să examinez lichidele misterioase, să mă uit cum străluceau în lumină și să ridic dopurile, pentru a le mirosi pe ascuns. Acum, că era moartă, părea oarecum grotesc să-i bem whisky-ul. Propunerea asta este modul meu de a-i arăta lui Beth că știu că n-are niciun chef să se afle acolo. Dar, oftând din rărunchi, iese din mașină și se îndreaptă cu pași mari către casă, ca și cum ar fi trasă de ceva, iar eu mă grăbesc s-o urmez.

Casa pare, într-adevăr, mai mică din interior, așa cum se-ntâmplă de obicei cu lucrurile din copilărie, dar rămâne în continuare imensă. Apartamentul pe care-l împart la Londra părea mare când m-am mutat, pentru că erau destule camere, astfel încât să nu fii nevoit să tragi cu ochiul la televizor printre rufele atârnate la uscat. Acum, având de-a face cu spațiul mare, cu ecou, al holului, simt imboldul prostesc să fac roata. Șovăim și ne lăsăm bagajele la capătul scărilor. E prima oară când venim aici singure și este atât de ciudat, încât ne învârtim ca oile, una după alta. Rolurile ne sunt definite de mentalitate, memorie și obișnuință. Aici, în casa asta, suntem copii. Dar trebuie să mă port cât mai nonșalant, pentru că Beth e șovăielnică și are o privire tot mai tulbure.

— Ține ibricul. Mă duc să caut niște tărie, să facem cafea cu rom.

— Dar nu-i nici măcar ora prânzului, Erica.

— Și, ce? Nu suntem în vacanță?

De fapt, nu suntem. Nu, nu suntem. Nu știu ce-i asta, dar numai vacanță nu e. Beth refuză, scuturând din cap.

— Eu vreau doar ceai, spune, îndreptându-se spre bucătărie.

Are spatele îngust, iar umerii împung materialul cămășii. Simt un fior de neliniște în timp ce-i observ. Aș vrea să o strâng în brațe și să se facă bine.

Casa e rece și umedă, așa că apăs pe butoanele de pe vechiul panou, până aud că se întâmplă ceva, țevile încep să geamă și apa să bolborosească. Mai sunt câțiva cărbuni părăsiți în șeminee. Mai sunt câteva șervețele și un cotor de măr putrezit în coșul din salon. Faptul că năvălim astfel în viața lui Meredith îmi dă o senzație neplăcută, ușor bolnăvicioasă. Ca și cum, dacă m-aș întoarce, aș putea să-i surprind imaginea în oglindă – expresia ei acră și părul ei vopsit blond. Mă opresc la fereastră și arunc o privire la peisajul de iarnă din grădină, o învălmășeală de buruieni înalte, neplivite, care se prăbușesc. Sunt câteva mirosuri pe care mi le amintesc din verile petrecute aici: cremă pentru protecție solară cu aromă de cocos: supă din coadă de vită la prânz, indiferent cât de cald era afară: izul dulceag și greoi al trandafirilor și levănțicii din curtea interioară: mirosul înțepător, animalic al labradorilor grași ai lui Meredith, care gâfâiau pe la picioarele mele. E atât de diferit acum! Parcă au trecut câteva secole: de fapt, parcă i s-a întâmplat chiar altcuiva. Câteva picături de ploaie răzlețe pe geam, iar eu mă aflu la sute de ani depărtare de tot și de toate. Eu și Beth suntem cu adevărat singure aici. Singure în casa asta, din nou, în conspirația tăcerii, după tot acest timp în care nu s-a rezolvat nimic, în care Beth s-a sfâșiat tot mai tare, bucățică cu bucățică, iar eu m-am eschivat și am scăpat de toate astea.

Întâi trebuie să sortăm lucrurile, să facem ordine în toate obiectele care s-au adunat grămezi prin toate colțurile. Casa asta

are atât de multe camere, atât de multă mobilă, atât de multe sertare, atât de multe dulapuri și locuri pentru dosit lucruri. Presupun că ar trebui să mă întristeze numai gândul de-a o ști vândută: se întrerupe lunga istorie a familiei, care se va încheia cu mine și Beth. Dar nu mă întristează deloc. Poate pentru că, în mod normal, Henry ar fi trebuit să moștenească totul. Aici s-a întrerupt istoria familiei. Mă uit la Beth, care scoate niște batiste brodate dintr-un sertar și le stivuiește pe genunchi. Le scoate una câte una, studiindu-le motivele din dantelă și urmărindu-le desenele cu buricele degetelor. Teancul de pe genunchii ei nu este la fel de frumos aranjat ca cel din sertar. N-are niciun sens ce face. E unul dintre acele lucruri pe care Beth obișnuiește să le facă și pe care eu nu le înțeleg.

— Mă duc să mă plimb, o anunț în timp ce mă ridic pe genunchii înțepeniți, încercând să-mi stăpânesc iritarea.

Beth tresare, ca și cum ar fi uitat că eram și eu acolo.

— Unde te duci?

— Tocmai ți-am spus. Să mă plimb. Simt nevoia să respir aer curat.

— Bine, să nu stai mult, spune Beth.

Face și asta uneori – vorbește cu mine ca și cum aș fi un copil nebunatic, ca și cum aș putea fugi. Oftez.

— Nu. Douăzeci de minute. Cât să-mi dezmorțesc picioarele.

Cred că știe unde mă duc.

Îmi urmez pașii. Pajiștea este răscolită și plină de bulgări, o mare de iarbă uscată, maronie, care-mi înghite picioarele. Totul era așa de aranjat și de frumos înainte! Mă gândisem că lucrurile scăpaseră de sub control de când murise Meredith. Dar e ridicol. A murit acum o lună, iar grădina pare neîngrijită de câțiva ani buni. Așa cum și noi am neglijat-o pe Meredith, se pare. N-am nicio idee cum se descurca înainte de a muri – *dacă* se descurca. Ea exista doar acolo, în adâncul minții mele. Mama și tata veneau s-o vadă în fiecare an, cred. Eu și Beth n-am mai fost de o grămadă de vreme. Dar cred că absența noastră a fost înțeleasă: n-a fost niciodată chestionată prea tare. Nu eram niciodată sâcâite s-o vizităm. Poate că i-ar fi plăcut să fi venit, poate că

nu. Când venea vorba de Meredith, era greu de spus. Nu era o bunică simpatică, nu era nici măcar afectuoasă. Când era mama mică, străbunica noastră, Caroline, trăia și ea aici. O altă sursă de disconfort. Mama a plecat cât de repede a putut. Meredith a murit dintr-odată, a făcut atac cerebral. Azi părea fără vârstă – de când mi-o aminteam eu era tot bătrână –, iar a doua zi n-a mai fost. Ultima dată am văzut-o la nunta de argint a părinților noștri, nu aici, ci într-un hotel supraîncălzit, cu mochetă pe jos. Stătea ca o regină la masa ei și arunca priviri de gheață în jur, cu ochii încruntați și gura ridată făcută pungă.

Iată iazul artificial. E acolo unde a fost dintotdeauna, dar pare atât de diferit în culorile iernii. Se află în colțul unei pajiști golașe. Câmpia se întinde către est, iar pădurea către vest. Pădurea ar fi revărsat o lumină verzuie neuniformă pe oglinda apei: răcoarea răspândită de crengile neliniștite în bătaia vântului și cântecul păsărilor. Dar acum crengile sunt desfrunzite, presărate cu ciori gălăgioase, care croncăne, părând să se ciondănească. Iazul ăsta era irezistibil în zilele fierbinți de iulie, dar acum, sub un cer așa de mohorât, pare mlăștinos, ca o mică baltă. Norii se iau la întrecere pe apă. Știu că nu este deloc mic. Când eram copii, era împrejmuit, dar câteva ocoale de sârmă ghimpată nu însemnau nimic pentru niște tineri hotărâți. Cine băga de seamă zgârieturile de pe picioare și părul prins în sârmă? La apus, apa era de un albastru sticlos. Părea destul de adâncă, dar Dinny spunea că e și mai adâncă. Spunea că apa păcălește ochii și nu l-am crezut până nu s-a scufundat într-o zi, luând o gură sănătoasă de aer și afundându-se tot mai adânc. I-am privit trupul maroniu cum se unduia și se micșora, l-am privit cum continua să se scufunde chiar și când părea că deja atinsese fundul calcaros. A țâșnit la suprafață, inspirând cu nesaț, iar eu am fost fascinată și uimită.

Din iazul ăsta pleacă pârâul care trece prin satul Barrow Storton, pe un versant al dealului mare care străjuiește conacul. Iazul ăsta mi-a rămas adânc întipărit în minte: pare să-mi domine copilăria. Parcă o văd pe Beth cum se zbânțuia neliniștită pe mal, când am înotat prima oară în el. Făcea ture furioasă, pentru că ea era cea mai mare, malurile erau abrupte, iar dacă m-aș fi

înecat, ar fi fost vina ei. M-am scufundat de multe ori, încercând să ating fundul ca Dinny, dar n-am reușit niciodată și, de fiecare dată când ieșeam la suprafață, auzeam amenințările lui Beth. Eram ca un dop de plută. Pluteam din cauza grăsimii pufoase de pe picioarele mele dolofane și de pe burta rotunjoară. Mă punea să alerg prin grădină ca să mă usuc, înainte să mă lase să mă apropii de casă, să fiu caldă și nu vineție, cu dinții clănțănind, lucru care ar fi necesitat explicații.

În spatele meu, casa îmi aruncă priviri reci printre crengile dezgolite. Asta nu observasem niciodată. N-o poți vedea printre copaci vara, dar acum privește, așteaptă. Mă îngrijorează gândul că Beth este singură înăuntru, dar nu vreau să mă-ntorc, nu încă. Mă plimb în continuare, mă cațăr și trec dincolo de poartă, în câmp. Câmpul ăsta, apoi altul și ajungi jos – descoperind astfel ținutul Wiltshire, cu pământ calcaros, marcat din loc în loc de preistorie și din loc în loc de tancuri sau poligoane de tir. La orizont se vede tumulul care dă și numele localității, mormântul unui rege din Epoca bronzului, ale cărui nume și faimă nu și le mai amintește nimeni: o movilă joasă și îngustă de pământ, de lungimea a două mașini, care e deschisă la unul dintre capete. Vara, regele ăsta zace sub orz sălbatic, cruciulițe și nu-mă-uita și ascultă trilul necontenit al ciocârliilor. Acum e acoperit mai mult de iarbă uscată, ciulini și o pungă goală de chipsuri.

Mă opresc în dreptul tumulului și mă uit în jos, spre sat, trăgându-mi răsuflarea după urcuș. Nu e multă mișcare. Câteva coșuri fumegă slab, iar câțiva localnici bine înfofoliți își plimbă câinii până la cutia poștală. Privit de aici, de pe dealul ăsta însingurat, pare centrul universului. „Un sat nespus de populat!" Coleridge îmi răsare în minte. Am făcut poemele conversaționale[1] la clasa a zecea. Am încercat să-i fac să citească suficient de rar pentru a simți cuvintele și pentru a asimila imaginile: dar citesc de mântuială și pălăvrăgesc ca maimuțele.

---

[1] Așa-numitele „the conversation poems", un grup de opt poezii scrise de Samuel Taylor Coleridge între 1795 și 1807. (N. red.)

Aerul e tăios aici – mă cuprinde ca un val rece. Degetele de la picioare mi-au amorțit, fiindcă mi-a intrat apă în pantofi. Cred că sunt vreo zece sau chiar douăzeci de perechi de cizme de cauciuc în casă. Jos, în beci, ordonate frumos și înfășurate în pânze de păianjen. Îmi amintesc cu groază de ziua aceea, când n-am scuturat cizma înainte de a-mi băga piciorul gol înăuntru și am simțit gâdilatul unui alt ocupant. Nu mai sunt obișnuită să trăiesc la țară: sunt prost echipată pentru schimbările consistenței solului sau pentru terenul care nu a fost pregătit ca să-mi ofere confort. Și totuși, dacă aș fi întrebată, aș răspunde c-am crescut aici. Verile alea de la început, așa de lungi și de clare în mintea mea, apar ca niște insule din marea zilelor de școală și sfârșiturilor de săptămână prea umede, întunecoase și identice ca să mi le mai amintesc.

La intrarea în tumul, vântul geme ușor. Sar pe treptele de piatră și o iau prin surprindere pe o fată care e înăuntru. Tresare cu un icnet și se lovește cu capul de tavanul jos, se ghemuiește din nou și se freacă la cap.

— Aoleu! Scuză-mă! N-am vrut să dau buzna așa... nu știam că e cineva aici.

Zâmbesc. Lumina palidă care pătrunde de afară cade chiar pe ea, pe cârlionții aurii legați la spate cu o eșarfă turcoaz, pe un chip tânăr și un corp ciudat, aproape fără nicio formă, înfășurat într-o fustă lungă de șifon și o bluză tricotată. Își mijește ochii la mine, probabil că pentru ea sunt doar o siluetă, o formă întunecată pe fundalul cerului de afară.

— Te simți bine?

Nu-mi răspunde. Buchețele de flori viu colorate au fost înfipte în găurile din peretele din fața ei, tulpinile tăiate sunt legate frumos cu panglici. Asta făcea aici, în liniște? Se ruga la un altar pe jumătate imaginat, pe jumătate împrumutat? Mă observă privindu-i ofrandele și se ridică, mă privește mânioasă, își face loc și trece pe lângă mine fără să rostească vreun cuvânt. Îmi dau seama că ceea ce mi se păruse lipsit de formă abunda de fapt – era rotunjimea sarcinii. Foarte frumoasă, foarte tânără, cu burta la gură. Când ies din mormânt, mă uit spre sat, dar n-o văd. Se îndreaptă în direcția cealaltă – direcția din care am venit

cu, către zona împădurită de lângă conac. Merge cu pași mari și legănându-și brațele.

În această primă seară, eu și Beth luăm cina în salon. Poate părea o alegere ciudată, dar este singura încăpere care are televizor. Mâncăm spaghete cu farfuriile în brațe și cu știrile de seară drept companie – se pare că ne-a pierit cheful de pălăvrăgit, iar discuțiile serioase nu-și au locul acum. Nu suntem încă pregătite. Nu sunt sigură dacă vom fi vreodată, dar sunt niște lucruri pe care aș vrea să le aflu de la sora mea. Voi aștepta și voi pune întrebările cum trebuie, cu speranța că așa se va face bine. Sper că adevărul o va elibera. Beth vânează fiecare macaroană din farfurie, înainte să o prindă cu furculița. Ridică furculița de câteva ori înainte să bage una în gură. Unele dintre ele alunecă și atunci o ia de la capăt. Văd toate astea cu colțul ochiului, la fel cum văd și felul în care se înfometează. Imaginile din televizor îi strălucesc în ochi.

— Crezi că-i o idee bună să-l aducem pe Eddie aici, de Crăciun? mă-ntreabă dintr-odată.

— Bineînțeles. De ce n-ar fi? O să stăm oricum o vreme aici, pentru a aranja toate treburile, așa că putem sta și de Crăciun. Împreună.

Ridic din umeri:

— Până la urmă, e destul loc.

— Nu, vreau să spun... să aduci un copil aici. În... locul ăsta.

— Beth, e doar o casă. O să-i placă la nebunie. El nu știe... O să-i placă la nebunie, sunt sigură. Sunt atâtea unghere și cotloane de explorat!

— Deși e cam mare și goală, nu-i așa? Poate și un pic cam izolată, nu? Să nu se plictisească.

— Poți să-i spui să ia un prieten. De ce nu faci asta? Cheamă-l mâine. Nu pe toată perioada Crăciunului, bineînțeles. Unii dintre părinții care lucrează s-ar bucura de câteva zile liniștite, fără micii distrugători, nu crezi?

— Hm! Beth își dă ochii peste cap. Nu cred că vreuna dintre mamele copiilor de la școala aia lucrează.

— Numai întreţinute ca tine?

— Numai întreţinute ca mine, mă aprobă, prefăcându-se serioasă.

— E ironic, mai ales că tu eşti pe bune. Sânge albastru, aproape.

— Prea puţin. La fel ca tine.

— Nu. În privinţa mea, cred că aristocraţia a sărit peste o generaţie.

Zâmbesc. Meredith mi-a spus asta odată, când aveam zece ani. „Sora ta are mina familiei Calcott, Erica. Tu, din păcate, eşti bucăţică taică-tău." Nu m-a deranjat nici atunci şi nu mă deranjează nici acum. Pe vremea aceea, nu eram prea sigură ce-nseamnă *mină*. Mă gândeam că se referea la părul meu, care-mi fusese tuns scurt, din cauza unui incident cu nişte gumă de mestecat. Când s-a-ntors cu spatele, am scos limba, iar mama mi-a făcut semn cu degetul.

Nici Beth nu se sinchiseşte de asta. S-a luptat cu Maxwell – tatăl lui Eddie – să-i dea voie fiului lor să frecventeze cursurile şcolii primare din oraş, care era mică şi prietenoasă şi avea o grădină botanică într-un colţ al curţii: ouă de broască, rămăşiţele uscate ale larvelor de libelulă; ciuboţica-cucului primăvara, iar mai târziu, panseluţe. Dar Maxwell s-a impus când a venit vorba de gimnaziu. Poate că tot răul a fost spre bine. Eddie stă tot semestrul la internat. Beth are la dispoziţie săptămâni nesfârşite ca să se pună pe picioare şi să-şi regăsească zâmbetul.

— O să umplem spaţiul, o asigur. O să mobilăm coridoarele. O să caut un aparat de radio. N-o să fie ca...

Dar vocea mi se stinge. Nu sunt sigură ce voiam să spun. În colţ, micul televizor trosneşte şi tresărim amândouă.

E aproape miezul nopţii, iar eu şi Beth ne-am retras în camerele noastre. Camerele pe care le-am avut întotdeauna, unde am descoperit aceleaşi cuverturi moi şi decolorate. La început mi s-a părut ireal. Dar pe urmă m-am gândit: de ce să schimbi cuverturile în nişte încăperi pe care nu le foloseşti niciodată? Cred că nici Beth nu va dormi. Liniştea din casă te ţine treaz, ca o sonerie. Mă aşez şi mă afund în saltea: se pare că şi arcurile

și-au pierdut flexibilitatea. Patul are o tăblie din lemn de stejar închis la culoare, iar pe perete e o acuarelă ale cărei culori sunt atât de pale acum. Niște bărci într-un port, deși n-am auzit niciodată ca Meredith să fi vizitat coasta. Ajung la tăblia de lemn a patului, iar degetele mele pipăie de-a lungul suporturilor verticale, până găsesc ceea ce caută. Par fragile acum și sunt nisipoase de la praf. Bucata de panglică pe care am legat-o eu – panglica roșie de plastic, de la un cadou de ziua mea. Am legat-o aici când aveam opt ani, ca să am un secret pe care să-l știu doar eu. Puteam să mă gândesc la ea și după ce ne întorceam la școală. Mi-o imaginam ascunsă, neatinsă când se făcea curățenie în cameră, iar oamenii intrau și ieșeau. Era ceva de care să-mi amintesc mereu: un rest din mine, pe care-l puteam găsi oricând.

Se aude un ciocănit și Beth bagă capul pe ușă. I-a ieșit părul din coada împletită, șuvițele răvășite încadrându-i chipul, făcând-o să pară mai tânără. E așa de frumoasă uneori, că simt o durere în piept, de parcă mi s-ar strânge inima. Lumina slabă a veiozei de pe noptieră îi desenează o umbră pe pomeți, sub ochi: îi accentuează linia buzei de sus.

— Cum te simți? Eu nu pot să dorm, îmi șoptește, de parcă ar mai fi cineva în casă să o audă.

— Bine, Beth, doar că nu mi-e somn încă.

— Aha. Zăbovește în ușă, ezită. E așa de ciudat să fim aici.

Asta nu e o întrebare. Aștept.

— Mă simt ca... Mă simt puțin ca Alice în Țara din Oglindă[1]. Înțelegi ce vreau să spun? Totul este atât de familiar și-n același timp atât de aiurea. Ca și cum ar fi pe de-a-ndoaselea. De ce crezi că ne-a lăsat casa?

— Chiar nu știu. Ca să le facă în ciudă mamei și unchiului Clifford, bănuiesc. Tipic pentru Meredith, zic și oftez.

Beth stăruie, așa drăguț, ca o fetiță. E ca și cum timpul n-ar fi trecut și nimic nu s-ar fi schimbat. Ar putea avea din nou

---

[1] Trimitere la povestirea *Alice în Țara din Oglindă* (*Through the Looking Glass*) de Lewis Carroll. (N. red.)

doisprezece ani, iar eu, opt, și s-ar putea apleca să mă trezească, să fie sigură că nu-ntârzii la micul dejun.

— Cred c-a făcut-o ca să ne pedepsească, spune încet și pare copleșită.

— Nu, Beth. Noi n-am făcut nimic rău, spun cu fermitate.

— Nu? Vara aia... Nu. Nu, bănuiesc că nu.

Își plimbă ochii pe mine cu repeziciune, nedumerită: iar eu am sentimentul că ar vrea să spună ceva, un adevăr despre mine.

— Noapte bună, Rick, îmi șoptește, folosind familiarul diminutiv băiețesc al numelui meu, și dispare din ușă.

Îmi amintesc atât de multe lucruri din vara aceea... Ultima vacanță în care a fost totul în regulă, vara anului 1986. Mi-o amintesc pe Beth înnebunită că cei de la *Wham!* se despărțeau. Îmi amintesc de căldura din cauza căreia îmi apăreau broboane de sudoare pe piept, mă mânca pielea și mi se făcea rău. Îmi amintesc de iepurele mort din pădure, pe care-l verificam aproape zilnic, îngrozită și privind fascinată cum se micșora încet-încet, parcă se plastifia, cum părea să respire, până când am vârât un băț în el ca să mă conving că era într-adevăr mort și am descoperit că mișcarea se datora viermilor lacomi care forfoteau înăuntru. Îmi amintesc că ne-am uitat, la televizorul micuț al lui Meredith, cum s-a căsătorit Prințul Andrew cu Sarah Ferguson, la douăzeci și trei iulie – rochia aceea imensă mă făcea să mor de invidie.

Îmi amintesc cum dansam pe *Chain Reaction*, hitul Dianei Ross, și cum am furat șalul din pene al lui Meredith, ca să mă costumez, împiedicându-mă și călcând pe el: o cascadă de pene, pe care o ascundeam într-un sertar neumblat, cu stomacul strâns de groază, fiindcă mi-era prea frică pentru a recunoaște deschis. Îmi amintesc de polițiștii și de reporterii care se uitau unii la alții, fiecare grup de câte o parte a porților de fier ale domeniului Storton. Polițiștii stăteau cu brațele încrucișate, păreau plictisiți și murind de cald în uniforme. Reporterii se foiau și-și aranjau echipamentul, vorbeau în fața camerelor de filmat, se înregistrau

pe casete și așteptau noutăți. Îmi amintesc de ochii lui Beth, care mă fixau în timp ce polițistul vorbea cu mine despre Henry și mă-ntreba unde ne-am jucat și ce-am făcut. Respirația lui mirosea înțepător a bomboane mentolate Polo. Cred că i-am spus și nu m-am simțit bine: ochii lui Beth mă urmăreau cu amărăciune, larg deschiși.

În ciuda acestor gânduri, adorm destul de ușor până la urmă, de îndată ce trec peste răceala așternuturilor și peste întunericul necunoscut al camerei. Mai e și mirosul, care nu-i neplăcut, ci foarte pătrunzător. Fiecare casă împrumută mirosul locatarilor ei – o combinație între săpunul lor, deodorantul lor și izul părului lor când trebuie spălat: parfumul, pielea lor: mâncarea pe care o gătesc. În ciuda iernii, mirosul ăsta persistă în fiecare cameră, evocator și tulburător. La un moment dat mă trezesc: mi se pare c-o aud pe Beth umblând prin casă. Apoi visez iazul, că înot în el și încerc să mă scufund, trebuie să ajung la ceva de pe fundul lui, dar nu reușesc. Șocul contactului cu apa rece, presiunea din plămânii mei, frica îngrozitoare de ceea ce voi atinge cu degetele la fund.

Plecarea

1902

„Voi rămâne neclintită", își repeta Caroline cu fermitate, în timp ce o privea pe mătușa ei, Bathilda, printre gene. Bătrâna și-a golit metodic și eficient farfuria înainte de a vorbi din nou.

— Mă tem că faci o mare greșeală, draga mea.

Dar era o licărire în ochii mătușii ei, care nu exprima deloc teamă. Părea mai mult virtute, de fapt, mulțumire de sine, ca și cum s-ar fi simțit victorioasă, în ciuda tuturor încercărilor de a demonstra contrariul. Caroline își studia propria farfurie, în care sosul gras se transformase într-o crustă neapetisantă.

— Ai mai spus asta, mătușă Bathilda.

Își menținea tonul vocii calm și respectuos, dar mătușa o privea tot încruntată.

— Mă repet, copila mea, pentru că nu pari să m-asculți! s-a răstit.

Caroline a simțit că îi iau foc obrajii. Și-a aranjat tacâmurile cât mai corect și a pipăit cu buricele degetelor suprafața netedă a argintului. Și-a îndreptat ușor șira spinării. Corsetul era strâns legat și o durea spatele.

— Și nu te mai fâțâi! a adăugat Bathilda.

Sala de mese din La Fiorentina era excesiv de luminoasă, închisă de niște geamuri care păreau mate din cauza aburilor de la mâncarea fierbinte și de la răsuflările lor. Lumina gălbuie făcea să strălucească toate paharele, bijuteriile și metalul lustruit. Iarna fusese lungă și grea, iar acum, tocmai când primăvara păruse gata să izbucnească, după o săptămână îmbietoare, plină de ciripitul păsărelelor, brânduțe și un voal verde pe copacii din

parc, o lungă perioadă de ploi s-a abătut asupra orașului New York.

Caroline și-a surprins reflexia în câteva oglinzi amplasate în încăpere, care-i preluau fiecare mișcare. Neliniștită de atâtea priviri cercetătoare, a roșit și mai tare.

— Ba te ascult, mătușă! *Întotdeauna* te-am ascultat!

— M-ai ascultat în trecut pentru că trebuia să m-asculți, așa cred eu. Iar acum, de când ți se pare că ești îndeajuns de matură, mă desconsideri de tot. La cea mai importantă decizie din viața ta, într-un moment crucial, alegi să mă ignori! Mă bucur că dragul meu frate nu mai e în viață, să vadă că n-am reușit să-i educ singurul copil.

Bathilda a lăsat să-i scape un oftat adânc, de martiră.

— Ba ai reușit, mătușă, a murmurat Caroline, fără nicio tragere de inimă.

Un chelner le-a strâns farfuriile goale, le-a adus vin alb dulce și platoul cu deserturi. Bathilda a luat o gură de vin, iar buzele ei au lăsat o urmă de grăsime pe marginea suflată cu aur a paharului, apoi a ales un ecler cu frișcă, a tăiat o bucată mare și a deschis gura larg, ca s-o cuprindă pe toată. Pielea flască a bărbiei îi atârna peste gulerul de dantelă. Caroline o privea cu dezgust și parcă ceva o strângea de gât.

— Niciodată nu m-ai făcut să simt că ții la mine, a murmurat Caroline, atât de încet, încât cuvintele i s-au pierdut în aglomerația de voci și sunete specifice mesei, plescăituri, sorbituri, înghițituri. Mirosuri de carne prăjită și supă de curry pluteau în aer.

— Nu vorbi cu prune-n gură, Caroline!

Bathilda și-a terminat eclerul și și-a șters resturile de frișcă din colțurile gurii. „Nu mai e mult. Nu mai e foarte mult", și-a spus Caroline. Mătușa ei era o fortăreață, s-a gândit ea cu mânie. Spațiul interior era înconjurat de ziduri de bune maniere și bogăție – un spațiu umplut de obicei cu mâncare copioasă și sherry. Cu siguranță că nu exista nicio inimă înăuntru, niciun pic de iubire sau de căldură sufletească. Caroline simțea sfidarea începând să pâlpâie.

— Domnul Massey este un om bun, iar familia lui e respectabilă..., a început să rostească, adoptând un ton de bun-simț.

— Moralitatea bărbatului este irelevantă! Corin Massey îți va face viața o corvoadă. Nu te va face fericită, a întrerupt-o Bathilda. De alfel, cum ar putea? Îți este *inferior*. Îți este cu mult inferior, în privința averii și în privința manierelor – din toate punctele de vedere.

— Nici măcar nu l-ai cunoscut cum trebuie! a țipat Caroline.

Bathilda i-a aruncat o privire necruțătoare.

— Poate c-ar trebui să-ți amintesc că *nici tu* nu l-ai cunoscut cum trebuie? Chiar dac-ai împlinit optsprezece ani și chiar dacă acum ești independentă de mine, nu ți-am câștigat deloc respectul crescându-te? Te-am întreținut și te-am educat...

— M-ai întreținut din banii pe care mi i-au lăsat părinții mei. Ți-ai îndeplinit datoria, a spus Caroline, cu puțină amărăciune în glas.

— Nu mă-ntrerupe, Caroline! Avem un nume bun, care ți-ar fi servit aici, la New York. Dar tu ai ales să te căsătorești cu un... *fermier*. Și să lași de-o parte totul și pe toți cei pe care-i cunoști ca să te duci să trăiești într-o pustietate. E foarte clar că am eșuat. Nu am reușit să-ți insuflu valorile respectului, înțelepciunii și decenței, în ciuda tuturor eforturilor mele.

— Dar nu *cunosc* aproape pe nimeni aici, mătușă. De fapt, chiar nu cunosc pe nimeni. Te cunosc doar pe tine, a spus cu tristețe Caroline. Iar Corin nu este fermier. Este crescător de vite, unul de succes. Afacerea lui...

— *Afacerea? Afacerea* lui ar fi trebuit să rămână în sălbăticie, nu să ajungă până aici și să-i sucească mințile unei tinere impresionabile.

— Am destui bani, a spus Caroline și și-a ridicat ușor bărbia, cu sfidare. Nu vom fi săraci.

— Încă nu-i ai. Mai sunt doi ani. Pân-atunci, o să vedem cât de bine o să te descurci cu veniturile unui fermier. Și o să vedem și cât o să dureze averea ta, din clipa în care o să pună mâna pe ea și-o să ia drumul jocurilor de noroc!

— Nu mai spune astfel de lucruri! E un om bun și mă iubește și... și eu îl iubesc! a declarat Caroline, cu hotărâre.

O iubea. Gândul ăsta a învăluit-o și n-a putut să nu zâmbească.

Când a cerut-o de nevastă, Corin i-a spus c-o iubise din prima clipă în care se întâlniseră, adică la un bal, luna trecută – balul de la familia Montgomery, care marchează începutul Postului Mare. Încă de la primul ei bal, Caroline le invidiase pe celelalte fete pentru veselia lor. Dansau, râdeau și discutau cu ușurință. Caroline, pentru că era forțată să intre în încăpere cu mătușa ei, era întotdeauna în dezavantaj, îi era mereu frică să deschidă gura ca să n-o corecteze mătușa ei dacă spunea ceva greșit sau s-o dojenească aspru. De când a apărut Corin, toate astea s-au schimbat.

Caroline a ales rochia de mătase cafenie și smaraldele mamei sale pentru balul de la familia Montgomery. Colierul era rece și greu. Acoperea micul spațiu al decolteului cu o strălucire aurie, care-i trimitea o licărire în ochii ei cenușii.

— Arătați ca o împărăteasă, domnișoară, i-a spus Sara cu admirație, pieptănându-i părul bălai, pe care i l-a prins în coc cu un ac de păr, și apoi proptindu-și piciorul de scaun pentru a-i strânge corsetul. Talia lui Caroline era motiv de invidie pentru fetele de vârsta ei, așa că Sara se chinuia întotdeauna să strângă corsetul cât de tare putea.

— Niciun bărbat n-o să vă reziste.

— Crezi? a întrebat Caroline, cu răsuflarea tăiată. Cu Sara, care avea părul negru și un zâmbet binevoitor, avea o relație care se apropia cel mai mult de o prietenie.

— Oricum, mă tem că-i vor rezista mătușii mele, a oftat ea.

Bathilda pusese pe fugă mai mulți pretendenți prudenți, tineri pe care-i considera nevrednici.

— Mătușa dumneavoastră are speranțe mari pentru dumneavoastră, atâta tot. Bineînțeles că-i pasă cu cine vă căsătoriți, a liniștit-o Sara.

— În felul ăsta, n-o să mă căsătoresc niciodată și-o să rămân pe vecie aici, s-ascult cât de tare am dezamăgit-o.

— Nu-i adevărat. Cel care vă e sortit o s-apară și o să-i cucerească și inima mătușii, dacă asta o să fie nevoie să facă

ca să vă aibă. Uitați-vă la dumneavoastră, domnișoară! O să le furați mințile, vă spun eu! a adăugat Sara, zâmbind.

Caroline a întâlnit privirea Sarei în oglindă. Și-a întins mâna peste umăr, i-a prins degetelei fetei și le-a strâns tare, ca să capete curaj.

— Stați liniștită, c-o să fie totul bine! a asigurat-o Sara, întinzându-se peste măsuța de toaletă ca să ia pudra și rujul.

Caroline, o fată sfioasă și neprihănită din înalta societate, a coborât pe scara grandioasă, în incandescența sălii de bal a familiei Montgomery. Încăperea era luminată de pietre scumpe și râsete: plină de aroma vinului și de parfumul pomezilor. Bârfele și zâmbetele roiau prin încăpere: uneori, prietenoase, alteori, glumețe sau răutăcioase. Caroline a observat că rochia ei este evaluată, că i se aruncă priviri fățișe și că se comentează șoptit, în spatele degetelor delicate sau ale porțțigaretelor din carapace de broască țestoasă. A vorbit puțin, îndeajuns cât să fie politicoasă, știind că măcar așa va fi pe placul mătușii ei. A zâmbit și a aplaudat cu toți ceilalți, când Harold Montgomery și-a făcut numărul specific petrecerilor sale: cascada de șampanie într-o piramidă de pahare. De fiecare dată șampania curgea peste marginile paharelor, udând picioarele de cristal și pătând mănușile doamnelor.

Încăperea era aglomerată și aerul, încins. Caroline stătea în picioare, sorbind din vinul acrișor, care o amețea; începuse să transpire. Focul ardea în toate șemineele, iar lumina se revărsa din toate lumânările electrice din candelabre, fiind atât de puternică încât putea observa cum Bathildei i se prelingea rujul de pe buze în ridurile din jurul gurii. Apoi a apărut Corin în fața lor și aproape că n-a auzit cuvântarea de deschidere a lui Charlie Montgomery, fiind fermecată de căutătura sinceră a nou-venitului și de căldura lui; iar când a roșit ea, a roșit și el și a bâiguit primele cuvinte pe care i le-a adresat, spunând: „Bună, ce mai faci?“, de parcă ar fi fost prieteni vechi și s-ar fi întâlnit la o partidă de cărți. I-a prins mâna acoperită de mănușa brodată, ca și cum ar fi vrut să i-o strângă, apoi și-a dat seama de greșeală și i-a dat drumul brusc, lăsând-o să cadă moale înapoi pe rochie.

Atunci ea a roșit și mai tare și nu a îndrăznit să se uite la Bathilda, care-i arunca tânărului cea mai severă privire.

— Mă scuzați, domnișoară... eu, hm... îmi veți accepta scuzele? a bâiguit, înclinându-și capul înspre ele și dispărând înapoi în mulțime.

— Ce tânăr *neobișnuit!* a exclamat Bathilda usturător. Unde Dumnezeu l-ai găsit, Charlie?

Părul negru al lui Charlie Montgomery era plin de briantină și lucea de fiecare dată când întorcea capul.

— O, nu-l luați în seamă pe Corin! Și-a cam pierdut antrenamentul când vine vorba de lucrurile astea, nimic altceva. Este un văr îndepărtat. Familia lui este din New York, dar el trăiește de mulți ani în vest, în Teritoriul Oklahoma. S-a-ntors pentru înmormântarea tatălui său, a spus Charlie.

— Ce neobișnuit! a exclamat Bathilda din nou. Nu m-am gândit niciodată că cineva trebuie să-și *antreneze* bunele maniere.

Auzind această replică, Charlie a zâmbit ușor absent. Caroline s-a uitat la mătușa ei și și-a dat seama că aceasta n-avea nici cea mai mică idee cât era de antipatică.

— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl lui? l-a întrebat pe Charlie, curioasă.

— Se afla într-unul dintre trenurile care s-au ciocnit luna trecută în Tunelul Park Avenue. A fost o nenorocire, a spus Charlie, cu o grimasă de neplăcere. Șaptesprezece morți și aproape patruzeci de răniți.

— Ce îngrozitor! a spus Caroline, iar Charlie a aprobat.

— Ar trebui să folosească trenurile cu electricitate. Să automatizeze indicatoarele și să înlăture posibilitatea ca aceste incidente să se repete din cauza unor conductori obosiți, a declarat Charlie.

— Dar cum ar putea să funcționeze un indicator, fără ca cineva să-l manevreze? a întrebat Caroline, dar Bathilda a lăsat să-i scape un oftat ușor, iar Charlie Montgomery s-a scuzat și a plecat.

Caroline l-a căutat prin mulțime pe străinul cu păr arămiu și s-a trezit că-i pare rău pentru el – pentru pierderea grea pe care tocmai o suferise și pentru că o luase de mână cu stângăcie

chiar sub ochii necruțători ai Bathildei. Înțelegea foarte bine șocul de a pierde o rudă apropiată. Și-a sorbit absentă vinul, care între timp i se încălzise în mână și îi irita gâtul. Simțea cum smaraldele o apasă pe piept, iar materialul vaporos al rochiei pe coapse, de parcă pielea ei ar fi tânjit brusc să fie atinsă. O clipă mai târziu, când a apărut Corin lângă ea și a invitat-o să danseze, a acceptat fără un cuvânt, aprobând uimită din cap: inima îi bătea atât de tare, încât îi era imposibil să vorbească. Bathilda i-a aruncat o privire cruntă, dar el nici măcar nu s-a uitat la ea, ceea ce a făcut-o să exclame:

— Ei, asta-i bună!

Au dansat un vals lent, iar Caroline, care se întrebase de ce Corin alesese un dans atât de lent și la o oră atât de târzie, a ghicit răspunsul în pașii lui nesiguri și în felul stângaci în care o ținea. Îi zâmbea emoționată și la început n-au vorbit deloc. Apoi el i-a spus:

— Vă rog să mă scuzați, domnișoară Fitzpatrick. Pentru mai devreme și pentru că... mă tem că nu sunt un dansator desăvârșit. A trecut destul timp de până să am norocul să particip la un astfel de eveniment sau să dansez cu cineva atât de... ăăă...

A ezitat, iar ea a zâmbit, lăsându-și privirea în jos, așa cum fusese învățată. Dar n-a putut să stea așa mult timp. Îi simțea căldura mâinii pe spate, ca și cum n-ar fi fost nimic între pielea ei și a lui. S-a simțit dintr-odată goală, îngrozitor de tulburată, dar și încântată. Chipul lui era foarte bronzat, iar soarele se cuibărise în sprâncenele și mustața lui, dându-le o nuanță caldă. Avea părul pieptănat, dar nu era dat cu briantină, așa că o șuviță îi cădea pe sprânceană: de-abia s-a abținut să n-o aranjeze la loc. O privea cu ochii lui căprui deschis și o clipă i s-a părut că în privirea lui se ivește un soi de fericire uimită.

După ce s-a terminat dansul, i-a luat mâna ca s-o conducă de pe ringul de dans, iar mănușa i s-a agățat de pielea aspră a mâinii lui. Din impuls, i-a întors mâna într-a ei și a început s-o studieze, apăsând ușor cu degetul fiecare bătătură din palmă, comparând apoi mâna ei cu a lui. Mâna ei părea a unui copil și a dat să spună asta, dar apoi și-a dat seama cât de nepotrivit ar fi fost. Se simțea ca un copil și a observat că el trage adânc aer în piept.

— Vă simțiți bine, domnule Massey? l-a întrebat.

— Da... sunt bine, mulțumesc. E un aer cam înăbușitor aici, nu-i așa?

— Haideți la fereastră, aerul e mai proaspăt acolo, a spus ea, luându-l de braț pentru a-l conduce prin mulțime.

Aerul era într-adevăr închis, îmbâcsit de transpirație și de respirații, încărcat de fum, muzică și voci.

— Mulțumesc, a spus Corin.

Ferestrele mari erau închise din cauza frigului nopții de februarie, dar aerul rece pătrundea totuși pe la tocuri, creând o zonă mai răcoroasă, unde cei extenuați puteau respira în voie.

— Nu sunt obișnuit să văd atâția oameni la un loc sub același acoperiș. E incredibil cât de repede se poate dezobișnui omul de lucrurile astea!

A ridicat din umeri cu o smucitură total nepotrivită costumului de seară pe care îl purta.

— Eu n-am părăsit niciodată New Yorkul, i-a scăpat lui Caroline. De fapt... vreau să spun... în afară de casa de vacanță a părinților mei, de pe coastă...

Dar, de fapt, nu era sigură ce voia să spună. Că-i părea străin, o figură aproape de poveste? Să pleci așa departe de civilizație, s-alegi să trăiești în sălbăticie!

— Nu v-ar plăcea să călătoriți, domnișoară Fitzpatrick? a întrebat-o, iar ea a început să înțeleagă că se petrecea ceva între ei. Un fel de negociere: o tatonare.

— Aici erai, draga mea!

Bathilda se apropia amenințător. Se pare că putea să detecteze o asemenea discuție de la distanță.

— Vino, vreau să-ți fac cunoștință cu lady Clemence.

Caroline n-a avut de ales și s-a lăsat condusă, dar și-a aruncat privirea peste umăr și i-a făcut un semn discret cu mâna, de rămas-bun.

— Termină cu prostiile, fata mea!

Bathilda a smuls-o din gândurile ei și a adus-o din nou la realitate, la masa de prânz din La Fiorentina.

— Parc-ai fi o școlăriță îndrăgostită! Am citit și eu *romanul* domnului Wister și e clar că ți-a împuiat capul cu idei romantice. Nu-mi vine în minte niciun alt motiv pentru care ți-ai putea dori să te căsătorești cu un *cowboy!* Dar trebuie să-ți intre bine-n cap că *Omul din Virginia*[1] este o carte de *ficțiune* și că nu prea are legătură cu realitatea. N-ai citit și despre pericolele, pustietatea și greutățile vieții la frontieră?

— Acum nu mai este așa. Corin mi-a povestit foarte multe despre ținut. Mi-a spus că e atât de frumos, încât parcă vezi mâna lui Dumnezeu în fiecare smoc de iarbă...

Când a auzit asta, Bathilda a pufnit disprețuitor.

— Chiar și domnul Wister a recunoscut că epoca sălbatică pe care a descris-o el s-a terminat. Woodward e un oraș prosper, Corin zice că...

— Woodward? Cine a auzit de *Woodward?* În ce stat e?

— Nu... nu știu, a recunoscut Caroline, mușcându-și buzele de ciudă.

— Nu e în niciun stat, de-aia nu știi! Niciun stat al Uniunii! E un pământ care nu există pe hartă, e plin de sălbatici și desfrânați de toate felurile. De-aia se-aude că nu întâlnești nicio doamnă la vest de Dodge City – numai *femei* de ultima teapă. Nicio doamnă! Îți închipui cât de părăsit de Dumnezeu o fi locul ăla?

Bathilda și-a umflat pieptul atât cât i-a permis corsetul rochiei vișinii. O roșeață i se întindea pe toată fața, până la linia părului de culoarea oțelului, strâns într-un coc înfoiat. Era emoționată, a realizat Caroline, nevenindu-i să creadă. Bathilda era chiar *emoționată*!

— Bineînțeles că există doamne! Sunt sigură că poveștile astea sunt exagerate, a spus Caroline.

— Nu știu cum poți fi așa de sigură, când nu știi nimic! De unde să știi tu ceva, Caroline? Ești doar un copil! Ar spune absolut orice ca să pună mâna pe o soție așa de frumoasă și de bogată. Iar tu crezi fiecare cuvânt! O să-ți părăsești casa, familia

---

[1] *The Virginian*, roman semnat de Owen Wister și publicat în 1902, a cărui acțiune se petrece în Vestul Sălbatic. (N. red.)

și toate perspectivele pe care le ai aici, ca să trăiești undeva unde n-o să ai niciun nume, nicio companie și niciun sprijin.

— O să am sprijin, a stăruit Caroline.

La o săptămână de la bal, Corin a invitat-o pe Caroline la patinoarul din Central Park, împreună cu Charlie Montgomery și sora lui, Diana, care, plini de tact, i-au lăsat singuri. Era sfârșitul lui februarie, iar cerul avea o culoare ciudată, alb-gălbuie. Pe acest fundal, fulgii păreau la început negri, apoi, când ajungeau în dreptul copacilor, deveneau deschiși la culoare înainte de-a atinge pământul.

— Când eram mic, mi-era frică să patinez aici. Credeam c-o să cad prin gheață, a zâmbit Corin, înaintând cu pași mici, precauți, care nu prea aduceau a patinat.

— N-ar fi trebuit să-ți faci griji, domnule Massey. Mai drenează din apă la începutul iernii, ca să se asigure că îngheață bine, a spus Caroline zâmbind.

Din cauza frigului mușcător li se înroșiseră obrajii și răsuflarea li se prefăcea în aburi. Caroline și-a băgat mâinile cu tot cu mănuși în buzunare și a făcut un cerc ușor în jurul lui Corin.

— Te pricepi, domnișoară Fitzpatrick. Patinezi mult mai bine ca mine!

— Când eram mică, veneam mereu cu mama aici. N-am mai patinat de mult. Bathildei nu-i place.

— Unde-i mama ta acum? a întrebat Corin, dând caraghios din mâini, ca să-și mențină echilibrul. Zăpada i se strânsese pe borurile pălăriei, dându-i un aer festiv.

— Părinții mei au murit. Acum opt ani, a spus Caroline, luând un viraj și apoi oprindu-se în fața lui Corin, care încremenise. Într-o seară, în timp ce se întorceau acasă, a avut loc o explozie la o fabrică. A căzut un zid, iar... trăsura lor a fost prinsă sub el, i-a povestit cu glas stins.

Corin a întins mâinile ca și cum ar fi vrut să o îmbrățișeze, dar n-a făcut-o.

— Ce ghinion teribil. Îmi pare rău, a spus.

— Charlie mi-a povestit de tatăl tău, și mie-mi pare rău, a spus Caroline, întrebându-se dacă și el a observat asemănările dintre modurile îngrozitoare, claustrofobice în care își pierduseră amândoi familiile. S-a uitat în jos, la patine. Îi amorțiseră degetele de frig.

— Haideți, domnule Massey, să ne mișcăm înainte să ne prefacem în sloiuri de gheață! a sugerat ea, întinzându-i mâna. I-a luat-o zâmbind, apoi zâmbetul i s-a transformat într-o grimasă, pe măsură ce era tras tot mai tare și se împleticea ca un copil care învață să meargă.

După ce gheața a devenit atât de aglomerată cu patinatori, încât era aproape imposibil să mai înaintezi, chiar și încet, s-au îndreptat spre pavilion, să bea ciocolată caldă. De la masa lor de la geam îi vedeau pe băieții care se avântau nechibzuiți printre adulți. Caroline și-a dat seama că nu mai simțise frigul iernii ca de obicei. Probabil că apropierea de Corin era îndeajuns ca s-o încălzească – se pare că-i făcea sângele să circule mult mai repede decât înainte.

— Aveți cei mai minunați ochi din lume, domnișoară Fitzpatrick, i-a spus Corin, zâmbind sfios. Străluceau ca monedele de argint pe fundalul zăpezii de afară! a exclamat.

Caroline nu avea nici cea mai mică idee cum să-i răspundă. Nu era obișnuită cu complimentele, așa că s-a uitat stânjenită în ceașcă.

— Bathilda spune că am ochi reci. Și se tot plânge că n-am moștenit ochii albaștri ai tatei, a spus ea în timp ce amesteca ușor în ciocolată.

Dar Corin a întins un deget și i-a ridicat bărbia, atingere care i s-a părut asemănătoare unei descărcări electrice.

— Mătușa ta greșește foarte tare, a declarat el.

Cererea în căsătorie a venit după doar trei săptămâni, în timp ce gheața din parcuri începuse să se topească, iar cerul spălăcit începuse să capete culoare. A căutat-o într-o marți după-amiază, știind că o va găsi singură, pentru că era ziua în care mătușa ei juca bridge cu lady Atwell. În timp ce Sara îl conducea în

cameră, Caroline s-a îmbujorat și i s-a uscat gâtul, iar când s-a ridicat să-l întâmpine picioarele i s-au înmuiat și au încetat să o mai asculte. Un amestec de fericire și teroare o cuprindea de câte ori îl vedea și de fiecare dată sentimentul era tot mai intens. Lui Caroline i-a dispărut orice cuvânt din minte în clipa în care Sara a închis ușa și i-a aruncat stăpânei sale un zâmbet prietenos și plin de entuziasm.

— Ce drăguț din partea ta să mă vizitezi! a reușit Caroline să rostească într-un final, vocea tremurându-i la fel de tare ca mâinile. Sper că ești bine.

În loc de răspuns, Corin își tot învârtea pălăria în mâini, apoi a început să se bâlbâie și să tragă cu degetul de guler, ca și cum l-ar fi strâns prea tare. Caroline și-a împreunat mâinile, ca să le potolească tremuratul, și aștepta, privindu-l uimită.

— Nu vrei să... să iei loc? l-a invitat ea într-un final.

Corin a privit-o și părea că a luat în sfârșit o decizie.

— Nu, n-o să iau loc, i-a răspuns, uimind-o cu asprimea tonului său.

S-au privit îndelung, părea o situație fără ieșire, apoi Corin a traversat încăperea cu pași mari, i-a luat fața lui Caroline în mâini și a sărutat-o. Apăsarea gurii sale a fost atât de șocantă, încât Caroline n-a apucat să se împotrivească sau să-l respingă, așa cum ar fi trebuit. Era fermecată de moliciunea buzelor și de căldura lui. Nu putea să respire, iar amețeala s-a amestecat cu fluturii pe care-i simțea în stomac.

— Domnule... domnule Massey... s-a bâlbâit Caroline când el s-a îndepărtat puțin, ținându-i în continuare chipul în palme și studiindu-l cu insistență.

— Caroline... vino cu mine! Căsătorește-te cu mine! a spus.

Lui Caroline îi era imposibil să găsească cuvintele potrivite pentru a-i răspunde.

— Atunci asta-nseamnă că... că mă iubești? l-a întrebat în cele din urmă. Inima îi bătea puternic în timp ce-i aștepta răspunsul, cuvintele pe care și le dorea atât de mult să le audă.

— Nu știai? Nu ți-ai dat seama? a întrebat-o cu scepticism. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut. Chiar din prima clipă, a murmurat el.

Caroline a închis ochii, copleșită de senzația de ușurare.

— Zâmbești, a spus Corin în timp ce-i mângâia obrazul cu degetul. Asta-nseamnă că te vei căsători cu mine sau că râzi de mine?

Zâmbea nerăbdător, iar Caroline i-a luat mâna și a apăsat-o ușor pe față.

— Asta-nseamnă că mă voi căsători cu tine, domnule Massey. Înseamnă că... nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă căsătoresc cu tine, a rostit ea pe nerăsuflate.

— Te voi face atât de fericită! i-a promis, sărutând-o din nou.

Bathilda a refuzat să anunțe logodna dintre nepoata ei și Corin Massey. N-a vrut s-o ajute să-și strângă trusoul, să cumpere haine pentru călătorie sau să-și împacheteze lucrurile în cuferele de piele. În schimb, și-a privit nepoata care aranja frumos taioarele noi, fustele plisate și cămășile brodate, strânse pe corp.

— Presupun că te consideri emancipată acționând atât de dezastruos. Una dintre eroinele creionate de Gibson, sunt sigură, a observat mătușa.

Caroline nu i-a răspuns, chiar dacă criticile mătușii ajunseseră la apogeu, tocmai pentru că se apropiau de sfârșit. Și-a înfășurat bijuteriile într-o bucată de catifea albastră și le-a îndesat în trusă. Mai târziu, a căutat-o pe Bathilda prin casa lor spațioasă din Gramercy Park și a găsit-o așezată în bătaia soarelui primăvăratic, atât de strălucitor, încât reușise să șteargă câțiva ani de pe chipul mătușii. Caroline a rugat-o din nou să anunțe logodna. Își dorea ca totul să fie făcut așa cum trebuia, ca la carte: dar rugămintea ei n-a avut ecou.

— N-avem nimic de sărbătorit, i-a trântit-o Bathilda. Mă bucur doar că nu voi mai fi aici și nu voi fi nevoită să răspund la întrebări. Mă voi întoarce la Londra, să locuiesc împreună cu o verișoară de-a regretatului și iubitului meu soț, o doamnă căreia îi port multă afecțiune și respect. Acum nu mă mai leagă nimic de New York.

— Te întorci la Londra? Dar... când? a întrebat Caroline cu mai multă blândețe. Și-a dat seama că, din nefericire, în ciuda tuturor neînțelegerilor dintre ele, mătușa Bathilda reprezenta singura ei familie, singurul ei cămin.

— Luna viitoare, când se mai îmbunează vremea.

— Am înțeles, i-a răspuns Caroline.

Și-a împreunat mâinile în față și și-a strâns degetele cu putere. Bathilda a ridicat ochii din cartea pe care se prefăcea că o citește și a privit-o: căutătura ei avea o sclipire de-a dreptul amenințătoare.

— Asta-nseamnă că n-o să ne mai vedem prea des de-acum înainte, a bâiguit Caroline.

— Nu prea, draga mea. Dar ar fi fost același lucru și dac-aș fi rămas la New York. Vei fi la o distanță mult prea mare, iar eu nu pot călători atât de mult. Îți voi da, însă, adresa mea din Londra, ca să-mi scrii. Mă gândesc că vei găsi cu cine să te întovărășești la fermă, sunt sigură că trebuie să existe o soție de fermier și la ferma vecină, a spus cu un zâmbet vag, în timp ce-și întorcea privirea spre carte.

Lui Caroline i se părea că începe să o strângă gulerul de dantelă. A cuprins-o teama și nu știa dacă să fugă de sau spre Bathilda.

— Nu mi-ai arătat niciodată că mă iubești, a șoptit, cu voce sfioasă și gâtuită. Nu știu de ce te surprinde atât de tare că fug după iubire atunci când îmi este oferită.

Și a părăsit camera înainte ca Bathilda să ridiculizeze și acest sentiment.

Astfel, Caroline s-a căsătorit fără vreo rudă care să o reprezinte sau să îi dea binecuvântarea. A ales o rochie de muselină albă, diafană, cu volane de dantelă în partea de sus și pliseuri la gât și la manșete. Părul și l-a strâns într-un coc prins cu un pieptăn de fildeș, iar singurele ei bijuterii erau o pereche de cercei cu perle. Nu s-a fardat deloc, iar când a aruncat o ultimă privire în oglindă, a rămas cu impresia că era un pic palidă. Chiar dacă vremea nu era călduroasă, a purtat evantaiul de mătase al mamei ei, la încheietură, jucându-se agitată cu el în drum spre micuța biserică din partea de est a orașului, aproape de zona unde copilărise Corin. Sara, servitoarea, era singura care stătea în biserică pe partea miresei: intrând în biserică, Caroline și-a dorit foarte tare să-i fi văzut pe părinții ei acolo. Corin purta un costum și o cravată împrumutate, iar părul îi era pieptănat pe spate și avea obrajii proaspăt bărbieriți, cu pielea moale, ușor jupuită. Își tot aranja cu nervozitate gulerul în timp ce ea

se apropia, dar apoi i-a întâlnit privirea neliniștită, i-a zâmbit și s-a potolit, fiindcă de-acum nu mai conta nimic altceva. Din partea lui erau prezenți mama și doi frați mai mari, care au asistat cu solemnitate la ceremonie, în timp ce perechea și-a depus jurămintele în fața preotului. Doamna Massey purta încă rochia de doliu și, chiar dacă și-a întâmpinat cu bucurie nora, doliul ei era prea recent pentru a putea fi cu adevărat fericită. Era o zi ploioasă, iar biserica era liniștită și întunecoasă, mirosind a igrasie și a ceară de lumânări. Pe Caroline nu o deranja. Lumea ei se îngustase și nu-l mai cuprindea decât pe bărbatul din fața ei, bărbatul care o ținea de mână și care o privea atât de posesiv în timp ce-și rostea jurămintele cu convingere. Cu mâinile unite în fața lui Dumnezeu, Caroline simțea așa o exaltare, că nu era în stare să o cuprindă, așa că a izbucnit în lacrimi pe care Corin le culegea cu degetele lui și le săruta. În sfârșit va începe adevărata ei viață alături de el.

Dar, spre disperarea soției sale, Corin și-a făcut bagajele chiar a doua zi și s-a pregătit să părăsească New Yorkul.

— O să ne petrecem noaptea nunții în casa *noastră*, în casa pe care am ridicat-o pentru noi, nu aici, într-un loc care-mi amintește de moartea tatei. Am venit pentru o înmormântare și nu m-am gândit c-o să găsesc o soție, a spus, zâmbind și sărutându-i mâinile. Trebuie să mai rezolv niște lucruri, să pregătesc casa pentru sosirea ta. Vreau să fie perfect.

— O să fie perfect, Corin, l-a asigurat, încă neobișnuită să i se adreseze vreunui bărbat pe numele mic.

Sărutările lui fierbinți îi tăiau respirația.

— Te rog, lasă-mă să merg cu tine acum!

— Acordă-mi o lună, iubita mea, doar atât. Mă vei urma de azi în patru săptămâni și pân-atunci va fi totul gata. Vei avea timp să-ți iei rămas-bun de la toți prietenii tăi, iar eu voi avea timp să mă mândresc la ai mei că m-am căsătorit cu cea mai frumoasă fată din America, a spus, iar ea a acceptat, chiar dacă la plecarea lui parcă s-a întunecat cerul.

Și-a căutat câteva foste colege de școală, să-și ia rămas-bun, dar cam de fiecare dată i s-a spus că erau ocupate sau că nu erau acasă. În cele din urmă, și-a dat seama că era *persona non*

grata, așa că și-a petrecut cele patru săptămâni acasă, răbdând tăcerea stânjenitoare dintre ea și mătușa ei, împachetând și despachetând, scriindu-i scrisoare după scrisoare lui Corin și privind pe fereastră la priveliștea dominată acum de nou construita clădire Fuller – o dihanie trapezoidală, care se ridica la aproape trei sute de metri către cer. Caroline nu-și imaginase că omul poate construi ceva atât de înalt. Privind-o, se simțea copleșită, și primele îndoieli au început să-i încolțească în minte. De când plecase Corin, aproape că i se părea că nu fusese niciodată aici și că visase tot ce se întâmplase. Și-a întors verigheta pe deget și s-a încruntat, încercând să țină la distanță astfel de gânduri. Ce putea fi atât de îngrozitor, încât să nu vrea s-o ia cu el de la bun început? Ce avea de ascuns – regreta oare căsătoria pripită? Sara a simțit că era tulburată.

— Nu mai e mult, domnișoară, a spus ea, aducându-i ceaiul.

— Sara... vrei să stai o clipă?

— Bineînțeles, domnișoară.

— Crezi... crezi c-o să fie totul bine? Acolo, în teritoriul Oklahoma? a întrebat-o Caroline încet.

— Bineînțeles, domnișoară! Adică... eu nu prea știu, n-am fost niciodată acolo. Dar... domnul Massey va avea grijă de dumneavoastră, cum să nu? Nu cred că v-ar duce niciodată undeva unde nu v-ați dori să mergeți, sunt sigură, a liniștit-o Sara.

— Bathilda spune că va trebui să muncesc. Până îmi voi primi moștenirea, adică... Voi fi soție de fermier, a spus Caroline.

— Așa e, dar nu una obișnuită.

— E foarte grea munca asta? Să întreții o casă și tot restul? Tu o faci atât de bine, Sara... Este chiar atât de grea? a întrebat, încercând să-și ascundă neliniștea din voce.

Sara a privit-o cu un amestec de amuzament, milă și resentiment.

— Poate fi destul de grea, domnișoară! i-a răspuns pe un ton categoric. Dar veți fi stăpâna casei! Veți fi liberă să faceți totul așa cum vi se pare potrivit și sunt sigură că veți avea ajutoare! Nu vă chinuiți cu gândurile astea, domnișoară! Poate c-o să dureze un timp până vă veți obișnui cu un trai atât de diferit față de cel pe care l-ați avut, dar veți fi fericită, sunt sigură de asta!

— Da, o să fiu, nu-i așa?

Caroline a zâmbit.

— Domnul Massey vă *iubește*. Și dumneavoastră îl iubiți – cum ați putea să nu fiți fericită?

— Îl iubesc, a spus Caroline trăgând tare aer în piept și strângându-i mâna Sarei, cu putere. Îl iubesc.

— Și eu sunt *atât* de fericită pentru dumneavoastră, domnișoară, a spus Sara cu vocea gâtuită și cu lacrimi în ochi.

— Nu plânge, Sara, te rog! Cât de mult mi-aș dori să vii cu mine! a exclamat Caroline.

— Și eu mi-aș dori, domnișoară, a spus Sara încet, ștergându-și ochii cu tivul șorțului.

Când a sosit, în sfârșit, o scrisoare de la Corin, plină de cuvinte de iubire și îmbărbătare, implorând-o să mai aibă răbdare puțin, Caroline a citit-o și a recitit-o de douăzeci de ori pe zi, până când a învățat-o pe de rost și a prins curaj. După ce au trecut cele patru săptămâni, a sărutat obrazul îmbujorat al Bathildei și a încercat să descopere vreun semn de regret în comportamentul mătușii ei. Dar numai Sara a condus-o la gară, oftând neconsolată lângă tânăra ei stăpână, în timp ce caii mergeau la pas pe străzile și bulevardele aglomerate.

— Nu știu cum o să fie fără dumneavoastră, domnișoară. Nu știu dac-o să-mi placă la Londra! s-a plâns fata, iar Caroline i-a luat mâna, strângându-i-o cu putere, mult prea copleșită de sentimente pentru a putea vorbi.

Doar când a dat cu ochii de locomotiva care scotea abur, și funingine cu putere și care i-a umplut nările cu mirosul de metal încins și cărbuni, și-a dat seama că a descoperit un lucru nou în viață și cât de fericită o făcea această călătorie. A închis ochii în timp ce trenul pornea încet, iar cu huruitul puternic al locomotivei care tușea abur vechea ei viață lua sfârșit și începea alta nouă.

2

Fratele mamei, unchiul Clifford, și soția sa, Mary, vor șifonierul din odaia copiilor, masa rotundă în stil Queen Anne din cabinet și colecția de miniaturi care se află într-o vitrină de la baza scării. Nu sunt sigură că la asta s-a referit Meredith când a spus că le revine câte un *suvenir* copiilor ei, dar nici nu-mi pasă. Îndrăznesc să spun că și alte lucruri își vor găsi drum în dubița lui Clifford la sfârșitul săptămânii, dar chiar dacă Meredith ar fi revoltată, eu nu voi fi. Este o casă impresionantă, dar nu este Chatsworth. Nu adăpostește opere de muzeu, în afară de câteva tablouri, probabil. Este doar o casă mare, plină cu lucruri mari și vechi: poate că valoroase, dar neiubite. Mama a cerut doar fotografiile de familie pe care le voi găsi. O iubesc pentru decența și pentru sufletul ei.

Sper că Clifford va trimite destui oameni. Șifonierul este imens. Se întrevede pe peretele îndepărtat din camera copiilor: o namilă de mahon franțuzesc, decorată cu minarete și cornișe, un templu în miniatură pentru albituri și naftalină. O scară de lemn stă dosită în spatele lui și acum scârțâie și se clatină sub greutatea corpului meu. Scot teancuri aspre și compacte de așternuturi de pe rafturi și le dau drumul pe podea. Sunt călcate și grele: tablourile se zguduie la fiecare aterizare. Praful se ridică și mă mănâncă nasul, iar Beth apare în pragul ușii, curioasă să vadă ce dezastru provoc. Sunt atât de multe... Generații de așternuturi, folosite îndeajuns de mult pentru a fi înlocuite, dar nu uzate îndeajuns pentru a fi aruncate. Probabil că sunt zeci de ani de când teancurile astea n-au mai fost mișcate. Mi-o amintesc pe servitoarea lui Meredith, care urca scările cu ele în brațe, gâfâind: avea obrajii roșii și crăpați și mâinile grosolane și urâte.

După ce golesc dulapul, nu știu ce să fac cu maldărele de așternuturi. Bănuiesc că aș putea să le dau de pomană, dar nu

mă atrage ideea de a le băga în saci de plastic pe toate, de a le căra jos la mașină și a le duce în pachete la Devizes. Le stivuiesc pe toate lângă perete și zăresc un model, o pată de culoare în toată marea asta de alb. Flori galbene. Trei fețe de pernă cu flori galbene și tulpini verzi, brodate în fiecare colț al suprafeței de mătase care lucește încă. Îmi trec degetele peste cusăturile netede și simt cum anii de folosință au subțiat materialul fin. E ceva în străfundul minții mele, ceva ce știu că ar trebui să recunosc, dar nu-mi pot aminti. Le-am mai văzut oare? Florile sunt neregulate, sălbatice. Nu le pot numi. Și sunt doar trei. În toate celelalte seturi sunt câte patru fețe de pernă, în afară de setul ăsta. Le pun într-un teanc și mai pun altele deasupra. Îmi dau seama că sunt încruntată și încerc să-mi descrețesc fruntea.

Clifford și Mary sunt părinții lui Henry. Au fost părinții lui Henry. Erau la Saint Tropez când a dispărut, lucru pe care presa l-a speculat, pe nedrept. De parcă l-ar fi lăsat cu niște străini, de parcă l-ar fi lăsat singur acasă! Și părinții noștri au făcut la fel. Aproape în fiecare an ne petreceam toată vacanța de vară aici, iar de cele mai multe ori părinții noștri plecau în concediu fără noi, timp de două sau trei săptămâni. În Italia, pentru plimbări lungi, sau în Caraibe, pentru voiaje pe mare. Îmi plăcea și mă temeam în același timp să-i știu plecați. Îmi plăcea fiindcă pe Meredith n-o interesa pe unde umblam, nu venea niciodată să ne caute când dispăream cu orele. Ne simțeam liberi, ne făceam de cap. Dar mă și temeam, fiindcă, în casă, Meredith era stăpânul nostru. Trebuia să stăm cu ea. Trebuia să luăm cina cu ea, să-i răspundem la întrebări, să inventăm minciuni. Nu-mi dădea niciodată prin cap că nu mi-ar fi plăcut de ea sau că ea ar fi fost antipatică. Eram prea tânără ca să mă gândesc la asta. Dar, când se întorcea mama, alergam la ea și mă agățam de fusta ei și nu mai voiam să-i dau drumul.

Când părinții noștri erau plecați, Beth mă ținea mereu lângă ea. Dacă mergea înaintea mea, avea întotdeauna mâna întinsă ușor în spate, cu degetele lungi răsfirate, așteptând mereu să i-o prind. Iar dacă n-o făceam, se oprea, arunca o privire peste umăr și se asigura c-o urmez. Într-un an, Dinny i-a construit o căsuță într-un fag înalt, pe partea îndepărtată a pădurii. Nu prea

l-am văzut zile întregi și ne-a interzis să-l spionăm. Vremea era schimbătoare, iar vântul încrețea suprafața iazului, a cărui apă era prea rece pentru scăldat. Obișnuiam să ne deghizăm într-unul dintre dormitoarele libere: făceam castele din ghivece goale, în sera de portocali: am făcut o vizuină secretă printre tisele ornamentale de pe pajiștea cea mai înaltă. Apoi a apărut soarele din nou și l-am văzut pe Dinny făcându-ne semn din colțul grădinii, iar Beth mi-a zâmbit și ochii au început să-i strălucească.

— E gata, ne-a spus când am ajuns în dreptul lui.

— Ce e? l-am întrebat. Hai, spune-ne!

— O surpriză, a fost tot ce-a vrut să zică, zâmbindu-i timid lui Beth.

L-am urmat printre copaci, iar eu îi povesteam despre vizuina dintre tise, când am văzut-o și am amuțit. Unul dintre cei mai mari fagi, cu trunchiul argintiu și neted, care se încrețea din locul în care se formau crengile, ca la încheietura cotului sau porțiunea din spatele genunchiului. Îl mai văzusem pe Dinny cățărându-se în el – avea antrenament – și așezându-se între frunzele de un verde pal, mult deasupra mea. Acum, sus, în locul în care coroana copacului căpăta amploare, Dinny construise o platformă lată, din niște scânduri solide. Pereții erau făcuți din vechi pungi de îngrășământ, de un albastru aprins, bătute în cuie pe un cadru de lemn și care se umflau ca niște pânze de corabie. Calea de acces către această fortăreață era o scară destul de instabilă, făcută din bucăți de lemn legate de o sfoară bătută în cuie de copac. În tăcerea care s-a așternut, am auzit foșnetul ispititor al pereților casei din copac.

— Cum vi se pare? a întrebat Dinny, încrucișându-și brațele și privindu-ne cu coada ochiului.

— E grozavă! E cea mai frumoasă casă din copac! am strigat eu, țopăind când pe un picior, când pe celălalt.

— E minunată! Ai făcut-o singur? l-a întrebat Beth, zâmbind și uitându-se în continuare la casa albastră.

Dinny a aprobat din cap.

— Haideți sus să o vedeți! E și mai tare înăuntru! le-a spus, îndreptându-se spre copac și întinzându-se către prima treaptă a scării.

— *Haide*, Beth! am îndemnat-o eu, când am văzut că ezită.

— Bine! a spus râzând. Du-te tu prima, Erica – o să te sprijin eu până la prima creangă.

— Ar trebui să-i dăm un nume. Tu ar trebui să-i dai un nume, Dinny! am început eu să sporovăiesc, suflecându-mi fusta.

— Ce părere aveți de Turnul de Control? Sau de Cuibul Corbului? a spus el, iar eu și Beth am aprobat – Cuibul Corbului să fie. Beth m-a ridicat ca să ajung la prima creangă, iar eu am râcâit cu marginea sandalelor mușchiul prăfos, dar n-am reușit să ajung la următoarea treaptă. Buricele degetelor mi s-au agățat de bucata de lemn pe care Dinny o bătuse în copac atât de aproape, dar nu îndeajuns de aproape pentru ca eu s-o pot prinde în siguranță. Dinny mi s-a alăturat pe prima creangă și m-a lăsat să-mi pun piciorul pe genunchiul lui ca să pot ajunge, dar piciorul meu tot nu reușea să atingă următoarea treaptă.

— Coboară, Erica! a strigat Beth în cele din urmă, când eu eram deja roșie toată, zgâriată și în pragul plânsului.

— Nu! Vreau să urc! am protestat, dar ea a scuturat din cap.

— Ești prea mică! Coboară! a insistat ea, iar Dinny și-a retras genunchiul, a sărit din copac, iar eu n-am mai avut de ales. M-am lăsat în jos și am început să mă holbez în liniște la picioarele mele nesuferite și prea scurte. Mă julisem la genunchi, dar eram prea dezamăgită ca să mă mai agit din cauza firișorului de sânge care-mi curgea pe picior.

— Beth! Vii sus? a întrebat Dinny, iar mie mi s-a strâns inima. Cum să rămân pe dinafară și să pierd minunăția aia de căsuță din copac? Dar Beth a dat din cap.

— Dacă Erica nu poate, nu vin, a spus ea, iar eu l-am privit cu coada ochiului pe Dinny și apoi m-am uitat în altă parte, jenată de dezamăgirea din ochii lui și de faptul că zâmbetul i se ștersese de pe chip. S-a sprijinit de copac și și-a împreunat mâinile, îmbufnat. Beth a ezitat puțin, de parcă nu și-ar fi găsit cuvintele. Apoi mi-a întins mâna.

— Haide, Rick! Trebuie să mergem să te speli pe picior!

După două zile, Dinny ne-a adus înapoi și, de data asta, trunchiul copacului era plin de bucăți de lemn și sfori. Beth i-a

zâmbit liniștit lui Dinny, iar eu am zburat către capătul scării sale improvizate, zgâindu-mă la casa plutitoare, și am început să urc.

— Ai grijă! a strigat Beth, ducându-și mâna la gură când m-am dezechilibrat și am ratat locul unde trebuia să-mi pun piciorul. A urcat în urma mea, încruntată de concentrare, atentă să nu privească în jos. O draperie șuie, din pungi, ținea loc de ușă. Înăuntru, Dinny pusese niște saci de plastic umpluți cu paie. O cutie de lemn ținea loc de masă, iar pe ea se găseau un buchet de coada șoricelului într-o sticlă de lapte, un pachet de cărți de joc și o revistă de benzi desenate. Era pur și simplu cel mai tare loc în care fusesem vreodată. Am pictat un indicator pe care să-l punem la baza copacului. *Cuibul Corbului. Intrușii vor fi persecutați.* Mama a râs când l-a citit. Ne petreceam ore în șir acolo, printre norii de frunze verzi care șușoteau și printre care se mai vedeau din când în când petice strălucitoare de cer, făcând picnicuri departe de Meredith și de Henry. Mă temeam că Henry ar distruge casa dacă ar veni să stea. Mă temeam că ne-ar face praf locul nostru magic, și-ar bate joc de el și l-ar face să pară mai puțin minunat. Dar, ca printr-o minune, se pare că Henry avea rău de înălțime.

În mintea mea, Henry este întotdeauna mai înalt decât mine și mult mai mare. Când eu aveam șapte ani, el avea unsprezece. Părea o diferență enormă, pe vremea aceea. Era un *băiat mare*. Era gălăgios și făcea pe șeful. Spunea că trebuie să fac ce-mi zice el. O lingușea pe Meredith, care mereu a preferat băieții. O însoțea de fiecare dată în rarele ocazii în care ieșea la plimbare prin pădure și de mai multe ori a ajutat-o să pună în practică vreun plan malițios. Henry: un gât grăsuț și un început de bărbie dublă: păr castaniu închis: ochi albaștri sticloși, pe care-i mijea și-i urâțea: piele palidă, care i se pârlea pe nas în timpul verii. Acum îl văd ca pe unul dintre acei copii care sunt mai degrabă adulți decât copii, la care te uiți o clipă și îți dai seama cum vor arăta la maturitate. Trăsăturile lui erau deja conturate: ar fi crescut, dar nu s-ar fi schimbat. Avea întipărită pe față o expresie de neobrăzare, dar cred că era lipsită de orice farmec și prea

evidentă. Dar e nedrept. Până la urmă, n-a mai avut șansa să-mi dovedească dacă greșesc.

Eddie are încă o figură de copil, lucru care-mi place la nebunie. O figură de băiat ca oricare alta, nasul în vânt, părul smotocit, rotulele ieșindu-i mândre în evidență din cracii lui slăbănogi, în pantalonii scurți de uniformă. Nepotul meu. O îmbrățișează pe Beth în mijlocul peronului, puțin jenat, pentru că în tren mai sunt câțiva colegi de-ai lui, care bat în geamuri și fac semne cu degetul mijlociu. Îi aștept lângă mașină, cu mâinile înghețate, zâmbindu-le când se apropie.

— Salut, Eddișor! Edderino! Eddius Maximus! îi spun, în timp ce-l strâng în brațe și-l ridic puțin de pe pământ.

— Mătușă Rick, acum mi se zice Ed! protestează, cu o ușoară exasperare.

— Bineînțeles. Scuze. Iar tu să nu-mi spui mie *mătușă* – mă faci să mă simt de o sută de ani! Aruncă-ți ghiozdanul în spate și hai să mergem! spun eu, rezistând tentației de a-l tachina. Are unsprezece ani acum. Exact vârsta pe care o va avea Henry pentru totdeauna: e deja destul de mare pentru ca tachinatul să-l deranjeze.

— Cum a fost drumul cu trenul?

— Destul de plictisitor. În afară de faptul că Absolom l-a încuiat pe Marcus în budă. A urlat ca din gură de șarpe, a fost foarte amuzant, ne raportează Eddie. Miroase a școală și mirosul începe să umple mașina, înțepător și acrișor. Șosete nespălate, ascuțitori, noroi, cerneală, sandviciuri râncede.

— Amuzant, într-adevăr. Acum două săptămâni, a trebuit să merg să mă întâlnesc cu directorul, pentru că-și încuiase profesoara de desen în clasă. Au împins un dulap în fața ușii, povestește Beth cu o voce atât de puternică și de clară, încât mă uimește.

— N-a fost ideea *mea*, mamă!

— Oricum, i-ai ajutat, îl contrazice Beth. Dacă avea loc un incendiu sau orice altceva? A stat acolo ore întregi!

— Păi... atunci n-ar fi trebuit să interzică telefoanele mobile, nu-i așa? spune Eddie, zâmbind. Îi surprind privirea în oglinda retrovizoare și îi fac cu ochiul.

— Edward Calcott Walker, sunt îngrozită! spun pe un ton glumeț. Beth îmi aruncă o privire. Trebuie să-mi amintesc mereu să nu conspir cu Eddie împotriva ei, nici măcar în privința unui lucru minor. Nu se poate să fim noi doi împotriva ei. Nici măcar pentru o secundă. Deja a iritat-o intervenția mea.

— Mașina e nouă?

— Nou-nouță, îi răspund. Broscuța veche m-a lăsat într-un final. Stai să vezi casa, Ed! E un monstru!

Îl urmăresc cu atenție când oprim în dreptul casei, dar nu este impresionat, dă doar din cap și ridică puțin din sprâncene. Conacul e, probabil, cât o aripă a școlii lor, mă gândesc după aceea – probabil că e mai mic decât casele prietenilor lui.

— Ce bine-mi pare că e din nou vacanță, iubitule! spune Beth în timp ce-i ia ghiozdanul lui Eddie din spate. El îi zâmbește pieziș, ușor stânjenit. La un moment dat, o s-o întreacă în înălțime – deja îi ajunge până la umăr.

Îi arăt lui Eddie împrejurimile, în timp ce Beth își bate capul cu carnetul lui de note. Îl duc la tumul, ocolind pădurea mohorâtă, și ne oprim la iaz. A găsit un băț cu care lovește buruienile și urzicile uscate. E mai cald astăzi, dar tot vreme închisă. Burnițează ușor în bătaia vântului, iar crengile goale se izbesc deasupra.

— De ce se cheamă iaz artificial? Nu-i un iaz normal? întreabă el, plesnind marginea apei cu bățul, ghemuit pe mal. Sar stropi din apa care clipocește. Buzunarele blugilor lui sunt doldora de comori șterpelite. E ca o coțofană în privința asta, dar sunt niște lucruri pe care nimeni nu le-ar rata. Vechi ace de siguranță, castane, cioburi de porțelan, albe și albastre, adunate de pe jos.

— De aici începe pârâul. A fost săpat cu mult timp în urmă, cu scopul de a face din el un soi de rezervor. Se numește *artificial* pentru că e construit de om, nu s-a format singur.

— Se poate înota în el?

— Pe vremuri înotam – eu, mama ta și Dinny. De fapt, nu cred că mama ta a intrat vreodată în apă. Era destul de rece.

— Părinții lui Jamie au un lac extraordinar de mare pentru înot – este o piscină, doar că nu e cu gresie și clor, ci e plină de plante. Dar e curată.

— Ca lumea. Dar nu pe vremea asta, nu?

— Cred că nu. Cine-i Dinny?

— Dinny... era un băiat cu care ne jucam când eram mici și veneam aici. Familia lui locuia în apropiere, așa că...

Vocea mi se stinge treptat. Oare de ce mă simt atât de straniu când vorbesc despre Dinny? Dinny. Cu palmele lui pătrățoase, atât de pricepute să facă tot felul de lucruri. Cu ochii lui negri, zâmbind parcă de sub breton, cu claia lui de păr în care odată, când dormea, i-am băgat margarete, iar mâinile-mi tremurau din cauza râsului pe care mi-l înăbușeam și a îndrăznelii: să fiu atât de aproape de el și să-l ating...

— Era un adevărat aventurier. Într-un an, a construit o căsuță minunată într-un copac.

— Putem s-o vedem? Mai e acolo?

— Putem să mergem să vedem, dacă vrei.

Eddie zâmbește larg și țopăie câțiva pași, punându-i gând rău unui vlăstar și amenințându-l că-l împușcă cu două degete.

Dinții de adult ai lui Eddie încă nu s-au aranjat cum trebuie. Par să se lupte pentru spațiul din gura lui. Are spații goale mari și vreo doi se încalecă. În curând o să fie aranjați de un aparat dentar.

— Ce strigau băieții din tren după tine? îl întreb și se strâmbă.

— Plantă de ghiveci, recunoaște, posomorât.

— De unde, până unde?

— Păi, e destul de penibil... Chiar trebuie să spun?

— Da, trebuie. Între noi nu există secrete.

Zâmbesc și Eddie oftează.

— Domnișoara Wilton are o plantă mică pe birou... nu știu sigur ce e. Și mama are unele la fel – au flori violet și frunze cu puf.

— Pare să fie o violetă africană.

— Nu contează. Mă rog, și ne-a lăsat închiși acolo în pauza de prânz, drept pedeapsă, iar eu am zis că mi-e așa de foame,

încât aș fi în stare să mănânc orice, iar Ben a făcut pariu că nu pot să mănânc planta. Așa că...

— Ai mâncat-o?

Ridic din sprâncene, uimită, încrucișându-mi mâinile din mers. Eddie dă din umeri, dar nu se poate abține să nu pară mulțumit.

— Nu pe *toată*. Doar florile.

— *Eddie!*

— Nu-i spune mamei!

Chicotește, țopăind în jurul meu, și mă-ntreabă:

— Care era porecla ta când erai la școală?

— Nu aveam niciuna. Doar Rick. Eram întotdeauna cea mai mică și încercam să țin pasul cu ei. Dinny mă striga uneori Cățeluș.

Eu și Eddie suntem mai apropiați decât majoritatea mătușilor și nepoților. Am stat cu el două luni, cât timp Beth a fost în convalescență, cât timp *a primit ajutor*. A fost o perioadă chinuitoare, o perioadă în care am mers înainte și ne-am prefăcut, în care am fost normali și nu ne-am plâns. N-am avut prea multe discuții. Nu ne-am deschis sufletele și nu ne-am făcut mărturisiri. Eddie e prea tânăr pentru asta, iar eu n-am destulă răbdare. Dar am împărtășit o perioadă extrem de ciudată, de tristețe, furie și confuzie condensate. Am trecut prin situația asta neplăcută împreună, amândoi având același sentiment: asta ne-a apropiat – faptul că am trăit vremurile alea. Eu și tatăl lui, Maxwell, aveam discuții șoptite, în spatele ușilor închise, pentru că nu voiam ca Eddie să audă cum tatăl lui afirmă că mama lui *nu e în stare* să aibă grijă de el.

Tot ce-a mai rămas din căsuța din copac sunt doar câteva scânduri putrezite, înnegrite și înverzite, care aveau un aspect cleios: ca rămășițele unei corăbii.

— Cred că și-a trăit traiul, spun eu cu tristețe.

— Ai putea s-o reconstruiești. Te ajut eu, dacă vrei, îmi spune Eddie dornic să mă înveselească, iar eu îi zâmbesc.

— Putem încerca. Dar este mai degrabă o treabă de făcut vara – cred că mi-ar fi cam frig și aș fi cam plouată acum.

— De ce n-ați mai venit aici? În vizită la străbunica?

O întrebare inocentă, pe care dragul de Eddie mi-o pune ca să destindă atmosfera. Ce i-o fi venit să-ntrebe asta?

— A... păi, cred că am mers mai des cu părinții noștri în vacanță, când am crescut. Nu-mi amintesc exact.

— Dar nu mi-ai spus tu că lucrurile importante care ți se-ntâmplă când ești copil nu se uită niciodată? Așa mi-ai zis când am câștigat premiul ăla pentru discurs și tehnici dramatice.

Când am spus lucrul ăsta, îmi doream să fie ceva pozitiv. Câștigase premiul în cele două luni în care a stat cu mine și cred că ne-am gândit amândoi la același lucru, la faptul că-și va aminti mereu momentul când s-a întors acasă de la școală și a găsit-o pe Beth așa cum a găsit-o. Am văzut gândul zburându-i pe chip, am închis ochii și mi-am dorit să pot să-mi retrag cuvintele.

— Păi, tocmai, asta dovedește că n-a fost mare lucru, nu-i așa? Haide, mai avem multe de văzut.

Ne îndreptăm spre casă și ne adăpostim în sera de portocali, fiindcă începe să plouă. De acolo, ferindu-ne de ploaie, trecem dintr-un adăpost în altul, prin vechile grajduri, apoi prin garajul în care sunt dosite o grămadă de lucruri nefolositoare, toate pline de găinați. Numărăm cuiburile de rândunele de deasupra capetelor noastre, care stau agățate de grinzi ca ciupercile. Eddie găsește o bardă cu lama mâncată de rugină.

— Ce tare! exclamă, învârtind barda, de parcă ar da năvală undeva. Îl prind de încheietura mâinii și mă asigur că lama toporului este tocită.

— Te rog să fii foarte atent cu ea și să n-o aduci în casă! îi spun, privindu-l drept în ochi.

— N-o s-o aduc! îmi răspunde Eddie, învârtind-o din nou și zâmbind la auzul vâjâitului pe care-l face când despică aerul.

Afară se întunecă tot mai mult și plouă din ce în ce mai tare. Un firișor de apă clipocește la ușa de la intrarea garajului.

— Hai să intrăm, da? Maică-ta probabil că se-ntreabă unde-am dispărut.

— Ar trebui să vină și ea afară, să vadă căsuța din copac și să ne zică dacă i se pare c-am putea s-o reconstruim. Crezi c-ar veni?

— Nu știu, Ed. Știi ce repede răcește pe o vreme ca asta.

De parcă n-ar exista nimic între miezul ei și frigul iernii. Nici carne, nici mușchi, nici piele.

Când intrăm în bucătărie, o găsim pe Beth făcând prăjituri cu umplutură de fructe. Rulează foile, le taie în formă, le umple, le coace, le scoate din cuptor. A început de ieri să facă asta, pregătindu-se pentru sosirea lui Eddie, și se pare că n-are de gând să se oprească. Masa din bucătărie e acoperită de făină și tot felul de resturi, borcane de gem goale. Miroase dumnezeiește. Îmbujorată, scoate o nouă serie din cuptor, trântind tava pe masa răvășită. A umplut toate castroanele și cutiile de biscuiți. Mai sunt câteva pungi în frigiderul străvechi din subsol. Iau două prăjituri și-i dau una lui Eddie. Umplutura îmi frige limba.

— Sunt excelente, Beth! îi spun în semn de mulțumire. Îmi aruncă un zâmbet care se lărgește când ajunge cu privirea la fiul ei. Merge și-l sărută pe obraz, lăsându-i urme fantomatice de făină pe mâneci.

— Bravo, dragul meu! Toți profesorii par foarte mulțumiți de tine, îi spune ea, iar eu iau carnetul de note de pe masă, suflu făina de pe el și îl răsfoiesc. Poate cu excepția domnișoarei Wilton... adaugă ea.

Este cea cu violeta africană.

— Ce predă? îl întreb și se uită încurcat la mine.

— Franceză, mormăie, cu gura plină de prăjituri.

— Spune că nu te străduiești îndeajuns, iar când o faci, se vede că poți mult mai mult, continuă Beth, ținându-l pe Eddie de umeri, ca să nu-l lase să scape. Eddie ridică ambiguu din umeri.

— Și trei pedepse luna asta! Despre ce-i vorba?

— Franceza e așa de *plictisitoare!* Iar doamna Wilton e *așa* de severă! E foarte nedreaptă! Una dintre pedepse am primit-o pentru că Ben a aruncat cu un bilețel în mine! Nu era deloc vina mea!

— Te rog să-ncerci să fii mai atent, da? Franceza e foarte importantă. Ba da, este! insistă Beth, când vede că Eddie își dă ochii peste cap. Când o să fiu bogată și-o să mă retrag în sudul Franței, cum o să te descurci dacă n-o să vorbești limba?

— Țipând și arătând cu degetul? îndrăznește el, iar Beth îl privește cu severitate, după care râde cu poftă, un sunet plin și voios, pe care-l aud atât de rar. Nu se poate abține, cel puțin, nu cu Eddie.

— Pot să mai iau o prăjitură? întreabă el, presimțind victoria.

— Ia! Și pe urmă să te duci direct la baie, ești jegos!

Eddie ia două prăjituri și o zbughește afară.

— Ia-ți și rucsacul cu tine! strigă Beth după el.

— Nu mai am nicio mână liberă! îi răspunde Eddie.

— Mai degrabă n-ai niciun chef, spune Beth către mine, zâmbind ușor încurcată.

Mai târziu, ne uităm la un film. Beth s-a încolăcit cu Eddie pe canapea, cu un bol mare de popcorn între ei. Când o privesc, îmi dau seama că nu se uită la film. Își odihnește obrazul pe creștetul capului lui Eddie, cu ochii închiși de mulțumire, iar eu simt cum încep să mă destind, să mă las pradă căldurii focului din șemineu. Sfârșitul de săptămână trece repede în felul ăsta – o excursie la cinematograful din Devizes, lecțiile la masa din bucătărie, prăjituri cu umplutură de fructe; Eddie se joacă prin garaj sau hălăduiește prin grajdurile goale, mânuindu-și barda. Beth este liniștită, chiar dacă pare puțin distrată. A rămas fără făină și s-a oprit din copt, iar acum stă la fereastră, minute în șir, și-l privește pe Eddie, cu un zâmbet vag și absent.

— Mă gândesc să-l duc în Franța la vară, îmi spune când îi dau cana de ceai, fără să-și întoarcă privirea și continuând să-l urmărească.

— Cred c-o să-i placă, îi răspund.

— Probabil că în Dordogne. Sau în Valea Lot. Am putea să facem baie în râu.

Îmi place s-o aud cum își face planuri. Planuri de viitor. Îmi place să știu că se gândește să meargă înainte. Îmi lipesc obrazul de umărul ei, câteva clipe, urmându-i privirea îndreptată spre grădină.

— Ți-am spus c-o să se distreze aici. Crăciunul o să fie minunat.

Părul ei miroase a mentă, i-l trag pe spate și i-l netezesc cu mâna peste pulovăr.

Duminică după-amiaza sosește Maxwell, să-și ia fiul. O strig pe Beth în timp ce-i deschid ușa și, pentru că nu apare, îi fac lui Maxwell un tur al parterului casei și îl servesc cu o cafea. Maxwell a divorțat de Beth acum cinci ani, când depresia ei părea să se înrăutățească și slăbea văzând cu ochii, iar el a spus că nu mai face față și că mediul în care trăiau nu era potrivit pentru a crește un copil. Așa c-a părăsit-o și s-a recăsătorit aproape imediat – cu o femeie micuță, durdulie, cu aspect sănătos, pe nume Diane: dinți albi, cașmir, unghii perfecte. Fără complicații. Întotdeauna m-am gândit că depresia prin care-a trecut Beth i-a picat foarte bine lui Maxwell. Cu toate astea, nu e un om rău. Doar c-a întâlnit-o în vremurile bune, când era plină de grație și de o frumusețe gingașă, răpitoare. Era ca o lebădă, ca un crin. Maxwell s-a dovedit a fi un prieten doar pentru vremurile bune. Acum îi curg picături de ploaie de pe haină pe dalele de piatră, dar ploaia nu poate distruge strălucirea bunăstării de pe îmbrăcăminte, piele și păr.

— E impresionant locul ăsta, spune, sorbind o gură din cafeaua fierbinte, pe care o înghite cu sunetul acela puternic pe care nu pot să-l sufăr.

— Da, probabil că este, îi răspund, sprijinindu-mă de aragaz și încrucișându-mi mâinile. Mi-era greu să mă simt apropiată de Maxwell când era cumnatul meu. Acum, mi se pare aproape imposibil.

— E mult de muncă, bineînțeles. Dar are un potențial imens, declară el.

Și-a făcut banii din imobiliare și mă-ntreb, un pic răutăcios, cum îi merge acum, cu criza financiară. Potențial imens. A spus același lucru și despre casa de la țară, de lângă Esher, pe care Beth a cumpărat-o după divorț. Vede totul cu ochii unui dezvoltator, dar Beth a păstrat ușile de lemn umflate și sobele care trag doar cu geamul deschis. Îi place așa, pe jumătate în ruină.

— V-ați hotărât ce-o să faceți cu ea?

— Nu, încă nu. Încă n-am vorbit cu Beth despre asta, îi spun.

Face o grimasă care îi trădează iritarea. Nu i-a plăcut niciodată nehotărârea care stă în calea judecății sănătoase.

— Păi moștenirea asta poate face din amândouă niște femei foarte bogate...

— Dar ar trebui să locuim aici! Să trăim aici. Nu cred că vreuna dintre noi își dorește asta.

— Dar nu trebuie să locuiți în toată casa! Nu v-ați gândit s-o compartimentați, să faceți mai multe apartamente? Aveți nevoie de planul unui arhitect, bineînțeles, dar asta se rezolvă ușor. Puteți păstra un apartament și alodiul pentru voi, iar restul casei s-o închiriați pe termen lung. Ați face un profit foarte mare și ați rămâne în termenii testamentului.

— Asta ar costa mii și mii... scutur eu din cap. În plus, ai uitat că trecem printr-o perioadă de criză? Credeam că investițiile în proiecte imobiliare și construcțiile au stagnat.

— Om fi în recesiune acum, dar peste doi, trei ani? Oamenii vor avea întotdeauna nevoie de un acoperiș deasupra capului.

Maxwell dă din cap, căzut pe gânduri.

— Aveți nevoie de investitori. V-aș putea ajuta. De fapt, aș putea fi chiar eu interesat...

Îl urmăresc cum se uită prin încăpere cu și mai multă atenție, ca și cum ar face planuri, măsurători. Mă trece un fior de dezgust.

— Mulțumim! O să-i spun lui Beth.

Tonul meu pune capăt discuției. Maxwell mă privește încruntat și o vreme nu mai spune nimic.

Își fixează privirea pe un tablou cu fructe de pe peretele din fața lui și, în cele din urmă, își drege vocea, așa că știu ce are de gând să-ntrebe.

— Și ce mai face Beth?

— Bine.

Ridic din umeri, cât mai nonșalant cu putință. Trăsăturile lui exprimă din nou iritare, iar fruntea i se încrețește și mai tare.

— Haide, Erica! Când am văzut-o săptămâna trecută, era din nou foarte slabă. Mănâncă? N-a-nceput să se poarte din nou ciudat?

Încerc să nu mă gândesc la prăjiturile cu umplutură de fructe. Aproape o sută de prăjituri.

— Nu, din câte-am observat eu.

Mint. Este o minciună gogonată. Se simte din nou rău și, chiar dacă nu-mi dau seama exact de ce, știu când a început totul: când a murit Meredith. Când, murind, a readus locul ăsta în viețile noastre.

— Și unde e?

— N-am nici cea mai mică idee. O fi în baie, îi răspund și ridic din umeri.

— Observ-o cu atenție, mormăie el. Nu vreau ca Eddie să-și petreacă Crăciunul aici, dacă ea e pe punctul să facă una dintre crizele ei. Pur și simplu nu-i corect pentru copil.

— Nu va face nicio *criză!* Mai ales dacă nu vei încerca să-l ții pe Eddie departe de ea! i-o trântesc eu.

— Nu e vorba că-l țin pe Eddie departe de ea. Problema e că trebuie să fac ce e mai bine pentru copilul meu și...

— Cel mai bine pentru el e să petreacă cât mai mult timp alături de mama lui. Iar pe ea o ajută foarte mult să-l aibă în preajmă. Se simte întotdeauna mult mai bine...

— N-ar trebui să fie treaba lui Edward s-o facă pe mama lui să se simtă mai bine!

— Nu asta am vrut să spun!

— Am fost de acord ca Edward să vină doar pentru că vei fi și tu aici, să ții lucrurile sub control, Erica! Beth a demonstrat deja cât e de instabilă și de imprevizibilă. N-are niciun rost să-ncerci s-acoperi soarele cu degetul, să știi.

— Cred că-mi cunosc sora, Maxwell, și nu este *deloc* instabilă...

— Ascultă, eu știu că vrei să-i ții partea, Erica, și mi se pare chiar admirabil, dar ăsta nu-i un joc. Edward poate rămâne marcat pentru tot restul vieții lui dacă-și mai vede mama în ultimul hal, iar eu n-am de gând să mai permit una ca asta! Nu din nou!

— Nu mai țipa, pentru numele lui Dumnezeu!

— Eu vreau doar...

— Știu foarte bine ce vrei, Maxwell, dar nu poți schimba faptul că Beth este mama lui Eddie! Oamenii nu sunt perfecți – Beth nu este perfectă. Dar este o mamă minunată și-l adoră pe

Eddie, iar dacă te-ai concentra pe asta, în loc să ceri *custodie unică* de fiecare dată când Beth se simte puțin mai rău...

— Totuși, *putin mai rău* este doar jumătate de adevăr, nu-i așa, Erica? îmi spune, iar eu nu pot decât să-l privesc, pentru că are dreptate. Între timp, auzim un zgomot din afara camerei și schimbăm niște priviri acuzatoare. Eddie este pe coridor, bălăngănindu-și stingher rucsacul, de la stânga la dreapta. I-a răsucit încheietura slăbănoagă.

— Edward! îl strigă Maxwell, zâmbindu-i larg și traversând încăperea pentru a-și îmbrățișa strâns fiul.

Îmi ia destul timp să o găsesc pe Beth. Casa este întunecată azi, la fel ca vremea de afară. O duminică din mijlocul iernii, în care soarele pare că nici n-a răsărit bine, c-a și apus. Trec de la o ușă la alta, le deschid, arunc o privire înăuntru și respir aerul stătut al camerelor neaerisite de mult. Cu câteva ore înainte, am servit toți micul dejun la masa lungă din bucătărie. Beth era luminoasă și senină: a făcut ciocolată caldă și ne-a încălzit cornurile în cuptor. Poate prea luminoasă și senină, îmi dau seama acum. N-am remarcat când a dispărut. Deschid întrerupătoarele pe măsură ce intru în camere, dar multe dintre becuri s-au ars. Într-un final o găsesc, stană de piatră la fereastră, într-unul dintre dormitoarele de la etajul întâi. De acolo, prin geamul murdar, aburit și bătut de ploaie, se vede mașina argintie de pe alee.

— A venit Maxwell, îi spun pe un ton relaxat.

Beth mă ignoră. Se trage cu două degete de buza de jos, o împinge înspre dinți și o mușcă cu putere.

— Pleacă Eddie, Beth! Trebuie să cobori și să-l conduci. Haide! Și Maxwell vrea să vorbească cu tine.

— Nu vreau să vorbesc cu el. Nu vreau să-l văd. Nu vreau să plece Eddie.

— Știu, dar n-o să lipsească mult. Și nu poți să-l lași pe Eddie să plece fără să-ți iei rămas-bun.

Își întoarce capul să mă privească. Arată așa de obosită... Obosită și tristă.

— Te rog, Beth. Ne așteaptă... trebuie să coborâm.

Beth trage adânc aer în piept și se dezlipește de pervaz cu o mișcare înceată, greoaie, de parcă ar fi sub apă.

— Am găsit-o! Locul ăsta e așa de mare, că poți să te pierzi în el.

Anunțul meu vesel e prea tare. Beth și Maxwell mă ignoră complet, iar Eddie zâmbește, nedumerit. Uneori îmi doresc ca Beth să-și joace mai bine rolul, ceea ce ar dovedi că face față situației. Îmi vine s-o scutur că nu-i prezintă lui Maxwell o imagine mai bună. Stă în fața lui, cu mâinile încrucișate, pierdută în cardiganul fără formă. Nu s-a împotrivit deloc când Maxwell a părăsit-o. Au aranjat totul pe cale amiabilă – ăsta a fost cuvântul pe care ambele familii l-au trâmbițat. *Amiabil.* Beth nu exprimă nimic prietenos, așa cum stă acum, cu fața întunecată și încruntată. Nu se ating.

— Mă bucur să te văd, Beth. Arăți bine, minte Maxwell.

— Și tu.

— Te deranjează dacă-l aducem pe Eddie înapoi sâmbăta viitoare, în loc de vineri? Vineri seara, Melissa are serbarea de Crăciun la școală și ne-ar plăcea să mergem cu toții, nu-i așa, Ed?

Eddie ridică din umeri și aprobă din cap, în același timp. Bietul băiat ar putea preda oricui diplomația. Lui Beth îi pică fața și strânge din dinți. Urăște să audă de noua familie a lui Maxwell, urăște fiecare secundă în plus pe care Ed o petrece cu ei. Dar cerința este rezonabilă, așa că trebuie să fie și ea rezonabilă.

— Bineînțeles! Bineînțeles că nu mă deranjează, îi spune.

— Perfect!

Maxwell zâmbește, un zâmbet scurt, de complezență. Se lasă tăcerea, atât cât să se audă rucsacul lui Eddie, *fâș, fâș, fâș*, bălăngănindu-se înainte și înapoi.

— Aveți multe în plan săptămâna asta? întreabă Maxwell.

— Nu foarte multe, doar să mai scăpăm de gunoaiele babetei și să ne pregătim pentru Crăciun, îi răspund calm. Beth nu adaugă nimic.

— Bine, păi, hai să mergem, nu, Ed?

Maxwell îl grăbește pe fiul său către ușă.

— Ne vedem sâmbătă. S-aveți o săptămână plăcută amândouă!

— Stai! Eddie...

Beth se îndreaptă spre el și îl strânge în brațe, poate prea strâns. Ar merge cu el, dac-ar putea. Să-l țină aproape, să nu-l lase s-o uite, să nu le iubească prea mult pe Diane și pe Melissa. Când ușa se închide în urma lor, mă întorc spre Beth, dar evită să mă privească.

— Mi-aș dori să nu mai fii întotdeauna atât de tăcută în fața lui Maxwell! izbucnesc eu. Nu poți fi mai...

Mă retrag, învinsă. Beth dă din mâini.

— Nu, nu pot! Știu că vrea să-l ia pe Eddie de lângă mine. Nu pot să mă prefac că nu știu sau că nu mă deranjează! țipă ea.

— Știu, știu! încerc eu s-o liniștesc.

Beth își trece mâna prin părul răvășit.

— Eddie o să se-ntoarcă repede. Beth, știi cât de mult îi place să stea cu tine! Te adoră și nimic din ce face Maxwell n-o să schimbe situația.

O prind ușor de umeri, încercând să-i fur un zâmbet. Beth oftează și își încrucișează mâinile.

— Știu. Doar că... Mă duc la duș, îmi spune și-mi întoace spatele.

Acum, că Eddie a plecat, casa este prea mare și pustie din nou. Printr-o înțelegere tacită, am încetat să mai umblăm prin lucrurile lui Meredith, o vreme. E o corvoadă mult prea mare și pare fără rost. Lucrurile din casa asta se află aici de așa de mult timp, încât s-au dezintegrat în ea. Este o sarcină imposibilă să le scoți pe toate dintr-odată. Vor fi nevoiți să folosească forța, poate chiar niște buldozere – îmi imaginez asta, niște colți imenși, metalici de excavator printre straturile de pânză, covoare, hârtie, lemn și praf. Muncă grea, ca și cum ai încerca să scoți sâmburii unui pepene necopt. O să fie un act de agresiune îngrozitor. Toate urmele atâtor vieți.

— Pân-acum nu m-am gândit ce se-ntâmplă cu lucrurile unei persoane după ce moare, spun eu în timp ce luăm masa de seară. Cămara era plină de supe la conservă Heinz când am

ajuns noi, dar acum sunt pe terminate. Va trebui să mă aventurez în oraș, cât de curând.

— Ce vrei să spui?

— Păi... nimic, doar că n-am mai cunoscut pe nimeni care să moară. N-am avut niciodată de-a face cu consecințele, să...

— N-ai avut de-a face cu consecințele? Din ce spui, moartea pare un lucru egoist. Chiar crezi asta?

Vocea lui Beth este joasă și gravă. Este atât de schimbată acum, de când a plecat Eddie!

— Nu! Bineînțeles că nu. Nu asta am vrut să spun. Doar că nu te prea gândești la lucrul ăsta până nu se-ntâmplă... Cine se va ocupa de toate astea? Unde se vor duce toate lucrurile? Vreau să zic, de exemplu ce-o să se-ntâmple cu cămășile de noapte ale lui Meredith? Cu ciorapii ei? Cu mâncarea din cămară?

Mă străduiesc: conversația ar fi trebuit să fie relaxantă.

— Ce importanță are, Erica? mă repede Beth.

Rup un dumicat de pâine și îl fărâmițez între degete.

— Nu contează, îi spun.

Uneori, mă simt foarte singură cu Beth. Nu se-ntâmpla asta înainte, când eram mai tinere. Nu ne contraziceam mult și nici nu ne certam. Poate pentru că diferența de vârstă dintre noi era suficient de mare. Poate pentru că aveam un dușman comun. Nici măcar când eram închise în cameră pentru două zile; două zile însorite, nu ne certam. Asta era treaba lui Henry și a lui Meredith. Meredith ne-a interzis să ne jucăm cu Dinny încă de la început: ne-a spus să nu vorbim cu nimeni din familia lui, să nu ne apropiem de ei, după ce i-am împărtășit, inocente, la ora ceaiului, prietenia noastră cu el.

L-am întâlnit la iazul artificial, unde se scălda. Era o zi călduroasă, dar nu sufocantă. Cred că era pe la începutul verii: peisajul era încă proaspăt și de un verde crud. Bătea un vânt rece, așa că ni s-a făcut pielea ca de găină când l-am văzut ud leoarcă. Hainele lui erau făcute grămadă pe mal. Toate hainele lui. Beth m-a prins de mână, dar n-am fugit. Am fost fascinate imediat. Am vrut să-l cunoaștem imediat – un băiat slăbuț, brunet, gol, cu părul ud lipit de gât, înotând și scufundându-se de unul

singur. Câți ani avea? Nu sunt sigură. Patru sau cinci, nu mai mult de-atât.

— Cine sunteți? ne-a întrebat, bătând apa. M-am lipit de Beth și i-am strâns mâna și mai tare.

— Aia e casa bunicii noastre, i-a explicat Beth, arătându-i conacul cu degetul. Dinny a înotat mai aproape.

— Dar cine sunteți voi? a zâmbit el, cu dinții și ochii strălucindu-i.

— Beth! am șoptit eu insistent. N-are nimic pe el!

— Șșt! mi-a șoptit Beth, dar era un sunet ciudat, înveselit de un chicot.

— Deci tu ești Beth. Și tu?

Dinny s-a uitat la mine. Eu mi-am ridicat puțin bărbia și i-am spus cât de nonșalant am putut:

— Eu sunt Erica.

Chiar atunci, un terrier Jack Russel a țâșnit din pădure spre noi, lătrând și dând din coadă.

— Eu sunt Nathan Dinsdale și el e Arthur.

A făcut un semn cu capul înspre câine. De atunci, l-aș fi urmat peste tot. Visam să am un animăluț de companie, unul adevărat, nu un peștișor auriu – din păcate, numai pentru el aveam loc acasă. Eram așa de preocupată să mă joc cu câinele, că n-am mai apucat să observ cum a ieșit Dinny din apă fără să-l vadă Beth în pielea goală. Bănuiesc că l-a văzut.

Am continuat să ne-întâlnim cu el, bineînțeles, în ciuda interdicției lui Meredith, ascunzându-ne de Henry înainte să fugim spre tabăra de la capătul proprietății noastre, în care Dinny trăia cu restul familiei lui. Oricum, de obicei, Henry se ținea departe de zona aceea. Nu voia să-i iasă din cuvânt lui Meredith, preluându-i disprețul pentru nomazi, care la el se transformase în ură. Atunci când Meredith ne-a încuiat în cameră, într-un weekend, părinții noștri erau plecați. Ne-am dus în oraș cu Dinny să ne cumpărăm dulciuri și Cola de la magazin. M-am întors și l-am văzut pe Henry. S-a ascuns în spatele cabinei de telefon, dar nu destul de repede, și tot drumul spre casă am simțit parcă o furnicătură între omoplați. Dinny și-a luat la revedere și a luat-o printre copaci, ocolind casa.

Când ne-am întors, Meredith ne aștepta pe scări. Henry nu era de găsit nicăieri, dar eu știam cum aflase. Ne-a înșfăcat de mâini, înțepându-ne cu unghiile, s-a aplecat și și-a apropiat fața ei lividă de ale noastre.

— Dacă vă jucați cu câinii, o să prindeți muște! ne-a spus, iar vorbele au fost tăioase și usturătoare. Apoi am fost târâte sus, obligate să facem baie într-o apă atât de fierbinte, încât pielea noastră s-a făcut roșie ca racul, iar eu am urlat și-am urlat de furie. Beth era tăcută și furioasă.

Apoi, când m-am băgat în pat, smiorcăindu-mă, Beth m-a instruit cu voce joasă:

— Vrea să ne pedepsească ținându-ne în casă, așa că trebuie să-i arătăm că nu ne pasă. Că nu ne deranjează. Înțelegi, Erica? Te rog, nu mai plânge! mi-a șoptit ea, mângâindu-mă pe păr cu mâinile care îi tremurau de mânie. Cred c-am aprobat din cap, dar eram prea supărată ca s-o bag în seamă. Afară era încă lumină. Îl auzeam pe Henry jucându-se cu unul dintre câinii din curte, am auzit vocea lui Clifford estompată de podele. O după-amiază frumoasă de august, iar noi am fost băgate în pat. Închise tot weekendul.

Când s-au întors părinții noștri, le-am povestit totul.

— E prea de tot, Laura! De data asta vorbesc foarte serios!

Am simțit un val de veselie și de dragoste pentru el. Mama a spus:

— O să vorbesc cu ea.

La ora ceaiului, le-am auzit în bucătărie. Pe mama și pe Meredith.

— Pare un băiat foarte drăguț. Chiar inteligent. Nu văd niciun rău în asta, mamă!

— Nu vezi niciun rău? Vrei ca fetele să-nceapă să folosească dialectul ăla îngrozitor de Wiltshire? Vrei să-nvețe să fure și să-njure? Vrei să se întoarcă acasă prostite și degradate? Dacă-i așa, atunci într-adevăr nu e niciun rău în asta, i-a răspuns Meredith cu răceală.

— Fetele mele n-ar *fura* niciodată! i-a răspuns mama cu fermitate. Și cred că *degradat* e o exagerare, serios!

— Eu nu cred, Laura. Poate c-ai uitat câte probleme ne-au făcut oamenii ăia de-a lungul timpului.

— Cum aș putea să uit? a oftat mama.

— Sunt copiii tăi...

— Da, sunt.

— Dar dacă vrei să trăiască sub acoperișul meu și în grija mea, trebuie să se supună regulilor *mele*! i-a trântit-o Meredith.

Mama a inspirat adânc.

— Dacă mai aud că au fost închise, n-o să mai vină deloc pe aici și n-o să mai venim nici eu, nici David, a spus ea calmă, dar eu îi simțeam încordarea. Vocea aproape îi tremura. Meredith nu i-a răspuns. I-am auzit pașii care se îndreptau spre mine, așa că m-am ascuns. Când a trecut pericolul, m-am dus la mama și am găsit-o spălând vasele, într-o tensiune surdă: ochii îi străluceau. Mi-am pus brațele în jurul picioarelor ei și am strâns-o tare. Meredith nu și-a schimbat atitudinea în privința prieteniei noastre cu Dinny, dar n-am mai fost niciodată închise în camera noastră. Cel puțin în privința asta, mama a câștigat.

Dimineața de luni este cenușie și umedă. Când m-am trezit, degetele de la mâini și picioare erau reci și așa au rămas: acum mi-a înghețat și vârful nasului. Nu-mi mai amintesc de când nu mi-a mai fost așa de frig. În Londra nu mi se-ntâmplă. Acolo e căldura aceea lipicioasă de la metrou, căldura magazinelor și a cafenelelor. O mie și unul de locuri unde te poți ascunde de vremea de afară. Mă aflu în sera de portocali, pe latura sudică a casei, de unde se vede o parte a peluzei înconjurate de pomi fructiferi noduroși. Când ne jucam prea zgomotos, când Meredith *își pierdea răbdarea*, eram trimise aici, pe bucata asta mică de pajiște, iar oamenii mari rămâneau pe partea de vest, pe terasă, la o masă albă de metal, și beau ceai cu gheață și vodcă. Îmi țin companie niște vrejuri de roșii uscate și o broască râioasă, care stă ca o pleașcă lângă pompa din care picură niște apă coclită. Uitasem cât de liniște este la țară: mă simt fără vlagă.

E pământ și umezeală multă aici, un miros fertil, în ciuda anotimpului. Una dintre primele mele amintiri cu Henry, care

avea probabil vreo opt-nouă ani atunci, e de pe această pajiște mică, când aveam în jur de cinci ani. Era o zi fierbinte de august, într-una dintre verile alea care păreau că nu se vor mai termina niciodată. Iarba era gălbuie, arsă și foșnea când era luată cu asalt; pietrele terasei erau prea fierbinți pentru picioarele goale; câinii prea epuizați pentru a se juca; eu aveam nasul ars de soare, iar brațele lui Beth erau acoperite de pistrui. Ne instalaseră o piscină gonflabilă uriașă pe pajiște. Era atât de mare, încât era nevoie de câțiva pași ca să te cațeri pe margine, iar înăuntru era o folie de plastic albastru, așa de ispititor chiar și când era goală. Încă mai simt mirosul plasticului încins. Era aranjată, întinsă și o țeavă improvizată era atașată la ea. Apa din furtun venea direct din conductele principale și era rece ca gheața pe spatele nostru încins. Era nemaipomenită. Eu mă fâțâiam în costumul meu de baie roșu, nerăbdătoare să se umple mai repede.

Henry s-a urcat imediat în ea, cu fire de iarbă pe picioare, care pluteau în urma lui. A ridicat furtunul și l-a îndreptat către noi, profitând că adulții se retrăseseră. Ne stropea și nu ne lăsa să intrăm în apă. Îmi amintesc că eram disperată să intru, să-mi ud picioarele, dar în condițiile *mele*. Nu voiam să fiu stropită. Întâi picioarele, apoi restul, pe rând. De fiecare dată când m-apropiam, mă stropea. Apa îi ajungea până la glezne, avea picioarele albe și pielea încrețită. Și corpul lui era la fel de alb, părea moale, cu sfârcurile țuguiate, lăsate în jos. Apoi s-a oprit și s-a jurat – mi-a promis. A făcut un legământ, că pot să intru liniștită, că a terminat cu stropitul. L-am obligat să pună furtunul jos înainte să mă cațăr cu grijă. O clipă minunată, în care am simțit răcoarea apei pe picioare, și apoi Henry m-a prins, mi-a prins capul la subraț și mi-a pus furtunul chiar pe față. Apa mi-a intrat în nas, în ochi, era înghețată, iar eu mă înecam. Beth urla la el de pe margine. Am tușit și am urlat, până când a venit mama, să vadă ce s-a-ntâmplat.

Mi-aș dori ca Beth să iasă din casă. Am citit undeva că plimbările în aer liber prin natură sunt soluția pentru depresie. O plimbare revigorantă, comuniunea cu natura. De parcă depresia ar fi o criză de indigestie, care să fie eliminată pur și simplu din organism. Nu sunt sigură dacă funcționează și-n acest ano-

timp, când vântul îți pătrunde până la oase, dar, oricum, trebuie să fie mai bine decât să bântui prin casa aia. Pe masa de lucru găsesc un coș de nuiele și câteva foarfeci de vie și mă-ndrept spre pădure.

Fac un ocol pe la iaz. Așa fac aproape în fiecare zi. Nu pot să stau departe. Stau pe malul lui abrupt și calcaros. Stând aici, frânturi de amintiri mi-au venit în minte. De fiecare dată când mă aflu pe lângă conacul Storton, îmi amintesc tot felul de lucruri – instantanee ale unui peisaj, unui miros sau unei încăperi. O panglică legată după tăblia unui pat. Niște flori galbene brodate pe o față de pernă. Fiecare pas este ca un jurnal. Aici, la iaz, ar trebui să-mi *amintesc* ceva, ceva mai mult decât joaca, decât înotul, decât emoția lucrului interzis. Închid ochii, mă chircesc și-mi prind picioarele cu mâinile. Mă concentrez la mirosul apei și al pământului, la foșnetul copacilor de deasupra. Aud un câine lătrând în depărtare, probabil în sat. Trebuie să fie cu siguranță *ceva*, ceva ce-ar trebui să știu. Îmi întind degetele înainte, fără să privesc, până când ating apa. Apa e rece ca gheața și o simți până-n măduva oaselor. Mi-o imaginez înghețând, cristalele de gheață rotindu-se în ea. Pentru o clipă am acea frică veche de a fi trasă în adânc. Dacă apa s-ar ridica din adâncuri dintr-odată, ca prin farmec, atunci ar trebui să se și întoarcă. Ca o gaură de scurgere imensă. Mă gândeam la asta adeseori când înotam. Un fior delicios, ca atunci când înoți în mare și gândul la rechini îți încolțește în minte.

La poalele dealului, acolo unde copacii dispar, pământul se surpă într-o groapă rotundă, ca o prăpastie. O groapă uriașă de excavator, plină de păducel, porumbar și soc, înmănuncheate între ele de curpen. Gerul e mai aprig aici, mușcă mai tare. Privirea îmi cade pe o tufă de ilice aflată chiar în mijloc, fructele ei viu colorate fiind ca niște nestemate în încrengătura ternă, dar n-ajung până la ea. Cobor, alunecând pe smocurile de iarbă, iar când ajung la desiș nu reușesc să găsesc nicio cale de a pătrunde. Aerul este nemișcat, mult mai rece. În timp ce încerc să găsesc o cale de acces, observ aburul respirației mele. Nu văd decât povârnișul și, dincolo de el, cerul. Mai încerc o dată să trec și mă retrag, pentru că m-am zgâriat tare.

Mă-ndrept înapoi spre pădure, n-am încă nimic în coș, doar niște vrejuri de iederă din grădină. Pădurile astea sunt proprietăți private: nu sunt îngrijite și nu sunt pline de poteci. Pășunile statului sunt acum toate în arendă sau vândute fermierilor locali și mă întreb dacă aceștia vin vreodată pe-aici – să taie lemne, să crească fazani sau să prindă iepuri. Nu văd nicio urmă care să mă facă să mă gândesc la asta. Pământul este acoperit de frunze uscate, de muri și de bușteni putreziți. Lucruri nevăzute se mișcă în prejma mea, cu foșnete și fără nicio urmă. Ghinde, jir: un covor de mere mici, galbene, în putrefacție, în jurul unui copac. Trebuie să fiu atentă pe unde merg, altfel risc să mă-mpiedic: nu se aude nici măcar un ciripit. Doar o adiere, vântul care se strecoară printre crengile goale.

Nu mă uit pe unde merg și aproape dau peste o persoană ghemuită. De uimire, scot un țipăt. Un tânăr cu părul lung împletit în stilul rasta și haine în culori țipătoare.

— Scuză-mă! Salut! spun eu dintr-o suflare. Se ridică în picioare, este mult mai înalt decât mine și atunci văd o ciupercă mare la picioarele lui. Galbenă și urâtă. O cerceta, nasul lui aproape atingând-o.

— Eu... nu cred că ciupercile astea sunt comestibile, adaug eu, zâmbind. Bărbatul mă privește și nu spune nimic. Este lung și deșirat. Brațele îi atârnă pe lângă corp și stă doar și mă privește, iar eu am o senzație de disconfort, care mă face să mă dau înapoi. Poate că din instinct sau din cauza faptului că îi lipsește ceva din privire, simt că ceva nu e-n regulă. Fac un pas în spate și apoi mă întorc spre stânga. El pășește în dreapta lui, pentru a mă bloca. Mă întorc în partea cealaltă, iar el mă urmează. Inima îmi bate tare. Tăcerea lui e neliniștitoare, e amenințătoare, chiar dacă nu face nicio mișcare să mă înșface. Are un miros iute, aproape înțepător. Mă întreb dacă e drogat. Mă întorc din nou la stânga, iar el îmi zâmbește, un zâmbet larg, care-i acoperă toată fața.

— Da' dă-te naibii odată din fața mea! îl reped, tensionată. Face un pas spre mine, iar eu încerc să mă îndepărtez, dar călcâiul meu se poticnește într-o tufă de mur și cad ciudat, pe o parte. Simt că mi-au intrat ghimpi în palme, iar respirația mi se

taie. Frunzele zboară în jurul meu și le simt mirosul mucegăit. Mă zbat să-mi eliberez piciorul din tufă, dar mișcările mele sunt smucite și nu fac decât să înrăutățesc lucrurile. Mă gândesc să strig, dar casa este mult în spatele meu și Beth nu mă poate auzi sub nicio formă. Nu știe că mă aflu aici. Nimeni nu știe. Panica mă face să tremur și aerul mi se pare tot mai greu de respirat. Apoi niște mâini puternice și grele, mă apucă strâns de brațe.

— Dă-mi drumul! Dă-te la o parte! *Dă-te!* strig ca o turbată. Aud încă o voce, iar mâinile îmi dau drumul, lăsându-mă fără nicio jenă înapoi în frunzele putrezite.

— Harry nu face niciun rău. N-ai vrut să faci nimic rău, nu-i așa, Harry? spune nou-venitul, bătându-l pe umăr pe bărbatul înalt. Îi examinez pe amândoi de jos. Harry dă din cap și acum observ că este abătut, îngrijorat: în niciun caz de temut sau lasciv.

— Încerca doar să v-ajute, spune celălalt bărbat, pe un ton care trădează un ușor reproș. Harry se întoarce și cercetează atent ciuperca galbenă.

— El a... eu căutam... căutam doar niște verdeață. Pentru casă. Am crezut... În fine, nimic, spun eu, încă marcată. Inima încetează să-mi mai bată așa de repede și mă simt ridicol acum. Necunoscutul îmi întinde o mână și mă ajută să mă ridic în picioare.

— Mulțumesc, bolborosesc.

Are o pușcă cu aer comprimat pe umăr, iar țeava este fără luciu. Mă descotorosesc de crengile din jurul piciorului și îmi cercetez palmele zgâriate. Mi-au apărut broboane de sânge. Mi le șterg pe blugi și-mi privesc salvatorul cu un zâmbet stingher. Îl descopăr privindu-mă cu o intensitate tulburătoare și apoi zâmbește.

— Erica?

— De unde știi... Scuză-mă, te cunosc de undeva?

— Nu mă recunoști? mă întreabă.

Îl privesc din nou – o claie de păr, pieptănat pe spate până la ceafă, un piept larg, nasul ușor coroiat, frunte dreaptă, sprâncene bine conturate, linia gurii fermă. Ochi negri, strălucitori. Și apoi totul pare să înceapă să capete sens: trăsăturile se adună la un loc și ceva uimitor de familiar ia naștere.

— *Dinny?* Tu ești? rostesc și simt că mi se taie răsuflarea.

— Nu mi-a mai spus nimeni *Dinny* de mult. Mai nou mi se spune Nathan.

Zâmbetul lui e destul de nesigur: plăcut surprins, curios ca și mine să întâlnească o figură din trecut, dar reținut, precaut. Dar ochii lui rămân fixați pe chipul meu. Îmi urmărește cu privirea orice mișcare.

— Nu-mi vine să cred că ești chiar tu! Ce... ce mai faci? Ce naiba cauți *aici*?

Sunt uimită. Nu mi-am imaginat niciodată că și Dinny a crescut, că a trăit o altă viață și că va veni înapoi la Barrow Storton.

— Ești atât de schimbat!

Simt că-mi ard obrajii, ca și cum aș fi fost prinsă cu vreo șmecherie. Îmi simt pulsul în degete.

— Dar tu arăți exact la fel, Erica. Am citit câte ceva prin ziare despre moartea lui lady Calcott și am început să mă gândesc la... locurile astea. Nu ne-am mai întors aici de când a murit tata. Acum am vrut dintr-odată să vin...

— Ah... îmi pare rău să aflu asta. Despre tatăl tău.

Mickey, tatăl lui Dinny. Eu și Beth îl iubeam. Avea un zâmbet uriaș, niște mâini uriașe și ne dădea întotdeauna un penny sau ceva dulce – le scotea de după urechile noastre. Mama l-a întâlnit o dată sau de două ori. Ne căuta politicos, pentru că petreceam foarte mult timp cu ei. Și pe mama lui Dinny, Maureen, căreia îi spuneam întotdeauna Mo. Mickey și Mo. Codul nostru, pe care-l foloseam ori de câte ori Meredith se afla prin preajmă, era că mergem să-l vizităm pe Mickey Mouse.

— Au trecut opt ani de-atunci. S-a-ntâmplat repede și nici n-a avut timp să-și dea seama. Presupun că așa e cel mai bine, spune Dinny calm.

— Bănuiesc că da.

— Până la urmă, ce-a pățit lady Calcott?

Bag de seamă tonul, ușoara răceală. Nu mă compătimește pentru pierderea mea.

— Un atac de cord. Avea nouăzeci și nouă de ani – probabil că a fost foarte dezamăgită.

— Ce vrei să spui?

— Printre femeile din familia Calcott, au fost multe care au trăit mai mult de o sută de ani. Străbunica mea a trăit până la o sută doi ani. Meredith a fost mereu hotărâtă să trăiască mai mult decât regina. Suntem un neam longeviv.

Regret imediat ce am spus. Orice mențiune a neamului, a sângelui, a originii nu este binevenită.

Se lasă o tăcere grea. Am atât de multe să-i spun, încât nici nu știu de unde să-ncep. Încetează să mă mai privească, se uită printre copaci către casă, iar o umbră i se așterne pe chip.

— Îmi pare rău. La... Harry m-a speriat, atâta tot, spun eu încet.

— Nu trebuie să-ți fie frică de el, e inofensiv, mă asigură Dinny. Ne uităm amândoi la silueta pestriță ghemuită deasupra unui morman de frunze. Dinny stă atât de aproape de mine, încât l-aș putea atinge. Dinny, real și aici, chiar în fața mea, când acum câteva minute era aproape un mit. Parcă nu-mi vine să cred.

— E... e ceva în neregulă cu el?

— Este blând și prietenos și nu-i place să vorbească. Dacă asta înseamnă că e ceva în neregulă cu el, atunci, da.

— O, nu mă refeream la nimic anume prin asta. La nimic rău.

Vocea mea e prea stridentă. Trag adânc aer în piept.

— Și căutai... ilice?

— Da, sau vâsc. Sau orice tufă cu fructe, fiindcă vreau să decorez casa.

Zâmbesc.

— Hai, Harry! Hai să-i arătăm Ericăi tufa mare de ilice! spune Dinny. Îl ridică pe Harry și îl propulsează într-un mers fără vlagă.

— Mulțumesc, spun eu din nou.

Încă nu mi s-a liniștit respirația. Dinny se întoarce și o ia înaintea mea, iar eu observ că pe spatele lui atârnă mai multe veverițe cenușii, legate cu sfoară de cozi. Au ochii negri pe jumătate închiși, uscați. Au pete întunecate în blana încâlcită de pe părțile laterale ale corpului.

— Pentru ce sunt veveriţele? întreb eu.

— Pentru cină, îmi răspunde Dinny, calm.

Se uită împrejur, vede groaza de pe chipul meu și zâmbește ușor.

— Bănuiesc că veveriţele n-au ajuns încă în meniurile restaurantelor de fiţe din Londra.

— Probabil că în unele dintre ele au ajuns. Dar nu în cele în care mănânc eu. De unde știai că locuiesc la Londra?

Se întoarce din nou spre mine și se uită la ghetele mele elegante, la blugii de culoare închisă și la pardesiul de lână moale, voluminos. Inspecția se oprește la breton.

— Am ghicit, mormăie el.

— Nu-ți place Londra? îl întreb.

— N-am fost decât o singură dată, îmi aruncă el vorbele peste umăr. Dar în general, nu. Nu-mi plac orașele. Îmi place ca orizontul să fie mai departe de zece metri.

— Mie îmi place să am lucruri la care să mă uit.

Ridic din umeri. Dinny nu-mi zâmbește, dar rămâne puțin mai în spate pentru a merge lângă mine. Tăcerea lui e aproape prietenoasă. Caut modalități de a o umple. Nu e cu mult mai înalt decât mine, aproape de aceeași înălțime cu Beth. Are părul prins cu un șiret de piele roșu închis, răsucit și strâns tare. Blugii lui sunt murdari de noroi la glezne: poartă un tricou și un pulover de bumbac lălâu. Observ cum bate vântul pe la ceafa lui și mă trece un fior de frig, eu sunt încotoșmănită cu mai multe straturi de haine, dar el nu pare să simtă frigul. Mergem pe un dâmb mai înalt, iar pașii mei sunt de departe cei mai gălăgioși. Picioarele lor par să nu găsească la fel de multe obstacole ca ale mele.

— Acolo! spune Dinny, arătând cu degetul.

Mă uit și descopăr un copăcel de ilice întunecat, contorsionat și bătrân. Harry culege o ramură căzută, își apasă ghimpii în buricul degetului mare, tresare și scutură din cap, apoi o face din nou.

Mă apuc să tai câteva crengi, pe cele cu cei mai mulți țepi și cu mănunchiurile cele mai mari de bobițe. O creangă mă plesnește peste față. Am o mică zgârietură sub ochi care mă ustură. Dinny mă privește din nou cu o expresie enigmatică.

— Ce mai face mama ta? E aici, cu tine? îl întreb, pentru că vreau să-l aud vorbind, vreau să aflu tot ce a făcut de când nu l-am mai văzut, vreau să devină real din nou, să fim prieteni. Dar îmi amintesc acum de momentele lui de tăcere. Înainte nu mă făceau să mă simt stânjenită. Copiii nu pot fi deranjați de ceva atât de inofensiv precum tăcerea, sunt ciudat de răbdători.

— E bine, mulțumesc de întrebare. Nu mai călătorește cu noi în ultimul timp. După ce a murit tata, a renunțat la viața asta – a spus că a îmbătrânit prea tare, dar eu cred că s-a săturat să tot fie pe drumuri. Nu i-ar fi spus niciodată tatei, bineînțeles, dar a renunțat după ce a murit el. S-a încurcat cu un instalator pe nume Keith. Locuiesc în West Hatch, nu foarte departe.

— A, păi să-i transmiți salutările mele când o s-o vezi.

Când aude asta, se încruntă ușor și mă întreb dacă am spus ceva greșit. Are o expresie care nu poate fi descrisă, atât de îndârjită, încât la cea mai mică încruntare devine crâncenă. Când avea doisprezece ani, îl făcea să pară studios, serios. Pe vremea aia te făcea să te simți idiot, de parcă ai fi avut tărâțe în cap, și la fel mă simt și acum.

Ne întoarcem prin pădure, eu având coșul plin de crenguțe de ilice, la luminișul unde obișnuiau să-și instaleze tabăra pe vremuri. Un spațiu larg, la marginea de apus a crângului, înconjurat din trei părți de copaci ocrotitori. Câmpul se întinde la vest și o potecă înverzită te duce înapoi la drum. Aici, pământul nu este uscat încă. Pe măsură ce ne apropiem, lipăim prin noroi. Vara este un loc atât de verde, iarba crește înaltă și mătăsoasă, iar pământul e tare și sigur. Harry merge încet în spatele nostru, iar atenția îi zboară de la un lucru la altul.

— Și tu? Acum locuiești aici? întreabă Dinny într-un sfârșit.

— Nu, nu. Nu știu. Probabil că nu. Doar pentru o perioadă: pentru perioada Crăciunului, cel puțin. Am moștenit casa, eu și Beth...

Cât de pompos sună!

— Beth e aici? mă întrerupe Dinny, întorcându-se cu fața la mine.

— Da, dar... Da, este aici.

Aveam de gând să spun că *s-a schimbat, că n-o să mai iasă afară acum.*

— Ar trebui să vii sus, în casă, s-o saluți, spun cu, știind că nu va accepta.

Sunt șase mașini pe pajiște – mai multe ca înainte. Două microbuze, două rulote, o camionetă mare și veche pentru cai și o ambulanță militară transformată, despre care Dinny spune că e a lui. Rotocoale de fum ies pe coșuri, iar fulgii de cenușă se lasă pe pământ. Harry se repede spre o grămadă de lemne, se așază, ridică câteva de pe jos și se apucă de lucru. Trei câini aleargă spre noi când ne apropiem, lătrând fioros. Cunosc manevra asta. Stau liniștită, îmi țin mâinile pe lângă corp și îi aștept să ajungă în dreptul nostru, să mă miroasă și să vadă că nu fug.

— Sunt ai tăi?

— Doar doi dintre ei – ăla negru și tărcat e al vărului meu, Patrick. Ăsta-i Blot.

Dinny îl mângâie pe unul dintre ei, care e mai urâțel, o corcitură neagră cu colți mari și plin de cicatrici.

— Și ăsta-i Popeye.

E un câine mai mic și mai blând, cu blană maronie și ochi blajini. Popeye îi linge degetele pe care Dinny i le întinde.

— Și... lucrezi pe undeva pe-aici? Cu ce te ocupi?

Alunec pe o pantă mai periculoasă, iar Dinny ridică din umeri. O secundă îmi trece prin cap că profită de ajutorul social, că fură, că vinde droguri. Dar astea sunt gândurile lui Meredith, iar mie mi-e rușine că le am.

— Nimic, momentan. În cea mai mare parte a anului, căutăm de lucru prin toată țara. Muncim la câmp, în cârciumi, la festivaluri. Perioada asta a anului însă e cam moartă.

— Trebuie să fie greu.

Dinny îmi aruncă o privire.

— E bine, Erica, îmi spune, pe un ton blând.

Nu mă întreabă cu ce mă ocup. În scurta plimbare până la tabără, se pare că mi-am folosit tot creditul pe care-l aveam ca prieteni din copilărie.

— Îmi place ambulanța ta, îi spun, disperată să mă agăț de ceva.

În timp ce eu rostesc asta, portiera ambulanței se deschide și apare o fată cu mișcări ciudate. O recunosc imediat – este fata însărcinată pe care am întâlnit-o în tumul. Dar trebuie să aibă doar vreo cincisprezece, șaisprezece ani. Dinny este de o seamă cu Beth: treizeci și cinci de ani. Mă uit din nou la fată și încerc să-mi spun că are optsprezece, nouăsprezece ani, dar mi-e imposibil.

Fata are cârlionți aurii, un blond natural pe care îl întâlnești destul de rar acum. Pielea ei este palidă și are cearcăne albastre sub ochi. Fiindcă e îmbrăcată cu un jerseu strâmt, cu dungi, este foarte limpede cât este de aproape de termen. Mă vede stând lângă Dinny și se apropie de noi cu o privire mânioasă. Încerc să zâmbesc și să dau impresia că mă simt în largul meu aici. Arată mai fioros decât Blot.

— Cine e ea? întreabă, cu mâinile în șolduri. Vorbește cu Dinny, nu cu mine.

— Erica, ea este Honey. Honey, Erica.

— Honey? Sunt încântată să te cunosc. Îmi pare rău că te-am speriat ieri, la tumul, spun eu pe un ton vesel și îmi dau seama, oripilată, că este exact același ton pe care-l folosesc la școală. Honey mă privește cu ochi inexpresivi, obosiți.

— Tu erai? Nu m-ai speriat.

Are un accent pronunțat de Wiltshire.

— A, da, adică nu te-am speriat ...

Ridic din umeri, iar ea mă privește îndelung. O privire atât de cercetătoare din partea unei persoane atât de tinere. Mă simt ușurată când termină cu mine și își întoarce privirea spre Dinny.

— Soba nu trage cum trebuie, spune ea.

Dinny oftează și se lasă pe vine, ca să-l poată mângâia pe Popeye. Simțim primele picături de ploaie pe mâini și pe față.

— O să mă uit imediat la ea, îi spune, pe un ton liniștitor.

Se holbează la el și apoi se întoarce și intră în ambulanță, fără să mai arunce nicio privire în spate. Încă sunt consternată de apariția ei.

— Și... când trebuie să nască? Probabil că-n curând, nu-i așa? întreb, stânjenită, sperând că nu mă va auzi dinăuntru.

— Puțin după Crăciun, răspunde Dinny, uitându-se prin luminiș.

— Atât de repede! Probabil că de-abia așteptați. S-a pregătit, și-a făcut bagajul? Pentru spital, adică?

Dinny dă din cap în semn că nu.

— Fără spital. Vrea să-l nască aici.

După ce spune asta, Dinny se ridică și se întoarce spre mine.

— Nu cred că e o idee prea bună. Știi ceva despre copii?

Pare neliniștit.

— Eu? Nu, nu prea. N-am... Dar guvernul tot vorbește în ultimul timp despre beneficiile nașterii acasă. Se pare că fiecare femeie are dreptul să aleagă. Aveți o moașă?

— Nu vrea moașă, nu vrea să nască *acasă* – vrea să nască afară, în pădure.

— În *pădure*? Dar... e decembrie! E nebună?

— Știu că e decembrie, Erica, dar e dreptul ei s-aleagă, așa cum spui și tu, zice el categoric.

Dar tonul ăsta ascunde o urmă de exasperare.

— Vrea să nască natural, cât de natural posibil.

— Păi, și tu ai dreptul s-alegi. Și tatăl are dreptul. Primul copil poate să vină mai greu, înțelegi? Beth a fost aproape treizeci și șase de ore în chinurile facerii, cu Eddie...

— Beth are un bebeluș?

— A avut un bebeluș. Acum are unsprezece ani. O să vină aici de Crăciun, așa că probabil o să-l cunoști... Eddie. E un puști minunat.

— Asta-nseamnă că este căsătorită?

— A fost căsătorită. Acum nu mai este, îi răspund scurt. Are tot felul de întrebări despre Beth și niciuna despre mine.

Ploaia începe să se întețească. Mă zgribulesc și-mi îndes mâinile mai adânc în buzunare, dar Dinny nu pare să observe. Mă gândesc să mă ofer să vorbesc cu Honey, dar apoi îmi amintesc privirea ei necruțătoare și sper ca nici Dinny să nu mă roage. Fac un compromis.

— Păi, dacă Honey vrea să discute cu cineva despre asta, poate să vorbească cu Beth. Experiența ei ar putea s-o ajute.

— Nu vrea să vorbească cu nimeni. Are o... voință foarte puternică.

Dinny oftează.

— Asta am observat și eu, bâigui.

Nu mai suport alt moment de tăcere. Vreau să-l întreb cum o să-și petreacă Crăciunul. Ce nume o să-i pună copilului. Vreau să-l întreb despre călătoriile lui, despre viața lui, despre trecutul nostru.

— Ar cam trebui să mă-ntorc. Să scap de ploaia asta.

Numai atât sunt în stare să spun.

— Mi-a făcut plăcere să te revăd. Mă bucur că te-ai întors. Și mă bucur că am cunoscut-o pe Honey. Păi... bine, o să fim acasă dacă ai nevoie de ceva...

— Și eu m-am bucurat să te revăd, Erica.

Dinny mă privește cu capul înclinat ușor într-o parte. Pare îngrijorat, nefericit.

— Bine, la revedere.

Plec și încerc să pășesc cât de relaxat pot.

Nu-i spun nimic lui Beth despre Dinny, când o găsesc stând în salon, la televizor. Nu sunt sigură de ce. O să aibă o reacție, bănuiesc, când îi voi spune. Și nu sunt sigură care va fi. Dintr-odată sunt agitată. Simt că nu mai suntem singure. Îi simt prezența lui Dinny, afară, acolo, între copaci. De parcă aș avea ceva neplăcut în colțul ochiului. Cel de-al treilea vârf al triunghiului nostru. Închid televizorul și trag draperiile, să intre lumina.

— Hai să ieșim din casă! îi propun.

— Nu vreau să ies. Unde să merg?

— La cumpărături. M-am săturat până peste cap de supa la conservă. În plus, mai e un pic și vine Crăciunul. Mama și tata o să vină la masă, și cu ce-ai de gând să-l hrănești pe Eddie în ziua de Crăciun? Cu biscuiții vechi ai lui Meredith?

Beth se gândește un pic, apoi se ridică repede și își pune mâinile în șolduri.

— Doamne, ai dreptate! Ai dreptate!

— Știu.

— Avem nevoie de o grămadă de lucruri... curcan, cârnați, cartofi, budincă...

Numără toate astea cu degetele ei lungi. Mai sunt totuși zece zile până la Crăciun, avem o grămadă de timp. Dar nu-i spun. Vreau să profit de faptul că s-a înviorat dintr-odată și îi arăt ușa.

— Și ornamente!

— Haide! Poți să faci lista în mașină.

Devizes este împodobit de Crăciun. În vitrinele magazinelor și hotelurilor de pe High Street se găsesc brazi micuți, împodobiți cu șiraguri de lumini albe: cântă o fanfară și un bărbat prăjește castane, iar din furgoneta lui se ridică dâre de fum tuciuriu. Mă întreb cu ce se ocupă în restul anului. Aici, întunericul și lapovița ne fac să fim una cu mulțimea pestriță. Ne înfofolim cu fularele peste urechi și tragem cu ochiul la vitrine, încălzindu-ne la lumina lor gălbuie. Înapoi în lume, amândouă, după singurătatea conacului. Mă simt bine, plină de energie și mi-e dor de Londra. În fiecare magazin, Beth fredonează fiecare colind, iar eu o îmbrățișez din mers și o strâng tare.

Câteva ore mai târziu, pe Beth a luat-o valul cumpărăturilor de Crăciun. Avem opt feluri de brânză, o bucată de șuncă imensă, cârnați, sărățele – unele comestibile, altele cumpărate doar de dragul de a le cumpăra –, un curcan pe care mă chinui să-l car la mașină și o prăjitură care a costat incredibil de mult. Le înghesuim pe toate în portbagaj și ne întoarcem după globuri, beteală, vopsea aurie, țurțuri de sticlă și mici îngerași de paie, cu robe de muselină. La două minute de conac se află o fermă unde se vând brazi de Crăciun – ne oprim în drum spre casă și vorbim să ne trimită unul înalt, de trei, patru metri, pe douăzeci și trei decembrie.

— Putem să-l punem în hol și să-l legăm de balustradă, spune Beth, cu hotărâre.

Poate că n-ar trebui să o las să cheltuie când nu se simte bine, ca acum. N-am îndrăznit să pun toate bonurile de casă la un loc și să calculez. Dar Beth are bani – bani de la Maxwell, bani din munca ei de traducător. Cu siguranță mult mai mulți decât am eu, dar lucrul ăsta nu-l discutăm niciodată. În general, nu e foarte cheltuitoare. Se descurcă cu puțin, în afară de

situațiile în care Eddie are nevoie de ceva. La Londra, eu cheltui tot ce câștig pe transport, pe chirie, pe facturile curente. Acum avem mâncare pentru zece oameni, deși vom fi numai cinci: dar Beth pare mai fericită, parcă nu mai e așa de trasă la față. Terapia cumpărăturilor. Dar, de fapt, nu e vorba despre asta – îi place să dăruiască. O las să atârne beteală de-a lungul șemineului, încruntată din cauza concentrării, iar eu pun ibricul pe foc, mulțumită și somnoroasă.

Am un mesaj de la agenție pe telefonul mobil, despre ceva de lucru la o școală din Ealing, începând cu doisprezece ianuarie. Degetul meu stă pe butonul pe care trebuie să apeși când vrei să apelezi, însă o senzație stranie mă împiedică s-o fac, de parcă nu vreau să las viața reală să mă tulbure. Dar, pe de altă parte, am nevoie de bani: viața merge mai departe. Literatura trebuie vârâtă și-n urechile celor care nu vor s-audă de ea. Doar dacă nu va mai trebui să fac asta. Doar dacă nu mă voi hotărî să locuiesc aici, bineînțeles. N-aș mai fi nevoită să plătesc chirie. Va trebui doar să mă-ntrețin, deși, aici, probabil că asta ar costa mai mult decât chiria mea de-acum. Oare ar merita, pentru cinci sau zece ani? Să încerc să trăiesc aici îndeajuns de mult pentru ca proprietatea să ne revină nouă. Apoi am putea s-o vindem și să ne pensionăm la patruzeci de ani: până atunci, prețurile proprietăților imobiliare vor fi revenit la normal. Dar dacă traiul aici o va îmbolnăvi pe Beth? Și dacă voi avea mereu senzația că ceva mi se furișează pe la spate? Mi-aș dori să mă pot întoarce și să privesc acel ceva, aș vrea să-i dau de capăt. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat în acea vară, în afară de ce s-a întâmplat cu Henry.

După acel an, am mai venit aici în două veri, iar mama ne-a supravegheat cu atenție. Nu pentru a ne proteja, nu pentru a ne apăra de ceva rău: ci pentru a ne evalua, pentru a vedea cum reacționăm. Nu cred că mă schimbasem prea tare. Poate că devenisem ceva mai tăcută. Și ne-am limitat la grădină: n-am vrut să ne aventurăm mai departe. Mama ne-a ținut departe de Meredith, care era destul de imprevizibilă pe atunci: când o apucau furiile, blestema și făcea tot felul de acuzații. Dar Beth s-a

închis tot mai tare în ea. Mama a observat și i-a spus tatei, care s-a încruntat. Și n-am mai venit.

Afară, soarele este portocaliu, iar la orizont cerul este roz-albăstrui și rece. Vopsesc frunzele crengilor de ilice cu auriu. Arată superb. Mirosul vopselei mă amețește și-mi dă o stare de euforie. Le atârn de balustrade și le pun pe la pervazurile ferestrelor, în timp ce Beth coboară de la etaj, zgribulită și somnoroasă. Se mută din loc în loc, pe unde le-am agățat, și le atinge ușor, testând vopseaua cu degetele.

— Îți place? o întreb, zâmbind. Am deschis radioul pe Classic FM. Se difuzează *Good King Wenceslas.* Beth aprobă dând din cap și cască. Eu cânt: Prostuțul gândac a căzut: pe o cărămidă fierbinte!

Nu am voce deloc.

— Ești veselă, îmi spune Beth.

Vine spre mine, în dreptul ferestrei pe care o împodobesc cu crenguțe, îmi dă părul pe după ureche și-mi atinge zgârietura de sub ochi. Atât de rar mă atinge. Zâmbesc.

— Ei bine... încep eu. Cuvintele îmi stau pe buze. Sunt atât de tentată să le spun, dar nu sunt sigură dacă ar fi bine sau rău.

— Ei bine, ce?

— Ei bine, Dinny e aici, îi spun.

Iubirea

1902

Călătoria de la New York până la Woodward, în teritoriul Oklahoma, a fost lungă, acoperind o distanță de aproape două mii de mile. Trenul a trecut din stat în stat, tot mai spre vest. La început, Caroline a fost uimită de peisaj. După ce a părăsit regiunea familiară a statului New York, așezările au devenit tot mai rare și distanțele dintre ele, tot mai mari. Au trecut prin păduri atât de dese și de întunecoase, încât păreau că aparțin unei alte epoci și că nu se mai sfârșesc. Apoi au traversat lanuri de grâu și de porumb la fel de întinse și de uimitoare: și orașe care deveneau tot mai mici, de parcă ar fi fost comprimate de întinderile uriașe de pământ din jurul lor. Într-o gară, pe marginea șinelor, fuseseră ridicate niște locuințe precare, iar copiii alergau pe lângă tren, făcând cu mâna și cerșind bani. În momentul în care trenul a pornit, Caroline a remarcat că erau desculți. Le-a făcut cu mâna și s-a întors să mai arunce o privire caselor șubrede care deveneau miniaturale, înghițite din ambele părți de întinderile nesfârșite. Se gândea că regiunea asta de vest era cu adevărat sălbatică. Chiar dacă trăiau oameni aici, încă nu reușiseră să-i dea o formă: nu în felul în care îi dăduseră orașului New York. Caroline s-a așezat înapoi pe locul ei și a început să studieze dealurile purpurii din depărtare, cu un sentiment de neliniște, iar trenul acela mare i se părea doar o fărâmă, o insectă care se târa pe suprafața nesfârșită a pământului.

Când a schimbat trenul pentru a treia și ultima oară, la Dodge City, în Kansas, era îngrozitor de obosită și cu hainele îmbâcsite. O durea stomacul, din cauză că pachetul pe care i-l pregătise Sara se terminase cu o zi și jumătate înainte: Sara nu

ar fi avut cum să-și închipuie că o călătorie ar putea să fie atât de lungă, încât șase ouă fierte, un măr și o plăcintă cu carne de porc să nu fie de ajuns. Caroline li s-a alăturat unor călători pentru a servi prânzul la El Vacquero, în hotelul Harvey de lângă gara din Dodge City. Era o clădire nouă, de cărămidă, ceea ce, lui Caroline, i s-a părut a fi o dovadă că teritoriul care fusese odinioară de frontieră era acum bogat și stabil. A aruncat priviri discrete în jur, curioasă să descopere locul.

Strada neasfaltată era înțesată de oameni și ponei, de cărucioare și căruțe, care făceau un zgomot surd, diferit de cel al străzilor din New York. Peste tot erau priponiți cai înșeuați. Duhoarea mâlului era puternică și se aduna deasupra orașului de la toate fermele din preajmă, amestecându-se cu mirosurile de mâncare și căldura emanată de corpurile oamenilor și animalelor. Confuz, stomacul lui Caroline nu știa dacă să chiorăie de foame sau să i se întoarcă pe dos. Bărbații umblau cu pistoalele la brâu și cu cămășile desfăcute la gât, iar Caroline se holba uimită la ei, de parcă ar fi apărut direct dintr-o legendă. Inima îi bătea cu putere, iar gâtul i se uscase. O clipă, i-a simțit lipsa Bathildei, a simțit lipsa prezenței sale trufașe în apropierea ei, a barierei reprezentate de respectul pe care-l impunea Bathilda și după care Caroline se putea ascunde. Rușinată, a ridicat capul sus și a recitit meniul.

Restaurantul era aglomerat, fiind ora prânzului, dar o fată vioaie, într-o uniformă îngrijită, a servit-o imediat: i-a adus o supă cu fidea, ouă ochiuri și cafea.

— Călătoriți departe, domnișoară? a întrebat-o un bărbat care stătea la două scaune mai încolo, la aceeași masă, iar apoi a zâmbit și s-a aplecat spre ea. Ea a roșit, șocată să audă că cineva i se adresează atât de familiar. Bărbatul era neras, iar manșetele hainei sale erau tocite și lucioase.

— La Woodward, i-a răspuns ea, neștiind dac-ar trebui să se prezinte înainte să vorbească sau dacă nu cumva n-ar trebui să vorbească cu el deloc.

— La Woodward? Păi, presupun că nu mai aveți foarte mult, având în vedere distanța de la care veniți – după accent, bănuiesc că din New York, nu-i așa?

A zâmbit din nou, un zâmbet mult mai larg de data asta. Caroline a dat repede din cap și s-a concentrat la ochiurile ei.

— Vă vizitați rudele acolo? În Woodward, vreau să zic.

— Pe soțul meu, i-a răspuns Caroline.

— Pe soțul dumneavoastră! Asta da, nenorocire. Măcar aveți noroc că s-a deschis restaurantul ăsta, nu-i așa? Localul Fred Harvey dinainte era într-un vagon de tren pe butuci! Ați văzut vreodată așa ceva, acolo, în est? a exclamat el pe un ton destul de ridicat, iar Caroline a încercat să-i zâmbească politicos.

— Lasă fata în pace, Doon! Nu vezi că vrea să-și mănânce prânzul liniștită?

Era vocea altui bărbat, care stătea lângă primul. Avea o privire destul de nepoliticoasă, chiar furioasă și niște cute adânci pe frunte. Își pieptănase părul într-o parte și așa îi rămăsese, dat probabil cu vreo pomadă. Caroline aproape că n-a îndrăznit să-l privească. Obrajii îi ardeau.

— Îmi cer scuze, domnișoară, a bâiguit primul bărbat.

Caroline a mâncat necuviincios de repede și s-a întors la tren cu mâinile băgate în manșonul ei de blană de vulpe, în ciuda vremii călduroase.

După Dodge City, statul era format din întinderi nemărginite de pășuni și, ici-colo, câte o mică schimbare de relief. Milă după milă, preria domoală trecea neschimbată prin fața geamului, în timp ce trenul cotea spre sud, pe linia Santa Fe. Caroline s-a ghemuit pe locul ei, dorindu-și să-și poată desface corsetul. Era mult prea obosită pentru a mai adopta o postură cuviincioasă. Pentru că era singură în compartiment, și-a lăsat capul să se odihnească pe geam și privirea pierdută să hălăduiască în nesfârșitul cerului gălbui. Nu văzuse niciodată orizontul atât de întins, atât de plat, atât de departe. Distanțele uriașe au început să-i dea treptat o senzație de vertij. Se așteptase să vadă piscuri înzăpezite, ferme înconjurate de pajiști de culoarea smaraldului și izvoare repezi. Dar pământul părea fierbinte și neroditor, la fel cum se simțea și ea. A scos *Omul din Virginia* din geantă și a început să-și închipuie că era exact ca Molly Wood, desprinzându-se neînfricată de vechile obiceiuri și înaintând încrezătoare către noua viață

într-un tărâm necunoscut. Totuși, în scurt timp n-a mai putut să gândească ca Molly Wood și frica a încolțit-o din nou, a început să se gândească la soțul ei, care o aștepta în Woodward, și, chiar dacă asta părea să încetinească mersul trenului și să prelungească interminabila călătorie, măcar îi dădea o senzație de siguranță.

Trenul a ajuns la Woodward târziu în aceeași zi, odată cu soarele care apunea portocaliu prin geamurile prăfuite ale trenului. Caroline moțăia când conductorul a trecut cu pași mari pe la ușa compartimentul ei.

— Woodward! Următoarea oprire este la Woodward!

Strigătul lui a trezit-o și inima a început să-i bată cu putere. Și-a strâns lucrurile și s-a ridicat atât de brusc, încât a luat-o amețeala și a fost nevoită să se așeze din nou și să respire adânc. *Corin*, doar la asta se putea gândi. O să-l vadă din nou, după atâta vreme! A aruncat nerăbdătoare o privire în gară, pentru a-l zări. Și-a văzut chipul în geam, și-a aranjat părul cu repeziciune, și-a mușcat buzele pentru a le înroși și apoi și-a ciupit obrajii, pentru a prinde un pic de culoare. Nu se putea calma, nu se putea opri din tremurat.

A coborât din tren înțepenită, împiedicându-se în rochie, cu picioarele umflate și fierbinți. S-a uitat într-o parte și în alta, cu sufletul la gură, dar n-a reușit să-l zărească pe Corin printre oamenii care coborau din vagoane sau așteptau în gară. Trenul a scos un șuierat trudit și s-a târât către o linie secundară, unde un turn de apă se înălța către cer. A întâmpinat-o o adiere caldă, murmurându-i ușor în urechi și răscolind nisipul de pe platforma de sub picioarele ei. Caroline s-a uitat din nou în jur și s-a simțit dintr-odată golită, dintr-odată a nimănui, de parcă următoarea pală de vânt ar fi putut s-o ridice și s-o ducă departe. Și-a aranjat pălăria, cu gesturi nervoase, dar și-a menținut zâmbetul pe buze, căutând în continuare cu privirea. Woodward părea un târg mic și adormit. Strada care ducea dinspre gară spre oraș era lată și desfundată, iar vântul forma mici dune de nisip de-a lungul ei. Simțea mirosul smoalei de pe clădirea gării, fierbinte din cauza soarelui, și mirosul pătrunzător al fermelor. A privit în jos, desenând o linie în nisip cu vârful pantofului.

După ce a trecut locomotiva, s-a instalat un nou tip de liniște, dincolo de huruitul căruțelor și scârțâitul căruțului plin cu bagajele ei, pe care îl împingea un hamal. Unde era Corin? Îndoiala și teama au început să pună stăpânire pe ea – dacă și-a regretat decizia, dacă fusese abandonată și va fi nevoită să ia următorul tren înapoi spre New York? S-a învârtit, disperată să-l zărească. Hamalul s-a oprit cu bagajul ei și încerca să-i surprindă privirea, cu siguranță ca s-o întrebe unde ar trebui să-l ducă. Dar Caroline nu avea nicio idee, pentru că nu sosise Corin. Nu avea nicio idee unde să meargă, ce să facă, unde să stea. Simțea cum i se urcă sângele la cap și i se înroșesc obrajii, iar un val de amețeală îi încețoșa mintea. Pentru o clipă terifiantă a crezut că ar putea leșina sau izbucni în lacrimi, sau amândouă în același timp. A tras adânc aer în piept și a încercat cu disperare să se gândească ce să facă și ce să-i spună hamalului pentru a-și ascunde confuzia.

— Doamna Massey?

Caroline nu și-a dat seama imediat că numele acela era al ei, mai ales că fusese rostit ușor tărăgănat. Îl ignora pe bărbatul care stătea lângă ea, cu pălăria în mâini și corpul aplecat într-o plecăciune relaxată. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, dar lumina apusului îl făcea să pară mai obosit, de parcă se stingea în albastrul cămășii de flanelă. Părul lui ciufulit avea șuvițe care băteau în maro și roșcat.

— Doamna Massey? a întrebat din nou, făcând un pas spre ea.

— A, da, eu sunt! a exclamat, uimită.

— Îmi pare bine să vă cunosc, doamnă Massey. Numele meu este Derek Hutchinson, dar toată lumea îmi spune Hutch și mi-ar plăcea ca și dumneavoastră să-mi spuneți la fel, s-a prezentat el, punându-și pălăria la subraț și întinzându-i o mână pe care Caroline i-a strâns-o de formă, doar cu vârfurile degetelor.

— Unde este domnul Massey? a întrebat Caroline.

— Corin ar fi trebuit să se-ntoarcă la timp pentru a vă întâmpina, doamnă, și știu că-și dorea asta grozav, dar a avut ceva neplăceri cu niște hoți de vite și a trebuit să meargă să rezolve problema... Sunt sigur c-o să se-ntoarcă înainte s-ajungem noi, a spus Hutch, văzând-o pe Caroline cum se întunecă

la față. Lacrimi de dezamăgire i-au apărut în colțurile ochilor și și-a mușcat buza pentru a le stăvili. Hutch a ezitat, surprins de reacția ei.

— Am înțeles, a bolborosit ea și a simțit nevoia să se așeze undeva. Corin nu venise s-o întâmpine. Îngrozită, a început să-și imagineze motivele pentru care ar fi simțit nevoia s-o evite.

Hutch și-a dres glasul sfios și s-a fâțâit într-un mod ciudat.

— Aaa... știu că-și dorea foarte tare să vă-ntâmpine chiar el, doamnă Massey, dar când sunt hoți de prins, e de datoria tuturor proprietarilor să se ajute între ei, ca să ducă la îndeplinire misiunea. Am venit în locul lui și sunt la dispoziția dumneavoastră.

— E de datoria lor să meargă? a întrebat ea, într-o doară.

— Exact. Era responsabilitatea lui.

— Atunci dumneavoastră sunteți... servitorul lui? a întrebat ea.

Hutch a zâmbit și s-a bătut ușor peste obraz.

— Nu chiar servitor, doamnă Massey. Nu chiar. Sunt administratorul fermei.

— A! Înțeleg, a spus Caroline, chiar dacă nu înțelegea nimic. Bine. Crezi c-o s-ajungem până la cină? a întrebat ea, chinuindu-se să-și recapete stăpânirea de sine.

— Cină? Poate vreți să spuneți mâine seară, doamnă.

— Mâine?

— De-aici, din Woodward, mai sunt aproape treizeci și cinci de mile până la fermă. Nu e chiar foarte departe, dar e destul de mers și ar fi mai bine dacă n-am pleca la drum în seara asta. Aveți o cameră rezervată la hotel și o cină bună, pentru că după cum arătați mi se pare c-ați avea nevoie de o masă adevărată, dacă îmi permiteți să fiu așa de direct.

I-a cercetat silueta slăbuță și paloarea tenului.

— Treizeci și cinci de mile? Dar... cât o să ne ia?

— O să pornim mâine-dimineață devreme și ar trebui s-ajungem poimâine pe la ora prânzului... Nu m-așteptam să aduceți atât de multe cufere cu dumneavoastră... s-ar putea să-ncetinească nițel căruța. Dar caii sunt odihniți și, dacă vremea o să rămână așa frumoasă, o să fie bine, o călătorie ușoară.

I-a zâmbit, așa că s-a adunat și i-a întors zâmbetul, în loc să arate oboseala pe care o resimțea numai la gândul că va mai

trebui să călătorească o zi și jumătate. Hutch a pășit înainte, oferindu-i brațul.

— Așa mai merge! Haideți cu mine acum, să vă instalăm! Păreți frântă, doamnă Massey.

Hotelul Central de pe Main Street era condus de o femeie cu față rotundă și acră, care s-a prezentat drept doamna Jessop. A condus-o pe Caroline într-o cameră care măcar era curată, chiar dacă nu era așa de spațioasă, în timp ce Hutch a avut grijă ca bagajele ei să fie transportate de la gară la căruța care urma să-i ducă a doua zi la fermă. Doamna Jessop s-a încruntat când i-a cerut să facă o baie caldă, iar Caroline a scos nerăbdătoare niște monede din pungă, pentru a îndulci rugămintea.

— Bine, atunci. O să vă bat la ușă când o fi gata, i-a spus proprietăreasa, privind-o cu asprime.

Zăvorul de la baie era fragil și exista o gaură în lemnul ușii, prin care te puteai uita pe furiș de pe coridor. Caroline n-a scăpat-o din priviri cât timp s-a îmbăiat, îngrozită de gândul că ar putea vedea umbra unei persoane care să tragă cu ochiul pe acolo. Cada nu era chiar plină, dar o punea oricum pe picioare. Sângele i s-a pus ușor în mișcare în mușchii înțepeniți și în spatele dureros: în sfârșit își odihnea capul, respirând adânc. Camera mirosea a prosoape jilave și a săpun ieftin. Ultima dâră de lumină a serii pătrundea caldă prin obloane: voci molcome și melodioase, cu accente nefamiliare. Apoi s-a auzit vocea unui bărbat, se pare chiar de sub geam.

— Hei, *nenorocitule*! Ce *dracu'* cauți aici?

Pulsul lui Caroline a crescut imediat la auzul unui limbaj așa de obscen și s-a ridicat speriată, cu un pleoscăit puternic, așteptându-se în fiecare moment să audă și mai multe înjurături, o bătaie sau chiar focuri de armă. Dar ce a auzit în momentul următor au fost un hohot de râs și o bătaie pe umeri. S-a așezat din nou în apa călduță și a încercat să se calmeze la loc.

Apoi s-a șters cu un prosop aspru și s-a îmbrăcat cu o rochie albă, curată, pentru masa de seară, evitând să-și pună vreo bijuterie pentru că nu dorea să iasă în evidență printre ceilalți clienți ai restaurantului. Fără ajutorul Sarei, corsetul nu mai era chiar așa de strâns, iar părul nu mai era așa de frumos aranjat, dar se

simțea mult mai bine în pielea ei în timp ce cobora pentru cină. S-a uitat în jur după Derek Hutchinson, dar nu l-a zărit, așa că a întrebat-o pe doamna Jessop de el.

— Pun pariu că n-o să-l mai vedeți în seara asta, i-a răspuns femeia cu un zâmbet complice. Ultima oară când l-am văzut, se-ndrepta către Dew Drop.

— Se îndrepta către ce, dacă nu vă supărați?

— Către hanul Dew Drop de lângă podul Miliken, în apropierea gării. Acolo o să se-ntrețină-n seara asta, nu aici!

După asta a chicotit.

— Omului i se face foame, după ce-a petrecut câteva luni bune doar călare.

Văzând expresia confuză a lui Caroline, care nu înțelegea nimic, doamna Jessop a renunțat la subiect.

— Mergeți și așezați-vă, doamnă Massey! O s-o trimit imediat pe Dora, cu cina dumneavoastră.

Caroline a făcut așa cum i s-a spus și a mâncat de una singură la tejghea, fără nicio companie în afară de cea a Dorei, fata băgăcioasă care, cu fiecare fel de mâncare pe care i-l aducea, îi punea o grămadă de întrebări despre est. În partea cealaltă a încăperii, doi domni cu figuri tensionate discutau despre prețul grâului pe termen lung.

Zorii zilei anunțau vreme frumoasă, cerul era limpede, ca de cleștar, iar în aer plutea un miros cu care Caroline nu era obișnuită: un miros de pământ ud și de tufe de salvie care înmugureau în preria din preajma Woodwardului. Era atât de diferit față de mirosul de cărămizi, de fum și de oameni din oraș! Soarele ardea deja când au terminat ultimele pregătiri pentru călătorie. Hutch a ajutat-o să se urce în căruță, iar Caroline a observat atunci că bărbatul avea un pistol la brâu. Acest lucru i-a provocat un gol ciudat în stomac. Și-a tras boneta pe frunte, ca să se apere mai bine de lumina puternică a soarelui, dar tot nu putea vedea decât mijindu-și ochii. Soarele părea să fie mai puternic aici decât la New York, iar când a comentat asta, Hutch a dat din cap.

— Așa o fi, doamnă. N-am fost niciodată atât de departe în est sau în nord ca să mă gândesc la asta, dar cred că orice loc cu atâtea clădiri, cu atâția oameni care trăiesc și mor în el n-are cum să fie decât îmbâcsit, la fel ca râurile.

O pală de vânt mai puternică a ridicat nisipul de sub roțile căruței, împrăștiindu-l în jurul lor, iar Caroline a început să dea din mâini pentru a-l îndepărta. În curând, faldurile fustei erau pline de nisip. Hutch a privit-o, dar nu a zâmbit.

— După ce-o să ieșim din oraș, o să fie mai puțin nisip, doamnă Massey, i-a spus.

Nu le-a luat mult să străbată orașul Woodward. Au mers pe Main Street, care era flancată de clădiri de lemn, doar una sau două dintre ele părând mai rezistente. Existau câteva cârciumi, câteva bănci, un oficiu poștal, un magazin universal mare și un teatru. Era un freamăt de cai și căruțe, iar mulți oameni umblau de colo-colo cu treburi, majoritatea fiind bărbați. Caroline s-a uitat înapoi peste umăr când au părăsit orașul. De la distanță, se putea observa că multe dintre fațadele clădirilor erau false și că acestea aveau, de fapt, un singur etaj.

— Ăsta-i tot Woodward-ul? a întrebat ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, doamnă. Acum, peste două mii de suflete numesc locul ăsta „acasă" și se tot mărește. De când s-au deschis teritoriile Cheyenne și Arapaho spre sud, au început să vină tot mai mulți oameni, să se stabilească aici și să-și facă ferme. Unii zic că-i păcat că s-a ajuns să se îngrădească și să se are pământurile astea. Eu numesc asta progres, deși mă bucur să spun că mai este destul pământ liber pentru cirezile de vite.

— Arapaho? Ce-nseamnă asta?

— Arapaho? Sunt indieni. Din regiuni mai nordice, dar care s-au stabilit aici în urma deciziei guvernului, la fel ca mulți alții... Pământul ăsta pe care ne aflăm noi acum le-a aparținut celor din tribul Cherokee, până de curând, deși și ei locuiau mai departe, în est. L-au concesionat fermierilor și proprietarilor de cirezi cu mulți ani înainte să li se dea mână liberă coloniștilor, în nouăzeci și trei...

— Dar e sigur? Nu e periculos pentru oamenii civilizați să trăiască în zone unde sunt și indieni?

Caroline era șocată. Hutch i-a aruncat o privire piezișă, apoi a ridicat din umeri.

— Și-au vândut pământurile și s-au mutat mai la est. Nu cred c-ar fi fost fericiți să aibă vecini albi, așa cum nici albii nu sunt fericiți să locuiască în preajma indienilor.

— Slavă Domnului! a spus Caroline. N-aș fi putut să dorm liniștită noaptea știind că asemenea creaturi mișună pe-afară, prin fața geamului!

A râs un pic, ascuțit și nervos, și n-a observat privirea îngândurată pe care Hutch a aruncat-o către prerie. Caroline a făcut la fel ca el și a cercetat orizontul înfiorată, numai la gândul că, nu cu mult timp în urmă, pieile-roșii vânau scalpuri chiar în zona aceea. O pereche de iepuri speriați a zbughit-o de pe marginea drumului, ascunzându-se după o tufă: nu li se mai zăreau decât vârfurile negre ale urechilor.

După vreo zece sau douăsprezece mile, au apărut cîteva clădiri la orizont. Caroline era bucuroasă că le vede. Fiecare milă pe care o străbătuseră de la Woodward încoace părea încă un pas departe de siguranță: încă o milă departe de civilizație, chiar dacă însemna în același timp și o milă mai aproape de Corin. Și-a dus mâna la ochi pentru a vedea mai bine.

— Acela este următorul oraș? a întrebat ea.

Hutch a fluierat ușor caii, două animale vânjoase de culoarea castanelor, cu picioare puternice, și i-a oprit.

— Nu, doamnă. Este un vechi fort militar. Fort Supply, așa se numește. În curând o să cotim de pe drum, așa că n-o să mai fie atât de lin.

— Fort Supply? Deci este o garnizoană aici?

— Nu mai este. În ultimii șapte sau opt ani a fost părăsit.

— Dar de ce au fost aici? Ca să-i apere pe oameni de indieni, presupun, nu-i așa?

— Da, ăsta a fost cu siguranță unul dintre motive. Dar, mai mult de-atât, aveau misiunea de a-i ține pe oamenii albi departe de pământurile indienilor. Așa c-am putea spune că-i apărau pe indieni de oamenii albi, ca mine și ca dumneavoastră.

— Aha! a exclamat Caroline, cam dezamăgită. Îi plăcea ideea ca soldații să fie atât de aproape de fermă și s-a imaginat imediat dansând un cadril cu bărbați în uniforme îngrijite. Dar când s-au apropiat, a observat că fortul nu era înalt și era nefinisat, construit doar din lemn și pământ în loc de cărămizi sau piatră. Găurile negre care țineau loc de ferestre păreau sinistre, iar Caroline și-a întors privirea, înfiorată.

— Dar unde duce acum drumul ăsta?

— Presupun că nicăieri. Merge de-aici până la Fort Sill, dar capătul ăsta nu este folosit decât de foarte puțină lume, așa ca noi acum, pentru a face drumul către oraș mai blând pentru oase, i-a răspuns Hutch.

Caroline s-a uitat la drumul gol care se întindea în spatele lor. S-a uitat cum praful se așeza din nou pe urmele lor. Își imaginase un teritoriu virgin, neatins de altceva decât de mâna lui Dumnezeu, dar aici existau deja ruine ca niște fantome și un drum către nicăieri.

— În curând o să trecem râul North Canadian, doamnă Massey, dar să nu vă faceți griji. În perioada asta a anului, n-ar trebui să ne facă niciun fel de probleme, i-a spus Hutch.

Caroline a aprobat dând din cap și a zâmbit vitejește.

Râul era lat, dar nu era adânc. Apa ajungea doar până la jumătatea roților căruței și până la pântecele cailor. Hutch a slăbit hățurile când au ajuns mai în larg și s-au afundat mai adânc: mirosul pielii încinse a cailor îi umplea nările lui Caroline. Și-a șters câteva picături de pe rochie, reușind doar să facă niște pete jegoase. Au făcut popas pentru prânz pe malul celălalt, unde câțiva plopi își împleteau rădăcinile pe malul nisipos și aruncau o umbră pestriță pe pământ. Hutch a întins o pătură groasă, iar Caroline i-a prins mâna pentru a coborî din căruță și apoi s-a așezat. Corsetul nu-i dădea voie să se simtă confortabil, așa că a vorbit puțin în timp ce a mâncat o bucată de șuncă care necesita o durată de mestecat indecentă și niște pâine care i se sfărâmița în poală. Singurul zgomot era făcut de șuieratul blând al vântului printre frunze: acestea se răsuceau și tremurau, strălucind în nuanțe pale de gri și verde. Înainte să pornească din nou la

drum, Caroline s-a chinuit puțin să-și scoată umbrela de mătase din bagaje.

Căruța înainta mult mai încet pe câmpul deschis, izbindu-se de smocurile de iarbă, uneori împotmolindu-se în porțiuni de pământ nisipos sau în mlaștina vreunui pârâu. Uneori, treceau pe lângă mici locuințe, ferme construite la repezeală pentru a putea adăposti o familie, pentru a revendica un teren, pentru a spera la un nou început. Dar aceste case erau la distanțe mari una de alta și se răreau tot mai mult cu cât înaintau. Pentru că după-amiaza trecea greu, pe Caroline a cuprins-o moleșeala tot legănându-se pe banchetă lângă Hutch. De câte ori capul ei stătea să-i cadă în piept, o zgâlțâitură o aducea la realitate.

— În curând o să facem popasul de noapte, doamnă. Mi se pare că v-ar prinde bine o cană de cafea și un loc unde să vă-ntindeți.

— A, da! Sunt foarte obosită. Dar acum probabil că suntem foarte departe de oraș, nu-i așa?

— Pare departe, cu căruța asta-nceată. Dar am mai făcut călătoria asta călare și mi-a luat doar o zi. Și fără să mă străduiesc prea tare. Ai nevoie doar de niște mâncare bună și de un cal rapid, iar soțul dumneavoastră crește cele mai bune animale din tot teritoriul Oklahoma.

— Unde o să înnoptăm? Există vreo așezare prin preajmă?

— Nu, doamnă. O să campăm în noaptea asta.

— O să campăm?

— Exact. Nu vă îngrijorați așa, doamnă Massey! Sunt un bărbat onorabil și discret, a spus el, zâmbind confuz, ca răspuns la expresia de uimire de pe chipul lui Caroline. Atunci și-a dat ea seama că el își închipuise că ea era scandalizată la gândul că-și va petrece noaptea singură cu el. A roșit și și-a lăsat privirea în jos, pentru ca apoi să-și dea seama că ochii i se opriseră tocmai pe betelia pantalonilor lui, acolo unde cămașa ieșise un pic și lăsa să se vadă o bucată din abdomenul lui tare și bronzat. Caroline a înghițit în sec și și-a mutat privirea la orizont. Frica ei cea mai mare fusese de fapt că va sta afară toată noaptea, neprotejată de animalele sălbatice, de vreme și de alte pericole ale naturii.

Înainte ca soarele să apună, Hutch a oprit căruța pe un tăpșan, unde pământul era mai verde decât fusese până acolo. A ajutat-o pe Caroline să coboare, iar ea a rămas nemișcată, cu dureri peste tot și neștiind ce să facă. Hutch le-a scos hățurile cailor, le-a scos călușurile din gură și i-a bătut ușor pe spate. Eliberați, caii au făcut câțiva pași și au început să pască liniștiți.

— Dar... n-o să fugă caii? a întrebat Caroline.

— Nu prea departe. Și, oricum, vin înapoi de la mile distanță, pentru o bucată de pâine.

Hutch a scos un cort din căruță și l-a ridicat foarte repede. A întins mai multe pături pe câteva piei de bivol, pentru a face un culcuș, și i-a băgat geanta de călătorie înăuntru.

— O să vă simțiți foarte comod acolo. La fel ca într-un hotel din New York, a asigurat-o.

Caroline l-a privit, neștiind dacă își bate joc de ea, apoi a zâmbit și s-a așezat în cort, strâmbând din nas la mirosul pieilor. Dar culcușul era înalt și moale, iar pânza cortului flutura bătută de vânt, de parcă ar fi respirat. Caroline a simțit cum i se liniștește inima și o cuprinde o stare de calm.

Hutch a făcut focul și s-a ghemuit lângă el, învârtind o tigaie mare, care sfârâia și scotea fum. Menținea focul cu niște obiecte uscate și maro, ceva complet străin lui Caroline.

— Ce folosești pe post de combustibil?

— Balegă, i-a răspuns Hutch, fără alte explicații. Caroline n-a îndrăznit să mai întrebe nimic. Cerul era o splendoare, colorat în nuanțe de roz și turcoaz, trecând de la culori aprinse la vest și până la un albastru închis la est. Fața lui Hutch era îmbujorată de la foc.

— Am pus cutia aia acolo pentru dumneavoastră, să vă așezați pe ea, i-a spus, făcându-i semn cu furculița.

Caroline s-a așezat, ascultătoare. În întunericul din spatele focului s-a auzit unul dintre cai fornăind. Apoi un urlet îndepărtat, tare și fantomatic, s-a răspândit pe întinsul câmpiei până la ei.

— Ce-a fost asta? a exclamat Caroline, sărind imediat în picioare. Era albă ca varul și agitată, dar Hutch a prins-o de mână, ivindu-se lângă ea.

— Stați jos, doamnă! Așezați-vă la loc! a insistat el.

— Sunt *lupi?* a țipat, incapabilă să-și ascundă tremuratul din voce.

— Lupi de prerie, nimic mai mult. Nu sunt mai mari decât un câine și nu sunt nici mai fioroși. N-o să se apropie de noi, vă promit!

— Sunteți sigur?

— Vă dau cuvântul meu, doamnă Massey! a asigurat-o Hutch, iar Caroline și-a strâns tare șalul în jurul ei și s-a ghemuit înfricoșată pe lada de lemn tare, fiecare părticică din corpul ei fiind alarmată.

Se pare că Hutch a început să-i simtă neliniștea, fiindcă a început să vorbească.

— Li se mai spune și coioți. Trăiesc în haite și se hrănesc cu leșuri de pe ici-colo. Doar pentru asta urlă – se anunță cine a găsit cel mai bun os de vacă de ronțăit. Cele mai mari pagube pe care le fac sunt că mai fură din când în când câte o găină din vreo gospodărie, dar numai când n-au încotro. Cred că s-au învățat să nu se apropie prea tare de oameni, dacă nu vor un glonț în coadă...

Și astfel a continuat să vorbească, cu voce joasă, liniștitoare, iar Caroline și-a revenit. Din când în când, se mai auzea câte un coiot urlând lung, ca o jelanie.

— Par așa de singuri, a murmurat ea.

Hutch a privit-o, cu ochii pierduți în întuneric. I-a întins cu grijă o cană de cositor.

— Beți niște cafea, doamnă.

Au trezit-o primele raze ale soarelui, care străluceau irezistibil în cort. Caroline o visase pe Bathilda, care o privea din spate, în timp ce Caroline încerca diferite game muzicale la pian, și exclama: „Încheieturile! Încheieturile!“, așa cum îi era obiceiul. Pentru o clipă, Caroline nu și-a putut aminti unde se află. Și-a scos capul din cort, cu precauție, și s-a simțit ușurată când a văzut că nu era nici urmă de Hutch. Cerul era copleșitor la răsărit. Caroline nu se trezise în viața ei atât de devreme. S-a ridicat și s-a întins. Avea părul ciufulit, iar în gură avea un gust

acru de la cafeaua de ascară. S-a frecat la ochi și a descoperit că avea sprâncenele pline de nisip. De fapt, toată fața și toate hainele erau pline de nisip. La mânșete avea o dâră de mizerie și simțea același lucru și la guler, frecându-se de piele. Păturile mototolite de lângă cenușa rece arătau unde-și petrecuse noaptea administratorul fermei.

— Bună dimineața, doamnă Massey! a strigat Hutch, făcând-o să tresară.

Se apropia dinspre întinderea verde din spatele căruței, cu doi cai de culoarea castanei, pe care-i ținea de frâie.

— Cum vi s-a părut prima noapte de cowboy? a întrebat-o zâmbind, iar Caroline i-a zâmbit la rândul ei, nedumerită.

— Bună dimineața, domnule Hutchinson! Am dormit bine, mulțumesc.

— Îi duc pe cei doi să se scalde puțin în râu, în partea asta, și pe urmă o să pregătesc micul dejun, a spus.

Caroline a dat din cap aprobator și s-a uitat în jur.

— Am lăsat o cană de apă acolo, în caz că vreți să vă împrospătați puțin, a adăugat el, zâmbind din nou în timp ce trecea pe lângă tabără.

Caroline își dorea, de fapt, un closet. A șovăit un timp și apoi și-a dat seama, spre groaza ei, că va trebui să se ușureze în tufiș și că plecarea ostentativă a lui Hutch în cealaltă direcție era modul lui de a o asigura că nu va fi prin prejmă când o va face. I-a lăsat un teanc de șervețele curate și un prosop subțire de bumbac, alături de mult râvnita cană cu apă. Cu o expresie oripilată, Caroline s-a folosit de aceste facilități insuficiente așa cum a putut. La întoarcere, Hutch, discret, n-a întrebat nimic despre niciunul dintre obiectele pe care i le lăsase. La prânz, soarele pârjolea, iar brațul lui Caroline, care ținea strâns umbrela prăfuită, era greu din cauza oboselii. A renunțat, a strâns-o și și-a pus-o în brațe. Uitându-se la cerul măreț și fantomatic, a observat două puncte îndepărtate, zburând în cerc mult deasupra lor.

— Sunt vulturi? a întrebat, arătând spre cer și cu ocazia asta a observat cât de maro din cauza mizeriei se făcuse mănușa ei de dantelă. Hutch i-a urmărit privirea, mijindu-și ochii.

— Din păcate, sunt doar ulii. Nu prea sunt vulturi aici, în prerie. Dac-o să mergeți în Munții Stâncoși, o s-aveți ocazia să vedeți niște păsări frumoase. Aveți o privire ascuțită, doamnă Massey, i-a spus, apoi a întors din capul spre cai și a început să fredoneze doar pentru el: Daisy, Daisy, dă-mi, te rog, răspunsul tău...

Caroline și-a lăsat privirea să se odihnească la orizont, apoi s-a așezat mai drept pe banchetă și a arătat din nou cu degetul.

— Vine cineva! a exclamat ea, entuziasmată.

— Păi, acum suntem aproape de ferma noastră, doamnă. Ar putea fi unul dintre oamenii noștri, a dat Hutch din cap și a zâmbit cu subînțeles.

— E Corin? a întrebat Caroline, cu mâinile în părul răvășit. A început să strângă șuvițele rebele și să le bage sub bonetă. Credeți că e domnul Massey?

— Păi... Hutch a zâmbit din nou, în timp ce ea continua să se dichisească, înnebunită. Nu cunosc alt bărbat în împrejurimi care să călărească o iapă așa de neagră ca asta, așa că s-ar putea să fie soțul dumneavoastră până la urmă, doamnă.

Caroline își aranja în continuare fusta și se ciupea de obraji, fără să-i pese că Hutch era martorul acestor pregătiri, când călărețul s-a apropiat de ei și l-a văzut pe Corin pentru prima dată după ce se căsătoriseră, cu mai mult de o lună în urmă. Calul negru galopa repede, acoperind cu salturile sale bucăți mari de pământ și ridicând în urma lui nori de praf, iar când a ajuns în sfârșit în dreptul lor, Corin și-a dat jos baticul de pe față, dezvelind un zâmbet larg. Era la fel de auriu și de minunat cum și-l amintea.

— Caroline! a strigat. Ce bine-mi pare să te revăd!

A coborât de pe cal și a venit la picioarele ei. Ea a rămas acolo sus, nemișcată, încremenită de frică și așteptare.

— Ești bine? Cum a fost călătoria?

Când a văzut că nu-i răspunde nimic, Corin s-a întristat un pic și o expresie de nedumerire i-a apărut pe chip. Era vina ei. Nu-și găsea cuvintele și era mai ușurată că-l vede decât ar fi recunoscut vreodată. Caroline s-a dat bătută, a uitat de bună-cuviință și a coborât de pe băncuță în brațele care o așteptau larg deschise.

Mai era puțin și perechea ajungea pe jos, în nisipul preriei. În spatele lor, Hutch îi privea cu hățurile în mână, cu un zâmbet laconic și i-a făcut un semn prietenos cu capul șefului său.

Când a ajuns la fermă căruța care o aducea pe proaspăta soție a lui Corin Massey, o grămadă de oameni erau împrăștiați în curte. Majoritatea erau bărbați tineri, îmbrăcați în haine purtate și prăfuite: se vedea că se chinuiseră să-și aranjeze părul și să-și bage cămășile în pantaloni. Corin a zâmbit când a văzut îngrijorarea de pe chipul lui Caroline, care-și mai arunca câte o privire disperată la veșmintele murdare. Bărbații o salutau și-și scoteau pălăriile, murmurând cuvinte de bun venit, în timp ce ea a coborât din căruță. Le-a zâmbit și i-a salutat politicos.

— Vreau așa de tare să te duc să vizitezi ferma, Caroline! Sunt așa de entuziasmat și vreau să-ți arăt totul! Doar dacă nu cumva ești prea obosită? a spus Corin, descălecând.

— Sunt atât de obosită, Corin! Bineînțeles că trebuie să-mi arăți totul, dar înainte de asta trebuie să mă odihnesc un pic și să fac o baie caldă, a spus ea.

Corin a aprobat-o, deși părea puțin dezamăgit. Casa înaltă și albă pe care și-o imaginase Caroline era de fapt una joasă, din lemn: chiar dacă fațada fusese zugrăvită în alb, nisipul preriei, adus de vânt, murdărise jumătatea de jos. Corin i-a urmărit privirea.

— Un vânt de primăvară s-a pornit înainte ca vopseaua s-apuce să se usuce, i-a spus el cu sfială. O s-o vopsim din nou, nu-ți face griji! Din fericire, n-am avut timp să vopsim decât fațada, așa că n-a fost distrusă chiar așa de multă muncă.

Caroline s-a uitat la părțile laterale ale casei, care erau din lemn neacoperit.

— Mă ocup eu de Strumpet, tu mergi cu doamna Caroline în casă, a spus Hutch, luându-i hățurile lui Corin.

— Strumpet? a întrebat Caroline, zăpăcită.

— Iapa mea, a rânjit Corin, mângâind calul pe frunte.

Caroline nu știa prea multe despre cai, dar animalul a părut să se încrunte.

— Cel mai zbuciumat și mai îndărătnic suflet pe care o să-l găsești în ținuturile astea, iar ăsta-i un lucru recunoscut de toată lumea.

— Și de ce-o mai ții, atunci?

— Păi, a zis Corin și a ridicat din umeri, ca și cum nu s-ar fi gândit niciodată la asta, e calul meu.

Înăuntru, pereții erau goi, iar la ferestre nu existau draperii. Era destulă mobilă, dar era așezată anapoda. Un fotoliu era tras în fața cuptorului, părând a fi singurul lucru care se afla la locul lui. Lângă el se găseau teancuri de reviste pentru fermieri și cataloage cu soiuri de semințe. Pe podea erau multe cutii și cartoane. Caroline s-a învârtit, uitându-se la toate astea, nisipul scrâșnind sub picioarele ei, iar când a dat cu privirea de soțul său, n-a putut să-și ascundă disperarea. Lui Corin i-a pălit zâmbetul de pe chip.

— N-am aranjat nimic, fiindcă m-am gândit că nu avea sens să fac asta până nu veneai și tu să-mi spui *cum* ți-ar plăcea. O să le punem la loc repede, acum, că ești aici, i-a explicat el cu repeziciune.

Caroline a zâmbit, trăgând puternic aer în piept, un aer plin de mireasma lemnului de stejar proaspăt.

— Doar că... mi-a luat mai mult decât am plănuit să ridic casa... Îmi pare rău, Caroline.

— A, nu! Nu trebuie să-ți pară rău! a exclamat ea, chinuită de gândul că l-a întristat degeaba. Sunt convinsă c-o să fie minunat – știu exact cum trebuie aranjat. Ai făcut totul *atât* de bine!

S-a întors și s-a cuibărit la pieptul lui, desfătându-se cu mirosul lui. Corin i-a îndepărtat șuvițele de păr de pe frunte și a strâns-o tare în brațe. Atingerea lui o făcea să simtă o fierbințeală pe dinăuntru și îi provoca o senzație ciudată, ca foamea.

— Hai cu mine, a murmurat el și a condus-o, pe ușa din colțul îndepărtat al încăperii principale, într-o cameră mai mică, unde un pat mare cu schelet metalic domina încăperea. Era acoperit cu o cuvertură fină și multicoloră, iar Caroline și-a trecut ușor degetele peste ea. Materialele erau satin și mătase, răcoroase și vaporoase la atingere.

— Am adus patul tocmai de la New York, i-a spus Corin. A ajuns chiar înainte s-ajungi tu, iar cuvertura este a mamei. De ce nu-l încerci?

— A, nu! O să-l murdăresc. E foarte frumos, Corin! a spus Caroline, încântată.

— Și eu sunt murdar, dar eu zic să-l încercăm.

Corin i-a luat mâinile și a cuprins-o de mijloc, apoi a strâns-o în brațe.

— Stai! Nu! s-a împotrivit Caroline râzând, în timp ce el a tras-o spre pat și au aterizat cu o bufnitură pe saltea.

— N-am avut încă parte de noaptea nunții, a spus el cu blândețe. Soarele care intra pe geam îi făcea părul să strălucească ca o coroană și îi umbrea ochii căprui. Caroline era foarte conștientă de mirosul stătut al corpului ei nespălat și de gura ei uscată.

— Nu. Încă nu e ora de culcare, iar eu trebuie să mă spăl... Și ne-ar putea vedea cineva.

— Nu mai ești la New York, draga mea. Nu mai trebuie să faci ce-ți spune mătușa ta și ce dictează societatea...

Corin și-a pus palma pe abdomenul ei, iar Caroline a simțit că i se oprește respirația. I-a desfăcut fiecare nasture al bluzei și a dat-o ușor la o parte.

— Dar eu...

— *Niciun* dar, a murmurat Corin. Întoarce-te!

Caroline s-a supus, iar Corin a bâjbâit un pic până i-a desfăcut șireturile corsetului. Eliberată, Caroline a putut trage aer adânc în piept și capul a început să i se învârtă în timp ce-și închidea ochii. Corin a întors-o cu fața la el și i-a trasat liniile corpului cu mâinile lui aspre, pe care le remarcase de la început. I-a sărutat încet pleoapele.

— Ești așa de frumoasă! i-a spus încet, iar vocea lui era intensă și tremurată. Ai ochii ca două monede de argint.

Tulburată de forța pasiunii pe care o simțea, Caroline l-a sărutat cât de tare a putut. Nu prea avea idee ce urma să se întâmple, știa doar că de-acum Corin avea niște drepturi asupra corpului ei pe care nu le mai avusese nimeni. Bathilda făcuse câteva aluzii enigmatice la durerea pe care o va avea de îndu-

rat și îndatoririle pe care le va avea de îndeplinit, dar senzația pielii lui Corin pe a ei era cea mai minunată pe care-o trăise în viața ei; și insistența blândă a atingerii lui, greutatea corpului său între coapsele ei, toate astea o umpleau de o senzație care era fierbinte și rece și aproape dureroasă, atât de diferită de tot ceea ce simțise până atunci, încât a strigat cuprinsă de bucurie, fără să-i mai pese de decență sau că ar mai exista altcineva pe lume care s-o audă.

Corin a dus-o într-o trăsurică să vadă ferma, care era prea mare pentru a fi străbătută pe jos, iar ea nu călărise niciodată. Păruse surprins de acest lucru, dar apoi a ridicat din umeri și a spus:

— Nu-ți face griji, c-o să-nveți în curând!

Dar Caroline nu avea încredere în cai, cu dinții lor urâți și forța lor sălbatică, iar gândul de a sta așezată pe unul nu-i surâdea chiar deloc. Când Corin, mândru, i-a făcut cunoștință cu iepele lui și cu armăsarul Apache, Caroline a încuviințat din cap, a zâmbit și s-a chinuit să-i deosebească. Toți arătau la fel pentru ea. A plimbat-o apoi pe la diferitele țarcuri, magazii, grajduri și la clădirile joase în care dormeau lucrătorii. Caroline a observat cât de în largul lui părea Corin aici, spre deosebire de New York, fără nicio urmă de nesiguranță sau de neîncredere. Au trecut pe lângă o baracă amărâtă, pe jumătate îngropată în pământ și acoperită cu scânduri și pământ.

— Asta ar fi fost casa noastră dacă ne-am fi întâlnit mai demult! i-a spus Corin, zâmbind.

— *Asta?* a întrebat Caroline, îngrozită, iar Corin a încuviințat din cap.

— Coșmelia aia e primul adăpost pe care l-am construit când mi-am îngrădit locul. Și am trăit două ierni în ea, până când mi-am făcut rost de-o casă normală – am descoperit una în prerie și am târât-o până aici, dacă-ți vine să crezi!

— Ai furat o *casă*?

— N-am furat-o! Nu, bineînțeles că nu. Probabil că fusese construită de cineva care încercase să se stabilească aici înainte

să fie legal. Oricum, cine o construise se mutase sau fusese mutat. Era pustie, doar șerpii își făcuseră cuib în ea, așa că i-am alungat, am suit-o pe platforma unei căruțe și am târât-o până aici. Era o casă micuță și drăguță, dar nu era destul de încăpătoare pentru o familie.

Spunând asta, i-a luat mâna și i-a strâns-o puternic; Caroline a privit rușinoasă în altă parte.

— O familie *mare*? a întrebat Caroline, tatonând terenul.

— Cred că patru sau cinci copii ar fi de ajuns, i-a zâmbit Corin, ștrengărește. Tu ce zici?

— Patru sau cinci cred că sunt de ajuns, a aprobat ea cu un zâmbet larg.

— Uită-te aici! Ăsta-i adăpostul în care aducem iepele când trebuie să fete.

— Și ăla ce este? a întrebat Caroline, arătând cu degetul către un cort conic din spatele adăpostului pentru iepe.

— Acolo locuiește Joe, împreună cu familia lui. Vezi baraca de alături? Joe și soția lui dorm acolo, dar ceilalți membri ai familiei și-au dorit un cort tradițional, așa că trăiesc liniștiți în el. Sunt niște oameni mai tradiționaliști.

— De ce și-ar dori... familia lui Joe să trăiască într-un cort? a întrebat Caroline perplexă. Corin a privit-o la fel de nedumerit ca ea.

— Pentru că sunt indieni, draga mea. Și le place să trăiască așa cum au făcut-o întotdeauna, chiar dacă Joe este mai deschis la minte. A lucrat pământul pentru mine de la început, când îl puteam plăti doar cu haine și cutii de tabac. Unul dintre cei mai buni oameni ai mei...

— Indieni? Sunt *indieni* aici?

Lui Caroline a început să-i bată inima mai repede și i s-a strâns stomacul. Nu ar fi fost mai șocată nici dacă i-ar fi spus că are un țarc cu lupi printre animalele lui.

— Hutch mi-a spus c-au plecat toți! a șoptit ea.

— Da, au plecat majoritatea. Restul oamenilor din tribul lui Joe sunt în rezervație, la est de-aici, pe pământurile care ajung la malurile râului Arkansas. Eu mă refeream la cei care au rămas aici, în teritoriul Oklahoma – sunt conduși de Vultu-

rul-Alb. Unii dintre ei s-au întors în nord, acum câțiva ani. Șeful lor, Ursul-pe-Două-Labe, i-a dus înapoi pe pământurile lor din Nebraska. Bănuiesc că le era mai dor de casă decât altora... i-a explicat el, dar Caroline a prins doar câteva frânturi din istoria rezumată a tribului. Nu-i venea să creadă că în pragul casei ei se găsea tabăra unor sălbatici despre ale căror atrocități circulau povești cumplite în est, de zeci de ani. A încremenit de frică. A smuls hățurile din mâinile lui Corin și a mânat caii înapoi, către casă.

— Stai, așteaptă, ce faci?! a exclamat Corin, încercând să-i ia hățurile din mână, deoarece calul începuse să scuture din cap în semn de protest. Călușul îl deranja la dinți.

— Vreau să plec! Vreau să plec cât mai departe de *ei*! a strigat Caroline, tremurând toată. Și-a îngropat fața în palme, vrând cu disperare să se ascundă.

Corin a potolit caii și apoi i-a luat mâinile într-ale lui.

— Uite ce e, Caroline! i-a spus pe un ton serios, privind-o drept în ochi. Ascultă-mă! Sunt oameni buni. *Oameni*, la fel ca tine și ca mine. Vor doar să trăiască, să muncească și să-și crească copiii: n-are nicio importanță ce-ai auzit acolo, în est, unde unora le place să-i descrie pe indieni ca pe cei mai mari ticăloși. Eu îți spun că nu vor să-ți facă rău nici ție, nici oricui altcuiva. Au existat dușmănii în trecut, conflicte pe care le-am creat de cele mai multe ori noi, albii, dar acum toți vrem să ne vedem de treburile noastre, cum putem mai bine. Joe și-a adus familia aici, să trăiască și să muncească alături de noi, iar eu cred că pentru asta a avut nevoie de mult curaj, un curaj pe care tu și eu nu-l putem înțelege. Caroline, m-asculți?

A încuviințat dând din cap, dar nu prea putea să creadă ce auzea. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Nu plânge, draga mea! Nimic din ce-ai auzit despre indieni nu e valabil în privința lui Joe. Îți garantez! Hai să-ți fac cunoștință cu el!

— Nu! a spus ea pe nerăsuflate.

— Ba da! Acum sunt vecinii tăi, iar Joe mi-e prieten adevărat.

— Nu pot! Te rog! a rostit Caroline printre suspine.

Corin și-a scos batista și i-a șters lacrimile. I-a ridicat bărbia și i-a zâmbit cu dragoste.

— Biata de tine. Te rog să nu-ți fie frică! Hai, te rog! După ce-o să-i cunoști, o să vezi că n-are de ce să-ți fie teamă.

Corin a mânat calul înapoi către cort și baracă. În jurul celor două locuințe erau o mulțime de frânghii pentru rufe, uscătoare de metal, sfori, scule și hamuri. Un foc ardea lângă cort și când s-au apropiat au zărit o femeie micuță, cu părul lins, care a ieșit cu o oală înnegrită, pe care a pus-o pe foc. Era cocoșată, dar ochii îi străluceau vioi din adâncul cutelor care-i brăzdau chipul. N-a spus nimic, dar s-a îndreptat și a dat din cap, urmărind-o pe Caroline cu un interes tăcut, în timp ce Corin a sărit din trăsură.

— Bună dimineața, Nor-Alb, am venit să-ți fac cunoștință cu soția mea, a spus Corin, ridicându-și respectuos pălăria în fața femeii bătrâne. Caroline și-a simțit picioarele slăbite în clipa în care a atins pământul, după ce Corin a ajutat-o să coboare. A înghițit în gol, iar în gât i-a rămas un nod care-i îngreuna respirația. Gândurile i se învârteau în minte ca într-o vijelie. Din baracă a ieșit un bărbat urmat de o fată tânără, iar din cort a ieșit altă femeie, de vârstă mijlocie și părând mai dură. Femeia i-a spus ceva de neînțeles lui Corin și, spre marea uimire a lui Caroline, el i-a răspuns.

— Le vorbești limba? spuse Caroline fără să se gândească și apoi s-a retras ușor când toți ochii s-au întors spre ea. Corin a zâmbit cu sfială.

— Exact. Uite, Caroline, el este Joe, iar ea e soția lui, Magpie, pe care lumea o mai strigă și Maggie.

Caroline a încercat să zâmbească, dar și-a dat seama că nu-i poate privi în ochi mai mult de câteva secunde. Când i-a privit, a văzut un bărbat încruntat și brunet, nu foarte înalt, dar cu umeri lați: o fată durdulie, care avea părul lung împletit cu tot felul de ațe colorate. Părul lui Joe era de asemenea lung și amândoi aveau pomeții alungiți, asemenea felinelor, și niște sprâncene groase.

— Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă Massey, a spus ea.

Engleza ei era perfectă, chiar dacă accentul era puternic. Caroline a privit-o cu uimire.

— Vorbești engleză? a șoptit Caroline, nevenindu-i să creadă.

Magpie a chicotit.

— Da, doamnă Massey. Mai bine decât soțul meu, chiar dacă învăț de mai puțin timp! s-a lăudat ea. Sunt foarte bucuroasă că sunteți aici. Sunt prea mulți bărbați la ferma asta.

Caroline s-a uitat lung la fata care purta o fustă simplă, o bluză și o pătură viu colorată pe umeri. Era încălțată cu niște papuci moi, de care Caroline nu mai văzuse niciodată. Soțul ei, care purta o vestă greoaie peste cămașă, a bâiguit ceva pe limba lor, iar Magpie l-a privit mânioasă și i-a răspuns scurt și indignat. Joe nu i-a zâmbit cu dragă inimă, ca soția lui, și avea o expresie pe care Caroline o găsea mai degrabă ostilă. Ochii lui erau atât de negri, încât o înspăimântau, iar linia buzelor era dreaptă și fermă.

— N-am mai cunoscut până acum oameni din tribul Cherokee... a spus Caroline, influențată de purtarea prietenoasă a lui Magpie.

— Nici n-ați cunoscut încă. Erau primele cuvinte englezești ale lui Joe, cam stâlcite. Accentul lui era atât de gutural, încât i-a trebuit ceva timp să-l înțeleagă. Caroline i-a aruncat o privire lui Corin.

— Joe și familia lui sunt din tribul Ponca, i-a explicat el.

— Dar... Hutch mi-a spus că pământurile astea au fost ale tribului Cherokee înainte...

— Au fost. Este... ca să fie mai simplu, trebuie să știi că sunt multe triburi în această țară. Până la urmă, înainte să fie teritoriul Oklahoma, ăsta a fost teritoriul indienilor. Joe și familia lui, pe care o vezi aici, sunt puțin diferiți, pentru c-au ales să adopte câte ceva din stilul de viață al omului alb. Cei mai mulți oameni din tribul lui au ales să stea cu ai lor, în rezervații. Joe a-nceput să prindă gustul fermei și nu s-a mai uitat niciodată înapoi, nu-i așa Joe?

— Am prins gustul de-a te bate pe tine la cărți, de fapt, a spus indianul Ponca, strâmbându-se sarcastic.

În timp ce se îndepărtau de cort, Caroline s-a încruntat.

— Joe pare un nume ciudat pentru... pentru un Ponco...

— Ponca. Numele său adevărat din limba lui era aproape imposibil de pronunțat. Înseamnă Furtună-de-Nisip sau cam așa ceva. Joe e pur și simplu mult mai ușor de pronunțat, i-a explicat Corin.

— Nu pare să-ți acorde prea mult respect, având în vedere că ești angajatorul lui.

Când a auzit acest lucru, Corin s-a uitat la Caroline și o umbră i-a traversat chipul o clipă.

— Te asigur că mă respectă foarte tare. Și e vorba de un respect pe care a trebuit să-l câștig. Oamenii ca Joe nu te respectă doar pentru că ești alb sau pentru că ai pământ sau pentru că le plătești salariul. Ți-l arată când le dovedești că ești integru și că ai voință pentru a învăța sau că le poți arăta și tu la rândul tău respectul pe care-l merită. Aici lucrurile sunt puțin diferite față de New York, Caroline. Oamenii trebuie să se ajute între ei de câte ori vreo inundație, un îngheț sau o tornadă le poate distruge tot ceea ce au, într-o clipă...

S-a cufundat în tăcere. Un vânt cald a început să bată dinspre prerie, izbindu-se de spițele roților trăsurii. Caroline tăcea, nefericită, fiindcă reproșul lui o rănise.

— O să te obișnuiești în curând, nu-ți face probleme, a adăugat Corin, pe un ton mai relaxat.

Câteva zile mai târziu, au organizat picnicul obișnuit din luna de miere: s-au suit în trăsurică odată cu soarele care se ivea la răsărit și au mers trei ore spre vest, la un loc unde pământul se încrețise și formase niște curbe senzuale în jurul unui iaz nu foarte adânc, alimentat de un pârâu leneș. Sălciile argintii își lăsau crengile în jos, umbrind oglinda apei, pe care o și atingeau uneori, făcând rotocoale în cerul care se reflecta în ea.

— E foarte frumos aici, a spus Caroline, zâmbindu-i lui Corin, care a ajutat-o să coboare de pe banchetă.

— Mă bucur că-ți place, a spus Corin, sărutând-o pe frunte. Este unul dintre locurile mele preferate. Vin aici când trebuie să mă gândesc la anumite lucruri sau când sunt trist...

— De ce nu trăiești aici, atunci? De ce ai făcut ferma spre est?

— Am vrut s-o fac aici, dar Geoffrey Buchanan mi-a luat-o înainte. Ferma lui este la două mile depărtare, dar pământul ăsta a fost revendicat de el.

— Nu se supără că venim aici?

— Nu cred, e un tip destul de relaxat și, oricum, n-o să știe că suntem aici, a zâmbit Corin strengărește, iar Caroline a râs, mergând pe malul iazului și băgându-și degetele în apă.

— Vii des aici? Te-ntristezi des?

— La început mi se-ntâmpla mai des. Mă-ntrebam dac-am revendicat pământul care trebuie, dacă nu cumva eram prea departe de familia mea, dacă pământul era potrivit pentru vite. Dar n-am mai venit aici de multe luni.

Corin a ridicat din umeri.

— N-a trecut mult și-am înțeles că n-am făcut niciodată vreun lucru mai bun decât să revendic pământul ăsta și să fac alegerile pe care le-am făcut.

— De unde știi? l-a întrebat ea, întorcându-și privirea spre el și ștergându-și degetele pe fustă.

— Pentru că te am pe tine. Când a murit tatăl meu, m-am gândit... m-am gândit c-ar trebui să mă mut înapoi la New York pentru o vreme și să am grijă de mama. Dar în clipa în care m-am întors, am știut că nu puteam sta. Apoi te-am găsit pe tine și tu îți doreai să vii cu mine... și dacă există ceva bun în faptul că mi-am pierdut tatăl, tu ești lucrul ăla, Caroline. Tu ești ceea ce lipsea din viața mea.

Vorbea cu așa o claritate, cu așa o hotărâre, încât Caroline se simțea copleșită.

— Chiar crezi asta? i-a șoptit ea, stând aproape de el și lăsând lumina soarelui să-i înroșească pielea. Ochii lui străluceau și aveau culoarea caramelului.

— Chiar cred asta, a spus el încet, iar ea s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute.

Au întins pledurile la umbra sălciilor, au despachetat coșul și au deshămat calul, pe care Corin l-a priponit de un copac. Caroline stătea cu picioarele strânse cu grijă sub ea și i-a tur-

nat lui Corin un pahar de limonadă. S-a întins ușor lângă ea, proptit într-un cot și și-a desfăcut nasturii de la cămașă, să se răcorească. Caroline l-a urmărit aproape cu sfială, nefiind încă obișnuită cu ideea că îi aparținea, nefiind încă obișnuită cu stilul lui relaxat. Până să ajungă la fermă, nu știuse că bărbaților le crește păr pe piept și acum îl cerceta, cârlionțat și lipit de piele, din cauza căldurii.

— Corin? l-a întrebat dintr-odată.

— Da, iubita mea.

— Câți ani ai?

— Cum? Știi asta!

— Nu știu! Acum mi-am dat seama... Nu știu câți ani ai. Pari mult mai în vârstă decât mine – nu mă refer la aspectul fizic! De fapt, și la aspect puțin, dar mai mult... în alte privințe, s-a bâlbâit ea.

Corin a zâmbit.

— O să împlinesc douăzeci și șapte de ani, a spus. Poftim – ești uimită că te-ai căsătorit cu un tip așa de trecut?

— Douăzeci și șapte nu e așa de mult! Eu o să-mplinesc nouăsprezece, în câteva luni. Dar... mi se pare că trăiești aici de-o viață!

— Am venit prima oară aici cu tatăl meu, într-o călătorie de afaceri – în căutarea unor distribuitori de carne de vită. Tata se ocupa cu comerțul de carne, ți-am spus asta? Aproviziona cele mai bune restaurante din New York și planul era să intru și eu în afacere cu el. Dar, din prima clipă când am ajuns aici, am știut că ne aflăm la capătul greșit al producției de carne. Aveam doar șaisprezece ani când m-am hotărât să rămân aici și să învăț cum se cresc vitele, în loc să le cumpăr carnea moartă.

— Șaisprezece ani! a exclamat Caroline. Și nu ți-a fost frică să-ți părăsești familia așa? l-a întrebat ea, iar Corin s-a gândit o clipă și apoi a clătinat din cap.

— Nu prea mi-a fost niciodată frică de nimic. Până când te-am invitat pe tine la dans, i-a spus, iar Caroline a roșit fericită în timp ce-și aranja fusta.

— E foarte cald, nu-i așa? Chiar și aici, la umbră, a observat ea.

— Vrei să știi care e cea mai bună cale de-a te răcori?

— Care e?

— Înotul! a declarat Corin, sărind în picioare și dându-și cămașa jos, peste cap.

— *Înotul!* Ce vrei să zici? a râs Caroline.

— Îți arăt eu! i-a spus, dându-și jos cizmele și pantalonii și aruncându-se în apă la fel de gol ca Adam, cu un plescăit uriaș și stropind totul în jur. Caroline s-a ridicat și l-a urmărit, neclintită de uimire.

— Haide, iubito! E nemaipomenit! a strigat-o el.

— Ești *nebun*? *Nu pot* să mă scald aici! a strigat ea.

— De ce nu? a întrebat el, înotând cu mișcări largi de brațe.

— Păi... păi e... a făcut semn cu mâna nedumerită. E noroi! Și este afară, în văzul lumii! Oricine ne-ar putea vedea! Și n-am costum de baie.

— Bineînțeles că ai! E chiar acolo, sub rochie, a rânjit Corin. Și cine să te vadă? Nu există țipenie de om pe mile întregi – suntem doar noi doi. Haide! O să-ți placă la nebunie!

Caroline a înaintat nesigură până la malul iazului, și-a desfăcut șireturile încălțărilor și a ezitat. Razele soarelui dansau ademenitor pe suprafața apei și niște pești mici se zăreau în locurile mai puțin adânci. Soarele bătea chiar pe ea, simțea cum îi arde capul, iar hainele o strângeau și o jenau. S-a aplecat, s-a descălțat, și-a dat jos ciorapii și a așezat totul cu grijă pe mal. Apoi, ridicându-și fusta până la genunchi a intrat în apă până la glezne. Sentimentul de ușurare pe care l-a simțit când apa rece i-a atins pielea lipicioasă a convins-o.

— O, Doamne! a exclamat ea.

— Vezi ce bine te simți? i-a strigat Corin, venind spre ea. Fesele lui albe ieșeau în evidență, distorsionate de apă, iar Caroline a râs.

— Arăți exact ca o broască într-o găleată! i-a spus.

— Serios? a întrebat-o el, stropind-o cu apă.

Caroline s-a retras cu un strigăt.

— Haide, hai înăuntru și înoată! Te provoc!

Caroline s-a uitat peste umăr, să vadă dacă nu apăruse cineva, gata să-i privească dezaprobator dezmățul, apoi și-a descheiat rochia și corsetul și le-a dat drumul pe o creangă de salcie. Și-a păstrat cămașa pe ea, i se făcuse pielea de găină pe umeri de emoție, se simțea înfiorător de expusă, apoi a mers până la marginea iazului, zgribulită. Acolo a făcut o pauză, fascinată de noroiul care-i ieșea printre degete. Nu mai simțise așa ceva niciodată, așa că și-a ridicat cămașa și s-a ghemuit zâmbind, pentru a vedea mai bine. Când și-a ridicat privirea, l-a observat pe Corin urmărind-o cu o expresie pierdută.

— Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat ea panicată.

— Tu. Mă uit doar la tine... Ești așa de curajoasă! Și așa de frumoasă! N-am mai văzut în viața mea așa ceva, i-a spus el simplu. Apa îi lipise părul de frunte, făcându-l să pară mai tânăr, ca un băiețandru.

Caroline avea doar intenția să se bălăcească, dar atingerea apei și emoția cuvintelor lui Corin i-au dat curaj, așa că a intrat în apă până la mijloc, iar apa îi învârtea faldurile translucide ale cămășii în jurul picioarelor.

— Vino-ncoa și sărută-mă! i-a cerut Corin.

— Îmi pare rău, domnule, dar sunt mult prea ocupată cu înotul, i-a răspuns Caroline înfumurată și a început să înoate cu mișcări stângace, îndepărtându-se de el. La început și-a adus aminte că nu mai înotase din copilărie, la casa de vacanță a familiei sale.

— O să primesc un sărut chiar dacă va trebui să te prind pentru el, i-a spus Corin. Râzând și lovind din picioare, Caroline a încercat să scape, dar n-a încercat foarte tare.

Soarele apunea când au ajuns aproape de capătul drumului și au zărit luminile casei pâlpâind la picioarele lor. Pielea lui Caroline era fierbinte și o ustura acolo unde o prinsese soarele, iar rochia îi părea ciudată fără cămașă pe dedesubt. Cămașa era pusă la uscat, în spatele trăsuricii. Și-a lins buzele și a simțit gustul sălciu al apei de pârâu. Amândoi aveau mirosul ei pe piele și în păr. Făcuseră dragoste pe malul pârâului și încă mai simțea o

moleșeală în mușchi, o senzație greoaie și plăcută. Dintr-odată și-a dorit să nu se întoarcă înapoi acasă. Își dorea ca ziua asta să dureze pentru totdeauna: ea și Corin într-un loc umbrit, într-o zi fierbinte, făcând dragoste iar și iar, fără niciun alt gând sau nicio altă grijă pe lume. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Corin a oprit trăsura, observându-și pentru o clipă casa și apoi întorcându-se către ea.

— Ești gata să te-ntorci? a întrebat-o.

— Nu! a spus Caroline cu sălbăticie. Mi-aș... mi-aș dori ca fiecare zi să fie ca astăzi. A fost perfect!

— Chiar așa a fost, iubita mea, a aprobat Corin, luându-i mâna și sărutându-i-o.

— Promite-mi c-o să ne mai întoarcem acolo. N-o să fac niciun *pas* către casă dacă nu-mi promiți!

— Trebuie să ne-ntoarcem acasă! Se lasă întunericul. Dar îți promit că *vom* mai merge acolo din nou. Putem merge de câte ori vrem – vom mai merge acolo și vom mai avea multe zile ca cea de azi. Îți promit! i-a spus.

Caroline s-a uitat la silueta lui în lumina violet a asfințitului, i-a prins o lucire a ochilor și forma neclară a unui zâmbet. Și-a întins mâna și i-a atins fața.

— Te iubesc, i-a spus simplu.

Cu o mișcare a hățurilor, calul a început să meargă agale către casă și, cu fiecare pas, Caroline simțea cum crește un vag presentiment în ea. Și-a întors privirea către pământul întunecat dinaintea ei și a simțit dintr-odată că o cuprinde spaima și că, în ciuda promisiunii lui Corin, nicio zi care va urma nu va mai fi atât de frumoasă ca cea care abia trecuse.

„Cu ochiul
Țintuit cu pretinsă-nțelepciune în cartea plutitoare:
Ca pe-un cuțit mi-aș arunca privirea
pe ușa-ntredeschisă, și inima mi-ar tresări sperând
C-aș mai putea zări chipul *străinului*."

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopții*

3

Am încercat să-mi amintesc lucruri bune despre Henry. Probabil că îi datorăm asta, pentru că noi am apucat să creștem, să ne trăim viețile, să ne îndrăgostim, să ne treacă îndrăgostirea. Îi plăcea să spună bancuri idioate, iar mie îmi plăcea să le ascult. Beth a fost întotdeauna bună și m-a luat peste tot cu ea, și m-a ajutat, dar era întotdeauna foarte serioasă, chiar și când era copil. Odată am râs așa de tare la una dintre glumele lui Henry, încât aproape că am făcut pipi pe mine – groaza că se va întâmpla asta mi-a oprit hohotele și m-a trimis disperată la baie, cu o mână între picioare. „Cum îi spui unui dinozaur cu un singur ochi? Ochiozaur. Cum îi spui unei căprioare fără niciun ochi? Căprioarbă. De ce își pictează elefanții talpa cu galben? Ca să poată sta invers în budinca de vanilie. Ce e verde și sună ca mărul? Părul. Ce e mică, maro și călătorește cu două sute de mile pe oră? O coacăză băgată-n priză." Putea s-o țină așa ore întregi, iar eu mă țineam cu mâinile de burtă, care mă durea de-atâta râs.

Într-o zi, când aveam aproape șapte ani, îmi spunea niște glume tâmpite. Era sâmbătă, iar resturile de la micul dejun erau încă împrăștiate pe masă: afară era însorit, dar încă rece. Ușile franțuzești care dădeau spre terasă erau deschise, iar aerul care pătrundea înăuntru era îndeajuns de rece ca să-mi gâdile gleznele. Nu eram atentă la ce făcea Henry în timp ce-și debita glumele. Nu-i acordam atenție. Îl urmam doar, stăteam în spatele lui, îndeajuns de aproape ca să-i dau un imbold să pornească din nou de câte ori făcea vreo pauză. „Mai spune una! De unde știi când e un elefant în patul tău? Vezi c-are un «E» pe pijama. Ce e maro și bățos? Un băț." Avea o cutie de biscuiți și lipea doi biscuiți între ei cu o cantitate mare de muștar englezesc, o chestie picantă și urât colorată, pe care Clifford o punea peste

cârnați. Încercam să-mi amintesc ceva plăcut despre Henry și mi-am amintit asta.

Nu m-am gândit la vremea aceea să-ntreb de ce. Nu l-am întrebat unde mergem. A împachetat biscuiții într-un șervețel și a băgat pachetul în buzunar. L-am urmat pe pajiște, ca o maimuță dresată, cerându-i să mai spună glume iar și iar. Ne-am îndreptat spre vest, nu spre sud, înspre copaci, ci spre vest, către cărare; am mers pe marginea ei, prin spatele gardului viu, până când am ajuns la tabăra lui Dinny. Henry s-a ghemuit în șanț și m-a tras și pe mine după el. Ne-am pitit în spatele unui tufiș de hasmațuchi cu miros înțepător. Atunci m-am gândit să șoptesc:

— Henry, ce faci? De ce ne ascundem?

Mi-a spus să tac, așa că l-am ascultat. Un joc de-a spionii, m-am gândit eu; am încercat să nu mă foiesc prea zgomotos când căutam să nu mă fi așezat pe vreo urzică, vreun mușuroi sau vreun bondar. Bunicul lui Dinny stătea afară, pe un scaun pliant, lângă casa lui albă pe roți, avea șapca trasă pe ochi și brațele încrucișate, cu palmele ascunse la subsuori. Cred că dormea. Avea două cute adânci care porneau din dreptul nasului până la colțurile gurii. Câinii lui stăteau de o parte și de alta, cu botul pe labe. Doi câini din rasa Collie, alb cu negru, Dixie și Fiver, pe care nu aveai voie să-i atingi până când bunicul Flag nu-ți dădea voie. „Dacă te bagi peste ei, o să-ți retez degetele!"

Henry a aruncat sandviciul de biscuiți peste gard. Câinii s-au ridicat imediat, dar au adulmecat biscuiții, așa că n-au lătrat. I-au ronțăit imediat, cu tot cu mustar. Îmi țin răsuflarea, dar în mintea mea îi strig: *Henry!* Dixie a scos un sunet de parcă s-ar fi înecat, a strănutat și și-a pus botul pe o labă și a început să-l frece cu cealaltă. Se uita cruciș înspre bot: apoi a strănutat din nou, și-a scuturat capul și a început să scheaune. Henry își rodea unghiile, iar ochii îi străluceau cu intensitate. Era foarte satisfăcut. Bunicul Flag se trezise și bombănea către câini. Era cu mâinile afundate în blana de pe ceafa lui Dixie, o examina în timp ce ea râgâia și fornăia. Fiver s-a răsucit ușor într-o parte, după care s-a sforțat și a vomitat o chestie gălbuie dezgustătoare. Lui Henry i-a scăpat un hohot de râs, chiar dacă avea mâna la gură. Eu nu mai puteam de mila câinilor și mă simțeam îngro-

zitor de vinovată. Voiam să mă ridic și să strig: Nu e vina mea! Voiam să dispar, să fug înapoi acasă. Am stat înmărmurită, cu capul lăsat pe genunchii ghemuiți.

Dar cel mai groaznic a fost când am putut să plec într-un final și m-a ciupit de braț ca să mă ridic și nu ne-am îndepărtat nici măcar douăzeci de pași, când i-am și zărit pe Beth și pe Dinny. Blugii lor erau uzi de la rouă, iar Beth avea o frunză mică și verde în păr.

— Ce-ați făcut voi doi? a întrebat Beth, iar Henry s-a încruntat la ea.

— *Nimic!* i-a răspuns el, capabil să transmită disprețul chiar și printr-un singur cuvânt.

— Erica?

Mă privea cu severitate, fără să creadă că mă plimbam împreună cu Henry fără niciun motiv, dar cu un aer vinovat. Fără să creadă că i-aș fi putut trăda astfel. Dar *ei* unde fuseseră fără mine? îmi venea să strig. *Ei* m-au lăsat pe *mine* singură! Henry m-a privit și mi-a dat un ghiont.

— Nimic, am mințit eu.

Am fost tăcută și posomorâtă întreaga zi. Și când m-am întâlnit cu Dinny a doua zi, nu l-am putut privi în ochi, pentru că știam că fusese acasă. Știam că aflase tot. Și toate astea din cauza glumelor lui Henry.

— Rick! Mergem?

Capul lui Eddie se ivește în ușa camerei mele, unde mă ascunsesem pentru o vreme. Mă uitam prin geamul aburit la lumea albă de afară. Cristale mici se formaseră în colțurile geamului, delicate și perfecte.

— „Gerul își ține predica ocultă, / Neajutat de vânt", îi recit.

— Ce-i asta?

— Coleridge. Mergem, Eddie, cum să nu? Stai cinci secunde!

— Unu, doi, trei, patru, cinci.

— Da, da! Fugi! O să cobor și eu imediat, nu pot să ies în halat de casă.

Rămăsesem special în halat când îi deschisesem ușa mai devreme lui Maxwell, pentru a-l sfida.

— Azi, nu, mă aprobă Eddie. E un ger de crapă pietrele.

— Minunat, dragul meu! îi strig eu.

Gerul a împodobit copacii cu promoroacă. Parcă este o altă lume afară – e o lume fragilă și alburie, unde nuanțele de alb și albastru lăptos au înlocuit cenușiul mohorât și maroul. Totul strălucește de-ți ia ochii. Fiecare rămurică, fiecare frunză căzută, fiecare firicel de iarbă. Casa este ca nouă: nu mai este fantomatică sau cadaverică, așa cum mi-o aminteam. Plesnesc de optimism astăzi. Ar fi și greu să nu fii astfel. După atâtea zile înnorate, cerul pare astăzi că nu se mai termină. Este amețitor, atât de mult spațiu deschis aici! Iar Beth a spus că o să vină cu noi azi – atât de vibrant este totul!

Când i-am spus că Dinny este aici, a înmărmurit. Pentru o clipă, m-am speriat. Părea să nu mai respire. Părea că sângele a încetat să-i mai curgă și inima să-i mai bată, atât era de nemișcată. Un moment lung, suspendat parcă, în care am așteptat, am privit și am încercat să ghicesc ce-o să urmeze. Apoi și-a întors privirea și și-a mușcat ușor buza de jos.

— O să fim ca niște străini acum, a spus și s-a îndreptat ușor spre bucătărie.

Nu m-a întrebat de unde știu, cum mai arată sau de ce se află aici. Și mi-am dat seama că nu mă deranja să nu-i povestesc. Nu mă deranja să țin asta pentru mine. Să păstrez vorbele pe care mi le-a spus doar în capul meu. Să-mi aparțină. Când m-am dus după ea, am descoperit că este relaxată și ne-am făcut câte o cană de ceai, iar eu mi-am înmuiat biscuiți în al meu. Dar ea n-a mâncat nimic în seara aceea. Nici biscuiți, nici risotto, nici înghețată la desert.

Astăzi suntem în douăzeci decembrie. Mașina rulează ascultătoare spre est, prin sat, și virează pe autostrada A361.

— Încă o zi, oameni buni, și o să-ncepem numărătoarea inversă până la primăvară! îi anunț eu, mișcându-mi degetele înțepenite de frig în mănuși.

— Nu poți să-ți dorești să vină primăvara înainte să treacă Crăciunul! îmi spune Eddie hotărât.

— Chiar așa? Nici măcar când degetele mi-au înghețat până la os? Uite, încerc să-i dau drumul și nu pot! Mi-au înghețat mâinile pe el!

Eddie râde de mine.

— Să ții mâinile lipite de volan când conduci nu poate fi decât un lucru bun, observă Beth, ușor amuzată, de lângă mine.

— Atunci se pare c-am făcut o treabă bună c-am înghețat!

Zâmbesc și virez spre Avebury. Eddie a făcut preistorie semestrul ăsta. Wiltshire e plin de mistere preistorice. Am parcat, am refuzat politicos să ne înscriem în National Trust, și ne-am dus după mulțimea care înainta încet pe cărarea dinspre pietre. Pământul scârțâie sub tălpi, iar soarele este copleșitor.

O zi frumoasă de sâmbătă și sunt o grămadă de oameni la Avebury, toți înfofoliți la fel ca noi, amorfi și întunecați, mișcându-se printre blocurile mari de piatră. Două cercuri concentrice, nu la fel de înalte ca cele de la Stonehenge, nu atât de mărețe sau de ordonate, dar cercurile în sine sunt mult mai mari. Un drum trece chiar printre ele: jumătate de sat este împrăștiat printre ele, dar biserica micuță stă virtuoasă în afara lor. Îmi place așezământul ăsta. Atâtea vieți și atâția ani îngrămădiți în același loc! Ne plimbăm în jurul cercului de pietre. Beth citește din ghid, dar nu sunt sigură că Eddie o ascultă. A făcut iar rost de un băț. Probabil că se luptă cu sabia cu cineva din mintea lui: mi-ar plăcea să știu cu cine. Poate cu barbarii. Sau poate cu cineva de la el din școală.

— Cercurile de pietre din Avebury sunt cele mai mari din Marea Britanie și pe locul trei la mărimea pietrelor. Toată zona cuprinde unsprezece hectare și jumătate...

— Beth! o strig, pentru că se îndreaptă către marginea grupului de pietre. Iarba e alunecoasă acolo, din cauza gheții.

— Aoleu!

Își reia traseul și râde scurt.

— Eddie, mai încolo o să te-ntreb ce-ai înțeles! îi strig, iar vocea mea străpunge aerul înghețat. Un cuplu în vârstă se întoarce să se uite. Vreau doar s-o asculte pe Beth.

— Pentru exploatarea și prelucrarea pietrei se foloseau coarnele de cerb, lamele din os de bou și probabil unelte de lemn și coșuri...

— Interesant, spune Eddie, ascultător.

Trecem pe lângă un copac crescut pe marginea unui șanț, cu rădăcinile noduroase căzând ca o cascadă peste pământ. Eddie

se cațără printre ele, în stil comando: se ghemuiește și se prinde de rădăcini și se ivește la trei metri mai jos de noi.

— Ești elf? îl întreabă Beth.

— Nu, sunt haiduc și mă pregătesc să vă tâlhăresc, îi răspunde.

— Pun pariu că n-o să mă prinzi înainte să trec de copacul ăsta cu bine, îl provoacă Beth.

— Am pierdut ocazia de-a vă lua prin surprindere, se plânge Eddie.

— Prinde-mă, dacă poți! l-a întărâtat Beth, luând-o înainte. Cu un strigăt de luptă, Eddie a început să escaladeze rădăcinile, împiedicându-se, alunecând și lovindu-se la genunchi. O prinde pe Beth cu ambele mâini și o face să țipe.

— Mă predau, mă predau! spune ea, râzând.

Mergem mai departe, ieșim din sat și ne continuăm drumul printre pietre, către sud. Soarele strălucește pe chipul lui Beth – a trecut mult timp de când i-am văzut chipul luminat astfel. Pare palidă, mai bătrână, dar are bujori în obraji. Pare și liniștită. Eddie ne conduce, cu spada înălțată de atac. Mergem până când ne îngheață degetele de la picioare.

Pe drumul de întoarcere, opresc la un magazin din Barrow Storton, ca să-i cumpăr niște bere de ghimbir lui Eddie. Beth așteaptă în mașină și este din nou tăcută. Eu și Eddie ne prefacem că nu observăm. E groaznic să o știi în dezechilibru, pe marginea unei noi crize. Și eu, și Eddie suntem foarte grijulii și atenți cu ea, de frică să n-o înghiontim și să-i facem chiar noi vânt în partea greșită.

— Poți să-mi iei mai bine niște Cola?

— Da, dacă așa vrei.

— Nu prea le am eu cu alcoolul, ca să fiu sincer. Am băut niște vodcă semestrul trecut, în cămin.

— Bei *vodcă?*

— Nu se poate spune că obișnuiesc să *beau*. Am băut o dată. Și mi-a fost rău, le-a fost rău și lui Boff și lui Danny, iar toată camera puțea. Scârbos! Nu-nțeleg de ce le place adulților, îmi mărturisește fără să se sinchisească. Obrajii lui au o nuanță rozalie din cauza frigului mușcător. Iar ochii îi sunt strălucitori ca apa.

— Păi, s-ar putea să te răzgândești mai târziu. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu-i spui mamei tale! O să facă o criză.

— Că doar nu sunt *prost*, știi bine!

Eddie își dă ochii peste cap.

— Da, știu.

Zâmbesc, apoi mă înconvoi sub greutatea celor două sticle uriașe de Cola care aterizează în coș. În timp ce ne apropiem de casa de marcat, intră Dinny. Clopoțelul sună deasupra capului său, ca o mică orchestră voioasă. Dintr-odată nu mai știu încotro să mă uit și cum să stau. A trecut chiar pe lângă mașină, în care se afla Beth. Mă-ntreb dacă l-a văzut și dacă l-a recunoscut.

— Salutare, Dinny! Îi zâmbesc. Vecini obișnuiți, nimic mai mult, dar inima mea bate puternic. Se uită uimit la mine.

— Erica!

— El e Eddie – adică Ed –, ți-am povestit despre el. Nepotul meu, băiatul lui Beth.

Îl trag pe Eddie lângă mine, el zâmbește plictisit și salută. Dinny îl studiază cu atenție și apoi zâmbește.

— Băiatul lui Beth? Îmi pare bine să te cunosc, Ed, îi spune. Dau mâna, iar eu, nu știu de ce, sunt mișcată, mi se taie răsuflarea. E doar un gest. Cele două lumi ale mele se întâlnesc prin atingerea acestor mâini.

— Tu ești acel Dinny cu care se juca mama când era mică?

— Da, eu sunt.

— Erica mi-a povestit despre tine. Mi-a zis că erați cei mai buni prieteni.

Dinny mă privește tăios, iar eu mă simt vinovată, chiar dacă știu că ceea ce am spus este adevărat.

— Păi, cred că eram.

Vocea lui este calmă și joasă, mereu cumpătată.

— Faci cumpărăturile de Crăciun? intervin eu inutil. Magazinul Spar nu prea abundă în lucruri specifice sezonului. Niște beteală jerpelită acoperă toate rafturile.

Dinny dezaprobă dând din cap și apoi își dă puțin ochii peste cap.

— Honey vrea chipsuri cu sare și oțet, îmi spune și apoi se uită sfios în altă parte.

— Ai văzut-o pe mama afară? Este în mașină, ai salutat-o? întreabă Eddie.

Mă înfiorez.

— Nu. N-am salutat-o. Mă duc... acum, spune Dinny, întorcându-se spre ușă și uitându-se la mașina mea albă și murdară. Are o privire intensă: merge drept, cu umerii încordați, de parcă ceva l-ar obliga să meargă la ea.

Îl văd prin geamul ușii de la intrare. Printre urmele de zăpadă artificială de pe ușă. Se apleacă peste portieră, i se văd aburii respirației. Beth lasă geamul în jos. Nu-i văd fața, ascunsă de trupul lui Dinny. O văd cum își duce mâinile la gură și apoi cum și le retrage, se mișcă de parcă ar pluti. Mă ascund să nu mă vadă, dar în același timp mă străduiesc să văd tot. Îmi ciulesc urechile, dar tot ce reușesc să aud este o melodie a celor de la Slade la radioul din spatele casei de marcat. Dinny stă cu mâna goală pe capota mașinii, iar eu simt durerea, de parcă răceala metalului înghețat mi-ar atinge mie pielea.

— Rick, noi urmăm, îmi spune Eddie, înghiontindu-mă. Coșul meu este la casă, așa că mă văd nevoită să-mi iau privirea de la ei și îi zîmbesc bărbatului încruntat din spatele tejghelei. Plătesc Cola, un Twix și niște șuncă pentru prânz, iar apoi mă grăbesc să ajung la mașină.

— Și cu ce te ocupi acum? Dacă-mi amintesc eu bine, întotdeauna ți-ai dorit să fii flautistă într-o orchestră, spune Dinny. Nu se mai sprijină de mașină, se îndreaptă și-și încrucișează mâinile. Pare dintr-odată defensiv, iar eu remarc că Beth n-a coborât din mașină ca să vorbească cu el. Evită să-l privească și-și tot aranjează capătul fularului în poală.

— Asta nu prea mi-a ieșit, a spus, râzând ușor. Am ajuns în clasa a șaptea și apoi...

Face o pauză și privește din nou în altă parte. A ajuns în clasa a șaptea în primvara dinainte să dispară Henry.

— N-am mai repetat atât de mult, a încheiat ea, categoric. Acum, în cea mai mare parte a timpului, fac traduceri. Cel mai mult din italiană și franceză.

— A! exclamă Dinny.

O studiază și se lasă un moment de liniște, așa că intervin eu.

— Eu mă chinui destul cu engleza! Să-ncerci să le predai asta adolescenților e ca și cum ai încerca să treci o cămilă prin urechile acului. Dar Beth a avut întotdeauna o înclinație pentru limbile străine.

— Trebuie doar s-asculți, asta-i tot, Rick, îmi spune Beth și sună oarecum a mustrare.

— N-a fost niciodată punctul meu forte, o aprob zâmbind. Tocmai am fost la Avebury, Ed era nerăbdător să vadă monumentul, fiindcă l-au studiat la școală. Chiar dacă, după ce am ajuns acolo, erai mai interesat să bei o ciocolată caldă într-un pub, nu-i așa, Ed?

— A fost *minunat*, ne asigură Eddie.

Dinny îmi zâmbește amuzat, dar, când observă că Beth nu-l mai întreabă nimic, se întunecă ușor la față și se depărtează de mașină.

— Până când stați? întreabă și-mi adresează întrebarea mie, având în vedere că Beth are privirea pironită în fața ei.

— De Crăciun o să fim sigur aici. Încă nu știm ce-o să facem după aia. Trebuie să punem la punct multe lucruri, îi spun, ceea ce este sincer și ambiguu în același timp. Tu?

— Deocamdată, o să rămânem aici. Ridică din umeri, și mai ambiguu.

— Aha!

Îi zâmbesc.

— Păi, ar trebui să plec. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Beth. Mă bucur că te-am cunoscut, Ed, ne spune, salutându-ne cu o mișcare a capului, și se depărtează.

— N-a mai cumpărat chipsurile, remarcă Eddie.

— Nu. Probabil c-a uitat, îl aprob eu cu sufletul la gură. O să-i cumpăr eu și o să i le duc mai târziu.

— Perfect, acceptă Eddie, făcând semn din cap. Deschide portiera din spate cu o mână, în timp ce în cealaltă ține Twix-ul. Este atât de relaxat! N-are idee ce lucru uriaș tocmai s-a petrecut aici, la geamul mașinii. Mă duc înapoi în magazin, cumpăr

chipsuri cu sare și oțet, mă întorc la mașină, pornesc motorul și conduc până acasă, fără să mă uit la Beth, pentru că mă simt prea ciudat, iar lucrurile pe care aș vrea să le întreb nu le-aș putea întreba în fața fiului ei.

Eddie s-a culcat la el în pat, în pijamale, priponit de iPod. Stă pe burtă și își leagănă picioarele. Citește o carte care se numește *Sasquatch!* și cu muzica pornită nu poate auzi bufnițele de afară, care se strigă dintre copaci. Îl las singur. Jos, Beth face ceai de mentă, a prins săculețul de ceai cu degetele, de un colț, și-l tot înmoaie în apă.

— Sper că nu te-a speriat Dinny când a apărut așa la geamul portierei? spun pe un ton cât se poate de calm.

Beth mă privește și strânge din buze.

— L-am văzut când a intrat în magazin, îmi răspunde, înmuind în continuare pliculețul.

— Serios? Și l-ai recunoscut? Eu nu cred că l-aș fi recunoscut – nu așa, privindu-l o singură dată, de la distanță.

— Nu te mai prosti, arată exact la fel, spune Beth.

Nu mă simt prea în largul meu – pare să fi observat ceva în plus.

— Da, e de-a dreptul incredibil să-l vezi din nou după atâta timp, nu-i așa?

— Da, presupun că da, bâiguie ea.

Acum nu-mi vine în minte ce aș mai putea întreba. N-ar trebui să trateze întâmplarea asta cu atâta indiferență. Ar trebui să fie mai afectată. I-am cercetat chipul în căutarea unor semne.

— Poate c-ar trebui să-i invităm să ne facă o vizită. Să bem ceva împreună?

— Să-i invităm?

— Pe Dinny și pe Honey. Ea e... de fapt nu sunt sigură dacă sunt căsătoriți. Mai are puțin și-o să nască. Ai putea s-o convingi să n-o facă în pădure, așa cum are de gând. Cred că Dinny ți-ar fi foarte recunoscător pentru asta.

— Să nască în pădure? Incredibil! spune Beth. Totuși, ce nume frumos, Honey[1].

Trebuie să fie mai mult de-atât la mijloc. Sigur trebuie să fie.

— Chiar te simți bine?

— De ce nu m-aș simți? mă întreabă pe același ton care mi se pare năucitor. Mă privește din nou, iar eu observ că are degetele cufundate până la jumătate în apa fierbinte. Apă fierbinte, aburindă, și ea nici măcar nu tresare.

— Dar aproape că n-ai vorbit cu el. Voi doi erați atât de apropiați... Nu ți-ai dorit să vorbești cu el? Să afli ce-a mai făcut în toți anii ăștia?

— Erica, douăzeci și trei de ani înseamnă mult timp. Acum suntem niște oameni complet diferiți.

— Nu *complet* – tu ești în continuare tu. Iar el este tot el. Suntem aceiași oameni care se jucau împreună când erau copii...

— Oamenii se schimbă. Merg mai departe, insistă ea.

Într-un final, spun:

— Beth, ce s-a-ntâmplat? Mă refer la Henry.

— Cum adică?

— Adică la ce s-a-ntâmplat cu el.

— A dispărut, spune ea hotărâtă, dar abia își mai poate stăpâni vocea.

— Dar tu îți mai amintești de ziua aia de la iaz? Ziua în care a dispărut? Îți mai amintești ce s-a-ntâmplat?

O presez, deși nu cred că e înțelept. Beth își lasă mâinile să cadă pe masa din bucătărie. Lovește cana cu ceai, care se varsă. Trage adânc aer în piept.

— Cum poți să mă-ntrebi așa ceva?

E indignată.

— Cum pot? De ce nu te-aș întreba?

Când îmi ridic privirea, observ că tremură și are ochii aprinși de mânie. Nu mai spune nimic, o vreme.

---

[1] „Miere", în limba engleză. (N. tr.)

— Doar pentru că Dinny se află în preajmă... doar pentru că se află aici, asta nu-nseamnă că trebuie să te apuci să scormonești trecutul!

— Ce legătură are asta cu Dinny? Am pus o întrebare simplă!

— Păi, nu mai pune! Nu mai pune tot felul de întrebări nenorocite, Erica! mi-o trântește Beth, ieșind din cameră. Rămân tăcută o bună bucată de timp și-mi amintesc de ziua aceea.

Ne-am trezit devreme, pentru că fusese o noapte fierbinte. O noapte în care cearceafurile păreau să mi se înfășoare singure în jurul picioarelor și mă tot trezeam cu părul ud lipit de frunte și de gât. Am mâncat micul dejun și apoi am ascultat la radio în seră, fiindcă era poziționată spre nord și era mai răcoroasă dimineața. Podeaua era acoperită cu gresie, iar pervazele erau pline de orhidee și ferigi. Ne-am legănat în balansoarul lui Caroline, pe care erau niște pernuțe ce miroseau înțepător, a pisică. Caroline era deja moartă. Murise când aveam eu cinci sau șase ani. M-am izbit odată de balansoar, eram foarte mică, și n-am văzut că este așezată în el, până când n-a apărut bastonul ei să mă caute. *Laura!* a izbit cu bățul, strigând numele mamei mele. „Du-te și găsește-l pe Corin! Spune-i că trebuie să-l văd! Trebuie să-l văd!" N-aveam nici cea mai mică idee cine era Corin, dar eram terifiată de maldărul de cârpe mototolite din balansoar. De puterea caraghioasă din spatele acelui baston. M-am furișat pe sub el și am fugit.

Ne-am îmbrăcat în ultima clipă, am fost cu Meredith și cu părinții noștri la biserică, fără nicio tragere de inimă, și am mâncat de prânz pe pajiște, la umbra stejarului. La o masă micuță, pusă acolo doar pentru noi trei – pentru mine, pentru Beth și pentru Henry. Unt de arahide și sandviciuri cu castraveți, pe care ni le făcuse mama, pentru că știa că ne este prea cald și suntem prea mofturoși pentru a mânca supă. Îmi amintesc de scaunul de răchită, care mă ciupea de picioare. O pasăre din copac și-a făcut nevoile pe masă. Henry a curățat găinațul cu cuțitul lui și apoi l-a aruncat spre mine. Eu m-am ferit atât de violent, încât am căzut de pe scaun, am lovit piciorul mesei și am vărsat

limonada mea și pe-a lui Beth. Henry a râs atât de tare, încât a tras o firimitură de pâine pe nas, apoi s-a înecat și s-a făcut roșu ca racul. Și eu, și Beth l-am privit satisfăcute: nu l-am bătut pe spate. Apoi a fost ticălos toată ziua. Ne-am chinuit să scăpăm de el. Din cauza căldurii era amețit și violent, ca un taur lovit de insolație. Până la urmă, a fost chemat în casă să se odihnească, pentru că a fost prins în timp ce lega piciorul unui labrador cu sârmă, câinele suflând greu din cauza suferinței și a sperieturii. Meredith nu suporta sub nicio formă să-i fie chinuiți câinii.

Dar a ieșit din nou pe-afară, după-amiaza târziu. Ne-a găsit la iazul artificial. Eram toți trei împreună, pe-atunci. Eu înotasem, prefăcându-mă că eram o vidră, o sirenă, un delfin. Henry a făcut mișto de chiloții mei uzi și lăsați din cauza apei care se scurgea din ei. „Ai făcut pe tine, Erica?" Apoi ceva, *ceva*. Fugă. Gândul la gaura de scurgere din fundul iazului, care l-ar fi putut suge pe Henry. Asta cred că le-am repetat mereu – „Uitați-vă în iaz! Cred că este în iaz! Eram toți la iaz!" –, chiar dacă mi-au spus că se uitaseră. Mi-a spus mama, mi-a spus polițistul. Au căutat și nu era acolo. Nu era nevoie de scafandri, apa era destul de curată, de limpede. Meredith m-a apucat de umeri, m-a zdruncinat și a urlat: „Unde este, Erica?" Un strop mic de scuipat din gura ei a aterizat, cald și umed, pe obrazul meu. „Mamă, oprește-te! Nu!" Eu și Beth am mâncat de cină în bucătărie, mama ne întindea fasole pe feliile de pâine, iar chipul ei era palid și îngândurat. Se înserase și mirosea a iarbă fierbinte, umedă, iar aerul era așa de plăcut, că-ți venea să-l mănânci. Dar Beth n-a mâncat nimic. În seara aceea s-a întâmplat prima dată. Prima dată când i-am văzut gura închizându-i-se cu atâta fermitate. Nu intra și nu ieșea nimic pe ea.

— Ce-i cu chipsurile astea? întreabă Beth, zărind punga de chipsuri cu sare și oțet printre mărunțișurile pentru micul-dejun de pe masă.

— Erau pentru Honey. Am uitat să i le duc aseară, îi spun.

Eddie stă pe băncuță, cu spatele la masa din bucătărie, și aruncă cu o minge de tenis în perete. Mingea este moale, roasă:

probabil c-a fost a unuia dintre labradori, la un moment dat. O aruncă cu o înnebunitoare lipsă de ritm.

— Eddie, ai putea să te potolești? îl întreb.

Oftează, ațintește și aruncă mingea cu boltă în coșul de gunoi.

— Bună lovitură, dragul meu! Beth zâmbește, iar Eddie își dă ochii peste cap. Te-ai plictisit? îl întreabă apoi.

— Puțin. De fapt, nu chiar, se încurcă Eddie. E undeva între sinceritate și tact.

— De ce nu te duci să-i duci chipsurile astea lui Honey? sugerez eu, sorbindu-mi restul de ceai.

— N-am *cunoscut-o* niciodată pe Honey. Și pe tipul ăla l-am văzut o singură dată, ieri. Nu pot să mă duc în curtea lor cu chipsurile în mână, nu-i așa?

— Vin cu tine, îi spun, bălăngănindu-mi picioarele și apoi mă ridic. Nu vrei să vii, Beth? Tabăra e acolo unde a fost întotdeauna. Nu pot rezista să nu adaug și asta. Nu înțeleg cum de-ar putea să nu vrea să meargă să vadă.

— Nu. Nu, mulțumesc. Mă duc... Mă duc la o plimbare în oraș. Să iau ziarul de duminică.

— Îmi iei și mie un Twix?

— Eddie, o să te transformi într-un Twix!

— Te rog!

— Haide, Eddie, să mergem! Ia-ți ghetele, pentru că e destul de noroi pe drum! îi spun.

Îl duc la tabără pe drumul cel lung, pe lângă iaz. A devenit o zonă de pelerinaj zilnic. Este o zi întunecată astăzi, iar gheața nu mai lucește ca ieri. Mă opresc, merg pe malul apei și mă uit în adâncul ei. E neschimbată. Nu-mi oferă niciun răspuns. Mă întreb dacă pur și simplu nu eram atentă când s-a întâmplat ce s-o fi întâmplat. Mintea îmi zboară uneori – rămâne agățată de un gând retras, rămâne fixată acolo. Mi se mai întâmplă uneori când mi se adresează alți profesori. Nu-mi place să mă gândesc la amintiri reprimate, la traumă, la amnezie. La boli mintale.

— Rick, eu cred că ești puțin cam obsedată de iazul ăsta, îmi spune Eddie serios, iar eu zâmbesc.

— Nu sunt. Dar, oricum, ce te face să spui asta?

— De câte ori ajungem în preajma lui, parcă ești Luna Lovegood[1]. Te holbezi așa în gol...

— Păi, *scuză-mă*, ce pot să mai zic acum!

— *Glumesc!* exclamă el, împingându-mă ciudat cu umărul. Dar de fiecare dată arată la fel, nu-i așa?

Se întoarce câțiva pași, se apleacă să ridice o piatră și o azvârle în apă. Oglinda se tulbură. Îl privesc și dintr-odată genunchii încep să mă doară, supărător de tare, de parcă aș fi ratat să pun piciorul pe o treaptă.

— Haide, atunci! îi spun, întorcându-mă repede.

— S-a-ntâmplat ceva aici? mă întreabă Eddie, din senin. Pare încordat și îngrijorat.

— Ce te face să crezi asta, Eddie?

— Păi, doar... vii mereu aici. Și capeți dintr-odată privirea aia, așa cum pățește și mama când e supărată, mormăie Eddie.

Mă înjur în gând.

— Iar mamei pare... pare să nu-i placă aici.

E ușor să uiți cât de limpede vede un copil lucrurile.

— Păi, ceva s-a-ntâmplat aici, într-adevăr, Eddie. Vărul nostru Henry a dispărut când eram noi mici. Avea unsprezece ani, exact vârsta pe care o ai și tu. Nimeni n-a reușit să afle ce s-a-ntâmplat cu el, așa că nici noi n-am uitat asta niciodată.

— A! spune, în timp ce dă cu șutul în frunzele moarte. E foarte trist, adaugă într-un final.

— Da, a fost, îi răspund.

— Poate c-a fugit pur și simplu și... nu știu, a intrat într-o bandă sau ceva de genul ăsta.

— Poate că da, Eddie, spun eu fără speranță. Eddie dă din cap, aparent satisfăcut de explicația asta.

Dinny stă de vorbă cu un bărbat pe care nu-l recunosc, în timp ce câinii sar la noi, încercuindu-ne pentru a ne arăta că sunt stăpânii acelui loc. Zâmbesc și fac cu mâna, ca și cum i-aș vizita în fiecare zi, iar Dinny îmi răspunde, făcându-mi șovăielnic cu mâna. Interlocutorul lui îmi zâmbește. Este un bărbat slab și vânjos și nu foarte înalt. Are părul lins, tuns foarte scurt și un

---

[1] Personaj din seria cărților *Harry Potter* de J.K. Rowling. (N. red.)

tatuaj cu o floare mică, albastră pe gât. Eddie se ciocnește de mine. Ne mișcăm agitat în cercul de mașini.

— Bună ziua, scuzați-mă că vă-ntrerup, încerc să spun eu pe un ton cristalin, dar până și pentru urechile mele pare metalic.

— Bună ziua, eu sunt Patrick. Trebuie să fiți vecinii noștri de sus, de la casa cea mare, mă întâmpină bărbatul slab și musculos. Zâmbetul este cald și neprefăcut, iar strângerea lui de mână îmi zdruncină umărul. După așa o întâmpinare, parcă mă mai destind.

— Da, exact. Eu sunt Erica și el este nepotul meu, Eddie.

— Ed! șuieră Eddie, printre dinți.

— Ed, îmi pare bine să te cunosc.

Patrick îi zguduie și lui umărul. Îl zăresc pe Harry, care stă pe scărița rulotei, în spatele lor. Mă gândesc să-l salut, dar mă răzgândesc. Are din nou ceva în mâini, ceva care-i captează toată atenția. Mare parte din fața lui este ascunsă de păr și de barba deasă.

— Păi, poate părea ciudat ce vreau să-ți spun, dar am observat c-ai uitat să-i cumperi chipsuri lui Honey, ieri. În magazin. Așa că i-am adus câteva. Asta dacă nu cumva îi e poftă de murături în dimineața asta. Flutur punga mare de chipsuri. Patrick îi aruncă o privire lui Dinny – nu răutăcioasă, mai degrabă confuză.

— Știu cât de tare mă enervează *pe mine* când mama se duce la cumpărături și uită să-mi ia ce i-am cerut, mă salvează Eddie. La sunetul vocii lui, Harry se uită spre noi. Dinny ridică din umeri și se întoarce.

— Honey! strigă către ambulanță.

— O! Nu-i nevoie s-o deranjezi... Simt cum mi se înroșesc obrajii. Honey apare la unul dintre geamuri, care îi încadrează fața frumușică și bosumflată.

— *Ce-i?* strigă ea mult mai tare decât era nevoie.

— Erica are ceva pentru tine.

Eu nu știu ce să fac. Eddie se apropie de Harry, încercând să vadă cu ce se ocupă. Honey apare, atentă la cum pășește pe trepte. Este îmbrăcată toată în negru, astăzi, iar părul este fra-

pant de deschis la culoare, prin contrast. Stă la distanță de mine și mă privește cu suspiciune.

— Păi, probabil că pare stupid, dar ți-am cumpărat astea. Dinny spunea că-ți doreai și...

Vocea mi se stinge treptat, așa că-i întind punga. Honey se apropie și ia chipsurile.

— Cât îți datorez? mă întreabă ea, cu o privire furioasă.

— O, nu, nu-ți face probleme! Nici nu-mi amintesc. Nu-i nevoie!

— Două lire sunt de-ajuns? mă întreabă el.

— Nu-i nevoie.

— Ia-i! Te rog.

Așa că-i iau.

— Mulțumesc, mormăie Honey și se întoarce înăuntru.

— N-o băga în seamă pe Honey! râde Patrick. S-a născut cu fața la cearceaf, pe urmă a fost și mai rău la pubertate, iar acum, că așteaptă un copil... Mai bine s-o lăsăm baltă!

— Du-te dracului, Pat! urlă Honey din senin, iar el rânjește și mai tare.

Eddie s-a tot apropiat de Harry. Se zgâiește la mîinile bărbatului și probabil că-i blochează lumina.

— Nu-i sta în lumină, te rog, Ed! îi spun, zâmbind cu precauție.

— Ce-i asta? îl întreabă Eddie pe Harry, care nu-i răspunde, dar îl privește zâmbind.

— El e Harry, îi spune Dinny lui Eddie. Nu-i prea place să vorbească.

— A! Arată ca o lanternă. E stricată? Pot să văd și eu? stăruie Eddie. Harry își deschide palmele și îi arată micile componente mecanice.

— Erica, vii la mica noastră petrecere cu ocazia solstițiului, din seara asta?

— Nu știu ce să zic. Mă uit la Dinny, iar el se uită constant în spate, de parcă ar avea de rezolvat o problemă.

— Sigur că vii! Cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine, nu-i așa, Nathan? Facem un foc în aer liber, un grătar. Adu ceva

de băut și ești mai mult decât bine-venită, vecină! îmi spune Patrick.

— Bine, poate o să vin, atunci. Îi zâmbesc.

— Părul tău s-a cam despletit, îi spune Eddie lui Harry. Arăți un pic ca *Predator*. Ai văzut filmul?

Și-a băgat deja mâinile în componentele lanternei, ia câte una și le așază în ordine. Harry pare ușor uimit.

— Trebuie să plec. Vorbim mai târziu.

Patrick ne salută din cap, pe mine și pe Dinny. Pleacă din tabără cu pas sprinten, cu mâinile în buzunarele unei geci impermeabile ponosite.

Îmi privesc vârfurile pline de noroi ale ghetelor și apoi mă uit la Eddie, care reasamblează lanterna sub ochii neîncrezători ai lui Harry.

— Ed pare un băiat bun, spune Dinny apoi, iar eu aprob din cap.

— E cel mai bun. De mare ajutor.

Urmează un lung moment de tăcere.

— Când am vorbit cu Beth... părea, nu știu... a spus Dinny, ezitând.

— Cum părea?

— Nu mai era la fel ca odată. De parcă n-ar fi fost prezentă?

— Suferă de depresie, îi spun, foarte repede. Este aceeași Beth. Doar că este mai... fragilă.

Trebuie să-i explic, chiar dacă simt că o trădez. Dinny dă din cap și se încruntă.

— Cred că totul a început aici. Cred că a început atunci când a dispărut Henry, i-o trântesc eu. Nu e ceea ce mi-a spus Beth, dar eu cred că-i adevărat. Ea mi-a spus că totul a început într-o zi furtunoasă ,când se întorcea acasă, cu mașina, pe înserat. Norii erau grei, dar la orizont, spre vest, direcția în care mergea ea, norii se crăpau în fâșii subțiri și părți de cer luminos, de un albastru deschis, se vedeau în spatele lor. Era un cer din acela plumburiu și vălurit. Spunea că dintr-odată n-a mai putut să-și dea seama care era orizontul și care era cerul. Dealurile sau norii. Pământul sau văzduhul. Era atât de tulburător, încât aproape că a intrat pe contrasens și a avut un fel de rău de

mare toată seara, de parcă pământul i s-ar fi mișcat sub picioare. Mi-a spus că după asta nu a mai putut să discearnă ceea ce era real, ceea ce era sigur. Atunci crede că a început totul. Dar mi-o amintesc în seara în care a dispărut Henry. Tăcerea și fasolea nemâncată din farfurie.

— Mi-ar părea foarte rău să știu că ce s-a-ntâmplat atunci i-a făcut rău în tot acest timp, a spus Dinny încet.

El știe ce s-a-ntâmplat. *Știe.*

— Da?

Dac-ar continua, dac-ar spune mai mult... *Spune-mi.* Dar n-o face.

— N-a fost... Ei, îmi pare rău s-aud asta. Îmi pare rău să aflu că nu e fericită.

— M-am gândit că poate ar ajuta dacă ne întoarcem aici, dar... Sunt îngrijorată că s-ar putea să-i facă și mai rău. Să-i reamintească totul. Cred că lucrurile pot evolua în ambele direcții. Dar e bine că Eddie este aici. El o face să nu se mai gândească la tot felul de lucruri. Dacă n-ar fi fost el, cred că nici n-ar fi știut că e Crăciunul.

— Crezi că Beth va veni diseară la petrecere?

— Sinceră să fiu, nu. Dar o s-o-ntreb, dacă vrei.

Dinny aprobă și-și lasă capul în jos.

— Întreab-o! Și adu-l și pe Eddie. El și Harry par să se-nțeleagă bine. E minunat cu copiii – sunt mai puțin complicați pentru el.

— Dacă ai invita-o tu, sunt sigură c-ar veni. Adică dacă ai veni până sus, la casă, mă aventurez eu.

Dinny îmi aruncă un zâmbet scurt și crispat.

— Eu și casa aia nu ne împăcăm prea bine. Întreab-o tu și poate ne vedem mai târziu.

Eu aprob și îmi bag mâinile în buzunarele blugilor.

— Vii, Ed? Eu mă duc acasă. Eddie și Harry își ridică privirea de la meșteritul lor. Două perechi de ochi albaștri, limpezi.

— Pot să stau să termin asta, Rick?

Mă uit la Dinny. El ridică din umeri și apoi dă din cap în semn că da.

— O să mai arunc eu câte un ochi la ei, îmi spune.

Odată, când Meredith plecase la Devizes, pentru că avea programare la dentist, l-am băgat pe Dinny pe furiș în casă. Henry era acasă la un băiat din oraș, cu care se înțelegea bine. Un băiat care avea o piscină adevărată acasă.

— Haide! i-am șoptit lui Dinny. Ce ești așa de fricos? Ardeam de nerăbdare să-i arăt camerele mari, scările uriașe, pivnițele enorme. Dar nu pentru a-l impresiona sau pentru a mă da mare. Ideea era că puteam să-i arăt și eu *lui* ceva în schimb, puteam să fiu și eu o dată șefa. Beth se pitea în spatele nostru, zâmbind încordat. În afară de servitoare, nu mai era nimeni – ea nu ne acorda niciodată prea multă atenție –, dar totuși ne furișam. În spatele ultimei tufe, eram foarte aproape unii de alții, iar genunchiul lui Dinny mă împungea în coapsă: simțeam mirosul uscat, de pădure, al pielii lui.

Dinny era reticent. I se spusese de multe ori, auzise nenumărate povești de la bunicul său, Flag, și de la părinții lui: de câteva ori se întâlnise întâmplător și cu Meredith. Știa că nu era binevenit acolo și că n-ar trebui să se apropie. Dar eu îmi dădeam seama că e curios. Ca orice copil când îi este interzis un loc. Nu l-am văzut niciodată atât de nesigur: nu l-am văzut niciodată ezitând și apoi hotărându-se să continue. Intram din cameră în cameră, iar eu îi dădeam scurte explicații.

—Ăsta-i salonul de recepții, doar că, din câte am văzut eu, nu intră nimeni în el. Pe aici se ajunge-n pivniță. Hai să vezi! E cât o casă! Asta-i camera lui Beth. Ea are camera mai mare, pentru că e mai mare ca mine, dar din camera mea se pot vedea copacii. Am zărit o bufniță, o dată.

Am continuat astfel. Labradorii ne urmăreau, arătându-și colții și dând din coadă, agitați.

Dar, cu cât îi arătam mai multe, cu atât mai tăcut devenea Dinny. A rămas fără cuvinte, iar privirea curioasă de mai devreme s-a transformat într-una inexpresivă. Într-un final, am observat până și eu.

—Nu-ți place?

A ridicat din umeri și din sprâncene, nepăsător. Apoi s-a auzit motorul mașinii pe alee. Am înghețat, am intrat în panică și inimile au început să ne bată puternic. Încercam să auzim pe

unde vin: prin față sau prin spate? Am calculat riscurile și am ales greșit. Am fugit pe terasă, în timp ce ei apăreau la colțul casei. Meredith, tatăl meu și, cel mai rău, Henry, care se întorsese din vizită. A rânjit. După un moment de așteptare, l-am apucat pe Dinny de mână și am luat-o la sănătoasa pe pajiște. Cel mai mare act de revoltă pe care l-am făcut vreodată, și a fost pentru a-l salva pe Dinny. L-am salvat de pedeapsa de a auzi ceea ce Meredith avea de gând să-i spună. O clipă a amuțit, din cauza șocului. Stătea nemișcată, înaltă și slabă, într-un costum din pânză de in de culoarea oului de rață; avea coafura imaculată. Gura ei, o dungă puternică de ruj, s-a deschis când noi nu mai eram deja lângă ea.

— Erica Calcott, întoarce-te-n *clipa asta*! Cum îndrăznești să-mi aduci *gunoiul* ăla în casă?! Cum îndrăznești! *Insist* să te-ntorci în clipa asta! Și tu, țigan împuțit! Fugi ca un nenorocit ce ești, nu-i așa? Ca ultima scursură, exact asta ești!

Îmi place să cred că tatăl meu i-a spus ceva. Și sper că Dinny n-a auzit, dar undeva, înlăuntrul meu, sunt conștientă c-a auzit. Să fugi ca un hoț. Ca un intrus. Eu mă credeam curajoasă, credeam că sunt un erou pentru el, dar zile întregi a fost supărat pe mine. Pentru că l-am convins să meargă în casă și pentru că l-am îndemnat să fugă.

Sunt sus, în camera lui Meredith. Este, bineînțeles, cel mai mare dormitor, cu un pat cu baldachin urât, bogat ornamentat. Baza este înaltă, iar salteaua se afundă. Cum o să mute viitorii proprietari patul ăsta? E uriaș. Cred că doar folosind un topor. Probabil că-l vor înlocui cu ceva modern și bej. Mă arunc pe pat, pe cuvertura aspră de brocart, și număr de câte ori mă legăn. Cine a aranjat patul ăsta? Menajera, presupun. În dimineața în care Meredith a murit în drum spre oraș. Treptat, mișcările se opresc și-mi dau seama că stau pe patul bunicii mele decedate. Chiar pe așternuturile pe care le-a folosit în noaptea dinainte să moară.

Aici, mai mult decât oriunde, pare să i se păstreze amintirea fantomatică intactă. Presupun că așa e firesc. O parte din mine își dorește să fi revenit să o vadă, la maturitate. Să o fi

încolțit, să o fi obligat să-mi spună de unde venea toată senzația aceea de rău. E mult prea târziu acum. Măsuța ei de toaletă e un obiect imens – lungă și lată: are câteva sertare mai mici pe fiecare parte și un sertar mare chiar în mijloc, care mi se deschide în poală: o oglindă cu trei laturi este așezată pe alt set de sertare. Partea superioară este fină ca mătasea, patinată de atingerea de sute de ani a degetelor moi de femeie. Mă gândesc că mama ar trebui să primească, pe lângă fotografii, și bijuteriile. Meredith nu s-a ferit să ne spună că și-a vândut cele mai de preț bijuterii sau cele mai bune terenuri, pentru a-și repara acoperișul. Le-a spus acest lucru părinților mei pe un ton acuzator, ca și cum ar fi trebuit să-și bage mâna în buzunare, să caute pe după pernele de pe canapea și să găsească treizeci de mii de lire. Dar trebuie să fi rămas ceva pentru mâinile mele abile.

Rujuri și farduri și pudre în sertarul din dreapta sus. Mici dune de pudră care sclipesc sub tuburile de metal sau plastic. În următorul sertar sunt curele, încolăcite ca niște șerpi. Batiste, clame și eșarfe de mătase. Sertarul ăsta miroase puternic a Meredith, miroase a parfumul ei, cu note ușoare de la labradorii ei. În ultimul sertar din dreapta sunt cutii. Le scot și le înșir. Cele mai multe dintre ele sunt pline de bijuterii – par să fie accesorii. O cutie, cea mai mare, închisă la culoare și lucioasă, este plină cu fotografii.

O deschid, cu un fior de entuziasm. Scrisori de la Clifford și Mary: vederi de la mama și de la tata: extrase de cont ciudate, ascunse în cutia asta secretă cine știe din ce motive. Citesc pe sărite din toate și mă simt cuprinsă de curiozitate. Sunt și câteva fotografii, pe care le pun de-o parte: și apoi găsesc articole de ziar. Despre Henry, bineînțeles. Ziarele locale au început să scrie. *A dispărut nepotul lui lady Calcott. Căutarea băiatului pierdut ia amploare. Hainele descoperite în pădurea Westridge nu erau ale copilului dispărut.* Apoi au început și ziarele naționale. Se temeau c-a fost răpit, erau o grămadă de speculații, un vagabond misterios zărit pe marginea șoselei A361 cu o traistă mare în spate, în care ar fi putut să fie băgat un copil. Un băiat care se potrivea descrierilor a fost văzut întins într-o mașină în Devizes. *Poliția este foarte îngrijorată.* Nu-mi pot lua ochii de la ele. De parcă un vagabond ar fi putut să-l care pe Henry vreun pic!

Pe Henry cel lung și zdravăn! Eu și Beth n-am văzut niciodată nimic din toate astea. Bineînțeles că nu am văzut. Nimeni nu citește ziarul la opt ani și, de cele mai multe ori, ni se interzicea să ne uităm la știri la televizor.

Se pare că obișnuia să cumpere mai multe ziare, în fiecare zi. Oare a decupat articolele pe vremea aceea sau mulți ani mai târziu, din dorința de a-și menține speranța vie sau de a-l menține în viață *pe el*? Nu aveam nici cea mai mică idee că fusese o știre așa de importantă. Nu m-am gândit până acum la reporterii care se învârteau pe la poartă și la legătura lor cu vreo știre de importanță națională. Bineînțeles că acum îmi dau seama de ce se aflau reporterii acolo: de ce povestea a continuat, având parte de tot mai puține coloane în ziar, până când a dispărut de tot. Nu e normal să dispară copii fără urmă. Cred că asta e cea mai mare frică, mai mare chiar decât descoperirea cadavrului. Să nu ai niciun răspuns, nicio idee. Biata Meredith! La urma urmei, era bunica lui. Trebuia să fi avut grijă de el.

Mă uit mult timp la o fotografie ștearsă, mărită de-a lui Henry. O fotografie de școală. E îngrijit și frumușel, îmbrăcat într-un sacou, cu o cravată vărgată de uniformă. Părul, pieptănat; un zâmbet larg, cuviincios. Fotografia asta a fost pe post de afiș în vitrinele magazinelor, pe stâlpii de telegraf, în paginile ziarelor, în săli de așteptare, magazine, garaje și baruri. Nu existau pagini de internet pe atunci, dar îmi amintesc că am văzut fotografia asta peste tot în oraș. Cea din vitrină era color. S-a decolorat repede de la lumina soarelui, dar când am văzut-o prima oară era viu colorată. „Pot să mă duc până la magazin? Nu! Trebuie să stai în casă!“ Nu înțelegeam de ce. Într-un final, a mers mama cu mine, ținându-mă de mână, și i-a rugat politicos pe reporteri să ne lase să trecem și să nu ne urmărească. Vreo doi ne-au urmărit totuși și au făcut niște fotografii inutile cu noi ieșind din magazin, cu niște înghețate pe băț, portocalii. Un articol mic, de la sfârșitul lunii august, 1987. Un an întreg mai târziu. Ultimul rând, plin de regret: *În ciuda amplei anchete a poliției, nu s-a găsit încă nicio urmă a băiatului dispărut.*

Simt o durere în coaste și-mi dau seama că-mi ținusem respirația. De parcă aș fi sperat, de parcă povestea ar fi putut

să aibă alt final. A început să plouă mai tare. Eddie este afară, în pădure. O să se ude până la piele. Pare aproape ireal să citesc despre Henry în presă, să citesc despre vara aceea. Ireal și, în același timp, cu atât mai real. Cu atât mai groaznic. Chiar s-a-ntâmplat, iar eu mă aflam acolo. Pun la loc bucățile de ziar în cutie, cu grijă, să nu le mototolesc. Mă gândesc să le păstrez pe toate, în aceeași cutie asemănătoare unui sicriu, în care le-a pus Meredith în urmă cu douăzeci și trei de ani.

Iau teancul de fotografii și mă uit la ele, încercând să alung gândurile sumbre trezite de articolele de ziar. Portrete de familie și multe instantanee din vacanțe – ceea ce căuta mama. O mică fotografie alb-negru cu Meredith și Charles în ziua nunții lor – bunicul meu, Charles, care a fost omorât în cel de-al Doilea Război Mondial. Charles nu făcea parte din trupele armate, dar o rachetă V2 rătăcită a căzut chiar peste restaurantul în care-și lua prânzul. Cele mai bune fotografii, de la nunta lor, sunt în salon, lângă pian, puse în rame argintii, dar în asta Meredith a fost prinsă dintr-un unghi ciudat, întorcându-se să se uite peste umăr, dar nu la Charles, de parcă tivul rochiei i s-ar fi prins în ceva. Ies din biserică, de la întuneric la lumină. Figura lui Meredith din profil este tânără și foarte nerăbdătoare. Are părul foarte blond și niște ochi imenși. Cum a reușit o fată, o mireasă atât de emoționată, să devină Meredith? Meredith pe care mi-o amintesc eu, rece și dură ca rafturile de marmură din cămară.

Doar o fotografie mă fascinează. Este foarte veche, ruptă pe la margini. Imaginea apare dintr-o mare de cute și este destul de ștearsă. O femeie tânără, având probabil în jur de douăzeci de ani, într-o rochie cu guler, cu părul prins rigid la spate: iar în poala ei, un copil într-o rochie de dantelă, nu pare să aibă mai mult de șase luni. Un copil cu părul negru, cu fața ușor murdară, fantomatic, de parcă s-ar fi mișcat chiar atunci când a fost făcută fotografia. Femeia aceea este Caroline. O recunosc din celelalte fotografii din casă, chiar dacă în niciuna dintre ele nu arată la fel de tânără. O întorc și citesc ștampila ștearsă de pe spate – „Gilbert Beaufort & Fiul, New York City“ – și, scris de mână, cu cerneală care aproape că s-a șters: „1904“.

Dar Caroline s-a căsătorit cu Henry Calcott, străbunicul meu, de-abia în 1905. Acum câțiva ani, pe Mary a apucat-o dragostea de genealogie – a alcătuit arborele genealogic al familiei Calcott, în care intrase prin căsătorie și de care era foarte mândră, și ne-a trimis câte o copie în acel an, împreună cu felicitarea de Crăciun. S-au căsătorit în 1905 și au pierdut o fiică înainte să se nască Meredith, în 1911. Mă încrunt și întorc fotografia spre lumină, încercând să descopăr mai multe detalii. Caroline mă fixează calmă, cu mâna pusă protector în jurul bebelușului ei. Unde a dispărut copilul ăsta? De ce a dispărut din arborele genealogic al familiei noastre? Bag fotografia în buzunarul din spate și-mi îndes neatentă mâna prin bijuterii. Mă înțep la deget în acul unei broșe și mai rămân acolo puțin și-mi sug sângele.

După cină, Eddie fuge de la masă, ca să se uite la televizor. Eu și Beth stăm printre farfurii și boluri murdare. A mâncat puțin. N-a mâncat destul, ba chiar foarte puțin. Când simte că Eddie o privește, se străduiește mai tare. Fur ultimul cartof din castron și mă las pe spătar, dar mi-aduc aminte că am ceva în buzunarul de la blugi.

— Ce-i asta? întreabă Beth, după ce scot fotografia cu străbunica noastră din buzunar. N-a vorbit prea mult cu mine de când am întrebat-o despre Henry, iar acum vocea ei este ușor înțepată. Dar știu să recunosc un steag alb când îl văd.

— Am găsit-o în camera lui Meredith – este Caroline, îi spun în timp ce-i dau fotografia.

Beth studiază chipul tânăr, ochii palizi.

— Doamne, da, așa e! Îmi amintesc ochii ăștia – chiar și când era bătrână aveau aceeași culoare, argintiu deschis. Îți amintești?

— Nu, nu prea.

— Da, erai destul de mică.

— Mi-era frică de ea. Nu mi se părea deloc umană.

— Chiar ți-era? Dar nu se sinchisea niciodată de noi. Nu ne dădea prea multă atenție.

— Știu. Atâta doar că era atât de... *bătrână*! spun eu, iar Beth chicotește.

— Da, era, într-adevăr. Cu totul dintr-o altă epocă.

— Ce-ți mai amintești despre ea? o întreb, iar Beth se lasă pe spate și împinge farfuria din fața ei. Jumătate din felia de gutuie este încă în farfurie, neatinsă.

— Îmi amintesc de expresia pe care o avea Meredith ori de câte ori trebuia să-i dea de mâncare sau s-o îmbrace. Privirea aia de nepăsare studiată. Mi-aduc aminte că mă gândeam că trebuie să aibă gânduri groaznice, niște gânduri atât de groaznice, încât era cât se poate de atentă să nu le lase să-i apară pe chip.

— Dar despre Caroline? Îți mai amintești ceva din ce spunea sau făcea?

— Păi, lasă-mă să mă gândesc. Îmi amintesc când a luat-o razna, la o petrecere, într-o vară – când o fi fost? Nu-mi amintesc. Nu cu mult înainte să moară. Îți mai amintești? Cu focurile de artificii și toate felinarele înșirate pe șosea, pentru a ne lumina drumul spre casă?

— Doamne! Am uitat complet de asta... Mi-amintesc de artificii, așa e, și de mâncare. Dar acum, că mi-ai zis... mi-o amintesc și pe Meredith, ducând-o în casă pe Caroline, în scaunul cu rotile, fiindcă strigase ceva despre niște ciori... ce era oare? Îți amintești? o întreb, iar Beth dă din cap afirmativ.

— Nu erau ciori, spune. Iar în timp ce-mi povestește, episoadele îmi devin clare în minte, de parcă ar fi fost întotdeauna acolo, așteptând-o pe Beth să pună degetul pe rană.

Petrecerea de vară de pe domeniul Storton era un obicei anual și avea loc în prima sâmbătă din iulie. Uneori o prindeam, alteori, nu, în funcție de programul școlar. Întotdeauna speram să ajungem la timp – era singura ocazie în care voiam să luăm parte la ceva ce avea legătură cu Meredith, pentru că luminile, oamenii, muzica, rochiile transformau conacul în cu totul altceva, într-o altă lume. În acel an, Beth și-a petrecut ore întregi aranjându-mi părul. Plânsesem, pentru că rochița mea elegantă îmi rămăsese mică, lucru pe care nu-l observase nimeni, până

în seara aceea, când m-am îmbrăcat cu ea. Era prea strâmtă la umeri, iar pliurile mă ciupeau. Dar nu exista nicio alternativă, așa că trebuia s-o port și, ca să mă înveselească, Beth mi-a împletit panglici turcoaz în păr, vreo cincisprezece sau douăzeci în total, care se uneau într-o coadă de cârlionți la ceafă.

— Asta-i ultima, stai liniștită! Gata. Arăți ca pasărea-paradisului, Erica! A zâmbit în timp ce înnoda ultima panglică. Mi-am pipăit capul și am fost mulțumită de penajul de panglici din capul meu.

Torțe aprinse se îndreptau spre noi dinspre stradă, fumegând și impregnând aerul nopții cu un miros de parafină. Făceau zgomotul unor steaguri fluturând. Un cvartet de coarde era instalat pe terasă, lângă mesele lungi, învelite cu fețe de masă albe și pline de pahare strălucitoare. Gălețile de gheață argintii, cu picioare lungi, răceau sticlele de șampanie, iar chelnerii au ridicat din sprâncene când mi-am băgat degetele și am luat un cub de gheață să-l sug. Probabil că mâncarea era minunată, dar îmi amintesc cum am luat un aperitiv cu caviar, pe care mi l-am îndesat în gură și apoi l-am scuipat în primul strat de flori. Conversațiile adulților, pe care nu le înțelegeam, ne amețeau: bârfa și zvonurile treceau din gură în gură, iar cei mari uitau de noi, micii spioni infiltrați în mulțime.

La petrecere erau invitate toate rudele noastre, chiar și cele mai îndepărtate, cu care acum nu mă mai văd, și toată lumea care era cineva în societate, în districtul nostru. Un fotograf de la *Wiltshire Life* se învârtea pe acolo, imortalizând femeile cele mai atrăgătoare și bărbații cu cele mai multe titluri nobiliare. Femei care semănau cu niște cai, cu părul lins și dinții mari, care purtau rochii de seară scumpe și țipătoare, în nuanțe de roz, turcoaz și verde-smarald. Cu această ocazie, își scoteau colecția de diamante – pietre care străluceau pe pielea pistruiată specifică englezilor. Toată grădina era plină de mirosul parfumurilor lor, iar mai târziu, când începea dansul, de mirosul transpirației proaspete. Bărbații purtau cravate negre. Tata era deranjat de gulerul prea scrobit al cămășii. Insectele se învârteau în jurul felinarelor ca scânteile în jurul focului. Întreaga pajiște răsuna de voci și râsete, un murmur constant, care se întețea odată cu

numărul de sticle golite. Doar artificiile reușeau să facă liniște, iar noi, copiii, ne holbam fascinați când cerul de un purpuriu închis exploda de lumină.

O întreagă armată de oameni era adusă pentru a se ocupa de petrecere. Chelneri care se ocupau de vin; bucătari; ospătărițe care serveau diferitele feluri de mâncare; majordomi calmi, rigizi care stăsteau de pază înăuntru, conducând politicos oaspeții către toaletele de la subsol și descurajând curioșii care se aventurau în camerele familiei. Pe unul dintre acești oameni, un necunoscut, l-a atacat, în mod inexplicabil, Caroline. Fusese așezată în scaunul ei pe verandă, îndeajuns de aproape de terasă pentru a auzi muzica, dar încă la adăpostul casei. Oamenii treceau să o salute, aplecându-se stingher pentru a nu părea că o domină, dar se îndepărtau cât de repede era politicos s-o facă. Pe unii dintre ei, Caroline îi saluta cu o aplecare a capului. Pe alții îi ignora pur și simplu. Apoi o chelneriță s-a apropiat de ea, zâmbind și oferindu-i să servească ceva.

Era brunetă, îmi amintesc asta. Foarte tânără, probabil chiar adolescentă. Eu și Beth o remarcaserăm mai devreme, ne atrăsese atenția părul ei. Avea pielea măslinie și un păr negru și des, împletit într-o coadă groasă. Era întunecat și strălucitor ca cerneala. Avea un trup rotofei, armonios și chipul rotund, cu ochi căprui închis și bujori în obraji. Poate că era de origine spaniolă sau greacă. Dar când Caroline s-a uitat în sus și privirea i-a căzut pe fată, ochii i s-au mărit și gura i s-a deschis – o gaură umedă, lipsită de buze, căscată pe chip. Eram destul de aproape pentru a vedea că tremura și pentru a observa cum chelnerița s-a încruntat, speriată.

— Magpie? a șoptit Caroline. O respirație nervoasă a format cuvântul atât de șuierat, încât am crezut c-am auzit greșit. Dar l-a rostit din nou, cu fermitate. Magpie, tu ești? Chelnerița a dat din cap și a zâmbit, dar Caroline și-a întins mâinile spre ea, cu un strigăt aspru.

Meredith și-a privit mama, încruntându-se.

— Ești bine, mamă? a întrebat-o, dar Caroline a ignorat-o, continuând să se holbeze la chelnerița brunetă, cu o expresie îngrozită.

— E imposibil să fii tu! Ești moartă! Știu că ești moartă... am *văzut* eu... s-a tânguit.

— Stați liniștită, a spus fata, îndepărtându-se de bătrână. Eu și Beth am privit fascinate cum lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Caroline.

— Nu-mi face rău... te rog, nu-mi face rău, a spus ea răgușit.

— Ce se-ntâmplă aici? a întrebat Meredith, apărând lângă mama ei și privind-o pe chelnerița neajutorată, care nu era în stare decât să dea din cap.

— Mamă, taci, te rog! Ce se-ntâmplă cu tine?

— Nu! Magpie... cum e posibil? Eram sigură că... n-am vrut să... se lamenta ea, acoperindu-și gura cu mâinile tremurânde. Chipul ei era răvășit, chinuit. Chelnerița s-a îndepărtat, cerându-și scuze și zâmbind destul de stingher.

— Magpie... stai puțin, Magpie!

— Gata, ajunge! Nu e nicio Magpie aici. Pentru numele lui Dumnezeu, mamă, încearcă să te aduni! a dojenit-o Meredith, cu asprime. Avem musafiri, i-a spus direct, încercând să se apropie de Caroline și să-i vorbească la ureche. Dar Caroline o urmărea pe fata cu părul negru, căutând-o cu frenezie prin mulțime.

— Magpie! Magpie! a strigat ea, plângând. I-a prins mâna lui Meredith și și-a fixat fiica cu ochii larg deschiși și disperați. S-a-ntors! N-o lăsa să-mi facă rău!

— Gata, ajunge! Clifford, vino să m-ajuți! Meredith i-a făcut ferm semn din cap fiului său. Au întors scaunul lui Caroline și l-au urnit printre ușile mari de sticlă. Caroline a încercat să li se împotrivească și își întorcea capul ca să o caute pe fată, repetându-i încontinuu numele: „Magpie, Magpie!" Îmi amintesc că a fost prima și ultima oară când mi-a fost milă de ea, fiindcă părea atât de speriată și atât de tristă, foarte tristă.

— Magpie, asta era. Un nume ciudat, spun eu în timp ce Beth se oprește din vorbit, își desface coada de cal și-și trece degetele prin păr. Mă-ntreb cine credea că era fata aia?

— Cine știe. Era destul de confuză pe-atunci. Din câte-mi amintesc, avea peste o sută de ani.

— Crezi că Meredith știa? A fost destul de dură cu ea, atunci.

— Nu știu. Beth ridică din umeri. Meredith era dură tot timpul.

— În noaptea aia a fost îngrozitoare.

Mă ridic să pregătesc ibricul pentru cafea.

— Ar trebui să mergi să dai o raită prin pod, să vezi dacă mai găsești fotografiile și hârtiile alea vechi pe care le căutai, a spus Beth, brusc înviorată.

— Da?

— E un cufăr vechi acolo. Când am venit la înmormântarea lui Caroline, îmi amintesc că Meredith a pus tot ce-i aparținea în cufărul ăla mare de piele. Parcă și-ar fi dorit să nu mai vadă nimic din ce i-a aparținut lui Caroline.

— Nu mai țin minte. Eu unde eram?

— Ai rămas alături, în bibliotecă, cu Nick și cu Sue. Tata a zis că erai prea mică pentru a merge la înmormântare.

— Atunci mă duc să arunc un ochi mai târziu, îi spun. Ar trebui să vii și tu sus.

— Nu, nu, pe mine nu m-a interesat niciodată istoria familiei. Totuși, poate descoperi ceva interesant. Îmi zâmbește. Îmi dau seama cât de dornică este să investighez mai degrabă trecutul îndepărtat decât pe cel apropiat. Cât de dornică este să mă distragă.

Dorința

1902-1903

Când primăvara s-a prefăcut în vară, Caroline începuse să se obișnuiască cu prezența lui Joe, a lui Magpie și a celorlalte femei Ponca, adică mama lui Joe, Nor-Alb, și sora lui rămasă văduvă, Annie. Nu le-a mai vizitat, dar Corin a avertizat-o că femeile indiene obișnuiau să se viziteze una pe cealaltă și să-și facă daruri, iar ea a primit câteva astfel de vizite, până când femeile Ponca și-au pierdut interesul. Caroline era îngrozită când le vedea pe cele trei apropiindu-se de casă și stătea foarte ciudat în timpul vizitelor, era crispată, nesigură de felul în care să le vorbească și ce să le ofere în schimbul cadourilor lor – miere, mănuși sau linguri de lemn cioplite frumos. La sfârșit le oferea bani, pe care Nor-Alb îi accepta cu un chip împietrit. Caroline le făcea ceai și se ruga să plece mai repede, dar, când vizitele lor au încetat, nu se putea abține să nu se gândească că a dat greș într-un fel. Apoi îl urmărea pe Joe de la fereastră, când se plimba prin fermă, era foarte curioasă să-i vadă trăsăturile ciudate și coama neagră de păr. Avea un cuțit lung, pe care-l ținea într-o teacă de piele la brâu, și de câte ori îl vedea o trecea un fior pe șira spinării.

Nu s-a obișnuit cu căldura care creștea cu fiecare zi ce trecea. La prânz, soarele era un disc alb și plat, care părea s-o apese pe cap ca o mână uriașă, ori de câte ori ieșea afară, împingând-o tot mai jos, moleșind-o și amețind-o. Când bătea vântul, aerul era la fel de fierbinte ca într-un cuptor. Toată viața ei fusese obișnuită să se trezească la zece dimineața, iar acum se trezea odată cu Corin, în zori, ca să mai aibă timp să existe, să trăiască înainte să se facă insuportabil de cald. La ora aceea, cerul era violet și azuriu la răsărit, împuns de stele sleite, care se stingeau pe măsură

ce se mijea de ziuă. Corin a dus-o la Woodward, să comande covoare și stofe pentru draperii, o oglindă mare pe care s-o atârne deasupra șemineului, iar el a plătit pentru toate astea cu o expresie ușor năucă. Caroline, nerăbdătoare, a stat ca pe ghimpi în toate săptămânile în care a așteptat marfa din Kansas City și a bătut din palme cu încântare când au sosit. Treptat a aranjat mobila din casă mai bine și a tot măturat pentru a ține nisipul afară din casă în zilele vântoase, până când a făcut bășici la palme și a renunțat frustrată, încercând să astupe cu cârpe toate găurile pe care le descoperea pe la tocurile ferestrelor și ușilor.

Era și mai greu pentru ea să se obișnuiască cu munca pe care trebuia s-o facă zilnic, doar ca să mențină curățenia în casă. Știa că, fiind nevasta lui Corin, trebuia să-i prepare cafeaua și micul dejun înainte să plece la lucru în fermă, dar, până își aranja ea părul, se spăla pe față și își punea corsetul, Corin își pregătea singur cafeaua și mâncarea și pleca la muncă.

— De ce-ți pierzi atâta timp cu aranjarea părului, dragostea mea? Nu e nimeni aici care să-și facă o părere proastă despre tine, dacă ți-l prinzi pur și simplu la spate, i-a spus Corin cu blândețe, ridicându-i părul de pe gâtul umed și plimbându-și degetul pe șuvițele fine.

— *Eu* mi-aș face o părere proastă despre mine, i-a răspuns Caroline. O doamnă nu poate să-și poarte părul despletit. Este pur și simplu indecent.

Dar a înțeles care era, de fapt, ideea și a început să se trezească și mai devreme, pentru a se aranja și a avea timp să-i pregătească micul dejun.

Când se golea rezervorul, apa trebuia adusă dintr-un izvor din vârful dealului, de la nord de casă: un izvor despre care Corin spunea că e aproape un miracol, pentru că aproape toată apa din întreg comitatul era stricată de ghips care rodea intestinele și avea un gust groaznic.

— Nici cea mai frumoasă casă din Woodward n-are o sursă de apă atât de aproape de locuință și atât de curată! O aduc în continuare din sud, cu trenul! i-a spus el, mândru.

Dura destul de mult să fierbi apa pe plită, având în vedere că nu prea existau lemne, și balega pe care Caroline o desco-

perise la focul de tabără al lui Hutch era mult mai la îndemână și era adeseori singura sursă de combustibil. De când aflase ce erau acestea – bucăți de balegă uscată –, Caroline refuzase cu încăpățânare să le culeagă și putea fi convinsă să le folosească doar vârându-le în cuptor cu vătraiul. Nu departe de fermă era un firicel de apă, pe care fermierii îl numeau pârâul Toad și pe malurile căruia creștea un șir de plopi, pruni roșii și nuci încâlciți, un pâlc de verdeață de care ferma chiar avea nevoie.

— De ce nu putem tăia lemne de la pârâu? a întrebat Caroline, strâmbând din nas, în timp ce Hutch, cam nemulțumit de însărcinare, aducea un coș plin de balegă uscată la ușă.

— Păi, doamnă, am putea, dar doar pentru câteva luni și apoi ne-am întoarce din nou la balega uscată și nici n-am mai avea copaci care să ne înfrumusețeze priveliștea, i-a răspuns Hutch, sec.

În fiecare dimineață trebuia adusă apă în casă, trebuia curățată soba și făcut focul, apoi trebuiau spălate vasele și rufele – Caroline fusese obișnuită ca toate hainele murdare să-i fie luate și apoi să-i fie aduse înapoi peste două zile, curate, călcate și împachetate cu grijă: a fost uimită să descopere câtă muncă presupuneau cele două zile. Apoi, mai era lupta nesfârșită cu nisipul din casă și de pe verandă. Trebuia să aibă grijă și de grădina de legume veștejite și pipernicite. Corin i-a prezentat mândru semințele pe care le luase la schimb, de la un vecin. Pepeni și dovlecei, mazăre și fasole. I-a adus și doi puieți mici de cireși, pe care ea îi uda cu mare dragoste și atenție, făcându-și griji pentru ei, ori de câte ori bătea vântul prea tare. S-au chinuit să trăiască în pământul roșu, dar n-au înflorit, oricât de mult i-ar fi dezmierdat ea. Apoi trebuia pregătit prânzul, trebuiau aranjate hainele și apoi pregătită cina. Caroline nu era o bucătăreasă bună. Ardea ouăle și nu punea destulă sare la friptura de vită. Legumele se înmuiau prea tare, iar carnea era tare și ațoasă. Fasolea ei avea miezul tare și nisipos. Cafeaua era slabă, iar pâinea nu se umfla, ieșind din cuptor tare și greu de mestcat. De câte ori își cerea scuze, Corin o liniștea:

— N-ai fost învățată să faci toate lucrurile astea, nimic mai mult. O să te obișnuiești și o să te descurci. Îi zâmbea și înghițea bărbătește ce-i pusese ea în față.

De câte ori se murdărea pe mâini, se spăla imediat, nesuportând senzația de murdărie pe propria piele, mizeria care i se aduna sub fiecare unghie. Își freca mâinile de atâtea ori în fiecare zi, încât pielea i s-a înroșit, s-a uscat și a crăpat, iar ea tânjea după finețea lor de odinioară, ascunzându-și-le în poală în fiecare seară.

Băile ei presupuneau multă muncă, umplerea unui butoi mare de aramă și aprinderea focului sub el, apoi umplerea, cu ajutorul unei găleți, a cădiței de tinichea din spatele paravanului de lemn pe care Caroline îl comandase pentru a izola baia de restul încăperii. Corin se enerva din cauza consumului nesăbuit al apei prețioase, dar, la finalul fiecărei zile de muncă, din cauza mișcărilor limitate de corset, pe Caroline o durea toată carnea, de la degetele de la picioare, până la buricele degetelor de la mâini. Simțea fiecare os al șirei spinării în timp ce se ghemuia în cădiță, simțind cum i se destind ușor toate coastele. Mâinile îi tremurau de oboseală în timp ce storcea hainele spălate. La lumina gălbuie a lămpilor cu petrol, își examina unghiile rupte și pielea arsă de soare a mâinilor, acolo unde își suflecase mânecile din cauza căldurii. Își freca bătăturile de pe degetul mare cu cremă cu aromă de trandafiri, pentru a le înmuia, în timp ce urletele unui lup de prerie umpleau întunericul de afară.

Nu se plângea nici măcar în sinea ei de munca pe care o avea de făcut. De câte ori se simțea sleită, și-o imagina pe Bathilda zâmbind triumfător, a batjocură: sau se gândea la Corin, care o admira atât de tare și îi spunea că este curajoasă și frumoasă, iar ea nu voia nici în ruptul capului să-l dezamăgească. Dar, de fiecare dată când o cuprindea disperarea, Corin părea să simtă. Îi peria nisipul din păr la sfârșitul zilei, cântând ușor în timp ce scotea grăunțele de nisip din șuvițele ei moi, sau îi spunea povești fantastice, ca s-o facă să râdă: despre vaca ultradeșteaptă care bea bere și învățase să numere sau despre colonistul nerăbdător, care se vopsise pe tot corpul cu noroiul roșu din Woodward pentru a trece drept indian și a le lua mai ușor pământurile. Sau, în timp ce ea se afla în cadă și-și freca bătăturile, el apărea de după paravanul băii și îi masa mușchii încordați de la gât și de pe spate, până când ea ațipea în mâinile lui; apoi o scotea din

apă și o ducea în pat. Datorită bucuriei orbitoare de a face dragoste cu el, uita de tot ce o durea.

Într-o seară, stăteau unul lângă altul pe pat și-și trăgeau sufletul. Proptindu-se într-un cot, Corin i-a șters transpirația de pe piept și a ajuns cu mâna pe pântecele ei. Ea a zâmbit și s-a întors sub greutatea mâinii lui fierbinți pe pielea ei.

— Băiat sau fată, pentru început? a întrebat-o.

— Tu ce preferi?

— Eu am întrebat primul! i-a spus, zâmbind.

Caroline a oftat fericită.

— Sinceră să fiu, nu contează. Poate o fată... o fetiță cu ochii tăi căprui și părul de culoarea mierii.

— Și pe urmă un băiat? a sugerat Corin.

— Normal! Ai prefera un băiat mai întâi?

— Nu neapărat... Deși ar fi bine să-l văd mare și alergând, să mă ajute la fermă... a căzut Corin pe gânduri.

— Bietul băiat, nici nu s-a născut bine și tu i-ai și făcut planul să repare gardurile! a exclamat Caroline.

Zâmbind larg, Corin și-a lipit buzele de pielea jilavă a pântecelui ei.

— *Pst!* Hei, tu de acolo, dinăuntru! Ieși afară băiat și o să-ți cumpăr un ponei, i-a șoptit el.

Caroline a început să râdă și l-a dezmierdat pe Colin pe cap, fără să-i mai pese cât de aspre-i sunt palmele.

Au trecut două luni până când un vecin a trecut în vizită. Caroline a auzit un strigăt în fața casei, în timp ce examina încruntată o prăjitură cu miere tocmai scoasă din cuptor.

— E cineva acasă la familia Massey?

S-a auzit din nou strigătul, iar Caroline și-a dat seama cu uimire că era vocea unei femei. Și-a aranjat părul, și-a scuturat șorțul de făină și a deschis ușa de la intrare, ieșind pe terasă cu o grație regală. Atunci a rămas cu gura căscată. Femeia, dacă era într-adevăr femeie, era îmbrăcată ca un bărbat – în pantaloni largi de piele și o cămașă de flanel strânsă cu o curea lată de piele – și era așezată *bărbătește* în șaua unui cal murg și zvelt, părând atât de în largul ei, de parcă s-ar fi născut acolo.

— Ești acasă! Începusem să cred că strig în fața unei case pustii, i-a spus femeia în timp ce și-a săltat un picior peste cal și a aterizat brusc.

— Eu sunt Evangeline Fosset. Sunt încântată să te cunosc și te rog să-mi spui Angie, așa cum îmi spune toată lumea, a continuat ea, apropiindu-se și zâmbind. Avea părul lung și portocaliu, prins într-o coadă la spate, și, deși chipul ei era la fel de ars de soare ca al lui Corin, părea de asemenea puternică și frumoasă. Ochii ei albaștri străluceau.

— Eu sunt Caroline. Caroline Massey.

— M-am gândit eu că tu ești. Ochii ei albaștri au măsurat-o. Păi, Hutch mi-a spus că ești o frumusețe și Dumnezeu știe că bărbatul ăsta nu spune niciodată minciuni, i-a spus. Caroline a zâmbit, stingherită, și nu i-a răspuns nimic.

— Apropo, eu sunt vecina ta. Eu și soțul meu avem o fermă la vreo șapte mile de voi. Angie a arătat înspre sud-est.

— Păi... ăăă... poftește, te rog, s-a bâlbâit Caroline.

A tăiat niște bucățele de la marginea prăjiturii ei cu miere, acolo semăna ceva mai mult cu o prăjitură, și le-a servit pe un platou, alături de ceai și apă. Angie a luat o înghițitură mare de apă.

— O! Cât de tare vă invidiez pentru izvorul ăsta limpede al vostru! Să ai apă care să n-aibă gust de ghips sau de rezervor este un lucru minunat, te asigur! a exclamat, golind paharul. Ți-a spus Corin cum l-au găsit? Mă refer la izvor.

— Nu, nu mi-a spus...

— Păi au săpat aproape vreo sută de gropi și n-au găsit nimic decât ghips, ghips sau apă puturoasă amestecată cu ghips. Depindeau de pârâu, dar el seacă jumătate de an, așa cum o să descoperi în curând. Așa că erau atât de atenți cu rezerva de apă, încât niciunul dintre bărbații de la ferma asta nu se spăla mai des de o dată pe lună. Crede-mă pe cuvânt, nu te mint: le simțeam mirosul de pe treptele casei mele! Până într-o zi, când a apărut un bătrân ciudat, călare pe un catâr la fel de bătrân și l-a întrebat pe Corin dacă n-ar vrea să-i găsească un izvor cu apă dulce pe pământul lui. Corin i-a spus bătrânului că poate să facă

o încercare, deși nu-și închipuia cum o să reușească, după ce el se străduise atâtea luni.

Angie s-a oprit să-și tragă sufletul și a luat o bucățică de prăjitură. Caroline o privea, fascinată.

— Bătrânul ăla a scos o creangă subțire, ramificată, care se vedea că fusese folosită mulți ani, fiindcă era aproape lustruită, și a început să se plimbe de colo-colo pe pământul lui Corin, cu nuiaua între degete. Începuse să ardă soarele de la amiază, iar el tot umbla ca năucul, înainte și înapoi, până când a ajuns în vârful dealului și, ura! Nuiaua aia a lui i se întoarce în mână și se îndreaptă în jos spre iarbă, ca o săgeată. „Aici e apa dumneavoastră dulce, domnule", îl anunță bătrânul pe Corin. Și, săpând acolo, au dat de izvor. Îți vine să crezi una ca asta?

Angie și-a terminat povestea cu o mișcare din cap și un zâmbet, privind-o pe Caroline și așteptând un răspuns.

— Păi, eu... a început Caroline, iar vocea ei părea plăpândă, după cea apăsată cu care povestise Angie. Dacă așa s-a-ntâmplat, e incredibil, într-adevăr, i-a răspuns zâmbind ușor.

— Și cum te-ai acomodat? Te-ai obișnuit cu viața la fermă?

— Da, cred că da. Este destul de diferită de... New York.

— Pun pariu că este! Cu siguranță! a chicotit Angie.

— Până acum, n-am mai văzut niciodată o femeie care să călărească bărbătește, a adăugat Caroline, simțindu-se cam nepoliticoasă că a făcut această remarcă, dar prea uimită ca să nu o facă.

— A, e singura cale de-a te deplasa prin părțile astea, crede-mă! De-ndată ce încerci, nu te mai întorci la poziția aia pe-o parte. Când am aflat că vecinul nostru Corin o să aducă o femeie frumoasă de la oraș, m-am gândit: biata de ea! N-are de unde să știe în ce se bagă! Nu că nu mi-ar plăcea locul ăsta. Este casa mea, chiar dacă bunul Dumnezeu știe că, din când în când, Mama Natură poate să fie o nenorocită pe-aici, scuză-mi limbajul – dar chiar este, uneori!

Angie a privit-o din nou, iar Caroline i-a zâmbit cu nervozitate, neștiind ce să-i răspundă. I-a mai turnat niște ceai musafirei. Ceașca chinezească cu trandafiri roz și panglici albastre,

care arăta atât de frumos în catalog, i se părea acum ca o jucărie în palmele puternice ale lui Angie.

— Unele femei nu reușesc să suporte singurătatea. Să nu vezi pe nimeni – adică nicio altă femeie –, câteodată săptămâni la rând, altă dată câteva luni chiar... E destul de greu pentru o persoană să stea toată ziua singură în casă.

— Eu m-am... ținut destul de ocupată, a spus Caroline ezitant, uimită de franchețea femeii.

— Cum facem toți, cu siguranță, a spus Angie, ridicând din umeri. Copiii te ajută, când încep să apară. Nu e nimic mai bun decât o casă plină de copilași, care să-ți distragă atenția de la probleme, te asigur!

Caroline a zâmbit și a roșit ușor. Abia aștepta să aibă primul copil. Își dorea să alinte un bebeluș, cu pielea lui fină. Asta era împlinirea unei familii tinere. Rădăcinile stabilității vor apărea.

— Corin își dorește cinci, a spus ea, zâmbind cu timiditate.

— Cinci! Dumnezeule, atunci s-a terminat cu tine, draga mea! a exclamat Angie cu un zâmbet larg. Dar ești încă tânără. Sfatul meu e să lași distanță între ei. În felul ăsta, cei mai mari o să te ajute cu bebelușii. Păi, când o să rămâi însărcinată, te rog să-mi spui. O să ai nevoie de ajutor și de un sfat de la o femeie trecută prin viață. Ține minte unde stau și trimite vorbă, dacă ai nevoie de ceva!

— E foarte drăguț din partea ta, i-a spus Caroline, fiind convinsă că nu va avea nevoie de niciun fel de ajutor. Undeva, în inima ei, știa că, chiar dacă nu o să se descurce niciodată prea bine cu gătitul și curățenia, o obosea destul de tare, chemarea ei era maternitatea.

După ce și-a luat la revedere de la ea, peste o oră și ceva, Angie nu s-a îndreptat spre casa ei, ci spre țarcurile cu animale unde lucrau câțiva oameni. Caroline evita să se apropie de una singură de acele zone, fiindcă era intimidată de bărbați și nu prea avea habar de munca lor, dar Corin își dorea ca ea să învețe să conducă ferma. Tot ce văzuse i se păruse brutal. Animalele erau trântite la pământ, li se tăiau coarnele, capetele le erau împinse într-o soluție urât mirositoare și înțepătoare, pentru a ucide paraziții, apoi emblema Fermei Massey, *FM*, era imprimată pe

pielea lor cu fierul încins. Ura felul în care animalele îngrozite își roteau ochii, atât de albi și de vulnerabili. Dar, văzând-o pe Angie cum își mână calmă calul înspre Hutch, care supraveghea marcarea viteilor în țarcul cel mai apropiat, s-a simțit dintr-odată exclusă și lăsată în urmă. Și-a dat repede șorțul jos, și-a pus boneta și a pornit în aceeași direcție.

Hutch s-a apropiat de gard, aplecându-se peste el, dar a continuat să supravegheze marcarea vitelor, chiar dacă vorbea cu Angie. Întrebându-se sub ce pretext și-ar putea anunța prezența, Caroline, simțindu-se cu nervii întinși, s-a oprit când și-a auzit numele șoptit și s-a ascuns în umbra șopronului. Duhoarea pielii și a părului ars i-au întors stomacul pe dos și și-a acoperit gura cu mâna, de frică să nu vomite.

— Nu-i prea prietenoasă, nu-i așa? a spus Angie, încrucișându-și brațele, iar Hutch a ridicat din umeri.

— Recunosc că-și dă silința. N-are cum să-i fie ușor, c-a fost crescută în puf. Nu cred c-a mers niciodată pe jos mai mult de un sfert de milă și am auzit de la Corin că nu mai gătise în viața ei.

— Păcat că n-a instalat-o mai aproape de oraș – ar fi putut să predea sau ceva de felul ăsta. Să se folosească mai bine de educația pe care a primit-o, a spus Angie clătinând din cap în semn de dezaprobare. Ce spun băieții despre ea?

— Păi ce să zică, că nu prea au ce. Nu iese prea mult din casă, nu știe să călărească și pot să bag mâna-n foc că nu ne aduce limonadă în zilele fierbinți, a rânjit Hutch. Cred că simte mai puternic căldura.

— Ce-a fost în mintea lui Corin de s-a căsătorit cu o fătucă așa de plăpândă și de necoaptă și a lăsat-o singură aici?

— Păi, presupun că s-a gândit că este o fată frumoasă, cu capul pe umeri.

— Hutchinson, dac-o să te aud într-una din zilele astea spunând vreun cuvânt rău despre cineva, jur c-o să cad de pe cal. Cu capul pe umeri în oraș, probabil, dar aici? De ce face tot felul de treburi grele cu corsetul strâns atât de tare, încât nici măcar nu poate respira? Ți se pare un lucru înțelept? a exclamat Angie.

Hutch a spus ceva ce Caroline n-a reușit să audă din cauza mugetelor vitelor speriate și apoi s-a întors spre Angie. De frică să nu fie văzută, Caroline s-a furișat prin spatele șopronului și s-a întors în casă furioasă și cu ochii plini de lacrimi.

Apoi, mai târziu, la cină, l-a privit pe soțul ei cum mănâncă mâncarea fără niciun gust pe care i-o pusese în față fără să se plângă. Se întorsese târziu, după ce căutase două vite rătăcite, și se așezase la masă hămesit, după ce se spălase pe mâini și pe față cu apă din albia izvorului. La lumina lămpii, avea trăsăturile mai aspre și arăta mai în vârstă decât era. Părul i se lipise în direcții ciudate de cap și era plin de nisipul preriei. După o zi întreagă petrecută afară, părea că a absorbit tot soarele și că va străluci toată noaptea, s-a gândit ea. Soarele îl iubea. Dar pe ea nu o iubea. Îi pârlea pielea palidă, îi ardea obrajii și nasul i se cojea într-un mod neatrăgător. Îl privea și simțea o dorință să-l iubească, care era în același timp minunată și disperată. Nu știuse că greșea până s-o cunoască pe Angie Fosset și să afle verdictul ei despre gingașa soție a lui Corin. Își înghițea lacrimile pentru că știa că nu va fi în stare să i le explice.

— Evangeline Fosset a trecut azi pe-aici, a spus ea cu vocea ușor gâtuită.

— Da? Ce mă bucur! Este o vecină foarte bună și întotdeauna foarte prietenoasă. Nu-i așa? a întrebat, iar Caroline a sorbit din paharul ei de apă pentru a-și pregăti răspunsul. Dacă există un exemplu al libertăților pe care i le oferă vestul unei femei, libertăți pe care femeile nu le-au avut niciodată și de care acum pot profita, Angie este cu siguranță acel exemplu, a continuat Corin.

— Nu mi-a trimis cartea de vizită înainte să mă viziteze. Nu eram pregătită pentru un musafir, a spus Caroline, urându-și răceala tonului cu care rostise aceste cuvinte, dar urând și felul în care soțul ei ridica în slăvi altă femeie.

— Nu, păi... când trebuie să călărești șapte mile ca să lași semn că vrei să vizitezi o persoană, presupun că mai bine o vizitezi chiar atunci.

— Am auzit-o vorbind despre mine cu Hutch. M-a făcut necoaptă. Ce-nseamnă asta?

— Necoaptă? Corin a zâmbit ușor, dar s-a oprit când a observat expresia serioasă a soției sale și felul în care îi luceau ochii. Nu, draga mea, sunt sigur că nu voia să spună nimic rău prin asta. Necoaptă înseamnă doar că nu ești obișnuită cu vestul, nimic mai mult. Cu viața în natură.

— Păi cum aș putea să fiu obișnuită cu ea? Oare e vina mea că m-am născut unde m-am născut? Să fie ăsta un motiv pentru care trebuie să judeci oamenii și să-i faci în toate felurile? Eu mă *străduiesc* să mă împac cu viața de aici!

— Știu că te străduiești! Știu asta. Corin i-a luat mâinile și i le-a strâns. Nu-ți face griji din cauza asta! Te descurci minunat...

— Nu, nu mă descurc deloc! Nu știu să gătesc! Nu sunt în stare să fac față la atâta muncă! Legumele nu cresc, casa este plină de nisip! s-a tânguit ea.

— Exagerezi...

— Hutch știe că nu sunt în stare să gătesc, așa că tu trebuie să-i fi spus! L-am *auzit*!

Corin a tăcut și obrajii i s-au înroșit ușor.

— Iartă-mă, draga mea, n-ar fi trebuit s-o spun și-mi pare rău c-am făcut-o. Dar, draga mea, dacă ai nevoie de ajutor, te rog să-mi spui și o să-ți găsesc pe cineva să te ajute! a liniștit-o el, mângâind-o pe față, acolo unde pielea îi era jilavă din cauza lacrimilor.

— Am nevoie de ajutor, a spus ea pe un ton jalnic, iar din momentul în care a recunoscut, s-a simțit ușurată. Corin a zâmbit.

— Atunci o să-l ai, i-a spus cu blândețe și i-a șoptit cuvinte dulci, până când i-a zâmbit și s-a oprit din plâns.

Așa că Magpie a fost aleasă pentru întâriri, să vină în casă și să împartă munca cu Caroline, chiar dacă ea nu era sigură că vrea să petreacă toată ziua în compania fetei Ponca. Dar Magpie a apărut cu zâmbetul pe buze și cu o ușurință înnăscută de-a face totul. Mulțumită, Caroline a lăsat bucătăria pe mâna ei, privind cum ciolanul și fasolea uscată devin o supă groasă și gustoasă; coca de pâine creștea de bună-voie în șervetele așezate la soare pe pervazul ferestrei, iar niște legături de plante ciudate culese din prerie dădeau un gust delicios sosurilor. Spălatul rufelor lua acum jumătate din timpul pe care-l ocupase înainte, iar rufele

erau și mai curate; iar Magpie făcea lucrurile mai grele, ca adusul apei și întinsul așternuturilor pe sfoară, astfel încât Caroline, pentru prima oară de când sosise, a găsit timp să stea și să citească sau să înceapă să coasă ceva. Nu se gândise că va simți altceva decât bucurie că are o altă persoană care să o ajute cu toate treburile casei, dar, în același timp, o și invidia pe Magpie pentru ușurința cu care le făcea. Magpie muncea cu voie bună și o învăța pe Caroline cu tact, nu presupunea niciodată că ea ar fi trebuit să știe deja toate lucrurile alea și n-o făcea niciodată să se simtă stânjenită, așa că era foarte greu să nu-i placă fata.

Dar lui Caroline îi era greu să se concentreze cu Magpie în casă. Fata era plăcută, atrăgea privirile și fredona în timp ce lucra – melodii ciudate, care nu semănau cu nimic din ce auzise Caroline, la fel de străine și de înfiorătoare ca vocile lupilor de prerie. Și se mișca ușor, atât de ușor, încât Caroline abia o auzea. Într-o dimineață, stătea și cosea o floare mică din dantelă în colțul unei fețe de masă, când i-a simțit prezența în spatele ei și s-a întors, iar Magpie era chiar lângă umărul ei, admirându-i munca.

— Foarte frumos, doamnă Massey, i-a zâmbit și a clătinat din cap. Sunteți foarte pricepută la cusut!

— Ah... mulțumesc, Magpie, a spus Caroline pe nerăsuflate, speriată de apariția neașteptată a fetei. Soarele care strălucea pe părul fetei Ponca nu-l făcea să bată nici în roșcat, nici în castaniu. Era negru ca pana corbului. Caroline a remarcat cât era de des și cum strălucea, dar s-a gândit că era aspru. Cu fața ei rotundă și pomeții lați, Magpie semăna cu femeile asiatice pe care Caroline le văzuse ocazional la New York, doar că avea pielea mai închisă la culoare și mai roșie. Caroline nu s-a putut abține să nu se înfioare când mâinile li s-au atins ușor, din greșeală. Dar era fascinată de fată și se surprindea urmărind-o cu privirea în tot ce făcea. În miezul zilei, când lui Caroline transpirația i se oprea pe sprâncene și hainele îi produceau o mâncărime pe tot corpul, Magpie părea să nu aibă nicio problemă.

Într-o după-amiază sufocantă, când Caroline simțea că înnebunește dacă nu scapă de căldură, s-a dus în dormitor, a închis ușa, și-a dat jos bluza și corsetul și le-a aruncat pe podea. A rămas nemișcată și a simțit cum răcoarea aerului din cameră îi

atinge pielea lipicioasă și înăbușită, iar amețeala care o chinuise toată dimineața începe să treacă. Era atât de umed, aerul atât de dens, cerul atât de orbitor, atât de strălucitor, încât lui Caroline i se părea că-și simte sângele cum i se îngroașă, cum îi fierbe în vene. Când s-a îmbrăcat la loc, nu și-a mai pus corsetul. Nimeni n-a părut să-și dea seama și într-adevăr era puțin de observat. Căldura și felurile pe care le gătea chiar ea îi tăiaseră pofta de mâncare, iar munca grea își spunea cuvântul. Caroline slăbise foarte tare.

Spre sfârșitul acelei săptămâni a plouat, iar cerul negru părea furios pe pământ, de parcă și-ar fi dorit să-l rănească. A plouat torențial, nu cu picături, ci cu găleata, iar apa care venea din norii fioroși se amesteca cu țărâna și forma o supă care se scurgea înspre pârâul Toad. Modestul pârâu s-a transformat într-o adevărată cascadă mânioasă. Caii stăteau răbdători, cu capetele plecate, iar apa le curgea șiroaie pe spinări. Pe pajiște, vacile stăteau culcate, cu ochii mijiți. Corin se afla în Woodward cu Hutch, mânase șapte sute de capete la țarcurile de acolo, iar Caroline stătea pe pat și se ruga cât de tare putea ca râul North Canadian să nu se reverse, să nu se producă un potop și să nu-i întârzie întoarcerea lui Corin. A lăsat obloanele la perete și asculta ploaia care ciocănea pe acoperiș, așteptând, cu brațele larg deschise, ca aerul care intra pe geam să fie mai răcoros – iar apa să spele căldura.

S-a auzit un ciocănit ușor, iar Magpie a băgat capul pe ușă.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Caroline tăios, ridicându-se cu o mișcare bruscă.

— Nu s-a-ntâmplat nimic rău, doamnă Massey. V-am adus ceva. Ceva care să vă facă să vă simțiți mai bine, a spus fata.

Caroline a oftat, dându-și pe spate părul transpirat.

— Nimic nu mă poate face să mă simt mai bine, a bâiguit ea.

— Haideți și încercați! a continuat Magpie. Nu e bine să stați nemișcată atâta timp. N-o să vă obișnuiți astfel cu lucrurile, a insistat ea, iar Caroline s-a ridicat cu greu, urmând-o în bucătărie.

— Pepene. Primul din vara asta! Mâncați puțin!

I-a întins o felie mare de pepene: o semilună de culoarea sângelui, care-i făcea degetele lipicioase.

— Mulțumesc, Magpie, dar nu-mi e foarte foame...

— Mâncați puțin! i-a repetat Magpie, cu fermitate.

Caroline a privit-o și i-a întâlnit ochii negri, iar în ei a zărit numai bunăvoință. A luat felia și a început să mănânce.

— E bun, nu-i așa?

— Da, a recunoscut Caroline, luând guri tot mai mari. Pepenele nu era nici dulce, nici acru. Avea un gust fin, blând, potolind fierbințeala, răcorindu-i gâtul.

— Și beți asta! Magpie i-a dat o cană de apă. Este apă de ploaie. Direct din cer.

— Adevărul e că nu ne lipsește astăzi! a glumit Caroline.

— Asta este apă din pământ, asta este apă din cer, i-a explicat Magpie, arătând spre fruct și spre cană. Dacă mănânci și bei lucrurile astea, ești... ești în echilibru cu cerul și cu pământul. Înțelegeți? Și atunci nu mai simți așa de tare c-ai fost pedepsit. Te simți ca făcând parte din pământul ăsta și din cerul ăsta.

— Ar fi bine. Să nu mă mai simt pedepsită, a zâmbit Caroline ușor.

— Mâncați și beți mai mult! a încurajat-o Magpie, zâmbind la rândul ei. Au stat împreună la masa din bucătărie, ascultând ploaia, cu zeamă de pepene curgându-le pe obraji; iar Caroline a început să simtă în curând cum corpul ei emană o senzație de răcoare, care potolește fierbințeala pielii.

Era o iapă cenușie, care se chema Clara și care avea picioare scurte, suple, un trup îndesat, coaste ca un butoi și un gât cam sfrijit. Era în amurgul vieții și fătase de șase ori de când o avea Corin; mânjii crescuseră și se făcuseră cai de călărie foarte buni, cu o singură excepție – un mânz care era mai nebun, care nu putea fi îmblânzit și care le-a rupt oasele multor călăreți iscusiți înainte să-i crape inima de propria furie.

— În ziua când s-a-ntâmplat, Clara a stat numai cu capu-n jos, de durere, chiar dacă mânzul se afla la ora aia dincolo de Woodward, i-a spus Hutch lui Caroline, în timp ce ea mângâia iapa pe bot, temătoare. Mirosul înțepător al cailor și al

piciii harnașamenului era puternic în aerul dimineții. Caroline îl privea chiorâș pe șeful fermei, pe sub borurile bonetei. Ochii lui Hutch erau ca niște benzi strălucitoare în șanțul desenat de sprâncene, iar ridurile din colțurile ochilor i se întindeau către tâmple. Aceste semne de pe chipul lui erau adânci, chiar dacă era doar puțin mai în vârstă decât Corin.

— Crezi că știa că-i murise puiul? Ce trist! a spus Caroline.

— Presupun c-a știut. Inferno, așa îi spuneam mânzului. Era de culoarea focului, iar când te-ndreptai spre el, te fixa cu o privire care le-ngheța sângele-n vine și ălora mai încercați de viață.

— Ce îngrozitor! Cum de-a putut un animal atât de blând cum e Clara să aibă așa o progenitură rea?

— Mulți ucigași s-au născut din femei decente, cu frică de Dumnezeu. Bănuiesc că la fel e și la cai. Hutch a ridicat din umeri. Oricum, Clara n-ar face rău niciunei muște. Puteți să vă urcați în spinarea ei, să țipați la ea și chiar s-o loviți cu bățul, că ea n-o să se-mpotrivească.

— Păi nu cred că voi face niciunul dintre aceste lucruri! a râs Caroline.

— Ba da, bineînțeles că le veți face – mă refer la partea cu urcatul pe spatele ei, i-a zâmbit Hutch.

— A, nu! Mă gândeam că azi o să-nvăț numai cum să-i pun tot harnașamentul, a spus Caroline, cu spaimă în glas.

— Exact, și asta a durat doar cinci minute. Și la ce bun un cal cu șaua pe el, dacă nu-l călărește nimeni?

— Hutch... eu... nu cred că sunt în stare, a șovăit ea.

— Există doar o cale de-a afla, a spus el cu blândețe și a luat-o de braț ca s-o tragă mai aproape de cal. Haideți, doamnă Massey! Nu se poate ca o soție de fermier să nu știe să călărească. Și nu-i nimic de speriat. E la fel de ușor ca statul pe scaun.

— Scaunele nu aleargă! Și nici nu sunt nărăvașe! l-a contrazis Caroline.

— Așa e, dar nici nu te duc din punctul A în punctul B în jumătate din timpul de care are nevoie un tren, a chicotit Hutch.

Zâmbetul lui era cald, iar când i-a întins mâna, i-a fost imposibil s-o refuze.

— Nu sunt sigură, a zis ea, iar emoția îi făcea vocea tot mai slabă.

— În aproape zece minute o să vă-ntrebați de ce ați făcut atâta tărăboi, a asigurat-o Hutch.

Și-a făcut palma căuș în jurul gleznei ei și a ridicat-o în șa, într-o parte, unde stătea cocoțată, toată palidă, așteptându-se să fie trântită în fiecare clipă în nisip. I-a arătat cum să-și prindă piciorul drept în scăriță, ca să fie în siguranță, și să-și mute greutatea spre stânga pentru balans.

— Gata acum. Stați confortabil?

— Nu prea, i-a răspuns, dar a reușit să-i arunce un început de zâmbet.

— Acum loviți-o ușor cu pintenul, slăbiți frâiele și spuneți: Haide, Clara!

— Haide, Clara, te rog! a spus Caroline, cât de convingător a putut și apoi a scos un țipăt ascuțit, când iapa a început să se miște, ascultătoare.

— Bine, acum călăriți! a exclamat Hutch. Liniștiți-vă, că nu pleacă nicăieri. Liniștiți-vă, doamnă Massey! i-a strigat el, mergând pe lângă cal, cu o mână pe hățuri. Vă descurcați perfect, i-a spus.

Timp de jumătate de oră, Hutch a escortat-o prin țarcul gol. Clara mergea încet, oprindu-se, începând apoi din nou să meargă, întorcându-se la stânga și la dreapta fără nicio urmă de plictiseală sau de revoltă. Caroline asculta cu atenția tot ce i se spunea și încerca să țină minte, încerca să simtă fiecare mișcare a calului, ca și cum ar fi fost propria ei mișcare, așa cum o instruia Hutch, dar nu se putea abține să nu se gândească că animalul nu avea de ales decât să se resemneze că se afla acolo și că și-ar fi dorit în fiecare moment să se răzvrătească, să se întoarcă în sălbăticie și s-o azvârle cât colo. În curând, au început s-o doară spatele și picioarele, iar când i-a spus lui Hutch, el a aruncat o privire depreciativă spre poziția ei pe cal.

— Păi, așa se-ntâmplă când faci un lucru prima dată. Dar, ca să fiu sincer, doamnă Massey, v-ați simți mult mai confortabil dac-ați călări normal, decât să stați așa, în lateral...

— Bărbații călăresc așa, femeile călăresc lateral! a spus Caroline, cu fermitate.

— Dumneavoastră sunteți șefa, a ridicat Hutch din umeri.

În clipa aceea, pe pajiște a apărut Colin, însoțit de alți doi călăreți. Soarele strălucea pe coama neagră a lui Strumpet, iar transpirația curgea pe picioarele iepei. Caroline s-a îndreptat, țeapănă de stânjeneală. Călăreții, ale căror nume nu și le putea aminti încă, și-au scos pălăriile în semn de salut și și-au încetinit caii, iar ea s-a gândit îngrozită că s-ar putea opri să se uite la restul lecției de călărie. Le-a făcut ușor cu mâna și s-a înroșit până-n vârful urechilor. Călăreau cu aceeași ușurință cu care Magpie gătea și făcea curățenie, săltând în șa ca și cum corpurile lor ar fi fost făcute special pentru asta. Spre ușurarea ei, și-au continuat drumul către pârâu și doar Corin s-a oprit la gardul țarcului.

— Ia te uită! Arăți minunat acolo sus, draga mea! Radia de fericire în timp ce și-a scos pălăria și și-a frecat creștetul fierbinte al capului.

— Vreți să mergeți spre el? a întrebat-o Hutch, iar Caroline i-a răspuns afirmativ. Păi, atunci mergeți! Știți deja cum, a îndemnat-o el. Caroline i-a întors capul iepei cu grijă și a făcut-o să meargă spre gard.

— E minunat, Caroline! Mă bucur așa de tare să te văd în sfârșit pe cal! i-a spus Corin.

— N-o să fiu niciodată în stare să-i pun șaua singură – e atât de greu! i-a zâmbit Caroline emoționată.

— Nu contează! Poți să-l rogi pe oricare dintre băieți și-o să te-ajute. Se găsește mereu câte cineva prin preajmă și-ar sări și-n foc dacă le-ar cere-o o fată așa frumoasă ca tine! i-a zâmbit Corin larg.

— Pot să mă dau jos acum, Hutch? a întrebat.

— Cred c-a fost suficient pentru o zi, i-a răspuns Hutch, clătinând din cap și ridicându-și blugii din talie. Încă câteva zile ca asta și o să vă spunem Annie Oakley! i-a spus, zâmbind.

Simțindu-se mai puțin necoaptă, Caroline l-a ascultat pe Hutch, care îi descria cea mai ușoară cale de a descăleca, dar piciorul i-a rămas agățat în scara de la șa, iar fusta i s-a înfășurat în jurul genunchiului, iar când s-a aplecat în față la coborâre, a căzut pe burtă în nisipul din țarc, iar aerul i-a ieșit din plămâni cu un șuierat. În spatele ei, Clara a sforăit surprinsă.

— Ce dracu'! Ești bine, Caroline? a înjurat Corin în timp ce a descălecat.

— Păi n-a mers exact cum mi-aș fi dorit, a remarcat Hutch cu calm, luând-o de braț și ajutând-o să se ridice în fund. Stați acolo și trageți-vă răsuflarea! i-a sugerat el, dar Caroline n-avea de gând să rămână în țărână și atât de aproape de copitele Clarei. S-a ridicat în picioare tremurând, tușind, iar ochii îi curgeau de la nisipul care intrase în ei. Gâtul îi era înțepenit și o manșetă îi era îndoită pentru că-și lăsase greutatea corpului pe acea mână. Era acoperită de praf din cap până în picioare. L-a privit pe Corin, furioasă pe ea și rușinată din cauza lui.

— Aoleu, păreți la fel de neînfricată ca Inferno când sunteți așa de furioasă! a spus Hutch admirativ.

— Și la fel de roșie ca el! a rânjit Corin.

— Nu mai *râdeți* de mine! le-a spus Caroline răspicat, furioasă la culme. S-a întors pe călcâie și a pornit-o spre casă, tremurând încă din cauza sperieturii căzăturii și a încordării din șa. Era mult mai dezamăgită decât era în stare să suporte – dăduse greș și se făcuse din nou de râsul lumii.

— Of, la naiba, Caroline! Vino-napoi! Nu râdeam de tine! l-a auzit pe Corin cum o striga din spate, dar și-a îndreptat umerii cât de bine a putut și a continuat să meargă.

Toamna a sosit în prerie cu un șir de furtuni puternice, iar din cerul negru cădea grindină. Într-o seară, Hutch a venit de la câmp și s-a încălzit la cuptor, în timp ce raporta pierderea a trei capete de bovine, doborâte în acea zi de un fulger care lovise pământul chiar în mijlocul cirezii și le aruncase în aer de parcă ar fi fost confetti. Caroline a pălit ascultând această poveste, iar Corin i-a aruncat omului său de încredere o privire necruțătoare,

pe care bietul bărbat, cu dinții clănțănind și cu mâinile roșii de frig, n-a observat-o. Anotimpul ăsta de trecere era scurt și-n curând avea să înceapă iarna adevărată. Corin s-a întors pentru cină, înțepenit, cu lapoviță în sprâncene, dar întotdeauna avea puterea să-i zâmbească soției sale:

— E un *afurisit* de vifor afară! Groaznic!

Pe Caroline n-o mai deranja limbajul ăsta care odată o șocase. Cu toate astea, s-a încruntat, mai mult din obișnuință, strângând mai bine șalul în jurul ei, înfiorată de valul de frig care intrase odată cu soțul său. Ea, care nu se gândise niciodată că îi va fi dor de căldura verii, a descoperit că tânjea după soare.

Au încheiat anul 1902 și au întâmpinat anul 1903 cu o petrecere la ferma familiei Fosset, unde au fost invitați toți fermierii din împrejurimi, împreună cu familiile lor. Noaptea era nemișcată și uscată, aerul părea o pătură înghețată, iar pe drum, în trăsurică, lui Caroline i-au înghețat bocnă degetele de la mâini și de la picioare, vârful nasului și vârfurile urechilor. Era o noapte fără lună și felinarul trăsurii lumina slab preria, la câțiva yarzi în fața lor. Întunericul dimprejur era ca o creatură, viu, ca un trup la pândă. Caroline s-a înfiorat și s-a ghemuit mai tare lângă Corin. Din spate se auzeau copitele călăreților de la ferma Massey, care îi urmau îndeaproape, de parcă și ei s-ar fi simțit urmăriți. Când ferma Fossey a apărut în zare, cu toate luminile aprinse spintecând întunericul, Caroline a făcut o rugăciune scurtă de mulțumire, în gând, și a răsuflat ușurată.

În curte erau focuri de tabără, carnea fumega și sfârâia pe grătare și o mulțime de oameni erau adunați în oaza aceea de viață și de lumină de pe câmpiile întunecate și inerte. Corin dădea noroc și era bătut pe umăr: în curând, au fost absorbiți de mulțimea prietenoasă a vecinilor lor. Un acordeon, o vioară și o tobă au început să cânte în hambar, iar căldura emanată de corpurile care dansau încălzea atmosfera și umplea hambarul de mirosul animalic de transpirație și respirație. Copiii lui Angie au făcut o pancartă din câteva așternuturi vechi și au atârnat-o deasupra porții, iar pe ea scria: „Un An Nou fericit!“ Pancarta flutura în bătaia molcomă a vântului. Angie avea două fete, una de doisprezece ani și alta de opt ani, și un băiat de patru ani, care

era roșcat ca mama lui și avea cei mai albaștri ochi din lume. Chiar dacă dansa, râdea sau vorbea, Angie nu-și desprindea privirea de băiețașul ei, iar când a văzut-o pe Caroline admirându-l, l-a chemat lângă ea.

— Kyle, ea este buna noastră vecină, Caroline Massey. Și acum, ce-i spui? i-a șoptit ea băiatului, pe care-l luase în brațe și-l sălta pe șold.

— Cântat tă vă cunoc, doamnă Massey, a bâiguit Kyle timid, printre degetele pe care și le rodea.

— Și eu sunt încântată să te cunosc, Kyle Fosset. Caroline i-a zâmbit și i-a scos mâna din gură, ca să i-o strângă ușor. Angie l-a lăsat jos, iar el a țâșnit nesigur pe picioarele lui slăbănoage.

— Ah, Angie! Este pur și simplu cel mai *frumos* copil pe care l-am văzut vreodată! a exclamat ea, iar Angie a radiat de fericire la auzul acestor cuvinte.

— Da, e îngerașul meu și o știe foarte bine!

— Dar și fetele sunt superbe... Trebuie să fii foarte mândră de... a început Caroline, dar nu și-a putut stăpâni tremuratul din voce, așa că a trebuit să se oprească.

— Hei, nu te mai gândi la asta acum! Asta-i sărbătoarea Anului Nou și a tuturor lucrurilor minunate pe care le va aduce! M-auzi? a spus Angie înțelegătoare. O să ți se întâmple și ție, dar trebuie să ai răbdare. Mă crezi?

Caroline a aprobat-o dând din cap și și-a dorit să fi fost la fel de sigură ca Angie.

— Doamnă Massey? Acceptați să dansați cu un călăreț mai necioplit, așa, ca mine? a întrebat-o Hutch, ivindu-se în dreptul lor.

— Bineînțeles! i-a zâmbit Caroline, ștergându-și cu repeziciune ochii.

Formația cânta melodie după melodie, fără pauză, iar Hutch o conducea pe ringul de dans pe o melodie mai lentă, care semăna cu un vals. Încăperea era plină de fețe zâmbitoare, chiar dacă unele dintre ele nu erau chiar curate. Caroline și-a amintit de balul de la familia Montgomery, de la care nu trecuse nici măcar un an, și deja i se părea că toate se întâmplaseră într-o altă viață. Bătuse cale lungă, și-a spus ea. Nu era de mirare că încă nu se simțea acasă aici.

— E totul în regulă, doamnă Massey? a întrebat-o Hutch pe un ton serios.

— Da, bineînțeles! De ce n-ar fi? a spus ea exagerat de veselă, cu vocea subțiată.

— Pur și simplu, a spus Hutch, ridicând din umeri.

Purta cea mai bună cămașă pe care o avea, iar ea a observat că nasturele de sus mai atârna de o singură ață. Și-a notat în minte să adauge această îndatorire pe lista celorlalte care o așteptau la fermă.

— Sunteți pregătită pentru o nouă lecție de călărie? V-ați descurcat foarte bine prima oară când am încercat, dar nu v-am mai văzut să veniți să mai încercăm o dată.

— Păi... nu cred că sunt înzestrată de la natură pentru călărie. Și, pe lângă asta, acum, că s-a făcut atât de frig, sunt convinsă c-aș îngheța dac-aș încerca! i-a răspuns.

— Există oameni care sunt într-adevăr născuți pentru asta, iar alții care nu sunt. Dar am văzut că aceștia din urmă, odată ce se străduiesc, reușesc să-i dea de capăt într-un final, exersând mult. Dar trebuie să vă doriți să vă întoarceți pe cal, doamnă Massey! Trebuie să vă întoarceți pe cal! a spus Hutch cu ardoare, iar Caroline nu mai era chiar așa de sigură că se referea la călărie.

— Eu... a început ea, dar nu-i venea în minte ce să spună. S-a uitat în jos către picioare și a observat cât de prăfuiți erau pantofii ei, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— O să vă descurcați foarte bine! i-a spus Hutch atât de încet, încât aproape că nu l-a auzit.

— Hutchinson, mă bag peste tine! Asta-i nevasta mea și e de departe cea mai frumoasă femeie de-aici! s-a anunțat Corin, luându-i mâinile lui Caroline și întorcând-o la el în brațe. Ochii îi străluceau de fericire, iar obrajii erau roșii de la whisky și de la dans. Părea cherchelit, atât de cherchelit, încât Caroline a început să râdă și și-a aruncat brațele în jurul gâtului său.

— Un An Nou fericit, dragul meu, i-a șoptit ea la ureche, atingându-i ușor gâtul cu buzele, iar el a strâns-o și mai tare.

În februarie a nins încontinuu, zăpada se așezase în straturi groase, iar lumea era prea strălucitoare pentru a putea fi

privită. Caroline se uita uimită pe fereastră la peisajul inexpresiv și stătea cât de mult putea aproape de cuptor, cu mâinile chircite în mănușile fără degete pe care i le dăruise fata Ponca și care îi țineau acoperită mare parte din piele, dar îi și permiteau să-și facă treaba. Degetele ei reci bâjbâiau după ac și deseori îl scăpau.

— Acum vă bucurați că le-aveți, i-a spus Magpie, făcând semn cu capul către mănuși. Când vi le-a dat Nor-Alb, am văzut pe fața dumneavoastră că vă gândeați că n-o să le purtați niciodată! a continuat, zâmbind.

— Ar fi trebui să i le plătesc dublu, a aprobat-o Caroline, dar Magpie s-a încruntat ușor.

— Vreți să-mi spuneți o poveste în timp ce eu lucrez? a rugat-o Magpie.

— Ce fel de poveste?

— Nu contează. O poveste de-a oamenilor de felul dumneavoastră. Magpie a ridicat din umeri, așa că, nesigură de cine erau oamenii de felul ei, Caroline i-a spus povestea lui Adam și a Evei din Grădina Raiului, cu șarpele înșelător, mărul delicios și ulterior izgonirea lor din Rai. Și-a lăsat lucrul de mână de-o parte când a ajuns la final, a descris rușinea pe care au simțit-o dintr-odată cei doi pentru că erau goi și nevoia de a căuta ceva cu care să se acopere. Magpie a chicotit, lucru care i-a făcut obrajii să pară și mai rotunzi și ochii și mai înguști.

— Este o poveste bună, doamnă Massey. Un misionar i-a spus odată povestea asta tatălui meu și știți ce i-a răspuns tatăl meu?

— Ce i-a răspuns?

— Că e tipic pentru femeile albe! O femeie de-a noastră ar fi pus mâna pe băț, ar fi omorât șarpele și ar fi trăit bine mersi mai departe în Rai! Apoi a râs.

Caroline, atinsă o clipă de critica implicită, a început să zâmbească fără să-și dea seama și apoi a început să râdă și ea datorită hohotelor molipsitoare ale fetei.

— Probabil că așa e, a încuviințat ea și au râs în continuare până când a intrat Corin, scuturându-și zăpada de pe umeri. S-a uitat la Caroline, care stătea lângă sobă cu lucrul de mână

în poală, și apoi la Magpie, în genunchi lângă lighean, și s-a încruntat.

— Corin! Ce s-a-ntâmplat? l-a întrebat Caroline, dar el a dat din cap în semn că nu s-a întâmplat nimic și s-a apropiat de sobă să se încălzească.

Mai târziu, în timp ce mâncau de seară, Corin i-a spus ce avea pe suflet.

— Când m-am întors azi acasă, nu... nu mi-a plăcut ce-am văzut, Caroline, i-a spus.

— La ce te referi? a întrebat ea, cu inima bătându-i mai tare.

— Tu stăteai acolo și te încălzeai, în timp ce Magpie muncea din greu...

— Nu-i adevărat! Eu cârpeam niște haine! Întreab-o pe Magpie, mă oprisem doar ca să-i spun povestea despre Adam și Eva... Vocea i s-a stins treptat și amarnic.

— Știu că ești obișnuită să ai servitori, Caroline, dar Magpie nu e servitoare. Am rugat-o să te ajute la treburile casei, sigur, dar n-are timp să facă *totul* aici. Are de îngrijit și propria casă și-n curând n-o să mai poată să facă atât de multe. Trebuie s-o ajuți mai mult, draga mea, a încheiat el cu blândețe. A rupt un dumicat de pâine și l-a strâns distrat între degete.

— Dar ea mă ajută! Vreau să spun că și eu o ajut – împărțim treaba! La ce te referi când spui că-n curând n-o să mai poată să facă atât de multe? De ce?

— Draga mea... Corin a privit-o printre sprâncenele lui aspre și aurii. Magpie este însărcinată, Caroline. Ea și Joe vor avea un copil. Primul lor copil.

S-a uitat din nou într-o parte, posomorât, iar Caroline a găsit această expresie acuzatoare. I-au dat lacrimile și a fost cuprinsă de o emoție asemănătoare puțin mâniei, puțin mâhnirii și puțin vinovăției. Un amestec insuportabil al celor trei stări îi ardea pântecele și îi producea un țiuit în urechi. S-a ridicat de la masă, a fugit în dormitor și a închis ușa în urma ei.

Cu un cal tânăr înhămat la o trăsurică ușoară, călătoria până la Woodward putea să dureze o zi, dacă porneai la drum în zori

și făceai o pauză la prânz pentru odihnă și adăpatul calului. Majoritatea muncitorilor și călăreților de la fermă îi însoțeau călare, inclusiv Joe și Magpie. Caroline o privea pe fata indiancă cum călărea un ponei cenușiu cu păr sârmos și se întreba cum de nu-i observase pântecele bombat care o dădea de gol și felul mai atent în care se mișca.

— E bine ca Magpie să călărească în situația ei? i-a șoptit Caroline lui Corin, deși ceilalți nu prea aveau cum s-o audă din cauza tropăitului copitelor, a vântului și a scârțâitului roților trăsurii.

— Și eu i-am spus același lucru lui Joe, i-a răspuns Corin zâmbind, iar el a râs de mine. Corin a ridicat din umeri. Probabil că femeile Ponca sunt un pic mai rezistente decât femeile albe.

Începuseră să cadă câteva picături de ploaie. Caroline n-a răspuns la observația lui Corin, dar i-a simțit înțepătura. A înțeles aluzia, chiar dacă el a făcut-o sau nu intenționat. Ea era o femeie slabă și nu se descurca în Vest, nici ca femeie, nici ca soție.

Au ajuns în Woodward la căderea întunericului și au luat o cameră la hotelul Central. Joe, Magpie și ceilalți băieți de la fermă s-au împrăștiat prin oraș, pe la cârciumile Equity, Midway, Shamrock și Cabinet, la bordelul condus de Dollie Kezer de la hanul Dew Drop și pe la casele unor prieteni. Pe Caroline o durea spatele din cauza drumului lung și era obosită, dar a insistat să se întindă lângă Corin și a închis ochii când l-a simțit cum își împrăștie sămânța în interiorul ei, rugându-se ca farmecul prin care copiii prind viață să i se întâmple și ei de data asta – *de data asta.*

Starea sufletească a lui Caroline se îmbunătățise cu ocazia vizitei în oraș pentru petrecerea de întâmpinare a primăverii, prilej cu care se dansa. Drumurile în afara fermei erau rare și prețioase, având în vedere că, de la petrecerea de Anul Nou a familiei Fosset, nu mai ieșiseră nicăieri. La sosirea de la New York, Woodward i se păruse un sătuc amărât, pe când acum i se părea de-a dreptul un centru de interes, plin de viață și de activitate. Dar tocmai acest lucru avea ceva care o întrista. Zorii zilei următoare anunțau o zi senină, iar străzile gemeau de oameni

– cowboy și coloniști. Formaseră două rânduri dese pe distanța celor câteva clădiri de pe Main Street, rânduri care se unduiau în dreptul vreunui magazin. Aerul era plin de mirosurile și sunetele a mii de trupuri și de voci surescitate, de duhoarea cailor și a bălegarului, de mirosul lemnului ars și al fațadelor proaspăt vopsite ale clădirilor. Vitrinele magazinelor erau pline de stofe colorate, iar ușile lor erau larg deschise în fața oportunității fără precedent de a avea atât de mulți cumpărători ca în acea zi.

Mulțimea se distra cu un concurs de călărie și de lasouri, parodia unei vânători de bizoni și o întrecere de tragere cu arma. Existau tot felul de trucuri pentru folosirea lasoului și de îmblânzire a taurilor, care lui Caroline i se păreau extrem de violente; și-a întors capul în momentul în care i-a fost sucit gâtul unui taur cu limba scoasă. Joe i-a întrecut de departe pe toți concurenții la aruncarea cuțitului la țintă și a câștigat o cutie cu trabucuri de calitate și un cuțit Bowie nou-nouț. Aplauzele pentru victoria lui au fost aproape minime prin comparație cu ceilalți câștigători albi, dar, cu toate astea, Joe a zâmbit în felul lui ciudat și și-a admirat noul cuțit. Au mâncat friptură, piersici proaspete, înghețată și prăjituri cu miere, iar doamnele au băut ceai cu gheață, în timp ce bărbații au servit bere. Lui Caroline, care nu mai văzuse gheață de când plecase din New York, băutura răcoritoare i s-a părut aproape paradisiacă. S-au întâlnit cu vecinii lor fermieri, iar Corin a discutat prețurile actuale ale grâului și ale bovinelor cu ceilalți bărbați. Apoi au dat peste Angie și Jacob Fosset. Angie era îmbrăcată într-o rochie de un liliachiu bolnăvicios și avea prea mult fard pe față. Când Corin a complimentat-o, ea a râs și și-a exprimat surprinderea:

— Lasă, lasă, că știu c-arăt ca o dansatoare de revistă, dar noi, fetele, n-apucăm să ne îmbrăcăm elegant prea des! Dumnezeu știe c-aveam nevoie de un pic de ajutor, ca să fiu în ton cu sărbătoarea – nu putem fi toate frumoase de parc-am fi fardate tot timpul, așa, ca soția ta, Corin Massey!

— Păi, după mine, arăți excelent, Angie Fossert, i-a spus Corin, ridicându-și ușor pălăria.

Cât timp bărbații au stat de vorbă, Angie a tras-o pe Caroline de-o parte.

— Ai vreo veste, draga mea? a întrebat-o cu voce joasă, iar Caroline n-a putut decât să-și muște buza și să dea din cap în semn că nu.

— Uite, m-am gândit la niște lucruri pe care-ar trebui să le încerci... i-a spus Angie.

Seara, formația a interpretat vals, polca și câteva cadriluri – bucăți mari de pânză de cort fuseseră întinse peste nisipul de pe Main Street pentru a înlesni dansul, de vreme ce nicio sală din oraș nu era îndeajuns de încăpătoare pentru atâtea perechi de dansatori. Caroline dansa cu grația cu care fusese educată, chiar dacă pașii lui Corin erau tulburați din cauza berii, iar cutele din pânza de pe jos încurcau picioarele nesigure. Înconjurată de clădiri și de oameni, în timp ce dansau un vals mexican printre coatele cetățenilor din Woodward care îi înghionteau, Caroline s-a simțit mai bine decât se simțise în ultimele luni. Pentru puțin timp, zâmbetul ei n-a mai fost unul curajos sau prefăcut, ci unul sincer.

Dar, mai târziu, în timp ce stătea și discuta cu un grup de soții din Woodward, Caroline l-a zărit pe Corin peste drum, aplecându-se în fața lui Magpie și punându-și mâinile pe burta ei. Părea că dezmiardă copilul din pântecele ei cu blândețe, aproape reverențios, iar Magpie arăta în același timp stânjenită, dar și mulțumită. Lui Caroline i s-a tăiat răsuflarea și sângele i s-a urcat în obraji. Corin era amețit, știa asta, dar comportamentul lui era prea de tot. Totuși, în curând obrajii îi vor roși dintr-o cu totul altă cauză. Corin își întorsese capul și se uita în gol. Și-a dat seama că aștepta: aștepta să se miște copilul fetei Ponca. Iar în timp ce era martora unui gest atât de intim, i s-a părut dintr-odată că observă ceva posesiv în atingerea soțului său – ceva ce îl preocupa prea tare.

4

Simțim frigul în timp ce coborâm spre pădure, în cea mai lungă noapte a anului. Suntem toți trei. Eddie a sâcâit-o pe Beth să vină și, în cele din urmă, părea să-i fi stârnit curiozitatea. Bate un vânt aspru și mușcător, care ne pătrunde prin haine, așa că mergem grăbiți, cu picioarele înghețate. Fasciculele de lumină ale lanternelor noastre dansează în întunericul transparent. Luna strălucește, iar din cauza norilor în mișcare ai impresia că plutește de-a lungul cerului. Un țipăt de vulpe se aude când ne apropiem de copaci.

— Ce-a fost asta? bolborosește Eddie.

— Un vârcolac, răspund eu flegmatic.

— Ha, ha! Și oricum nu-i lună plină.

— Bine, atunci a fost o vulpe. Nu mai ai niciun haz, Edderino.

Sunt binedispusă. Mă simt descătușată, de parcă mi-ar fi fost tăiate sforile și pot umbla liberă. Nopțile luminoase și vii îmi dau starea asta. Un vânt care bate în întuneric spune ceva. Felul în care te-atinge în fugă, nonșalanța lui. Pare să zică: „Aș putea să te iau cu mine și să te duc departe, dac-aș vrea.“ Seara asta e promițătoare.

Auzim deja muzică, voci și râsete, iar acum se vede strălucirea focului de tabără printre copaci. Beth rămâne în urmă. Își încrucișează strâns brațele la piept. Focul luminează fiecare cută neliniștită a feței sale. Dacă n-ar fi fost Eddie cu noi, cred c-ar fi rămas aici, la adăpostul pădurii, alunecând de la o umbră la alta și urmărind totul de la depărtare. Scot o sticluță de whisky din buzunarul hainei și mă chinui s-o deschid cu mâinile înmănușate. Stăm toți trei în cerc acum, și respirația noastră urcă spre cer.

— Ia o dușcă! Hai, o să te-ncălzească! îi spun, și măcar de data asta nu protestează. Ia o înghițitură zdravănă.

— Pot să iau și eu? întreabă Eddie.

— Nici să nu te gândești! răspunde Beth, ștergându-și bărbia și tușind. A părut atât de reală, de prezentă, de adevărată, încât zâmbesc larg și-i iau mâinile într-ale mele.

— Vino, o să ți-l prezint pe Patrick! Este foarte simpatic.

Iau și eu o înghițitură, îmi simt gâtul arzând, apoi pornim.

Avem un moment de neliniște când intrăm în lumina focului. La fel ca înainte, nu suntem siguri dacă vom fi bine-veniți, dar Patrick ne găsește și ne prezintă o groază de oameni, cărora mă străduiesc să le rețin numele. Sarah și Kip – cu părul lung strălucind în lumina focului și căciuli vărgate, tricotate; Denise – o femeie micuță, cu multe riduri și părul negru ca smoala; Smurf – un individ uriaș, cu palmele ca niște lopeți și zâmbet blând; Penny și Louise – Penny fiind mai dură, rasă în cap și având o privire aprigă. Hainele și părul tuturor strălucesc. Par fluturi în peisajul iernatic. În partea din spate a unei furgonete e instalat un sistem de amplificare și de-a lungul întregii alei sunt parcate mașini. Sunt și copii, care aleargă prin mulțime. Eddie dispare și îl văd ceva mai târziu cu Harry, aruncând cu frunze uscate pe crengile și buștenii care ard.

— Cine-i ăla care-i cu Eddie? mă întreabă Beth, cu o voce ușor alarmată.

— E Harry. Îl cunosc, nu te-ngrijora. Pare ceva mai încet la minte. Dinny mi-a spus că s-a-nțeles dintotdeauna bine cu copiii. Mie-mi pare complet inofensiv, îi spun la ureche.

De la foc, avem picături de transpirație deasupra buzelor și pe frunte.

— A! exclamă Beth, nu pe de-a-ntregul convinsă.

O văd apoi pe Honey traversând poiana, precedată de burta ei uriașă. Pare vioaie în seara asta, zâmbește și e încântătoare. Mă-ncearcă o ușoară deznădejde.

— Cea de-acolo este Honey. Cea blondă, îi spun lui Beth, parcă pentru a-mi face în ciudă. În timp ce privesc expresiile schimbându-se pe fața lui Honey, sunt din ce în ce mai sigură – am predat unor fete mai în vârstă decât ea: e prea tânără ca să aibă un copil. Simt un fel de furie, dar nu știu față de cine sau de ce.

Apoi Dinny apare lângă Beth, afișând zâmbetul lui prudent. Nu și-a mai prins părul negru și ciufulit care-i încadrează chipul, până la bărbie. Stă pe jumătate întors spre foc, astfel că lumina îl taie în două, evidențiindu-i puternic trăsăturile feței. Câteva momente îmi țin răsuflarea.

— Beth, Erica, mă bucur c-ați venit și voi, spune și observ în zâmbetul lui aburii ușori ai alcoolului – pentru prima oară de când l-am revăzut, ne întâmpină cu o căldură sinceră.

— Noi vă mulțumim că ne-ați primit, răspunde Beth, privind în jurul ei la petrecere și clătinând din cap de parcă-am fi la vreo sindrofie.

— În orice caz, ați avut noroc cu vremea astă-seară. A fost urâtă, spun eu.

Dinny mă privește amuzat.

— Nu cred în vremea urâtă – e pur și simplu vreme.

— Nicio vreme nu-i rea, doar hainele sunt nepotrivite? întreb.

— Exact! Ați încercat punciul meu? Te cam pocnește... În orice caz, să nu umblați cu flacără deschisă pe lângă el! zâmbește Dinny.

— Încerc să evit punciul, spun. Am avut un incident cu niște punci, odată, cel puțin așa mi s-a povestit. Deși s-ar putea să nu fie nimic adevărat, pentru că personal nu-mi aduc aminte de-așa ceva.

— Poate Beth, atunci? Pot să te ispitesc pe tine?

Beth încuviințează din cap și se lasă condusă. Pare încă puțin buimacă, aproape uluită că se află aici. Mâna lui Dinny este pe cotul ei, ghidând-o. Rămân singură o clipă, în timp ce el se îndepărtează cu ea, și simt o emoție învăluindu-mă. Emoția familiară de a fi lăsată în urmă de către Beth și Dinny. Tresar, apoi găsesc cunoscuți și intru în vorbă.

Simt deja cum whisky-ul mi se urcă la cap și știu că trebuie să fiu atentă. Eddie trece în viteză pe lângă mine, mă apucă de mânecă și mă trage.

— Nu m-ai văzut! Nu le zice că m-ai văzut! rostește pe nerăsuflate, zâmbind larg.

— Cui? întreb, dar deja a dispărut, iar câteva secunde mai târziu o ceată mică de copii, împreună cu Harry, gonesc pe urmele lui.

Mai iau o înghițitură bună de whisky și dau sticla unei fete cu figură de spiriduș și cercei în nas, care râde și-mi mulțumește în trecere. Stelele se rotesc deasupra mea și pământul pare să se cutremure. Nu țin minte când m-am îmbătat ultima oară. Sunt multe luni de-atunci. Uitasem ce bine e. Și o văd pe Beth stând lângă Dinny, într-un grup de oameni, și chiar dacă nu vorbește pare aproape destinsă. Face parte din grup, nu e închisă în ea și mă bucur s-o văd astfel. Dansez cu Smurf, care mă-nvârte până mă simt un pic rău.

— Să nu te-ndrăgostești de ea, Smurf! Fetele Calcott nu stau locului! îi strigă Dinny când trecem pe lângă el.

Sunt prea amețită ca să-l întreb ce a vrut să zică. Mă apropii cât pot de foc și folosesc un vătrai ca să curăț un cartof copt în coajă și-apoi mă frig gustând din el. Are aroma pământului. O salut pe Honey și chiar dacă răspunsul ei sună afectat, nu-mi pasă. Și mă uit la Dinny. De la un timp a devenit un reflex. Oriunde-aș fi, par să știu unde se află. De parcă focul l-ar lumina pe el un pic mai puternic decât pe restul lumii. Noaptea împresoară tabăra, întunecată și vie: văd apoi lumini albastre intermitente apropiindu-se pe alee.

Polițiștii sunt nevoiți să parcheze și să vină pe jos în tabără. Două mașini care scuipă afară patru polițiști. Pășind cu un aer zelos, încep să caute droguri, cerându-le oamenilor să-și întoarcă buzunarele pe dos. Muzica se oprește, vocile amuțesc. Un moment suspendat, în care focul trosnește și vâjâie.

— E vreun Dinsdale pe-aici? întreabă un polițist tânăr, cu un licăr bătăios în privire. Este scund, țeapăn și foarte îngrijit.

— Mai mulți! îi strigă Patrick.

— Îmi puteți arăta și niște acte de identitate, domnule? i-o taie polițistul, bățos.

Dinny îi face semn lui Patrick, dispare în mașină și îi arată polițistului permisul de conducere.

— Bun, dar chiar și așa sunt nevoit să vă cer să vă împrăștiați, pentru că este o întrunire neautorizată într-un loc public. Am

motive să cred că lucrurile ar putea degenera într-o petrecere cu droguri. Am primit mai multe plângeri...

— Nu este o întrunire neautorizată într-un loc public! Avem dreptul să campăm aici, după cum bine știți. Și avem același drept ca oricine altcineva să invităm câțiva prieteni la o petrecere, spune Dinny rece.

— Am primit plângeri cu privire la zgomot, domnule Dinsdale...

— Plângeri din partea cui? Este abia ora zece!

— De la oamenii din sat și de la conac...

— De la conac? Chiar așa? întreabă Dinny, aruncându-mi o privire peste umăr. Mă duc lângă el.

— Te-ai plâns tu, Erica?

— Eu? Nu. Și cu siguranță nici Beth sau Eddie.

— Dumneavoastră cine sunteți, doamnă? mă întreabă polițistul, suspicios.

— Erica Calcott, proprietara domeniului Storton. Iar aceasta este sora mea Beth și, din moment ce suntem singurele persoane care *locuiesc* la conacul Storton, cred că putem spune liniștiți că toți rezidenții conacului susțin din toată inima această reuniune. Dar *dumneavoastră* cine sunteți?

Whisky-ul îmi dă curaj, dar sunt și furioasă.

— Sergentul Hoxteth, domnișoară... lady... Calcott, iar eu...

L-am intimidat. Cu coada ochiului, văd privirea lui Dinny luminându-se.

— *Domnișoara* Calcott. Sunteți cumva rudă cu Peter Hoxteth, bătrânul jandarm? îl întrerup eu.

— Este unchiul meu, dar nu cred că are vreo importanță pentru...

— Da, bine. Mi-l amintesc pe unchiul dumneavoastră. Era mai manierat.

— Totuși au existat plângeri și sunt autorizat să întrerup această reuniune, deși n-aș vrea să provoc nemulțumire...

— Familia Hartford de la ferma Ridge organizează în fiecare an un bal de vară, la care invită de două ori mai multă lume și au o orchestră care cântă live și amplificare în toată regula. Dacă voi suna să mă plâng în legătură cu *acea petrecere*, veți

năvăli și acolo pentru a o întrerupe? Vă veți apuca să căutați droguri?

— Nu cred că...

— Și, în orice caz, acesta nu este un loc public. Este pământul meu. Ceea ce, presupun, face ca aceasta să fie petrecerea *mea*. Petrecerea mea *privată*, la care mă tem că voi, băieți, nu sunteți invitați.

— Domnișoară Calcott, sunt sigur că înțelegeți...

— Vom da muzica mai încet acum, iar la miezul nopții vom pleca, lucru pe care oricum aveam de gând să-l facem: copiii trebuie să meargă la culcare, intervine Dinny. Dar dacă vreți să ne trimiteți la plimbare sau să faceți niște arestări, ar trebui să veniți cu un motiv mai serios decât cu plângeri inventate ca venind de la conac, domnule *polițist*.

Hoxteth se zbârlește, umerii îi sunt încordați.

— Este *datoria* noastră de ofițeri de poliție să investigăm situațiile în legătură cu care am primit plângeri...

— Păi ați investigat, așa că valea! se amestecă Honey, împingându-și agresiv pântecul spre polițist. Dinny o oprește cu brațul.

Privirea lui Hoxteth zăbovește asupra tinereții lui Honey, a frumuseții ei, a abdomenului său bombat. Roșește și mușchii maxilarului îi zvâcnesc. Face semn din cap către colegii săi și încep să se retragă.

— Opriți muzica! Și toată lumea să plece până la miezul nopții! Ne vom întoarce să verificăm, spune, ridicând un deget. Honey ridică și ea degetul, dar Hoxteth s-a întors cu spatele.

— Licheaua! bombăne Patrick. Plin de zel, individul! adaugă.

După ce mașinile demarează, Dinny se întoarce spre mine zâmbind, cu o sprânceană ridicată.

— Petrecerea *ta*, așadar? întreabă amuzat.

— Ei, hai! A mers figura, răspund.

— Într-adevăr, a mers. Nu mi s-a părut niciodată c-ai fi genul antisistem, spune pe un ton echivoc.

— Asta arată cât știi. Chiar am fost arestată odată – primesc ceva credit pentru asta?

— Depinde pentru ce ai fost arestată.

— Păi... am aruncat cu un ou în deputatul nostru, admit eu în silă. Nu ceva foarte anarhist.

— Nu cine știe ce, spune, aruncându-mi un zâmbet larg. Dar e un început.

— Chiar c-ai fost rea, îmi spune Eddie, ivindu-se lângă mine, cu răsuflarea întretăiată. Îl îmbrățișez strâns înainte să apuce să scape.

Beth gătește ceva pentru prânz, umplând parterul cu abur cu miros de usturoi. Ferestrele sunt încețoșate, iar afară ploaia învăluie tot, făcând casa să pară o insulă. Eddie a plecat cu Harry la pădure, iar acordurile Simfoniei a V-a de Sibelius se strecoară în sus pe scări, împreună cu aburul. Preferata lui Beth. Iau ca pe un semn bun faptul că a căutat-o în colecția de muzică a lui Meredith și că prepară mâncare pe care-ar putea-o chiar consuma. Oare ce-or fi făcând Dinny și Honey pe ploaia asta, într-o zi atât de deprimantă? N-au camere pe care să le cutreiere, n-au șiruri de cărți sau de muzică, n-au televizor. În locul lor, eu aș fi în cârciuma din sat. O clipă mă gândesc să-i caut acolo, dar stomacul meu protestează și-mi amintesc de mahmureala de care trebuie să am grijă. În schimb, mă îndrept spre scările care duc în pod.

Chiar mi-l amintesc pe unchiul sergentului Hoxteth. Îl vedeam uneori prin sat, când mergeam la magazin după dulciuri sau înghețată. Avea un zâmbet amabil. Și a venit și acasă, nu doar o dată, fie pentru că Meredith îl chemase, fie pentru că-l chemaseră Dinsdale-ii. Ei au dreptul să campeze aici, exact așa cum spusese Dinny. Există un act sau o împuternicire legală sau cum altcumva i-o fi spunând, de pe vremea străbunicului meu, dinainte să se fi căsătorit cu Caroline. El și soldatul Dinsdale făcuseră armata împreună, cred că-n Africa. Întreaga poveste s-a pierdut cu anii, dar, când s-au întors, Dinsdale a vrut un loc unde să poată poposi, iar Sir Henry Calcott i l-a oferit, lui și tuturor membrilor familiei sale, pe vecie. Ei au o copie a actului,

iar avocatul familiei noastre deține și el o copie. Treaba asta o scotea din sărite pe Meredith.

Îl vedeam pe sergentul Hoxteth stând în picioare în antreu, așteptând neliniștit să apară Meredith cu căutătura ei de gorgonă. Odată, îl pusese pe unul dintre fermieri să parcheze o presă de balotat uriașă în capătul drumului de acces, pentru a ține nomazii departe. Altă dată, când aflase că nu toți cei din tabără erau Dinsdale, ceruse ca *paraziții* să fie evacuați. Sau, când văzuse pe cineva scoțând apă dintr-un jgheab de pe moșie, vrusese să-l dea în judecată. Sau, când dispăreau provizii din cămară și tot felul de mărunțișuri din casă, Meredith insista că Dinsdale-ii sunt vinovați, asta până când ieșise la iveală că menajera avea o mamă bătrână de întreținut. Sau când câinele unui locuitor al taberei scăpase în grădină, iar ea *îl băgase în sperieți* cu o pușcă cu țeavă de doisprezece. Oamenii din sat crezuseră că sunt asediați. „O să le dea boli animalelor mele", explicase Meredith laconic.

Urcam uneori în pod, ca să cotrobăim prin vechituri, cu speranța că vom descoperi ceva interesant, dar ne plictiseam destul de repede de cutii, de lămpile stricate și de carpetele rupte. Rezervorul de apă caldă bolborosește și șuieră. Într-o zi ploioasă ca asta, aici sus e întunecat, iar colțurile mai îndepărtate rămân în umbră. Lucarnele sunt mici și puține, amplasate la distanță mare una de alta, iar pe geamuri sunt urme de apă și de alge. Este atât de liniște, încât se pot auzi sunetele mărunte ale casei, clipocitul muzical al ploii ce se infiltrează prin jgheaburile înfundate. Fără să-mi dau seama, merg pe vârfuri.

Pielea vechiului cufăr roșu este atât de uscată și de fragilă, încât pare nisipoasă când o ating și-mi rămâne pe degete sub formă de pulbere. Îmi mijesc ochii pentru a putea vedea ce-i în el, aducându-l lângă cea mai apropiată lucarnă. Își lasă fantoma în praful podelei și mă întreb când o fi fost mutat ultima oară. Înăuntru sunt teancuri de hârtii; cutii; o valijoară stricată, făcută cine știe pentru ce; câteva obiecte misterioase împachetate în foi îngălbenite de ziar; o mapă de piele pentru scrisori. Nu pare cine știe ce, dacă astea sunt toate lucrurile lui Caroline. Nu cine știe ce pentru o sută de ani de viață. Dar, dacă stau să mă gândesc,

casele vechi cum e asta vin făcute de-a gata. Vieţile dinăuntrul lor vin şi se duc, dar conţinutul rămâne în mare parte acelaşi.

Caut cu nesaţ printre hârtii. Invitaţii la diverse ceremonii; o circulară a guvernului cu instrucţiuni despre ce să faci în cazul unui atac aerian; telegrama lui Caroline de la regină, cu ocazia împlinirii a o sută de ani; câteva reţete medicale cu un scris de doctor din care nu se înţelege nimic. Despachetez câteva lucruri. Găsesc o pudrieră cu pudră aurie şi ruj de buze asortat; un superb evantai de baga, atât de fragil, că mi-e teamă să-l ating; un set de obiecte de toaletă din argint incrustat cu sidef, cu perii moi ca mătasea, cu oglinda crăpată; un straniu inel de os, fin ca satinul, de care e agăţat un clopoţel de argint al cărui clinchet mă înfioară. Mă întreb ce deosebeşte obiectele acestea, ce le-a făcut pe de-a-ntregul ale lui Caroline, ce a împiedicat-o pe Meredith să le vândă, cum a făcut cu aproape toate celelalte lucruri de valoare. După o vreme, îmi dau seama. Sunt toate gravate cu iniţialele ei. *CC*, o înflorituri în metal. Întorc inelul de os pe toate părţile, căutând acelaşi semn. Scrisul, pe care-l găsesc pe marginea clopoţelului de argint patinat, e mic şi aproape şters şi mă face să cad pe gânduri: „Pentru un fiu minunat."

Reîmpachetez comorile astea şi le pun înapoi în cufăr. Nu ştiu ce se va întâmpla cu ele. Practic, acum ne aparţin mie şi lui Beth, dar bineînţeles că în realitate nu e aşa. Nu mai mult decât îi aparţineau lui Meredith, motiv pentru care le-a exilat aici. Valiza, cu un capac mare prins în balamale, este goală. A avut odată o căptuşeală de mătase roz, acum zdrenţuită. Iau în schimb mapa cu scrisori, care e atât de plină, încât şnururile cu greu o mai ţin prinsă. Înăuntru sunt scrisorile ei, multe dintre ele încă în plicurile lor. Plicuri compacte, albe, mult mai mici decât cele folosite astăzi. Le frunzăresc şi îmi dau seama că majoritatea au fost scrise de aceeaşi mână – un scris mic, înclinat, cu cerneală neagră. Un pic prea înghesuit pentru a putea fi numit elegant. Deschid una dintre scrisori cu grijă şi sar direct la sfârşit. Majoritatea sunt de la Meredith şi au timbru de Surrey.

Simt cum inima îmi tresare uşor. Mă întorc la prima pagină a scrisorii pe care o am în mână şi citesc.

28 aprilie 1931

Dragă mamă,

Sper ca scrisoarea mea să te găsească bine și mai puțin chinuită de reumatism, ca ultima oară. Te vei bucura să afli că m-am instalat bine aici și că mă obișnuiesc treptat cu administrarea gospodăriei mele – chiar dacă-mi este, bineînțeles, foarte dor de tine și de Storton. Pe Charles nu-l prea interesează rânduielile casei – singura lui pretenție e ca micul dejun să fie servit la ora opt, iar cina, la nouă! E un om ușor de mulțumit și am avut libertatea să aranjez lucrurile așa cum vreau eu. Casa este atât de mică în comparație cu Storton-ul, încât sigur te-ai amuza dac-ai ști câte instrucțiuni a trebuit să dau personalului, ca să pun lucrurile în ordine! Mă tem că s-au obișnuit prea tare să aibă un gentleman singur în casă, și încă unul care nu e foarte atent la schimbarea rufăriei, la udatul florilor sau la aerisirea camerelor de oaspeți!

Mi se pare un pic ciudat să stau singură în casă toată ziua, cât Charles e la birou. După-amiezile e o liniște neobișnuită aici– deseori mă uit în stânga mea, ca să-ți spun câte ceva, iar apoi îmi dau seama că sunt singură în camera goală! Cred c-ar trebui să profit de pace și liniște, până nu vor fi alungate de tropăitul unor picioruşe... Mă simt împărțită pe de-a-ntregul între două emoții: nerăbdarea de-a anticipa nașterea primului tău nepot și groaza teribilă de același eveniment! Îmi spun zilnic că femeile dau naștere fără probleme de atâta amar de vreme și sunt sigură că nu e ceva ce altă femeie să poată face, iar eu, nu. Ție ți-a fost frică când ai rămas însărcinată prima oară? Chiar sper că vei veni să ne vizitezi, mamă – mi-ar plăcea mult să aud sfaturile tale. Casa e mai mică decât ești tu obișnuită, după cum ți-am spus, dar este, cu toate astea, foarte confortabilă. Am reamenajat cel mai mare dormitor de oaspeți, am pus lenjerie de pat și draperii noi – cele existente erau chiar uzate –, așa că este întru totul pregătit pentru sosirea ta. Grădina este o dezlănțuire de narcise, care știu că-ți plac, iar împrejurimile sunt cu adevărat încântătoare pentru o plimbare lejeră. Scrie-mi și spune-mi dacă vei veni, și când anume ți-ar plăcea. În anticiparea fericitului nostru eveniment, Charles mi-a interzis să conduc autoturismul, dar pot aranja ca omul nostru, Hepworth, să te ia de la gară la orice oră – este un drum scurt cu mașina, deloc obositor. Te rog să vii!

Cu multă afecțiune,
Meredith

În 1931, Meredith va fi avut doar douăzeci de ani. Douăzeci de ani, căsătorită și așteptând un copil pe care probabil că l-a pierdut, căci mama mea nu s-a născut decât ceva mai târziu. Recitesc scrisoarea, încercând să mi-o reimaginez pe Caroline ca pe-o mamă pe care cineva a iubit-o, ca pe cineva de care lui Meredith îi era limpede dor. Scrisoarea mă întristează și sunt nevoită s-o recitesc pentru a afla de ce. Este o scrisoare atât de *singuratică*! De dedesubt, o aud pe Beth chemându-mă la masă. Bag scrisoarea la loc în mapă și iau mapa cu mine.

Ploaia nu se oprește până marți după-amiază și eu ard de nerăbdare să ies afară. Îl invidiez pe Eddie, care se întoarce o dată cu lăsarea întunericului, cu părul lui ondulat umed și blugii plini de noroi până la genunchi. La ce vârstă începi să bagi de seamă frigul și umezeala și noroiul? Cam tot atunci când nu te mai miști de colo-colo în fugă, presupun. În odaia copiilor, nișa unde stătea dulapul pentru rufe se holbează la mine din perete. O fantomă de praf și pânze de păianjen și vopsea neestompată. Mă apuc să caut prin teancurile de rufărie pe care le-am scos din el, punând deoparte cearceafuri de copii, pleduri dantelate, fețe de pernă mici, o hăinuță de botez extravagantă, un teanc de șervete de muselină, precum și o plăpumioară mică de puf. Nu am idee dacă vreunul dintre ele îi va trebui lui Honey și bebelușului său, când o să vină pe lume. Va avea măcar un pătuț de copil? Dar este pânză bună, groasă, moale la atingere. Luxoasă. Poate-i va plăcea ideea: să învelească bebelușul în rufărie scumpă, chiar dacă rulota va fi o cameră de copil fără pretenții. Îmi cad din nou ochii pe fețele acelea de pernă, brodate cu flori galbene. Îmi propun să aflu ce-i cu florile astea, să le identific, poate asta-mi va dezvălui de ce persistă așa în subconștientul meu.

— Unde te duci cu alea? mă întreabă Beth, în timp ce mă chinui să cobor cu lucrurile pe scări.

— I le duc lui Honey. Sunt lucruri pentru bebeluși, m-am gândit că le-ar putea folosi. Beth se-ncruntă. Ce s-a-ntâmplat? întreb.

— Erica, ce-ncerci să...

— Ce?

— Păi nu cred c-ar trebui să te străduiești atât de tare să fii din nou prietenă cu ei, asta-i tot.

— De ce nu? Și, în orice caz, nu mă străduiesc chiar așa tare. Sunt, totuși, vecinii noștri. La petrecere, din ce-mi amintesc, păreai destul de încântată să discuți cu Dinny.

— Păi voi m-ați obligat să merg, tu și Eddie. Ar fi fost nepoliticos să nu vorbesc cu el. Dar... nu cred că mai avem mare lucru în comun. De fapt, nu cred că l-am cunoscut vreodată într-atât de bine pe cât ni se părea. Și nu văd la ce bun să ne prefacem că totul e cum era înainte.

— Bineînțeles că l-am cunoscut! Ce vrea să-nsemne asta? Și de ce să nu fie lucrurile ca mai înainte, Beth? întreb eu.

Își strânge buzele și se uită în altă parte.

— Dacă s-a întâmplat ceva între voi doi și eu nu știu...

— Nu s-a-ntâmplat nimic de care să nu știi!

— Nu sunt chiar așa de sigură. În plus, doar pentru că tu nu mai vrei să fii prietenă cu el, nu-nseamnă că eu n-aș putea fi, bâigui eu, târând sacul până la ușă și luându-mi haina pe mine.

— Erica, așteaptă!

Beth traversează holul și ajunge lângă mine. Mă întorc și caut indicii pe fața ei. Ochii ei albaștri sunt tulburi, e îngrijorată.

— Nu *putem* să ne-ntoarcem la cum erau lucrurile înainte, s-au întâmplat prea multe! A trecut prea mult timp! E mult mai bine să... mergem mai departe. Să lăsăm trecutul în pace, spune, cu privirea ocolind-o pe-a mea.

Mă gândesc la mâna lui Dinny pe cotul ei, blândă și posesivă.

— Mi se pare, spun fără să ezit, că tu nu-l mai vrei, dar nu vrei nici să-l am eu.

— Să-l *ai?* Asta ce-ar trebui să-nsemne? răspunde tăios.

Simt cum mi se înroșesc obrajii și tac. Beth inspiră adânc, neregulat.

— Deja suport destul de greu că mă aflu aici, Erica, fără ca tu să te porți ca un copil de opt ani! Nu poți sta deoparte, măcar o dată? Ar trebui să ne petrecem timpul aici *împreună.* Acum

Eddie e plecat toată ziua cu Harry ăla, iar tu ai fugi mai degrabă după Dinny decât să... Știi, nu-i obligatoriu să rămân. L-aș putea lua pe Eddie și să mă-ntorc la Esher de Crăciun...

— Mda, asta-i chiar o idee excelentă, Beth. Fix tipul de comportament imprevizibil pe care-l pândește Maxwell!

Regret imediat ce-am spus. Beth se dă înapoi de lângă mine.

— Îmi pare rău! spun repede.

— Cum poți să-mi spui așa ceva? mă întreabă încet, în timp ce privirea i se încețoșează. Se întoarce și pleacă.

Odată ajunsă afară, trag adânc aer în piept și ascult croncănitul înfundat al corbilor și zgomotele ușoare făcute de frunzișul greu de atâta ploaie. Niște sunete vii, un iz de viață în mijlocul iernii. Nu le-am mai observat niciodată până acum. Las jos sacul cu pânzeturi, brusc nesigură de mine, și m-așez pe o bancă de metal ruginit, de la marginea pajiștii: e rece ca gheața, simt frigul prin blugi. Poate voi duce lucrurile mai târziu. Aud voci dinspre pârâul de la marginea estică a grădinii. Mă-ndrept într-acolo, ies de pe pajiște, pe portiță, și apoi o iau în jos pe panta cu tufăriș. După ploaie, pământul este plin de apă. Se deformează sub tălpile mele în timp ce merg.

Eddie și Harry sunt în pârâu, apa învolburându-se periculos de aproape de marginea cizmelor lor de cauciuc. Toată ploaia din ultima vreme a făcut ca apa să curgă mai repede, chiar vijelios pe mijlocul albiei, croindu-și drum în adâncime, căci Eddie și Harry au construit un baraj de cremene și bețe ce pornește de pe fiecare mal. Pantalonii lui Harry sunt uzi până la șolduri și mă gândesc cam cât de rece poate fi apa.

— Rick, uită-te! Am reușit să-l facem aproape pe tot, de la un capăt la altul, dar pe urmă o parte din el s-a prăbușit! strigă Eddie entuziast, când ajung în dreptul lor. Dar, înainte să pice, apa ajunsese chiar mare! De fapt, atunci ne-am și udat...

— Asta văd și eu. Băieți, cred c-ați înghețat!

Îi zâmbesc lui Harry, care-mi zâmbește și el și arată spre o piatră de sub piciorul meu. Mă aplec și i-o dau cu băgare de seamă, alunecând pe malul noroios, iar el o adaugă la baraj.

— Mulțumim, spune Eddie absent, vorbind în numele prietenului său, fără să-și dea seama. Nu-i așa de rece, o dată ce te obișnuiești cu ea, zice ridicând din umeri.

— Chiar așa?

— Nu, nu chiar –mi-au înghețat picioarele ca naiba! râde el.

— Vorbește frumos, îl atenționez automat și fără convingere. E un baraj bun, trebuie să recunosc, continui, stând în picioare în noroi, cu mâinile în șolduri. Ce-o să faceți dac-o să reușiți să-l terminați? O să se formeze un lac uriaș.

— Păi asta-i și ideea!

— Hm, înțeleg. Doamne, Eddie, ești *plin* de noroi!

Are noroi până sus, pe mânecile bluzei, pe care le-a suflecat cu mâinile pline de noroi: și pe picioare, unde s-a șters cu mâinile pe pantaloni. E mânjit și pe frunte, iar părul e năclăit.

— Cum ai reușit să te murdărești în halul ăsta? Harry cum a putut să rămână curat?

— E mai departe de mal decât mine! protestează Eddie.

— Mda, asta cam așa e, recunosc.

Apucând zdravăn haina lui Harry pentru a-și ține echilibrul, Eddie își croiește drum până la mine, cu picioarele clătinându-i-se pe fundul pietros al pârâului.

— E prânzul? Mor de foame! declară, pierzându-și echilibrul, aplecându-se în față și sprijinindu-se cu palmele în noroiul rece.

— Da, aproape. Hai acasă să faci o baie, puteți să terminați asta mai târziu. Prinde-te! Îi întind mâna și Eddie o apucă, ieșind cu un pas uriaș din râu, lăsându-se pe brațul meu.

— Nu, nu trage, Eddie, o s-alunec! strig, dar prea târziu. Picioarele-mi alunecă și aterizez fulgerător, cu un pleoscăit zgomotos.

— Scuze! bolborosește Eddie. În spatele lui, Harry rânjește, scoate un pufăit bizar și-mi dau seama că râde.

— A, crezi că-i amuzant, nu-i așa? îl întreb, ridicându-mă, în timp ce noroiul ud îmi ajunge până la piele. Îmi trag pantalonii, lăsând dâre lungi de noroi de-a lungul lor. Eddie se clatină

din nou, plescăind cu un picior în noroi și aruncând astfel un val de apă peste ghetele mele.

— *Eddie!*

— Scuze! spune din nou, dar de data asta nu se poate abține să nu zâmbească, iar Harry râde de-a binelea.

— Nemernici mici ce sunteți! E a naibii de rece! Ia, ține! Îmi șterg degetul cel mai plin de noroi pe nasul lui Eddie. Mai ia un pic!

— Uau, mulțumesc, Rick! Și uite... am și eu ceva pentru tine! Crăciun fericit! Eddie se apleacă, ia un pumn de noroi și-l azvârle pe partea din față a puloverului meu gri deschis. Icnesc și mă holbez la el. Eddie îngheață, de parcă i-ar fi brusc teamă că a mers prea departe. Dau ce-i mai rău jos și cântăresc în palmă.

— Ești *mort*! spun, aruncând noroiul spre el. Cu un hohot de râs, Eddie se repede pe lângă mine, în sus pe mal și în stufăriș.

Îmi ia ceva să-l ajung din urmă și trebuie să scap de noroi și să promit un armistițiu înainte să mă lase lângă el. Îl iau pe după umeri, mai mult ca să-mi încălzesc propriile degete tremurătoare. În spatele nostru, Harry ne-a tot urmărit, dar se oprește și se uită lung la un păducel, unde doi măcălendri se rățoiesc unul la altul.

— El nu vine? întreb.

Eddie ridică din umeri.

— Tot timpul se oprește să se uite la păsări și chestii de-astea. Ne vedem mai târziu, Harry! strigă, făcându-i cu mâna.

Ar trebui să intrăm prin bucătărie, dar ușa e încuiată, așa că n-avem ce face și trebuie să folosim ușa din față. Ne lăsăm ghetele afară – un gest inutil, din moment ce șosetele ne sunt la fel de ude și pline de noroi. Beth își scoate capul pe ușa de la bucătărie.

— Ce *naiba* ați făcut? exclamă. Hainele voastre! Eddie are un aer ușor vinovat, se uită la mine după sprijin.

— Păi, avem din nou opt ani? îndrăznesc eu, cu o mină inocentă.

Beth îmi aruncă o privire cruntă, dar nu se poate abține. Umbra unui surâs îi flutură pe buze.

— Poate c-ar fi cazul să vă schimbați amândoi înainte de masă, nu? mai spune ea.

După-amiază o sun pe mama, să văd ce mai fac ea și tata și să-ntreb când vor ajunge.

— Cum merg lucrurile pe-acolo? Ce mai face Beth? întreabă mama pe un ton nonșalant, pe care-l cunosc deja foarte bine. Tonul nonșalant pe care-l folosește când are de întrebat lucruri importante. Ezit și trag cu urechea la zgomotele făcute de soră-mea, care-i prin apropiere.

— Este bine, cred. Un pic schimbătoare, parcă.

— A spus ceva? Ceva despre casă?

— Nu... cam ce să spună?

— A, nimic anume! Abia aștept să vă văd pe amândouă! Și pe Eddie, bineînțeles! El se distrează acolo?

— Glumești? Îi place la nebunie! Abia dacă-l mai vedem – e tot timpul plecat să se joace prin pădure. Mama, ai putea să m-ajuți cu ceva?

— Sigur, ce e?

— Poți să cauți o copie a arborelui aceluia genealogic pe care l-a făcut Mary? Și să-l aduci?

— Da, cred că da. Dacă-l găsesc. La ce-ți trebuie?

— Vreau numai să verific ceva. Ai auzit vreodată despre Caroline că ar fi avut vreun copil înainte să se mărite cu lordul Calcott?

— Nu, n-am auzit niciodată. Chiar nu cred să fi fost așa – era foarte tânără când s-a căsătorit cu el. Dar de unde până unde te-ai gândit la așa ceva?

— Din cauza unei fotografii pe care am găsit-o, o să ți-o arăt când ajungeți.

— Bine, în regulă, atunci. Dar să știi că cel mai bine ar fi ca orice întrebări legate de familie să i le pui lui Mary. La urma urmei, ea a făcut cercetarea aia acum câțiva ani...

— Mda, cam așa e. Acum trebuie să m-apuc de treabă aici, ne vedem cât de curând.

N-o pot suna pe mătușa Mary – pe mama lui Henry. Nu pot să vorbesc cu ea la telefon. Îmi dă o senzație îngrozitoare, ca

și cum aerul din plămânii mei ar deveni rigid. La înmormântarea lui Meredith, m-am ascuns. Spre rușinea mea, m-am ascuns de-adevăratelea de ea, în spatele unui buchet mare de crini.

Ca lectură înainte de culcare, îmi sprijin mapa cu scrisori a lui Caroline pe genunchi și mai citesc câteva dintre scrisorile lui Meredith. Unele, mai timpurii, datează din perioada în care era la colegiu și vorbesc despre un profesor fioros responsabil cu conduita, despre regulile dormitorului comun, despre excursiile la cumpărături în oraș. Încep apoi scrisorile singuratice din Surrey. Mă mai uit peste câteva, iar apoi, vârât într-unul dintre buzunarele mapei, găsesc un plic cu o caligrafie diferită. Hârtia dinăuntru e ca frunzele uscate și o ating delicat, o despăturesc cu o grijă desăvârșită. Doar o pagină, cu un singur paragraf. Litere scrise mult mai mare decât la Meredith, scrise apăsat, de parcă ar fi fost redactate în grabă. Data notată este 15 martie 1905.

Caroline,

Ți-am primit scrisoarea azi-dimineață, și nu fără îngrijorare. Căsătoria ta recentă și starea delicată în care te găsești sunt lucruri îmbucurătoare și nimeni n-ar putea fi mai mulțumit decât mine să te vadă așezată la casa ta și unită cu un asemenea om precum lordul Calcott, care are o poziție suficient de bună încât să-ți ofere tot ce ai nevoie pentru o viață fericită. A-ți primejdui în mod inutil poziția ar fi o prostie fără seamăn. Indiferent de ce simți, vreau să te fac să înțelegi că orice chestiune legată de existența ta anterioară din America trebuie, prin orice mijloace, să rămână în America! Nu ajută la nimic să readuci astfel de chestiuni în discuție acum. Fii mulțumită de noul început ce ți-a fost oferit, de ocazia fericită a căsătoriei tale norocoase și să nu mai aducem niciodată vorba despre aceste lucruri. Dacă cumva vei aduce rușine și dezonoare asupra ta și asupra familiei tale, nu-mi va rămâne nimic altceva de făcut decât să rup orice legături cu tine, oricât de mult m-ar durea acest lucru.

Mătușa ta,
B.

Linia cu care fuseseră subliniate cuvintele „să rămână în America“ aproape că rupsese hârtia. În liniștea ce urmează citirii acestor cuvinte răsunătoare, întrevăd toate secretele din casa asta zăcând în straturi adânci ca praful și ca umbrele din colțurile camerei.

În ajunul Crăciunului sosesc părinții noștri, iar mașina binecunoscută ce parchează pe alee pare un fel de miracol. O dovadă a unei lumi exterioare, o dovadă că această casă, eu și Beth facem parte din acea lume. Am avut de gând să-l țin acasă pe Eddie în dimineața asta – i-am sugerat și lui Beth că ar trebui –, dar s-a trezit înaintea noastră și a plecat. A lăsat un castron gol în chiuveta din bucătărie, fulgi de porumb uscați și jumătate de pahar de Ribena pe masă.

– Mă tem că v-am pierdut nepotul, îi spun tatei în timp ce-l sărut și iau gențile din portbagajul mașinii. Probabil că nu-i replica cea mai inteligentă pe care-o puteam spune. Mama are o clipă de șovăire.

— Ce s-a-ntâmplat cu Eddie? întreabă ea.

— Are un prieten, Harry. Locuiește aici, în tabără, ca... Mă rog. Sunt toată ziua plecați prin pădure. Abia dacă-l mai vedem, spune Beth, iar în tonul ei se ghicește, puțin de tot, nemulțumirea.

— În tabără? Vrei să spui că...

— Dinny e-aici. Și vărul lui, Patrick, și alți câțiva, spun eu, încercând să par indiferentă, dar nu-mi pot reține zâmbetul.

— Dinny? Glumești? exclamă mama.

— Măi să fie! adaugă tata.

— Hm... Ehei, acum cred că știți cum ne simțeam noi, îi zice mama lui Beth, sărutând-o pe obraz în timp ce intră în casă. Beth și cu mine ne uităm una la alta. Așa ceva nu ne trecuse prin cap.

Beth arată ca mama. Totdeauna a semănat cu ea, dar asemănarea devine din ce în ce mai pronunțată cu trecerea timpului. Au amândouă silueta mlădioasă a lui Meredith, oasele feței

delicate, mâinile lungi, artistice. Meredith își tunsese părul și și-l ondulase, dar mama și l-a lăsat întotdeauna pe al ei natural, iar al lui Beth este lung, nestăvilit. Și au un aer aparte, care mie-mi lipsește. Farmec, cred. Eu semăn mai mult cu tata. Mai scundă, mai bine făcută, mai neîndemânatică. Și eu, și tata ne lovim tot timpul cu piciorul de câte ceva. Ne prindem mânecile în clanțele de la uși, ne vărsăm paharele cu vin, ne lovim de marginile măsuțelor de cafea, de picioarele scaunelor, de masa din bucătărie. Mi-e foarte dragă trăsătura asta, pentru că o am de la el.

Bem cafea și admirăm pomul de Crăciun, care a sosit ieri, iar acum se înalță în casa scării. Toate decorațiile pe care le-am cumpărat n-au fost îndeajuns. Par oarecum pierdute pe ramurile atât de mari. Dar luminițele licăresc, iar mirosul de rășină a pătruns în toate cotloanele casei, reamintind neîncetat că e iarnă.

— Un pic cam extravagant, nu-i așa, draga mea? o întreabă tata pe Beth, care ridică din sprâncene expeditiv.

— Era nevoie de ceva cu care să-nveselim casa. Pentru Eddie, spune ea.

— A, da, așa e! cade tata de acord. Poartă un jerseu roșu: părul cărunt îi stă în sus în smocuri, ca al lui Eddie, iar cafeaua fierbinte îi înroșește obrajii. Arată jovial, cald – așa cum și este.

Se aude un ciocănit în ușă, deschid și iată-i pe Eddie și pe Harry în prag, fără răsuflare, ca de obicei, și uzi.

— Salut, Rick! Am venit să-i salut pe bunica și bunicul. Și i-am zis lui Harry că poate să vină și el să vadă bradul. Se poate, așa-i?

— Bineînțeles, dar scoateți-vă ghetele înainte să mai faceți vreun pas!

Eddie este îmbrățișat, pupat, chestionat. Tata vrea să dea mîna cu Harry, dar Harry nu schițează niciun gest și se uită la el buimac. În schimb, se duce spre brad și se așază pe vine ca să-l privească, de parcă ar vrea să-l vadă cât mai mare și mai impozant. Tata mă privește întrebător și-i șoptesc: „Îți spun mai încolo.“ Ne hotărâm să-l ținem pe Eddie acasă, căci nu mai e

mult până la prânz, iar pe Harry îl trimitem în tabără cu o cutie de plăcinte cu carne făcute de Beth, din care începe deja să guste în timp ce traversează pajiștea, târșâindu-și picioarele.

— Pare un moșuleț caraghios, spune mama cu blândețe.

— E super tare! Știe locurile cele mai bune din pădure unde să găsești ciuperci și cuiburi de viezuri, își apără Eddie prietenul.

— Viezurii au vizuini, nu cuiburi, Eddie! Și sper că nu te-ai jucat cu ciupercile, sunt foarte periculoase! spune mama.

Îl văd pe Eddie încordându-se.

— Harry le știe pe cele care pot fi mâncate, mormăie el defensiv.

— Normal că le știe. E-n regulă, mamă, îi spun ca s-o liniștesc. Oamenii în vârstă nu știu că „super tare" înseamnă „bun", îi șoptesc lui Eddie. Se uită la mine și o ia la fugă în sus pe scări, să se schimbe.

— E bine că are un prieten de hoinăreală. La școală stă atâta timp închis, spune Beth hotărâtă.

Mama ridică o mână:

— N-am vrut să critic! Dumnezeu știe că și voi petreceați o grămadă de timp în pădure, cu Dinny, când veneați să stați aici.

— Și nu te supărai, nu-i așa? întreabă Beth neliniștită. Este cu atât mai sensibilă acum la nepăsarea copiilor față de părinți.

Mama și tata se privesc, iar tata îi zâmbește călduros mamei.

— Nu, de fapt, presupun că nu, spune mama. Ar fi fost într-adevăr plăcut dac-ați fi vrut să petreceți mai mult timp cu noi...

În pauza mirată ce urmează cuvintelor ei, eu și Beth ne privim una pe alta, vinovate, iar mama râde.

— E-n regulă, fetelor! Pentru mine, era pur și simplu începutul sindromului cuibului părăsit.

— Nu știu ce-o să mă fac când Eddie o să meargă la facultate. E destul de rău și-acum, când stă la internat toată săptămâna, murmură Beth, încrucișându-și brațele.

— O să mori de dorul lui, o să-l răsfeți îngrozitor când o să vină și-o să-ți găsești o nouă preocupare – așa cum fac toate

mamele, draga mea, îi spune mama, luând-o pe după umerii ei osoși.

— Mai e destul până atunci, totuși, îi reamintesc eu. Are doar unsprezece ani, la urma urmei.

— Da, dar parcă nu-s nici cinci secunde de când era doar un bebeluș! spune Beth.

— Cresc repede, încuviințează tata. Și bucură-te de asta, Beth! După șase ani de trai cu un adolescent, o să te bucuri că pleacă la facultate!

— Și dacă te gândești și la toate etapele intermediare – certurile în legătură cu ora la care trebuie să se întoarcă acasă, și lecțiile de condus, și primele prietene care rămân să doarmă la el. Și când găsești reviste porno la el sub pat... iar dimineața îi studiezi privirea amețită ca să afli ce droguri o fi luat seara...

— Erica, nici chiar așa! mă apostrofează mama, în timp ce ochii lui Beth se cască îngroziți.

— Scuze!

Zâmbesc.

— Rick, cred c-ai predat prea mult timp, chicotește tata.

Beth mă privește întrebătoare.

— Sindromul mătușii fără griji – asta-i problema ta! Mă vezi trecând prin toate astea și râzi pe sub mustăți că nu-mi reușește nimic și-mi vine să-mi smulg părul din cap de nervi! spune ea acuzator.

— Hai, Beth, că glumeam! N-ai făcut niciodată un pas greșit ca mamă, îi spun, adăugând iute, înainte să poată apărea vreo întrerupere și să ne amintim cu toții de imensa greșeală pe care a făcut-o nu cu mult timp în urmă: Haideți să gustați niște plăcinte cu carne, Beth s-a depășit pe sine făcându-le!

Mai târziu, îi arăt mamei fotografiile pe care i le-am găsit. Identifică persoanele pe care eu nu le recunoșteam – rude mai îndepărtate, oameni astăzi morți, uitați, din care au mai rămas doar fețele pe hârtie și urme din sângele lor în venele noastre. I-o arăt pe cea a lui Caroline, făcută în New York, ținând bebelușul pe brațul stâng. Mama se încruntă studiind-o.

— Ei, asta-i categoric Caroline – ochii ăștia deschiși la culoare! Era o frumusețe, nu-i așa?

— Dar ce făcea în New York? Și al cui este copilul, dacă s-a măritat cu lordul Calcott abia în 1904? Crezi că au avut unul înainte să se căsătorească?

— Cum adică, ce făcea în New York? Dar era *din* New York!

— Caroline? Era americancă? Cum se face că nimeni nu mi-a spus asta până acum?

— Păi, cum se poate să nu-ți fi dat seama? Cu accentul ăla al ei...

— Mamă, aveam cinci ani! Cum să fi observat un accent la vârsta aia? Și era deja foarte, foarte bătrână pe atunci. Abia dacă mai vorbea.

— Mda, cred că ai dreptate, încuviințează mama.

— Bun, acum se explică ce făcea la New York în 1904. Dar al cui e copilul? insist eu. Mama oftează.

— Habar n-am. N-ar fi putut avea un copil cu Henry înainte de căsătorie, chiar dacă nu i-ar fi păsat c-ar fi stârnit un scandal imens. L-a întâlnit de-abia spre sfârșitul anului 1904, când a venit la Londra. S-au căsătorit în 1905, la puțin timp după ce s-au cunoscut.

— Atunci să fi fost căsătorită înainte? Și-a adus copilașul cu ea?

— Nu, nu cred. Mai bine ai întreba-o pe Mary. Tot ce știu e c-a venit de la New York pe la douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani, ca moștenitoare bogată, și s-a căsătorit cam în grabă cu un bărbat cu titlu nobiliar, și-atât.

Dau din cap, înciudată.

— Poate era copilul unei prietene. Poate îi era nașă. Cine știe? spune mama.

— Cine știe, admit eu.

Iau din nou fotografia, o studiez îndeaproape. Ochii mei caută palma stângă a lui Caroline, inelarul, dar este acoperit de hăinuțele copilului fantomatic.

— Pot s-o mai păstrez eu? întreb.

— Bineînțeles că poți, draga mea.

— Am... citit câteva dintre scrisorile ei. Ale lui Caroline, recunosc eu cam cu jumătate de gură, fiindcă e ca și cum ai citi jurnalul cuiva, chiar dacă acea persoană a murit deja.

— Ai adus arborele genealogic? Era o scrisoare de la o „mătușă B.“ de-a ei.

— Uite-l! Dar mă tem că ramura lui Caroline e incompletă. Cred că Mary a fost mai interesată de linia Calcott – oricum, presupun că toate documentele familiei lui Caroline erau în America.

De fapt, nu există nimic în partea lui Caroline, în afară de numele părinților ei. Nu sunt unchi sau mătuși, doar o foarte mică ramură laterală, înainte de momentul când Caroline s-a alăturat trunchiului principal, în 1905. Caroline Fitzpatrick, cum se numea pe atunci.

Îi cercetez numele câtva timp, așteptând ceva, deși nu știu ce.

— În scrisoarea aia, mătușa ei – „mătușa B.“ – spunea că orice s-ar fi întâmplat în America, era cazul să rămână acolo, și că n-ar trebui să întreprindă nimic care să strice căsătoria ei cu lordul Calcott. Știi ceva despre asta? o întreb pe mama. Ea face semn din cap că nu.

— Nu, chiar nimic, din păcate.

— Dacă a avut un copil înainte să vină aici și să se căsătorească?

— Păi, în primul rând, n-ar fi avut cum să se căsătorească, în cazul ăsta. Fetele binecrescute nu făceau pe vremea aia copii în afara căsătoriei. Ar fi fost de neconceput.

— Dar dacă a fost căsătorită cu altcineva înaintea lordului Calcott? Am găsit ceva, sus, în mansardă – în cufărul în care Meredith a pus toate lucrurile lui Caroline –, pe care era scris: „Pentru un fiu minunat“, îi spun.

Mama ridică un pic din sprâncene, se gândește.

— Era probabil al lui Clifford. Ce anume era?

— Nu prea știu, un fel de clopoțel. O să ți-l aduc puțin mai târziu, ca să-l vezi.

Ne-am mutat în salon. Mama ia pe rând fotografiile de pe pian și le studiază cu atenție, iar pe chipul ei se reflectă diferite sentimente. Mângâie cu degetul geamul de la fotografia de nuntă a lui Charles și Meredith. O dezmierdare în van.

— Ți-e dor de ea? întreb. O întrebare în mod normal stupidă, când e vorba de cineva care a murit. Dar Meredith e un caz aparte.

— Normal. Da, mi-e dor. Ar fi greu să nu-ți lipsească cineva care știa să umple o cameră în felul mamei mele, zâmbește mama, punând fotografia deoparte și ștergând urmele degetelor ei cu manșeta moale a jachetei.

— De ce era așa? Vreau să zic, de ce era așa de... *furioasă?*

— Caroline s-a purtat crud cu ea, spune mama, ridicând din umeri. Nu fizic sau nici măcar verbal... poate că nici chiar intenționat, dar cine poate spune cât rău se produce dacă un copil crește fără iubire?

— Nu-mi pot imagina. Nu-mi pot imagina cum o mamă n-ar reuși să-și iubească propriul copil. Dar *cum* era crudă cu ea?

— Într-o mie de feluri, oftează mama, gândindu-se o secundă. De exemplu, Caroline nu-i făcea niciodată cadouri. Nici măcar o dată. Nici de zilele de naștere, nici de Crăciun, nici măcar atunci când Meredith era încă mică. Nici în ziua nunții, nici când m-am născut eu. Nimic. Îți imaginezi cum te-ar putea răni așa ceva?

— Dar dacă n-a primit niciodată cadouri, poate că nici nu se aștepta la vreunul...

— Orice copil știe că există cadouri de ziua de naștere, Erica, e suficient să citească despre ele într-o carte de povești. Și servitorii îi mai făceau daruri când era micuță – mama mi-a zis ce mult însemnau pentru ea. Un iepure, știu că mi-a povestit de el. Într-un an, menajera i-a dat un iepuraș.

— Asta chiar că-i trist... spun eu. Caroline nu credea în cadouri?

— Cred că pur și simplu nu-și dădea seama în ce dată e, de cele mai multe ori. Sincer, cred că nici nu știa când era ziua de naștere a lui Meredith. Era ca și cum nici n-ar fi născut-o vreodată.

— Dar dacă era atât de îngrozitoare, de ce îi era Meredith așa devotată? De ce s-a mutat înapoi aici, cu tine și cu Clifford, când a murit tatăl tău?

— Păi, bună sau rea, Caroline era mama ei. Meredith o iubea și-ncerca tot timpul să-i... câștige afecțiunea.

Mama ridică din umeri cu tristețe, ridică capacul pianului și apasă pe prima notă. Sunetul crește, umple camera, perfect acordat.

— Nu ni se dădea niciodată voie să cântăm la pianul ăsta. Nu până nu am fi atins un anumit nivel. Îl aveam pe celălalt prăpădit, sus, în camera copiilor, pe care să exersăm. Clifford n-a ajuns niciodată suficient de bun. Eu da – chiar înainte să plec la universitate.

— Sunt o mulțime de scrisori de la Meredith printre lucrurile lui Caroline. Toate au un ton mai degrabă trist, de parcă ar fi fost tot timpul mai mult sau mai puțin singură – chiar și când era măritată.

— Ei bine, oftează mama, nu mi-l amintesc pe tata, așa că nu știu cum stăteau lucrurile înainte să moară el. Ea l-a iubit, cred că foarte mult. Poate prea mult. Caroline mi-a spus odată că a pierde o astfel de dragoste lasă în tine un gol pe care nu-l mai poți umple niciodată. Îmi amintesc asta limpede, pentru că vorbea cu mine atât de rar. Sau cu Clifford – părea că nici nu ne observă pe noi, copiii. Mă uitam la mama, afară, în grădină, și am tresărit când mi-a vorbit, pentru că nu o auzisem strecurându-se în spatele meu.

— Putea să meargă încă pe-atunci?

— Bineînțeles că putea! N-a fost dintotdeauna foarte bătrână.

— Dar de ce n-o iubea Caroline pe Meredith? Nu-nțeleg.

— Nici eu nu-nțeleg, draga mea. Străbunica ta era o femeie foarte ciudată. Foarte distantă. Uneori, mergeam și mă așezam lângă ea și încercam să-i vorbesc, dar foarte repede îmi dădeam seama că nici măcar nu m-asculta. Se uita pur și simplu prin tine, cu ochii ăia cenușii ai ei! Nu-i de mirare că Meredith s-a căsătorit atât de devreme, probabil că era încântată că găsise pe cineva care s-o asculte.

— E uimitor cât de normală ești tu! Ce mamă extraordinară ești!

— Mulțumesc, Erica. M-a ajutat și tatăl tău, desigur. Prințul meu pe cal alb! Dacă m-aș fi mutat înapoi aici după absolvire, dac-aș fi stat aici o perioadă atât de lungă, încât să nu le mai suport pe niciuna... cine știe?

— Poate că nu oricine e făcut să fie părinte. Nu mi-o pot imagina pe Meredith ca pe cea mai drăgăstoasă...

— Nu, dar a fost o mamă bună, în cea mai mare parte. Severă, desigur. Dar n-a fost atât de... aprigă cât am fost mici, cum a devenit după ce ne-am mutat înapoi aici și am stat câțiva ani. Pe măsură ce Caroline devenea mai plăpândă, avea nevoie de tot mai multă îngrijire. Cred că mama a urât situația asta. A făcut tot ce-a putut pentru noi, dar nu cred c-a trecut peste pierderea tatălui nostru sau peste dezamăgirea de a-și începe și a-și sfârși viața aici – ea și Caroline întemnițate în casa asta veche! Dar noi ne-am descurcat bine, nu? mă întreabă ea, brusc întristată.

Traversez camera și-o îmbrățișez.

— Mai mult decât bine.

— Am venit s-adun câțiva pupici! anunță tata, fluturând niște crenguțe de vâsc și afișând un zâmbet larg.

După cină, ne punem toate cadourile sub brad. Eddie arată ca un omuleț în mantia sa albastră de marină, cu monogramă, în pijamaua dungată și papucii de fetru roșu. Verifică etichetele cadourilor și așază fiecare cutie cu grijă, conform unei scheme cunoscute numai de el. Bem brandy și ascultăm colinde. Afară ploaia cade în rafale peste casă. Parcă cineva ar arunca cu pumni de pietriș în geamuri. Mă trec fiori.

Cam pe la miezul nopții, ploaia se oprește, norii se împrăștie și o lună strălucitoare transformă cu totul cerul nopții, luminând lujerii de hârtie verde de pe pereții camerei mele, dulapul singuratic, fereastra arcuită orientată spre răsărit, deasupra aleii. În castanul desfrunzit de afară e o colonie de păsări, iar cuiburile se văd ca niște noduri printre crengile ramificate. Nu pot să dorm. Creierul meu se agață de realitate de câte ori încep să ațipesc, amețindu-mă cu o puzderie de fețe și nume și amintiri.

Brandy-ul are uneori efectul ăsta asupra mea. Trebuie să adun fiecare gând din învălmășeală, să-l descâlcesc din mintea mea și să-l las să zboare. Rețin totuși amintirile cu Dinny: nu le las să plece. Mi-am făcut chiar unele noi, pe care să le adaug celor deja bătătorite, din vremurile cu soare. Știu cum arată în lumina focului. Știu cât alcool îl amețește: știu cu ce se ocupă, cum trăiește. Știu cum zâmbetul acela larg, leneș din copilărie s-a maturizat, s-a schimbat și a devenit o fulgerare rapidă a dinților în întunecimea feței sale. Știu că-i displăcem, și eu, și Beth. Și-n curând, poate, voi începe să înțeleg de ce.

Dimineața de Crăciun trece într-un vârtej plăcut de pregătire a bucatelor, șampanie și grămezi de bucățele de hârtie strălucitoare. Tata îl ajută pe Eddie să despacheteze noua consolă de jocuri și o încearcă amândoi pe televizorul nepotrivit din salon, în timp ce noi, femeile, ocupăm bucătăria. Curcanul abia intră în soba de gătit Rayburn. Trebuie să-i împingem picioarele înăuntru, iar vârfurile li se înnegresc când ating marginile cuptorului.

— Nu contează. Oricum, toată lumea preferă pieptul, îi zice mama lui Beth, care risipește cu o mână nervoasă rotocoalele de fum ce se ridică din cuptor.

O să dureze câteva ore până să se coacă, așa că Beth invocă o ușoară durere de cap și se retrage să se odihnească. Când pleacă, ne aruncă o privire mută, furioasă. Știe că acum vom vorbi despre ea. Nu știu dacă în asemenea situații doarme sau dacă pur și simplu stă întinsă, cu ochii la fisurile din tavan sau la păianjenii care prind în mreje umbra și lumina. Sper că doarme.

Eu și mama ne așezăm pe banchetele din bucătărie, ne unim mâinile peste masă, iar conversația lâncezește stânjenitor, în așteptarea discuției despre Beth. Sparg tăcerea.

— Am găsit o grămadă de articole decupate, la un loc cu fotografiile dintr-un sertar al lui Meredith. Despre Henry, adaug, fără să mai fi fost nevoie. Mama oftează și-și retrage mâinile dintr-ale mele.

— Bietul Henry, spune și își atinge fruntea cu degetele, dând la o parte un fir de păr imaginar.

— Știu. M-am gândit mult la el, la ce s-a-ntâmplat...

— Ce vrei să spui – la ce s-a întâmplat? întreabă mama tăios. Îmi ridic privirea de la unghia pe care o studiam.

— La faptul că s-a făcut nevăzut. La dispariția lui, spun.

— A!

— De ce? Tu ce crezi că s-a-ntâmplat cu el?

— Nu știu! Desigur că nu știu. M-am gândit pentru o secundă că... poate voi, fetelor, știți mai mult decât spuneți...

— Crezi c-am avea vreo legătură cu ce s-a-ntâmplat?

— Nu, bineînțeles că nu! M-am gândit că poate vreți să protejați pe cineva.

— Adică pe Dinny.

Ceva ia foc înăuntrul meu.

— Da, în fine, pe Dinny. Îi sărea țandăra cam repede tânărului tău erou. Dar, Erica, Henry a dispărut! A fost luat, sunt sigură de asta. Cineva l-a luat, l-a dus de-aici și cu asta, basta. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva aici, pe moșie, orice, poliția ar fi găsit vreo dovadă. A fost dus de-aici și asta-i tot, încheie ea, din nou calmă. A fost cu adevărat îngrozitor, dar nu e nimeni vinovat, în afară de cel care l-a luat. Sunt destui oameni foarte periculoși pe lume, iar Henry a fost ghinionist și a dat peste un asemenea om.

— Da, cred c-a fost, spun.

Dar nimic din lucrurile astea nu-mi pare credibil. Niciunul nu mă convinge. Eddie lângă iaz, aruncând o piatră: și durerea apoasă din genunchii mei.

— Hai mai bine să nu vorbim despre asta azi, vrei?

— Bine.

— Cum s-a mai simțit Beth?

— Nu prea grozav. Un pic mai bine acum. Am fost la o petrecere în tabără, acum câteva seri, unde a vorbit puțin cu Dinny și părea să-și fi revenit puțin. Iar acum, că tu și tata sunteți aici...

— Ați mers la o *petrecere* cu *Dinny?* Mama pare neîncrezătoare.

— Da. Și ce dacă?

— Păi, pur și simplu pare ciudat după atâția ani, spune, ridicând din umeri. Să reînnodați legăturile cu el...

— Nu *reînnodăm legăturile cu el*. Dar acum suntem vecini. Cel puțin, deocamdată. E... ei bine, nu s-a schimbat prea tare, și nici eu nu m-am schimbat, așa că...

Pentru o clipă, am impresia îngrozitoare că voi roși.

— Era atât de îndrăgostit de Beth, mai ții minte? Pe vremea când aveau vreo doisprezece ani, spune mama, gândindu-se la trecut și zâmbind. Se spune că nu-ți uiți niciodată prima dragoste.

Dau pe gât ce a rămas din șampania mea și mă ridic să aduc sticla. Căldura emoției mele rămâne, amenințând să se transforme în lacrimi.

— Haide, cartofii ăștia nu vor să se curețe singuri!

Zâmbesc, întinzându-i un cuțit pentru cojit.

— Cât se va odihni Beth?

— O oră, probabil. Suficient cât să scape de curățatul cartofilor, asta-i sigur.

Ochii mei se străduiesc să zărească prin întunericul ce sporește. Nu e încă ora cinci, dar picioarele deja nu mi se mai zăresc deslușit. Se agață în smocuri de iarbă și în rămurele și rădăcini pe care nu le văd. Am venit să-l iau pe Eddie. Străbat toată tabăra, dar e liniște deplină. Încă nu sunt sigură cui îi aparține fiecare vehicul și par atât de apropiate unul de altul, se confundă atât de bine cu fundalul, încât mi-e prea teamă să m-apuc să bat pe la uși, întrebând de Harry. Intru în pădure, dar acolo întunericul este și mai adânc. Ar fi trebuit s-aduc o lanternă. Noaptea cade repede, lumina devine din ce în ce mai puțină.

— Eddie! strig, dar vocea îmi răsună jalnic. Prin fața ochilor îmi trec imaginile echipelor de căutare străbătând pădurile astea, în urmă cu douăzeci de ani. La cinci zile după ce a dispărut, încă îl mai căutau, cu fețele întunecate și câinii trăgând în lesă. Hârâitul și păcănitul aparatelor de emisie-recepție. *Henry!* Strigătele lor erau răsunătoare și limpezi, dar chiar și așa sunau fals, de parcă fiecare ar fi știut că numele era strigat în zadar, că va ajunge doar la urechile lor. Vremea era urâtă la sfârșitul acela de săptămână – era un weekend liber prelungit, dat de guvern. Coada uraganului Charley mătura Marea Britanie cu vânturi și ploi.

— *Eddie!* încerc din nou, cât de tare pot. Când picioarele mele greoaie se opresc, liniștea este de-a dreptul consternantă.

Ies din pădure, dincolo de iaz. Tumulul se vede ca o excrescență neclară pe linia orizontului. Țin marginea câmpului, de-a lungul gardului, înapoi spre casă, și încep să văd niște siluete apărând lângă apă. Două mari și una mai mică. Răsuflu adânc și simt un fior pe șira spinării. Nu-mi dădusem seama cât de teamă-mi fusese. Harry, Eddie, Dinny. Ar putea fi protagoniștii unui roman de aventuri și iată-i aici, la iaz. Răscolind pietre pe înserat, în ziua de Crăciun.

— Cine-i acolo? întreabă Eddie, când mă observă. Vocea lui e subțire, copilărească.

— Eu sunt, prostuțule, răspund, bătându-mi joc de frica mea pe seama lui.

— A, salut, Rick! zice.

Harry scoate un strigăt ciudat – primul sunet real pe care l-am auzit de la el. Aleargă spre mine pe malul apei, cu pași mari, greoi. Îmi țin respirația, m-aștept să alunece, să se-mpiedice, dar nu se-ntâmplă nimic. Îmi oferă o piatră mică, plată, aproape triunghiulară. Aproape că-i disting un zâmbet.

— Vrea să încerci și tu, spune Dinny.

Ocolesc cu grijă iazul, până la ei. Răsucesc piatra în mână. E caldă, netedă.

— Am venit să-l iau pe Eddie. E timpul să meargă acasă, e întuneric beznă aici, îi spun lui Dinny.

Stau ca pe ghimpi, simt că sunt în primejdie. Apa e ca un abis negru la picioarele noastre.

— Trebuie să ai doar răbdare până ți se obișnuiesc ochii cu întunericul, asta-i tot, îmi spune Dinny, în timp ce ceilalți se întorc la pietrele lor, la apa întunecată, la numărarea trâmbelor de apă albe în asfințit.

— Totuși, ar trebui să ne-ntoarcem. Părinții mei sunt aici...

— Da? Salută-i din partea mea.

— O să-i salut.

Stau lângă el, suficient de aproape ca mânecile noastre să se atingă. Nu-mi pasă dacă-l înghesui. Am nevoie de ceva aproape de care să mă agăț, ceva care să mă ancoreze. Îi aud respirația, aud forma pe care-o decupează în ecourile dinspre iaz.

— Nu vrei să-ncerci s-arunci piatra aia? Pare amuzat.

— Aproape că nu văd apa.

— Și ce-i cu asta? Știi că-i acolo. Mă privește dintr-o parte. Doar un contur, și aș vrea să-mi pun mâinile pe fața lui, să aflu dacă zâmbește.

— Bine, să-ncepem.

Mă apropii cu pași precauți de margine, îmi proptesc bine piciorul. Mă las pe vine și ridic brațul, iar când arunc piatra, alunec după ea, spre suprafața apei, spre apa de obsidian. Unu, două, trei... Număr salturile pietrei, iar apoi mă împiedic, orizontul se deplasează vertiginos, picioarele îmi alunecă pe mal și oftez. Vai, în ce loc am trimis pietricica aia nevinovată, în ce întunecime!

— Trei! Penibil! Harry a făcut șapte, acum câteva clipe! îmi strigă Eddie. Simt mâinile lui Dinny sub brațele mele, iar statura lui liniștitoare mă repune din nou pe picioare. Panica îmi face inima să bată mai repede.

— Nu-i o noapte prea bună de înotat, murmură Dinny.

Scutur din cap, bucuroasă că nu-mi poate vedea fața, fiindcă am lacrimi în ochi.

— Hai, Eddie, să mergem! Vocea îmi pare un pic spartă.

— Dar tocmai ce-am...

— Acum, Eddie!

Oftează și-i oferă cu solemnitate restul pietrelor lui Harry. Când își dau mâinile, scot niște exclamații calde, voioase. Mă îndepărtez de mal și o iau spre casă.

— Erica! mă strigă Dinny.

Mă întorc, iar el ezită.

— Crăciun fericit! îmi urează. Îmi dau seama că nu asta voise să-mi zică, dar chiar dacă aș vrea să știu ce era, de fapt, nu mă simt destul de puternică să-l întreb acum.

— Crăciun fericit, Dinny! îi răspund.

Pierderea

1903-1904

Vara punea stăpânire pe tot, iar odată cu ea se împlinea și trupul lui Magpie, ce părea să crească în fiecare zi, în ritm cu copilul din pântece. Ea se mișca cu o grație aparte, la fel de hotărâtă ca-ntotdeauna, dar niciodată cu bruschețe, strecurându-și noul trup printre mobile și pe ușa îngustă a bordeiului pe care-l împărțea cu Joe. Caroline o observa. Observa și se mira, cu inima plină de suspiciuni pe care le alunga și le rechema de câte douăzeci de ori pe zi. Și, mai mult decât orice, era geloasă. Se simțea rău și slăbită și plină de ceva întunecat și amar de câte ori observa că trupul fetei indiene s-a mai lățit puțin. Iar dacă era ceva ce-o putea scoate afară din casă și în bătaia soarelui de vară, era tocmai acest lucru.

Construcția de lemn nu putea ține căldura afară la fel ca zidurile groase de cărămidă din New York. Și, se gândea Caroline, când fusese cald la New York, nu fusese niciodată atât de cald ca acum și niciodată până acum nu trebuise să fie activă la asemenea temperaturi. Dar calmul lui Magpie și sfaturile pe care Hutch i le dăduse de Anul Nou nu-i dădeau pace lui Caroline: astfel că, într-o zi ce începuse cu un cer ușor înnorat și ce se anunța mai răcoroasă ca de obicei, se hotărî să iasă din casă. Puse un pepene copt, câțiva biscuiți și o sticlă de apă tonică într-un coș, își legă panglica bonetei de soare într-o fundă sub bărbie și porni spre cea mai apropiată fermă din vecini, ce aparținea unei familii irlandeze pe nume Moore. Era la șase mile spre nord-vest, iar Caroline, care habar nu avea ce înseamnă să mergi pe jos șase mile, îl auzise totuși pe Corin spunând că un bărbat poate parcurge cu ușurință patru mile într-o oră. Pornind

devreme, se gândise, ar fi ajuns acolo la timp să bea cafeaua și poate să ia câteva îmbucături de prânz, iar apoi să se întoarcă la timp ca să pregătească cina. I-a spus lui Magpie unde se ducea și și-a îndreptat umerii când tânăra Ponca a fixat-o impasibilă și neîncrezătoare și a clipit încet, ca o bufniță.

A mers vreme de un ceas, la început admirând florile de mentă și verbină sălbatică și culegând câte una ca să le dăruiască familiei Moore, dar curând coșul a început să-i atârne greu pe braț, julindu-i pielea. În ciuda norilor, era udă de transpirație, iar pielea capului o ustura sub pălărie. Poalele rochiei erau în dezordine și se agățaseră în ele buruieni și ciulini, iar acum atârnau grele în jurul picioarelor ei, îngreunându-i mersul. Pașii i se împotmoleau în pământul nisipos care se ondula blând și care era mai obositor de străbătut decât crezuse. Se urcă cu greu pe o movilă alungită, sigură că de pe culmea ei va zări ferma vecină. Dar nici urmă de vreo fermă. Răsuflând greu, puse coșul jos și scrută peisajul monoton care se pierdea în zare, cât vedeai cu ochii. Bătea un vânt fierbinte, care făcea iarba lungă să se unduiască și să arate ca un ocean verde și auriu. Vântul aducea miros de pământ uscat și de peliniță și-i suna ca un vaier lugubru în urechi.

— Nu-i nimic acolo, mormăi Caroline pentru sine. Ceva izbucni atunci în ea, asemănător cu panica, sau cu furia. Nu e *nimic acolo*! strigă ea, cât de tare putu. Își simțea gâtul aspru și uscat. Vântul îi fura cuvintele, dar nu-i aducea niciun răspuns. Se lăsă jos în iarbă și se întinse să se odihnească. Deasupra ei, cerul nesfârșit, în jur, un ținut fără margini. Dacă nu s-ar mai fi ridicat deloc, se gândi, dacă ar fi rămas acolo unde se găsea, doar câinii sălbatici și ulii ar mai fi găsit-o. Era un gând irezistibil, înfricoșător.

Întorcându-se în sfârșit, fără să fi ajuns la ferma familiei Moore, Caroline aproape că nu mai nimeri casa. Se abătuse spre nord, o milă sau mai mult, și doar din întâmplare văzu fumul ridicându-se din coliba din dreapta ei, unde un negru tăcut din Louisiana pe nume Rook gătea cina pentru lucrătorii de la fermă. Întorcându-se spre sud, picioarele lui Caroline tremurau de oboseală. Buzele-i erau pârjolite, iar fața, după o

zi în lumina aspră și în vântul fierbinte, era uscată și o ustura. Simțea întinderea preriei în spatele ei, urmărind-o, iar dincolo de fermă pășunile se întindeau în toate direcțiile. Țarcurile, gardurile, câmpurile de grâu și de sorg pe care soțul ei le trecuse pe hartă erau jalnic de mici. Ferma era o insulă, un atol micuț de civilizație într-o nemărginită mare peticită, iar când a ajuns în sfârșit acasă, recăpătându-și cu greu răsuflarea și împrăștiind flori ofilite în urma ei, a închis ușa și a izbucnit în lacrimi.

În noaptea aceea, Caroline a rămas trează în ciuda oboselii. Norii se risipiseră odată cu venirea nopții, iar luna răsărise plină și strălucitoare. Nu asta o ținuse însă trează, ci cunoașterea, înțelegerea imensității și pustietății ținutului în care locuia acum. Se simțea înghițită de el: mică, invizibilă. Voia să crească, să se întindă, să ocupe cumva mai mult spațiu. Voia să aibă însemnătate. Aerul din dormitor era înăbușitor, încărcat de lâncezeala verii. Lângă ea, Corin sforăia ușor, cu fața înfundată-n pernă și cu brațele întinse în lateral. Luna îi contura mușchii brațelor și ai umerilor și linia care despărțea pielea arsă de soare a gâtului de cea palidă de pe spate. Caroline se ridică, luă o pătură și ieși afară.

Își întinse pătura printre sferele fertile ale pepenilor verzi și se culcă pe ea. Ceva țâșni prin frunzișul de lângă fața ei, iar Caroline se cutremură. Apoi nu se mai auzi niciun sunet, deși urechile i se încordau să prindă orice mișcare dinspre baracă, orice semn al apropierii vreunui lucrător de la fermă. Își suflecă apoi cămașa de noapte până sub sâni, lăsându-și partea de jos a corpului goală sub cerul nopții. Oasele șoldurilor se ridicau semeț, aruncându-și propriile umbre în lumina argintată. Inima-i bătea repede și nu-și închise ochii. Stelele împresurau cerul. Începu să le numere, pierdu șirul și reîncepu, pierzând și orice noțiune a timpului care se scursese de când se afla acolo și a locului în care se găsea. Apoi o ușă se trânti în spatele ei și auzi niște pași grăbiți, iar Corin o apucă de sub brațe și o ridică pe genunchi.

— Ce e? Ce s-a-ntâmplat? îngăimă Caroline. Trasată în nuanțe de gri și de negru, fața lui Corin era înghețată de frică,

iar ochii-i erau larg căscați. Văzând-o trează și în regulă, Corin îi dădu drumul, răsuflând ușurat, și-și ascunse fața-n palme.

— Ce faci aici? mormăi el. Te simți bine?

— Sunt... bine. Doar că... era atât de cald în dormitor...

Caroline își trase grăbită cămașa de noapte în jos.

— Dar și-aici e la fel de cald! Ce faci, de ce erai dezbrăcată? întrebă el.

Alarmată, Caroline îl văzu că tremură. Își mușcă buza și se uită în altă parte.

— Făceam baie de lună.

— Poftim?

— Baie de lună... Angie mi-a zis c-ar putea ajuta, spuse Caroline liniștită. Surâsese cu dispreț când vecina ei îi pomenise prima dată de o asemenea superstiție, dar acum părea că ar fi încercat orice.

— Ar putea ajuta la ce? Iubito, ce spui tu n-are nicio noimă!

— Dacă o femeie stă întinsă în timp ce lumina lunii cade pe corpul ei, ar putea să rămână însărcinată, răspunse Caroline, rușinată.

— Și-ai crezut-o?

— Nu, nu chiar. Nu chiar. Doar că... *de ce* nu sunt încă însărcinată, Corin? A trecut mai mult de-un an! strigă ea. Nu-nțeleg!

— Nici eu nu-nțeleg, oftă Corin. Dar sunt sigur că lucrurile astea se-ntâmplă la timpul lor, asta-i tot. Un an nu-i chiar așa de mult! Ești tânără și... a fost o schimbare uriașă pentru tine să te muți aici, ca să fii cu mine. O să se-ntâmple, iubito, te rog, încearcă să nu-ți mai faci griji! Îi atinse bărbia cu vârful degetelor. Hai înăuntru acum!

— Corin... de ce erai atât de speriat adineauri? întrebă Caroline în timp ce se ridică în picioare.

— Poftim? Când?

— Adineauri, când m-ai găsit aici, păreai atât de alarmat! De ce? Ce-ai crezut că s-a-ntâmplat?

— Era o femeie, dincolo de Woodward, acum câțiva ani... dar nu contează. M-am gândit că ți s-a întâmplat ceva. Dar ești bine și n-avem de ce să ne facem griji... o liniști Corin.

— Spune-mi, te rog! insistă ea, simțindu-i ezitarea. Ce-a pățit femeia aia?

— Păi, se pare că suporta greu căldura, ca tine, și tânjea după casa ei din Franța și se obișnuise să doarmă în grădină ca să-i fie mai răcoare, dar într-o noapte... într-o noapte, și-a...

Degetele-i se sileau să apuce aerul nopții, în timp ce căuta un mod prin care să-i explice fără cuvinte ce se-ntâmplase.

— Ce-a făcut?

— Și-a tăiat gâtul, spuse el repede. În casă o așteptau trei copii.

Caroline înghiți cu greu, propriul ei gât crispându-se la gândul unei asemenea brutalități.

— Și ai crezut că... aș putea să-mi fac și eu așa ceva?

— Nu! Nu, iubito, nu! Eram doar îngrijorat în privința ta, atâta tot.

O conduse înapoi în dormitor și-i spuse că va aștepta să adoarmă ea întâi, dar în scurt timp sforăitul lui ușor reîncepu, iar privirea lui Caroline era încă pironită în tavan.

Se gândea. Se gândea pe unde umbla Corin toată ziua. Nu-i trecuse niciodată prin cap, până atunci, să se gândească la așa ceva. El făcea întotdeauna un rezumat al zilei la masa de seară, dar de unde să știe ea dacă el spune adevărul? De unde să știe ea cât timp îi lua lui să strângă animalele rătăcite, să urmărească hoții de vite, să înfiereze taurii tineri, să împerecheze armăsarul Apache cu o iapă de prăsilă, să repare gardurile, să are sau să semene sau să secere grânele, sau să cosească fânul, sau să facă oricare dintre lucrurile astea? Iar Corin ar fi putut, bineînțeles, să-l trimită pe Joe oriunde, dacă l-ar fi incomodat. Iar Magpie plecase adeseori din casă, cu câte o oră sau mai multe înainte de întoarcerea lui Corin seara. De cele mai multe ori, ea nu avea habar unde era niciunul dintre ei. Și felul în care o atinsese atunci pe Magpie, felul în care-și pusese mâinile pe ea la petrecerea din Woodward... La asta se gândea Caroline în timp ce stătea trează și în timp ce zăcea în liniștea răsunătoare de la capătul fiecărei zile, așteptând reîntoarcerea lui Corin. Când își vedea bărbatul, temerile ei dispăreau. Când era singură, acestea creșteau ca buruienile. Alinarea ei era simplitatea lui Magpie,

așa cum o vedea ea. Asprimea părului ei, grăsimea de pe trupul ei, trăsăturile străine ale feței sale. Observa lucrurile astea și-și reamintea laudele lui Corin la adresa propriei ei frumuseți.

Dar într-o zi extenuantă de august, când un soare înalt, pizmaș albea întinderea ierboasă, chiar și această alinare i-a fost luată. Magpie era la fereastra bucătăriei, stând întoarsă într-o parte, în așa fel încât să se sprijine cu șoldul de bancă în timp ce curăța niște morcovi cu un cuțit cu lama scurtă și ascuțită. Cânta, ca de obicei, iar fața ei era blândă și mâinile i se mișcau agile. Caroline o privea prin pragul ușii de la camera principală, ascunsă în spatele unei cărți pe care se făcea că o citește, când o ezitare în melodia liniștită o făcu atentă. Magpie se opri din curățat, surprinsă, iar o mână i se îndreptă spre pântecele umflat. Un zâmbet fugar îi mișcă buzele, iar apoi cântecul și lucrul continuară. Se mișcase copilul, își dădu seama Caroline. Era treaz, în interiorul fetei. Își asculta mama cântând. Inspirând, Caroline își puse mâna pe propriul pântec. Era mai mult decât plat, era scobit și nu părea să aibă niciun cotlon primitor, nu părea să aibă urmă de vitalitate. Își simțea coastele și oasele șoldurilor, lemnoase și ascuțite. Cât de uscat și de mort părea corpul ei, în comparație cu al lui Magpie! La fel ca pleava uscată, ca paiele pe care bărbații le scutură din grâu. Se uită din nou la tânăra fată, i se puse un nod în gâd și o secundă nu mai putu respira. Soarele care intra pe fereastră surprinse strălucirea părului negru și bogat al lui Magpie, buza ei superioară frumos arcuită, pomeții înalți și ochii migdalați, strălucirea caldă a pielii sale. Magpie era frumoasă.

A doua zi, înainte de răsărit, în timp ce Corin se mișca și-ncepea să se trezească, Caroline merse pe vârfuri până la bucătărie. Îi turnă o ceașcă de ceai rece și tăie două felii groase de pâine din franzela de ziua trecută, pe care le unse cu miere. Merse la el cu darurile acestea, în timp ce el se ridicase, clipind în întunericul ca de cărbune al zorilor.

— Micul dejun la pat. Înainte, sâmbăta, serveam întotdeauna micul dejun în pat, îi spuse ea, zâmbind.

— Ei, mulțumesc! Ce important mă simt! Corin îi cuprinse fața cu palma și luă o gură de ceai. Caroline aranjă pernele la perete, în spatele lui.

— Mai stai un moment, dragule, nu trebuie să fugi deja! îl îndemnă ea.

— Să amâni o treabă nu te ajută s-o termini mai repede, oftă el cu regret.

— Doar cinci minute, îl imploră ea. Încearcă un pic din pâine. Am uns-o cu mierea aia pe care Joe a adunat-o pentru noi.

— Omul ăla e un magician cu albinele, zise Corin și dădu din cap. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Se duce pur și simplu la stup și bagă mâna înăuntru și nu primește nici măcar o înțepătură.

— Vreo vrajă indiană, poate?

— Fie asta, fie are pielea mai tare decât orice alt om viu, medită Corin.

Caroline se gândi la asta – la Joe, la ochii lui neiertători și la pielea lui ca scoarța unui copac. Se cutremură puțin, întrebându-se cum suporta Magpie să se culce lângă el.

— Corin?

— Da?

— Știi, a trecut mai mult de-un an de când ne-am căsătorit și... n-am mai fost niciodată să-notăm, ca în luna noastră de miere.

— Știu, știu, Caroline. Mi-e atât de greu să găsesc timp liber! spuse Corin, rezemându-și capul de perete, cu fața încă somnoroasă.

— Putem să mergem? Curând? Vreau doar... vreau doar să petrec o zi cu tine. Toată ziua... aproape că nu mai facem asta niciodată! Cu toată munca pe care o ai de făcut...

— Nu știu, Caroline. Sunt atât de multe de făcut în perioada asta a anului! Anul ăsta avem unii dintre cei mai proști boi din câți am avut vreodată în fermă: se reped prin garduri de câte ori prind ocazia, pribegind și rămânând blocați în pârâu, sau încurcându-se în sârmă sau mai știu eu ce. Poate într-o săptămână, într-o săptămână sau două... Ce zici?

— Mi-ai promis că vom merge, spuse ea încet.

— Și vom merge. Vom merge! insistă el.

Puțin timp după aceea el se ridică, își trase hainele pe el, o mângâie cu delicatețe pe păr și o sărută pe creștetul capului,

apoi se îndreptă spre bucătărie să pregătească cafeaua. Caroline stătea și asculta răpăitul boabelor de cafea, zăngănitul ibricului care atingea soba și simți cum o cuprinde o oboseală neobișnuită. Pentru un moment, crezu că nu va avea puterea să se ridice, să treacă printr-o nouă zi, de la un capăt la altul. Fiecare oscior din corpul ei părea de plumb. Dar respiră adânc și se ridică în picioare și începu să se îmbrace încet.

La sfârșitul lunii septembrie, într-o după-amiază ploioasă, Joe apăru la conac cu pălăria în mână, ochii strânși din cauza ploii dese și cu o expresie de calm impenetrabil pe față. Caroline zâmbi, dar nu se putu abține să nu se dea înapoi, iar când făcu asta, văzu o îndârjire în privirea lui.

— Lui Magpie i-a venit sorocul. Vă roagă să vă duceți acolo, spuse Joe.

— Unde să mă duc? De ce? întrebă Caroline, neînțelegând.

— Să mergeți la ea. Să o ajutați cu copilul, explică Joe, cu vocea sa guturală. Tonul îi era la fel de neutru ca și chipul, dar ceva îi spuse lui Caroline că nu era neapărat de acord cu cerința nevestei sale. Ea șovăi și-și simți bătăile inimii întețindu-se. Va trebui să intre în bordei. Oricât de mult s-ar fi obișnuit să o aibă pe Magpie pe lângă casă, Caroline nu putea să nu se gândească la locuința aceea joasă, pe jumătate sub pământ, ca o vizuină de animal.

— Înțeleg, spuse ea încet. Înțeleg.

— Prin asta vă face o onoare, îi spuse Joe solemn. De obicei, la treburile astea sunt de față numai cei din familie.

După un moment în care discuția rămase în suspensie, Caroline intră înapoi în casă, fixată de privirea de nepătruns a lui Joe. Își îndesă pălăria pe cap, își luă șorțul și simți panica urcându-i în gât ca niște bule de aer. Nu știa nimic despre nașteri, nu știa ce ar trebui să facă pentru a fi de ajutor. Nici măcar nu era sigură că voia să ajute.

Afară, Joe afișă primul și singurul semn de nerăbdare pe care Caroline îl văzuse vreodată din partea vreunui Ponca. Își reașeză pălăria în mâini și se uită peste umăr în direcția în care se afla

nevasta sa, în durerile facerii. Văzând asta, Caroline se simți cuprinsă de remușcări și grăbi pasul, lăsând capul în pământ în timp ce mergeau, ca să nu vadă întinderea terifiantă a ținutului din jurul lor.

După călătoria ei eșuată la ferma familiei Moore, simțise o groază amețitoare față de peisajul abisal al ținutului Woodward. Întinderea lui părea să-i desfacă gândurile în bucăți, formând o presiune insuportabilă în spatele ochilor ei. Simțea nevoia imperioasă de a fugi, de a se arunca înapoi în casă înainte să fie spulberată în văzduhul grandios. Pașii lor plescăiau, iar tivul rochiei lui Caroline era curând îmbibat de apă și ruginiu de la pământ.

Trei trepte duceau jos în bordei. Intrară într-un întuneric moale, cald, luminat de o lampă cu kerosen care se opunea atmosferei sumbre de afară și dinăuntru. Se simțea un miros puternic, o combinație de fum de la sobă, piei de animale și ierburi pe care Caroline nu le putea identifica. Sângele îi pulsa în tâmple, simțind toți ochii ațintiți pe ea – ai lui Magpie, ai lui Nor-Alb și ai surorii lui Joe, Annie. Joe rămase afară și dispăru în ploaie. Fața lui Magpie era alunecoasă din cauza transpirației, ochii-i erau mărițiși temători. Chipurile celorlalte femei erau precaute: nu ostile, dar rezervate.

— Joe... mi-a zis c-ar fi bine să vin. A spus că... m-ai... chemat? se bâlbâi Caroline. Magpie încuviință din cap și zâmbi ușor înainte ca trupul să i se convulsioneze. Scrâșni din dinți, ceea ce-i dădu o expresie sălbatică.

— Ce trebuie să fac? Nu știu ce-ar trebui să fac! zise Caroline, panicată.

Nor-Alb spuse ceva repede în limba Ponca și-i dădu un vas mic de lemn plin cu apă de ploaie și o cârpă curată. Bătrâna îi arătă să înmoaie cârpa în apă, iar apoi își apăsă mâna pe frunte, făcând semn spre Magpie. Caroline încuviință și îngenunche lângă fata care năștea, ștergându-i fața udă cu apa răcoroasă, temându-se că fata va reuși să vadă în sufletul ei tulburat în cursul acestei acțiuni atât de familiare.

În penumbră, Nor-Alb începu să cânte o melodie liniștitoare și monotonă, care le potoli pe toate. O alină într-atât pe Caro-

line, încât nici nu mai știa cât timp trecuse, dacă erau ore sau minute sau zile. Cuvintele erau șterse și uscate, iar cântecul suna în urechile lui Caroline ca trecerea prelungă, lâncezitoare a vântului cald al preriei, singuratic și ceremonios. La fel de regulat ca valurile ce lovesc malul, Magpie se opintea contra durerii dinăuntrul ei, încordându-și trăsăturile și încleștându-și dinții. Arăta ca o pisică sălbatică, dar nu scotea niciun țipăt. Valurile acestea veneau unele după altele, în timp ce, afară, întunericul se adâncea: iar Nor-Alb cânta încontinuu, amestecând între timp într-o băutură înțepătoare, din care îi dădea lui Magpie să soarbă, câte o lingură o dată. Apoi, cu un sunet gutural, ca al unei bufnițe strangulate, copilul lui Magpie veni pe lume în mâinile pregătite ale lui Annie, iar Nor-Alb își întrerupse cântecul cu un strigăt ascuțit de bucurie, iar fața ei zbârcită se destinse într-un zâmbet larg, apoi într-un hohot de râs. Caroline zâmbi ușurată, dar în timp ce Annie îi dădea mamei băiețelul ce scâncea și se răsucea, ea simți un ghimpe străpungându-i inima și rămânând acolo. Ochii i se umplură de lacrimi și-și întoarse fața ca să le ascundă, zărind, într-un colț întunecat al bordeiului, o pereche de pinteni pe chingi de piele. O pereche de pinteni pe care Corin îi tot căutase și o-ntrebase dacă nu-i văzuse pe undeva, pe-acasă. Se zgâia la ei, iar ghimpele sfredelea din ce în ce mai adânc.

Două luni mai târziu, bebelușul era bucălat și încântător. Primise numele, în limba Ponca, de Fiu-Prim-Născut, dar era strigat, de părinții lui și de toți ceilalți, William. Era purtat prin fermă într-o eșarfă prinsă pe spatele lui Magpie și se uita la lume cu o expresie de blândă uimire în ochii săi rotunzi. Și dormea acolo, ca o grămăjoară de carne boțită, cu saliva prelingându-i-se pe bărbie, neclintindu-se când Magpie, cu trupul deloc istovit din cauza copilului, se întoarse la treburile ei din gospodăria principală. Frigul, ca și căldura, păreau să aibă o influență minimă asupra dispoziției sufletești a fetei. Apărea la conac înfășurată în pătura ei groasă, viu colorată, cu obrajii rumeniți de vânt și cu ochii strălucitori ca mărgelele de lignit.

Și, deși era dureros pentru ea să-l ia pe William în brațe, Caroline cerea adesea să facă asta. Era ca și cum și-ar fi zgândărit o rană sau și-ar fi apăsat o vânătaie. Îl cuibărea în brațele ei și-l legăna cu gingășie. Era un copilaș blajin și nu se speria de străini. Avea o gamă de expresii caraghioase, de ageamiu, care îi topeau inima și-i alinau împunsătura ghimpelui din ea. Mica încruntare de nedumerire ce-i apărea pe chip la zgomotele făcute de Caroline; felul în care-și lăsa colțurile gurii și ale ochilor în jos când adormea; uimirea ochilor larg deschiși, când ea-i arăta evantaiul ei din pene de păun. Dar durerea pe care o simțea când îl înapoia mamei lui era tot mai intensă de fiecare dată, rana, tot mai adâncă; și singurul lucru încă mai dureros era să-l vadă pe Corin jucându-se cu bebelușul când se-ntorcea de la lucru. Mâinile lui arse de soare păreau absurd de mari în comparație cu trupușorul copilului și zâmbea prostește când reușea să-l facă pe William să surâdă, gâdilându-l și scălâmbăindu-se. De fiecare dată când această strădanie îi reușea, își privea soția, ca să-mpartă cu ea succesul, dar lui Caroline îi era greu să schițeze zâmbetul așteptat de el. Faptul că-l vedea iubind acest copil, acest copil care nu era al ei, aproape depășea puterea ei de a îndura.

William nu avea să fie botezat, lucru care o surprinse pe Caroline, chiar dacă era de-nțeles. Se frământă un pic când se gândi la primejdia în care se găsea sufletul copilului, dar Magpie doar râse când Caroline încercă să-i sugereze că nu i-ar dăuna cu nimic să se supună ceremoniei, pentru orice eventualitate.

— Strămoșii noștri îl veghează, doamnă Massey, n-aveți de ce să vă faceți griji, surâse ea.

Stânjenită, Caroline nu mai deschise subiectul, dar propuse, în schimb, să dea o masă în cinstea venirii pe lume a copilului, idee cu care Magpie a fost de acord. Caroline a trimis niște invitații, dar numai Angie Fosset s-a dovedit dispusă să sărbătorească nașterea unui copil indian și a apărut pe calul ei înalt cu desagii plini cu hăinuțe și scutece rămase de la alți copii.

— Eu mă opresc la trei, așa că nu voi mai avea nevoie de astea, îi spuse ea lui Magpie. În urmă cu o săptămână, Caroline îl trimisese pe Hutch la Woodward, să aducă cadourile pe care le

comandase pentru William, din partea ei și a lui Corin. Magpie accepta fiecare cadou tot mai încurcată, iar atmosfera devenea apăsătoare.

— Doamnă Massey... e prea mult, îi spuse ea, cu o privire îngrijorată. Annie și Nor-Alb schimbară o privire pe care Caroline nu o putu descifra.

— O, Doamne, ce lucruri adorabile! exclamă Angie.

— Ei bine, spuse Caroline, simțindu-se brusc expusă, un copil adorabil ar trebui să aibă lucrușoare frumoase. Dar simți că toți puteau vedea adânc în inima ei – și că erau cadourile pe care ar fi vrut să i le facă propriului ei copil, nu copilului lui Magpie. Se întoarse către William, care era culcat în leagănul lui, pentru a-și ascunde groaza, mângâindu-i cu un deget fețișoara boțită adormită. Dar asta-i făcu și mai rău. Obrajii i se-mbujorară și respirația i se opri în piept.

— Cine dorește prăjitură? întrebă tensionată, ridicându-se și fugind la bucătărie.

A doua iarnă a lui Caroline în prerie a fost chiar mai greu de suportat decât prima. Cei patru pereți ai casei deveniră temnița ei, ținând-o închisă cu William și Magpie – două mărturii constante ale eșecului ei. Căci dacă întoarcerea lui Magpie la muncă, purtarea ei voioasă și ușurința cu care făcea față situației îi dovedeau ceva lui Caroline, acel ceva era că ea, în schimb, nu va aparține niciodată ținutului preriei așa cum îi aparținea fata Ponca. Că nu se va acomoda niciodată atât de bine, nu va înflori, nu se va potrivi, nu va putea niciodată să facă rădăcini aici, ci va rămâne la suprafață, purtată de colo-colo, ca ghemotoacele de ciulini rostogolite de vânt. Îi era din ce în ce mai greu să-i vorbească lui Magpie, să cânte și să spună povești împreună, cum făceau mai demult. Cuvintele îi rămâneau în gât și se temea că până și expresiile sincere de admirație pentru Magpie sau William vor ieși pângărite de mâhnirea pe care o simțea și vor părea false.

Când Hutch venea înăuntru la cafea, o îndemna cu blândețe să spună ce are pe suflet, să iasă din nou să călărească sau să facă orice altceva decât să rămână închisă-n casă. Caroline îl

asigura, absentă, că se simte bine și că totul merge cum trebuie, iar administratorul nu mai putea face nimic, decât să plece din nou la lucru, îngândurat. Când izolarea a devenit de nesuportat, iar Caroline și-a făcut curaj și a ieșit afară, vântul i-a tăiat pielea ca un cuțit, iar ploaia i-a picurat groază pe creștet și, o dată înfrigurată, au trecut câteva ceasuri până să se încălzească din nou, deși a stat ghemuită lângă sobă. În timp ce spărgea gheața din rezervorul de apă într-o dimineață și simți stropii înfiorându-i mâinile, își aminti de căldura apei din balta unde înotaseră în luna de miere și privi pierdută în adâncimile rezervorului, țintuită locului de tristețe.

Noaptea, Caroline și Corin stăteau adesea treji când vântul vuia prea tare în jurul casei și nu putea fi ignorat. Într-o asemenea noapte, sub pături, el desena pe umărul ei linii leneșe care o liniștea și-o deșteptau în același timp. Mirosul lui îi era atât de drag, puternic și iute și animalic după munca unei zile în haine groase. Se agăța de el așa cum o persoană ce se înează se agață de o plută, ținându-și ochii strâns închiși și simțindu-se ca și cum casa ar fi putut să cedeze în orice clipă în fața grozăviei de afară și ar fi fost distrusă împreună cu ei. Casa era o închipuire, se gândi ea, o carapace de hârtie între ei și furia oarbă de-afară, și putea să dispară într-o clipită. Atâta timp cât Corin era acolo, își spunea, atâta timp cât era acolo cu ea, nu-i păsa. El părea să-i simtă temerile și-i vorbea ca s-o liniștească, așa cum îl mai auzise vorbindu-le cailor speriați. Vorbea cu voce joasă și ea se străduia să i-o audă pe deasupra larmei – cuvintele se succedau într-un ritm constant, ca apa care clipocește, între starea de veghe și somn.

— Cred c-ar trebui să ne gândim și la Nor-Alb și la Annie, deși știu că indienii Ponca sunt făcuți pentru viața asta și sunt mai puternici decât noi. Totuși, pe o noapte ca asta, n-aș vrea să n-am decât niște piei de animale între mine și vântul de afară. Hutch mi-a povestit despre Marele Viscol ce a omorât turmele, în iarna lui optzeci și șapte, înainte ca eu să fi venit în vest și când noi doi, tu și eu, eram încă la New York și nu ne cunoscuserăm încă. În fiecare iarnă grea pe care o avem și de fiecare dată când mă plâng de frig, el scutură din cap și zice: „Asta-i floare la

ureche față de Marele Viscol!" Cirezi întregi de vite au înghețat în locurile în care se aflau. Călăreții au murit pe câmp și n-au mai fost găsiți până la venirea primăverii, când zăpada s-a topit și i-a dezvelit țepeni și uscați, cu genunchii strânși la piept, în ultima poziție în care se așezaseră în viața lor, în încercarea de a-și păstra căldura. Boii erau toți costelivi și slăbiți, din cauză că vara dinaintea acelei ierni fusese una secetoasă și se strânsese foarte puțin fân pentru hrană. Și mureau pur și simplu pe capete. Iar vacile și-au pierdut viteii înainte să apuce să-i fete, fiindcă abia dacă era hrană pentru o gură, darămite pentru două. Chiar și Hutch și-a pierdut trei degete de la picioare – două de la piciorul drept și unul de la stângul. Călărise printr-un viscol atât de puternic, încât se chinuia să vadă urechile calului, încercând să țină vitele în mișcare ca să nu se-nghesuie și să-nghețe într-o grămadă mare de carne moartă, iar când a coborât de pe cal, nu-și mai simțea picioarele cu totul, ce să mai vorbim de tălpi! Mi-a zis că nu și-a scos cizmele decât după trei zile, și pân-atunci picioarele i se umflaseră și se înnegriseră, iar sângele-i înghețase pur și simplu în vine. Și chiar așa și e, am văzut locurile unde ar fi trebuit să fie degetele alea. Au fost furtuni de zăpadă nemaivăzute până atunci, și nici de-atunci încoace: din Mexic și până-n Canada și oriunde între ele, iar eu îmi amintesc – tu, nu? – că nu s-a găsit carne de vită timp de un an, când eram noi copii. Poate tu erai prea mică, dar eu îmi amintesc că n-aveai de unde să cumperi carne de vită în New York. Bucătăreasa făcea, săraca, tot ce putea ca să facă rost măcar de o bucățică în fiecare săptămână, dar pur și simplu nu avea de unde, fiindcă aproape fiecare amărât de animal zăcea pe câmp, sub troiene de zăpadă! Așa că, după cum bine zice Hutch, viscolul ăsta, vântul ăsta sunt nimica toată, draga mea! Asta-i preria încercând să fie amabilă cu noi, Caroline! Și ne e cald, nu-i așa? Și suntem și în siguranță. Cum am putea să nu fim, dacă ne avem unul pe altul?

Îi vorbea astfel fără întrerupere, de-a lungul nopții zbuciumate, în timp ce grindina lovea acoperișul ca gloanțele de plumb; iar Caroline moțăia în pragul somnului, sorbind cuvintele liniștite și simțind o durere rece în degetele-i de la picioare

pentru degetele pierdute ale lui Hutch și o durere rece în inimă pentru cowboy-i ghemuiți cu genunchii la piept, afară, în vântul crud al preriei.

În primăvara lui 1904, ferma părea să freamăte de viață nouă. Mai multe iepe aveau mânji care de-abia se țineau pe picioare, găinile din curte pluteau pe o mare de puișori pufoși, urletele lui William se auzeau uneori în toate colțurile fermei, iar o cățea terrier micuță, cu părul sârmos, care-i aparținea lui Rook, bucătarul negru, fătase niște căței cu nasul teșit, în urma unei întâlniri întâmplătoare cu o corcitură din Woodward, de proveniență nedeterminată. Vremea se încălzea din nou, zilele erau mai lungi. Nu mai era gheață în rezervor, dinspre nord nu mai veneau grindina și vânturile geroase. Grâul și sorgul tânăr erau de un verde pal, iar cireșii zvelți ai lui Caroline se acoperiseră de flori splendide. Dar Caroline nu putea să se elibereze de greutatea așteptărilor ei năruite, sau de frica de pământul întins, pe care soțul ei îl îndrăgea atât de mult.

Într-o după-amiază frumoasă de duminică, stăteau afară pe verandă, după ce un predicator ambulant trecuse pe-acolo, ca să țină o slujbă pentru toți locuitorii fermei. Din cauza mulțumirii pe care o citea pe fața lui Corin, ce se legăna ușor în scaunul lui, Caroline se simțea la sute de mile depărtare de el.

— Ce citești? o întrebă el în sfârșit, făcând-o să tresară, pentru că-l crezuse adormit în spatele *Buletinului de Woodward*. Ea zâmbi și ridică puțin cartea, așa încât el să poată vedea coperta.

— Ce? Iarăși *Omul din Virginia?* Nu te-ai plictisit de ea?

— Un pic, dar e una dintre preferatele mele, și pân-o să mă duci la oraș, să-mi cumpăr altele... ridică ea din umeri.

— Bine, bine. O să mergem săptămâna viitoare, ce zici? După ce fată Bluebell. Dar poți oricând să te duci și singură, dacă nu vrei s-aștepți după mine. N-are ce rău să ți se-ntâmple...

— N-ai cum să știi asta! Prefer să te aștept, i-o reteză Caroline. Și doar gândul de a străbate singură drumul până la Woodward îi întorcea stomacul pe dos.

— Bine, așa o să facem. Corin se retrase din nou în spatele ziarului său. Citește-mi atunci puțin din aia, să vedem ce-i atât de special la ea!

Caroline se uită la pagina pe care o citise. Nu avea nimic atât de special, se gândi ea, în afară de faptul că eroina, o doamnă educată din est, își construise o viață atât de frumoasă, încât ajunsese să-și găsească fericirea în sălbăticie: fusese în stare să vadă frumusețea pe care Caroline n-o vedea și să-și înțeleagă bărbatul într-un fel inaccesibil lui Caroline. Frunzări paginile ca pentru a găsi secretul în ele, ca și cum ar fi putut afla din ele cum să se obișnuiască în Vest, cum să-l îndrăgească și să prospere aici. Dar pasajul pe care tocmai îl citise o descria pe Molly Wood hotărându-se să plece – vraja întunecată dinaintea finalului fericit pentru fata aceea, iar Caroline se foi până să-l citească, îndreptându-și spatele cum fusese învățată și ținând cartea sus în fața ei, pentru ca vocea să nu fie stingherită de aplecarea gâtului.

— „Acesta a fost rezultatul spectaculos al acelei vizite pe care i-o făcuse omul din Virginia. Îi spusese că urma să vină pentru ora lui. De ora aceea se hotărâse ea să scape. Fugea de propria-i inimă. Nu mai îndrăznea să se încreadă în voința ei, în prezența puternicului și neîmblânzitului ei iubit..."

— Măi să fie, ce dramă! murmură Corin somnoros, după ce Caroline termină și închise cartea, plimbându-și mâinile pe coperta șifonată și cu colțurile îndoite de-atâta recitit.

— Corin? întrebă Caroline șovăielnic, puțin mai târziu, când soarele se lăștea la asfințit. Ești treaz?

— Îhî... veni răspunsul somnoros.

— Curând o să-mi primesc moștenirea, Corin. Știu că ți-am mai spus, dar... nu ți-am spus câți bani sunt. Sunt... o grămadă de bani. Am putea merge oriunde ți-ai dori... n-ar trebui să mai muncești atât de mult...

— Să mergem altundeva? De ce-am pleca în altă parte? întrebă el.

Caroline își mușcă buza.

— E... e atât de izolat aici – atât de departe de oraș! Am putea... am putea să cumpărăm o casă în Woodward, poate. Aș

putea petrece o parte din săptămână acolo... Sau am putea muta totul mai aproape, să mutăm toată ferma mai aproape de oraș! Aș putea... să intru în Cercul de brodat, poate...

— Despre ce vorbești, Caroline? Bineînțeles că nu pot să mut ferma mai aproape de oraș! Vitele au nevoie de pășuni întinse, iar pământul de lângă oraș este deja dat altor fermieri.

— Bine, dar n-ar mai fi nevoie să crești vite, nu-nțelegi? Vom avea bani – o grămadă de bani! strigă ea.

Corin se ridică și-și împături ziarul. Se uită la soția lui, iar ea își întoarse privirea, ca să nu mai vadă durerea întipărită pe chipul lui.

— Dacă m-ar fi interesat banii, aș fi rămas în New York! Scumpa mea! Am visat la viața asta încă de când tatăl meu m-a luat cu el la Chicago, pe când eram copil, și am văzut spectacolul de călărie „Wild West and Congress of Rough Riders of the World" al lui Buffalo Bill Cody, la Expoziția Columbiană... Atunci m-am hotărât să-l însoțesc aici, când a venit să caute noi furnizori. I-am urmărit pe călăreții ăia și pe mânuitorii de lasouri și am știut că *asta* voiam să fac în viață! Munca la fermă nu-i doar o slujbă pentru mine... e viața noastră, iar asta e casa noastră și nu mă pot închipui mutându-mă sau trăind oriunde altundeva. Asta ai vrea tu? Ai vrea să trăiești în altă parte? Poate undeva, departe de mine? Vocea i se sugrumă când întrebă asta, iar ea își ridică brusc privirea, cutremurându-se să vadă lacrimi în colțurile ochilor lui.

— Nu! Bineînțeles că nu! *Niciodată* departe de tine, Corin, doar că...

— Ce-i?

— Nimic... Mă gândeam doar că aș fi poate mai fericită dacă aș avea ceva mai multă companie. O societate ceva mai rafinată decât cea de pe-aici, poate. Și... poate aș fi mai fericită dac-aș avea în sfârșit un copil.

La auzul acestor vorbe, Corin își întoarse privirea spre țarcuri și păru să cumpănească îndelung. Caroline, revăzând în minte discuția, se lăsă pe spătar și închise ochii, cuprinsă de tristețe și istovită de încercarea aceasta de a-și rosti cu voce tare temerile.

— Putem construi. Am putea folosi o parte din bani ca să dublăm mărimea casei, dacă ți-ar plăcea, și să luăm o servitoare, poate. O menajeră care s-o ajute pe Magpie, acum, că trebuie să aibă grijă și de William... Poate și un generator de curent. Și o instalație de apă! O baie potrivită pentru tine, cu apă curentă în casă... Ți-ar plăcea? Ar fi mai bine? întrebă Corin.

Părea atât de chinuit, atât de disperat!

— Da, poate. O baie ar fi minunată. Să vedem când vor ajunge banii, spuse ea.

— Și-o să te duc foarte curând în oraș. Putem să rămânem și peste noapte, poate chiar câteva nopți la rând, ți-ar plăcea? O să cumpărăm atâtea cărți și reviste, câte putem căra! Oricum trebuie să dau o raită pe la magazinul lui Joe Stone, pentru niște pinteni noi. Am fost atât de idiot încât să-mi stric perechea de rezervă și încă nu i-am găsit pe ăia originali...

— Sunt la Joe și la Magpie acasă. În bordei, îi spuse Caroline cu voce ștearsă.

— Poftim? De unde știi?

— I-am văzut acolo, când am asistat la naștere.

Urându-se pe sine, Caroline îl observa cu atenție. Căuta pe fața lui semne de vinovăție sau de rușine, sau o roșeață care să-l trădeze. În schimb, Corin se lovi cu palma peste frunte.

— O, Dumnezeule, sigur că da! I-am împrumutat lui Joe, acum câteva luni! Merseserăm departe, spre marginea terenurilor noastre, în ziua aia, când i-am fugărit pe hoți, iar pintenii lui s-au rupt și, cum Strumpet mergea atât de cuminte, iar calul ăla al lui era o bestie, i-am dat lui pintenii mei. Am uitat să i-i cer înapoi la întoarcere. Eram atât de obosit și picam de somn! De ce nu mi-ai spus, dacă i-ai văzut acolo, iubito?

— Păi... îngăimă Caroline și ridică din umeri. Am... uitat de-a binelea. Pe urmă a venit pe lume copilul și nu m-am mai gândit la asta...

Corin sări în picioare.

— Ce fată isteață ești că ți-ai amintit de ei acum! Mă duc să-i iau chiar acum, înainte să uităm din nou amândoi! zise, îi zâmbi și plecă. Caroline îl privi îndepărtându-se, iar apoi își îngropă fața în palme pentru toate dățile când îi trecuseră prin

fața ochilor pintenii stând acolo în casa lui Magpie: pentru toate dățile când își imaginase graba și nerăbdarea cu care fuseseră lăsați probabil acolo, aruncați de mâini pătimașe în dorința de-a ajunge cât mai repede în adăpostul păcătos de sub așternuturi.

După propunerea ei de a se muta mai aproape de oraș și cum se apropia a doua aniversare a căsătoriei lor, Caroline își surprinse soțul studiind-o îndeaproape – probabil în căutarea unor semne de indispoziție sau de melancolie. Așadar observase probabil că era din ce în ce mai tăcută și vizibil enervată, dar nu prea avea cum s-o ajute. Caroline zâmbea când o-ntreba cum se simte și-i spunea că totul e în regulă. Nu-i spunea că atunci când deschidea ușa se simțea gata să alunece, gata să se prăbușească în golul preriei lipsite de construcții umane de care să se poată agăța. Nu-i spunea că, de câte ori privea în depărtare, inima-i tresărea și începea să-i bată atât de puternic, încât era sigură că Magpie o putea auzi. Nu-i spunea că cerul era mult prea amețitor, uriaș și nu se putea uita la el. Se putea liniști numai legănându-l pe William. Se minuna de felul cum puterea lui creștea pe măsură ce se întindea să ajungă la tot felul de obiecte, pe măsură ce se lupta să-i apuce și să-i molfăie degetele. Mișcarea trupului lui micuț lângă al ei părea să umple un gol ce se căsca neîncetat înăuntrul ei, iar Magpie zâmbea văzând expresia de tandrețe de pe fața ei. Dar Caroline trebuia întotdeauna să-i înapoieze copilul mamei sale și, de fiecare dată când făcea asta, golul se căsca din nou în ea.

Plantele din grădină se veștejiră, sufocate de buruienile cotropitoare. Legumele neculese crăpară și se uscară la soare. Magpie a fost de acord să preia ea îngrijirea grădinii, dar și ea o analiza pe Caroline, cu sprâncenele încruntate ușor, îngrijorată. A forțat-o pe Caroline să supravegheze smulgerea plantelor de iarnă sleite și pregătirea grădinii pentru culturile de vară.

— Trebuie să-mi spuneți ce să plantez, doamnă Massey. Să-mi spuneți unde să plantez, insista fata, deși amândouă știau că Magpie era de departe mult mai pricepută în asemenea chestiuni. Caroline protesta, dar indianca cu părul negru ca pana cor-

bului dădea dovadă de o insistență calmă și nu accepta nicio obiecție.

În timp ce Magpie săpa și plivea, Caroline rămânea întotdeauna la umbra casei, cu mâinile la spate, rezemându-se de lemnul grosolan al casei, ca și cum ar fi căutat acolo un sprijin.

Într-o zi, în grădină, Magpie sări înapoi cu răsuflarea tăiată, când dădu peste un șarpe cu clopoței sub frunzele uscate, dar apoi îl omorî cu săpăliga, cu gesturi sigure, și aruncă cadavrul încârligat deoparte.

— Gândiți-vă ce-ar fi fost, dacă doamna albă ar fi făcut lucrul ăsta în grădina ei din Eda! îi strigă ea lui Caroline, râzând. Dar omorârea șarpelui îi întorsese stomacul pe dos lui Caroline.

— Eden, șopti ea. Era Grădina Edenului.

Intră în casă fără să mai spună ceva, cu degetele nedezlipite de zidul casei.

Într-o seară, Caroline îl văzu pe Corin oprind-o pe Magpie pe când aceasta, cu William agățat în spatele ei, se îndrepta spre bordei ca să gătească acolo o altă cină și să-ngrijească altă gospodărie. Stătu la fereastră și-și ținu respirația, urmărind cum Corin se apropie de Magpie și-o atinge ușor cu mâna pe umăr, ca s-o oprească. Caroline își ciuli urechile, vrând parcă să audă ce întreba soțul ei, căci și din casă putea vedea întrebările întipărite pe fața lui. Magpie îi răspunse în felul ei rezervat. Fără gesturi, fără expresii faciale care s-o dea de gol – sau cel puțin niciuna pe care Caroline s-o fi putut descifra. Când Corin îi dădu drumul fetei să plece și se-ndreptă spre casă, Caroline plecă de la fereastră și se-apucă să așeze masa pentru bucatele pregătite de Magpie: supă de porumb rumenit, cu felii groase de friptură de vită și pâine caldă.

Corin era preocupat de ce-i spusese Magpie, asta era limpede. Caroline simți o împunsătură de ranchiună față de fată, dar zâmbi în timp ce punea masa, dorind să-l liniștească și să nu-i stârnească o îngrijorare și mai mare, fiindcă n-ar fi știut ce să-i răspundă în cazul în care ar fi întrebat-o dacă este fericită. Când s-au așezat să mănânce, Corin a deschis discuția:

— Cred, draga mea, c-ar trebui să-nveți să călărești și să mergi cu mine din când în când, ca să cunoști și tu mai multe

despre locurile în care trăim. Nimic nu-mi încălzește mai tare inima decât o plimbare la galop prin prerie, cu vântul în păr și purtat de iuțeala unui cal bun... Dar se opri brusc, fiindcă Caroline scutura din cap.

— Chiar nu pot, Corin! Te rog, nu-mi cere asta... am încercat! Caii mă sperie. Și ei își dau seama de asta – Hutch spune că pot simți emoțiile oamenilor și că asta-i face să se poarte rău...

— Dar și de Joe, și de Magpie ți-era frică, până să ți-i prezint. Nu-ți mai e frică de ei acum, nu?

— Da, așa e... aprobă ea fără entuziasm. De Magpie nu-i mai era, desigur, frică, dar în cele câteva dăți când Joe venea să vorbească cu Corin sau să livreze proviziile aduse din Woodward, un nod de anxietate încă îi strângea stomacul. Fața lui îi părea fioroasă, orice-ar fi spus Corin. Trăsăturile lui exprimau violență și sălbăticie.

— Vezi, la fel va fi și cu caii. Iapa pe care ai călărit-o, de pildă – Clara. Păi e blândă ca un mielușel! Și șaua aia laterală pe care ți-am cumpărat-o stă în șopron și face pânze de păianjen. Se schimbă anotimpul acum, vremea e mai bună... Dac-ai vrea numai să vii cu mine și să vezi frumusețea ținutului ăstuia neîntinat al lui Dumnezeu...

— Nu pot! Te rog, nu-ncerca să mă forțezi! Sunt mult mai fericită dacă stau aici...

— Dar ești? întrebă el.

Caroline amestecă cu lingura în supă și nu răspunse.

— Magpie mi-a spus...

Vocea lui se stinse.

— Ce? Ce-a spus despre mine?

— Că nu vrei să ieși afară. Că stai înăuntru și că ești prea tăcută și că ea are mult mai mult de lucru. Caroline... eu...

— Ce? îl întrebă iar, îngrozită la gândul la ce-avea să-i spună.

— Eu vreau doar să fii fericită, îi spuse el chinuit. O privi cu ochii larg deschiși, iar Caroline nu văzu în ei decât sinceritate și iubire și din nou se urî pentru că se gândise vreodată că el ar fi putut-o trăda, că ar fi putut trece peste trupul ei neroditor pentru a-și face un fiu în altă parte.

— Eu... începu ea, dar nu găsi ce să spună. Și eu vreau să fiu fericită, șopti.

— Atunci, spune-mi, te rog... Spune-mi ce-aș putea să fac ca să fii fericită? imploră el.

Caroline nu zise nimic. Ce-ar fi putut zice? Făcuse tot ce putea face un bărbat pentru a-i da un copil, dar ea nu se descurcase. O iubise și se căsătorise cu ea și-i oferise o nouă viață, iar ea nu-i putea cere din nou să renunțe la viața aceea.

— O să mergem iarăși să înotăm. O să ne facem din nou o lună de miere. Duminica asta mergem! Dă-o încolo de fermă, dă-le-ncolo de treburi, doar eu și tu, iubita mea! Și de data asta vom face un copil, știu asta. Ce spui? insistă el.

Caroline scutură din cap și simți un fior străbătând-o până-n miezul ființei ei. Era prea târziu, își dădu seama. Prea târziu pentru a doua lună de miere. Nu se mai putea duce la balta aceea să înoate, acum, nu. Era prea departe, prea deschis drumul până acolo, prea înfricoșător. Dar ce mai rămânea? Ce altceva ar mai fi putut propune?

— Promite-mi... promite-mi doar că n-o să mă părăsești, spuse în cele din urmă.

Corin o luă în brațe și o ținu strâns, cu o disperare neputincioasă.

— N-o să te părăsesc *niciodată*, șopti el.

În prima noapte fierbinte din iunie, Caroline se trezi în întuneric, transpirația răcindu-i-se între sâni, băltind în capul pieptului și lipindu-i șuvițe de păr pe frunte. Visase că se trezise singură, afară, în mijlocul câmpului, ca și cum ar fi adormit în ziua aceea când pornise spre ferma familiei Moore și nu s-ar mai fi trezit de-atunci. Nu mai erau nici casa, nici ferma, nici oamenii, nici Corin. Stătea nemișcată, ascultându-și pulsul sângelui în timpane, ascultându-și respirația încetinind și devenind din ce în ce mai slabă. Pe brațe i se făcu pielea de găină. Se uită lângă ea, la silueta liniștitoare a lui Corin, mărginită de lumina arginitie ce trecea printre obloane. Urletele coioților care bântuiau în fiecare noapte răsunau și acum, străbătând nestingherite succesiunea

infinită a milelor de prerie. Caroline închise ochii și încercă să se gândească la altceva. Urlete acelea îi cutremurau chiar sufletul, abia trezită cum era dintr-un asemenea vis, dintr-un asemenea coșmar. Îi povesteau neîncetat despre sălbăticia de dincolo de pereți, despre pământul pustiu și nemilos.

Dintr-odată, Caroline realiză ceea ce știa de mult, dar refuzase să recunoască. Aici trăia. Aici era soțul ei, aici era viața ei și asta era tot. Nicio schimbare, nicio mutare. Corin i-o spusese cât se poate de limpede. Și niciun copil. Trecuseră doi ani de când erau căsătoriți și eșecul de a concepe un copil nu se datora în niciun caz faptului că n-ar fi încercat suficient. Urma să-i vadă pe Magpie și pe Joe crescând un neam întreg, se gândi ea, în timp ce ea nu va avea nici măcar un copil al ei. Nu va rezista. Dacă Magpie ar fi rămas din nou însărcinată, n-ar mai fi suportat s-o aibă toată ziua în casă. Așadar, i-ar fi rămas doar casa aceasta goală, în timp ce Corin ar fi fost plecat să cumpere sau să vândă boi, să-i ducă noului proprietar vreun cal de călărie pursânge, sau să dezbată prețul grâului la Woodward. Casa aceasta goală, în ținutul acesta pustiu, pentru tot restul vieții ei. „O să-mi pierd mințile", își dădu seama Caroline, văzând lucrul acesta deslușit, ca și cum vorbele tipărite ar fi defilat prin fața ochilor ei. „O să-mi pierd mințile." Se ridică cu un țipăt și se lovi peste urechi, ca să blocheze afară urletul și liniștea sonoră din spatele lui.

— Ce-i? Ce s-a-ntâmplat? Ți-e rău? îngână Corin, trezit din somn. Ce se-ntâmplă, iubito? Ai avut un coșmar? Spune-mi, te rog! imploră el, apucându-i mâinile, pentru a o împiedica să se mai lovească.

— Doar... doar... încercă ea să vorbească, sufocându-se și dând din cap.

— Ce e? Spune-mi!

— Pur și simplu... nu pot să dorm dacă afurisiții ăia de coioți urlă toată noaptea! Nu se potolesc *niciodată*? Toată noaptea! În fiecare noapte! Mă scot naibii din *minți*, pe cuvânt! strigă ea, cu ochii măriți de furie și frică.

Corin o ascultă și zâmbi.

— Știi că asta-i prima oară când te-aud înjurând? spuse el, lăsându-i mâinile libere, îndepărtându-i de pe față părul răvășit. Și trebuie să-ți spun că te-ai descurcat minunat! zâmbi el larg.

Caroline se opri din plâns. Se uită la umbra zâmbetului său în întuneric și o liniște ciudată o cuprinse, amorțeala somnului istovit furișându-se și punând stăpânire pe ea în câteva secunde.

A doua zi de dimineață, Corin ieși puțin înainte de micul dejun, apoi se-ntoarse, zâmbindu-i nevestei sale cu o strălucire în ochi. Ochii lui Caroline erau umflați și-o mâncau. Continuă să pregătească micul dejun în liniște, dar arse boabele de cafea în tigaie, iar băutura rezultată a fost amară și nisipoasă. Încălzi niște ciorbă de fasole de cu o zi înainte și făcu un amestec de pesmeți ca să meargă cu ea, iar Corin înfulecă totul cu poftă. Nu mult după aceea, se auzi un strigăt de-afară. Caroline deschise ușa și-i văzu pe Hutch și pe Joe afară, călare pe caii lor suri, cu puștile ieșind din șei și cu pistoalele la șold. Joe ținea hățurile lui Strumpet, iar iapa neagră era de asemenea înșeuată și gata să fie încălecată.

— Nu știam că mergeți să călăriți astăzi, nu urma să reparați gardurile? își întrebă Caroline soțul, cu vocea pierită după furia de noaptea trecută.

— Păi... spuse Corin sorbindu-și ultima înghițitură de cafea cu o strâmbătură aproape invizibilă și ieșind din casă. E o mică excursie pe care ne-am hotărât s-o facem sub impulsul momentului.

— Unde mergeți?

— Mergem... Corin se aruncă în șa. Mergem să vânăm niște coioți, rânji el. Ai avut dreptate, Caroline, sunt prea mulți în apropierea fermei. Am pierdut câteva găini, tu n-ai mai putut să dormi. Și e o zi minunată pentru un pic de mișcare! exclamă el, conducând-o pe Strumpet într-un cerc strâns. Iapa se ridică pe două picioare și fornăi nerăbdătoare.

— O, Corin! exclamă Caroline, mișcată de eforturile pe care le făcea pentru ea. Bărbații o salutară cu mâna la pălărie și, cu un strigăt și un tropot de copite, se făcură nevăzuți, lăsând doar urmele în nisip.

Până la prânz, cerul se acoperise cu nori groși care veneau constant dinspre nord-vest. În bucătărie, Caroline stătea la masă cu Magpie, curățând mazăre, în timp ce William dormea liniștit la picioarele mamei sale. Din când în când, se foia și scâncea în somn, de parc-ar fi visat, ceea ce pe Magpie o făcea să zâmbească, iar lui Caroline îi îngheța inima. Cât urma să mai treacă până ce această răceală va deveni irevocabilă, iar inima îi va fi pe vecie pierdută, la fel ca cele trei degete de la picioare ale lui Hutch? Magpie păru să-i sesizeze tristețea. În sfârșit, fata Ponca vorbi.

— Nor-Alb este o femeie foarte înțeleaptă, spuse ea.

În liniștea casei, pocnetul vioi al păstăilor verzi și răpăitul boabelor de mazăre care cădeau în găleată se auzeau tare. Caroline așteptă ca Magpie să spună mai mult, nesigură de cum ar fi trebuit să răspundă acestei afirmații.

— Știe să facă multe leacuri, continuă în cele din urmă Magpie. Caroline ridică ochii către ea și Magpie îi susținu privirea, cu ochii ei negri și hotărâți.

— A, da? spuse Caroline, cu toată politețea de care era în stare.

— În zilele de demult, când trăia în mijlocul neamului nostru, în ținuturile îndepărtate din nord, mulți Ponca veneau la ea pentru sfaturi. Multe *femei* veneau la ea, spuse Magpie, accentuând puternic. Caroline simți cum îi iau foc obrajii și se ridică să aprindă o lampă în după-amiaza mohorâtă. Lumina galbenă se reflecta în cosițele lucioase și în pielea arămie. Caroline se simți ca un spectru, de parcă Magpie ar fi fost reală, iar ea însăși, nu chiar. Nu chiar cu totul, nu chiar din carne. Lampa nu o lumina în același fel.

— Crezi că... că Nor-Alb m-ar putea ajuta? întrebă ea aproape în șoaptă. Magpie o privi atunci cu multă compasiune, iar Caroline se uită în jos, studiind boabele de mazăre în timp ce imaginea lor se încețoșa.

— O pot întreba. Vreți s-o-ntreb? rosti Magpie blând. Caroline nu putea vorbi, dar încuviință din cap.

Mai târziu, Caroline se uita pe fereastră la primii stropi de ploaie. Nu era o furtună violentă, doar o ploaie sâcâitoare, ce

cădea drept din cer. Nu sufla nicio adiere de vânt. Caroline asculta răpăitul ploii pe acoperiș, gâlgâitul ei prin jgheaburi, spre rezervor. Îi luă ceva timp până să-și dea seama ce o neliniștea. Ploaia venise încet, din nord-vest, din aceeași direcție în care plecaseră bărbații. Ar fi trebuit să vadă ploaia venind, acoperind orizontul cu o perdea cenușie. Așadar, la ei ar fi ajuns cu mult înainte să ajungă la fermă, și totuși nu se întorseseră. Nu aveau cum să vâneze pe o ploaie ca asta și, în plus, era târziu. Magpie băgase o tocăniță de iepure la cuptor și plecase deja de mai bine de un ceas. Masa era pusă, mâncarea era gata. Caroline își frecase unghiile, ca să îndepărteze de sub ele petele de la păstăile de mazăre. Stătea la fereastră, iar îngrijorarea ei creștea cu fiecare strop de ploaie.

Când, în sfârșit, i se păru că vede călăreții venind, lumina înserării era slabă și-i făcea greu de distins. Nu zări decât două pălării. Numai doi călăreți, nu și al treilea. Inima-i bătu în piept, nu repede, dar puternic. O încleștare constantă, înceată, strânsă, aproape dureroasă. Doar două pălării, iar după ce se apropiară, văzu limpede că erau numai doi cai. Încă mai aproape, și văzu doi cai suri și niciun cal negru.

„Căci eu am fost crescut
În marele oraș, scurmând pe coridoare-ntunecate,
Doar cer și stele cunoscând din măreția lumii.“

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopții*

5

Pe douăzeci și șase decembrie, mă trezesc în larma vocilor de la bucătărie, în zăngănitul ibricului pe cuptorul Rayburn, în zgomotele robinetului care curge, al apei duduind prin țevile din peretele lângă care este pus patul meu. Pare că m-am întors la diminețile copilăriei mele aici, iar un moment rămân nemișcată, având senzația amețitoare că m-am întors în timp. Îmi imaginez că sunt ultima care s-a trezit, cum am fost întotdeauna. Mă resimt după masa copioasă de ieri. Mă ridic din pat și urc în pod, în cămașă de noapte, scot inelul de os din cufărul lui Caroline și îl iau cu mine jos. Pe scări stăruie mirosul de cafea și șuncă friptă și, în pofida oricărei logici, îmi chiorăie mațele.

Toți patru sunt la masă, care este așezată cum trebuie, cu farfurii și tacâmuri, cu căni de cafea și o cafetieră uriașă, cu un platou de lemn pe care sunt șunca și ouăle și cu pâinea prăjită așezată frumos pe-un grătar. Detaliile de genul ăsta, ce țin de decalajul între generații, mă înduioșează teribil. Mie nu mi-ar trece niciodată prin cap să pun masa pentru micul dejun sau să așez pâinea prăjită pe un suport, în loc s-o pun direct la mine-n farfurie. Cei patru oameni la care țin cel mai mult pe lumea asta stau așezați în jurul unei mese încărcate. Mă sprijin o clipă de tocul ușii și-aș vrea ca lucrurile să rămână astfel pentru totdeauna. Cu aburul cald în aer și mașina de spălat vase mergând zgomotos.

— Aha, te-ai hotărât să ne onorezi în sfârșit cu prezența! spune tata radios, turnându-mi o cană de cafea.

— Lasă-mă un pic, tată, să mă dezmeticesc, că e de-abia ora nouă, casc eu, îndreptându-mă spre masă și lăsându-mă pe-o bancă.

— Eu am fost deja afară, să aduc câteva brațe de lemne, se laudă Eddie, întinzând niște cremă de ciocolată pe o felie de pâine prăjită.

— Te dai mare! îl acuz.

— Ed, n-ai vrea și niște pâine prăjită, că merge cu Nutella? îl întreabă Beth ironică. Eddie îi zâmbește larg și ia o mușcătură uriașă, care-i pictează un zâmbet de ciocolată pe obraji.

— Ați dormit bine? îmi întreb părinții. Și-au ales camera de oaspeți pe care o ocupă dintotdeauna. Deși avem atât de multe camere la dispoziția noastră, ne-am ales fiecare camera lui obișnuită, ca niște copii binecrescuți.

— Foarte bine, mulțumim, Erica.

— Uite, mamă, ăsta-i clopoțelul de care-ți ziceam, pe care l-am găsit între lucrurile lui Caroline!

I-l dau în mână. Mânerul pare de os sau ceva similar.

Mama îl întoarce pe toate părțile și mă privește neîncrezătoare.

— Nu-i un clopoțel, prostuțo, e un inel care li se dă bebelușilor să-l sugă când le apar dinții. Chiar unul tare drăguț. Și e fildeș, nu os. Iar clopoțelul de argint e făcut să zornăie și să le atragă atenția.

— Un inel pentru sugari? Chiar așa?

— Unul de modă veche, dar da, cu siguranță asta este.

— Am văzut așa ceva la emisiunea aia, „The Antiques Roadshow", acum ceva timp, spune tata.

— Fildeș și argint... trebuie să fi fost pentru un copil destul de bogat, observă Eddie, între două îmbucături de pâine prăjită.

— A fost al lui Clifford? Ți-l amintești? întreb eu. Mama se încruntă ușor.

— Nu, chiar nu. Dar poate oi fi uitat. Sau...

Se întinde în spatele ei și ia arborele genealogic de pe bufet.

— Uită-te la intervalul dintre căsătoria lui Caroline și nașterea lui Meredith – șapte ani! E destul de neobișnuit. Aici este mătușa mea, Evangeline – a murit înainte de a fi împlinit un an, biata de ea.

Mama arată apoi numele dinaintea lui Meredith, cu datele jalnic de apropiate între ele, trecute între paranteze, dedesubt.

— Doi copii în șapte ani nu-i prea mult. Poate o fi avut un fiu care a murit, înainte s-o aibă pe Meredith, iar acest inel o fi fost al sărmanului copilaș.

— Poate. Dar n-ar fi în arborele familiei, chiar dacă ar fi murit?

— Păi, nu neapărat. Nu dacă a fost născut prematur, sau dacă s-a născut mort, spune mama. Știu că Meredith a pierdut un copil înainte să mă nasc eu. Lucrurile astea se pot transmite ereditar.

— N-am putea vorbi despre altceva la micul dejun? întreabă Beth încet.

Eu și mama amuțim, simțindu-ne vinovate. Beth a pierdut o sarcină demult, înainte să se nască Eddie. Nu era decât o viață minusculă, dar dispariția sa bruscă a fost ca stingerea unei lumini strălucitoare.

— Ce planuri avem astăzi? întreabă tata, mai punându-și niște omletă. Eu, unul, simt nevoia să-mi întind puțin picioarele, să dau jos câte ceva din excesele zilei de ieri.

— Și să faci loc pentru excesele zilei de azi, nu-i așa, David? îl împunge mama, cercetându-i farfuria.

— Exact! aprobă el, binedispus.

Azi e mai luminos, dar niște nori cenușii își croiesc amenințători drum pe cer, iar vântul este aspru, tăios. Ne plimbăm prin sat, ocolind pe la vest bisericuța de piatră adăpostită într-un povârniș verde, presărat cu pietrele funerare ale generațiilor de morți din Barrow Storton. În colțul îndepărtat este parcela familiei Calcott și, fără să ne vorbim, ne îndreptăm spre ea. Are cam doi metri lățime și e tot atât de lungă. Un pat rece de marmură ciobită pentru somnul celor din familia noastră. Henry, lordul Calcott, e acolo, și Caroline, cu fetița pe care a pierdut-o înainte de Meredith. Evangeline. Și acum Meredith li s-a alăturat. Atât de curând, că încă mai sunt rămășițe din florile de la înmormântare într-un bol mic de alamă, iar numele ei gravat în piatră are literele ascuțite și proaspete. Nu pot să nu mă gândesc că ar fi preferat să aibă locul ei sau să se odihnească alături de soțul ei, Charles, decât să-și petreacă veșnicia închisă împreună cu

Caroline, dar acum e prea târziu. Mă înfior și-mi promit că n-o să zac niciodată în mormântul ăsta claustrofobic de familie.

— Presupun că dacă Caroline ar fi avut un fiu, aici ar fi îngropat, nu? întreb eu, spărgând tăcerea. Beth oftează tăios și se îndepărtează, mergând lângă Eddie, care escaladează poarta cu fronton a cimitirului.

— Presupun că da. Probabil. Dar cine știe? Dacă era foarte mic, poate că i-au făcut mai degrabă un mormânt de copil, răspunde mama.

— Cum ar arăta?

— Tot ca un mormânt, dar cu o piatră mai mică, având de obicei un înger sculptat pe undeva – sau un heruvim, spune ea.

Tata mă privește pieziș.

— Nu pot să nu observ că brusc ești foarte interesată de chestiunea asta, spune el.

— Nu, doar că... știi... nu mi-a plăcut niciodată un mister nerezolvat, îi răspund și ridic din umeri.

— Atunci mă tem că te-ai născut în familia nepotrivită.

— Hei, Eddie! strig eu. Caută pietre de mormânt mici, cu îngeri pe ele și cu numele de Calcott!

Eddie îmi răspunde cu un salut șmecher și-ncepe să patruleze încoace și încolo printre șirurile de pietre. Beth își încrucișează brațele și mă fulgeră cu privirea.

— N-am putea să nu mai căutăm copii morți, vă rog? strigă, iar vântul îi poartă cuvintele departe.

— Lasă-mă doar cinci minute! îi răspund.

— Poate c-ar fi mai bine să ne continuăm plimbarea, Erica? spune mama cu sfială.

— Cinci minute, spun din nou.

Urmăresc cu privirea șirurile de pietre din partea opusă celei în care s-a dus Eddie, dar toate par să aibă aceeași mărime.

— Uneori există un sector anume pentru mormintele copiilor... Mama se uită în colțul îndepărtat al cimitirului. Încearcă în partea aia – vezi? Sub fagul ăla.

Mă îndrept cu pași repezi spre locul unde vântul se zbuciumă sub fagul desfrunzit, vuind ca valurile mării. Aici sunt în jur de cincisprezece, douăzeci de morminte. Pe mormintele mai

vechi sunt mici heruvimi, cu trăsăturile acoperite de licheni, cu brațele durdulii strânse jalnic în jurul pietrelor. Sunt și câteva pietre mai noi, ce au sculptați, în loc, ursuleți, gardieni mai puțin cerești, ce par oarecum nepotriviți aici. Dar mă gândesc că asta-i și ideea. Locul unui copil nu e într-un cimitir. Vieți care n-au avut nici măcar șansa de-a începe, pierderi care probabil că au sfâșiat sufletele părinților. Toate inimile acelea frânte sunt și ele îngropate aici, lângă trupușoarele mici care le-au frânt. Este o priveliște tristă și examinez în grabă numele și datele și mă-ndepărtez cu un fior de micul pâlc dezolant.

Niciodată până acum cimitirele nu mi s-au părut sinistre sau deprimante în mod deosebit. Îmi plac dovezile de dragoste de pe pietre, mărturiile silențioase că oamenii aceia au existat, au contat. Cine știe ce sentimente secrete zac în spatele listelor cioplite de copii, frați și surori și soți supraviețuitori? Sau cine știe dacă amintirile cu ei erau într-adevăr frumoase? Dar există întotdeauna speranța că fiecare viață trecătoare va fi însemnat ceva pentru cei lăsați în urmă, că va fi lăsat o dâră vaporoasă de influențe și emoții, ce au să pălească treptat de-a lungul anilor.

— Ai găsit ceva? îl întreb pe Eddie.

— Nu. Este un înger acolo, dar doamna avea șaptezeci și trei de ani și se numea Iris Bateman.

— Putem pleca acuma? întreabă Beth, nerăbdătoare. Dacă vrei cu atâta disperare să afli dacă a avut vreun fiu, du-te și caută în registrul nașterilor, căsătoriilor și deceselor. Totul e disponibil online, acum.

— Poate că o fi *fost* căsătorită înainte, în America, spune mama, luându-mă împăciuitoare de braț. Poate că bebelușul din fotografie a murit acolo, înainte să vină în Anglia.

Din partea de nord a satului pleacă o încrengătură de drumuri de țară și poteci de călărie ce șerpuiesc prin câmpurile iernatice mohorâte. Alegem un drum circular și mergem în pas alert, grupându-ne pe perechi în porțiunile înguste. Eddie rămâne în urmă, ca să meargă cu mine. O să plece după-amiază. Mă uit la fața lui ascuțită, la părul ciufulit și simt cum mă copleșește un sentiment de iubire. Pentru o secundă, mă încearcă o senzație

atât de stranie, de disperare, încât stau să mă-ntreb oare cum s-o fi simțind Beth. De parcă mi-ar citi gândurile, Eddie vorbește.

— Mama o să fie bine? spune pe un prudent ton neutru, pentru care e prea tânăr.

— Da, bineînțeles, îi spun, cu toată siguranța de care sunt în stare.

— Doar că... atunci când tata a venit să mă ia ultima oară, înainte de Crăciun, părea... chiar foarte supărată din cauza asta. Și slăbește iar. Și uite, azi, adineauri chiar, a fost foarte irascibilă cu tine...

— Surorile se reped tot timpul între ele, Eddie. Asta nu-i deloc neobișnuit. Reușesc să scot un râset fals, iar Eddie se uită la mine acuzator. Renunț la bravadă. Scuză-mă, îi spun. Uite... mamei tale îi vine foarte greu să stea din nou la conac. Ți-a spus despre testamentul străbunicii tale? Că putem păstra casa numai dacă venim amândouă să locuim în ea? Eddie încuviințează. Ei bine, de-asta am venit aici. Ca să vedem dacă ne-ar plăcea să locuim și să trăim aici.

— De ce o deranjează atât de tare? Pentru că verișorul vostru a fost răpit și-i e dor de el?

— Posibil... posibil să aibă legătură cu Henry. Și mai e chestia că, mă rog, locul ăsta face acum parte din trecutul nostru și uneori pare greșit să trăiești în trecut. Ca să fiu sinceră, nu cred că vom veni să locuim aici, dar am de gând să-ncerc s-o fac pe mama ta să mai stea măcar puțin, chiar dacă n-are nicio tragere de inimă.

— Dar de ce?

— Păi... Încerc să găsesc o cale de a-i explica. Îți aduci aminte când ți s-a umflat degetul ca un cârnat și te durea și nu ne lăsai să ne uităm ca lumea la el? Dar tot nu se vindeca, așa că în final ne-am uitat și aveai o așchie de metal în el?

— Da, mi-amintesc. Arăta de parcă mai avea un pic și exploda, se strâmbă el.

— O dată ce-am scos așchia, s-a vindecat, nu-i așa? Eddie aprobă. Bun, cred că mama ta nu se va... vindeca pentru că are o așchie, un ghimpe. Nu de metal, și nu în deget, dar are un fel de

aşchie înăuntrul ei şi de-asta nu se poate face bine. Voi încerca să scot ghimpele ăsta. O să... aflu ce este şi voi scăpa de el.

Sper că par calmă, convinsă de ceea ce am de făcut, pentru că, în realitate, ce simt e deznădejde. Dacă aş crede în Dumnezeu, probabil că acum aş face tot felul de rugăminţi arzătoare: Fă-o bine pe Beth! Fă-o fericită!

— Cum? De ce trebuie să fiţi aici ca să faci asta?

— Fiindcă... am impresia că aici i-a intrat iniţial ghimpele, spun.

Eddie cântăreşte lucrurile în tăcere, câtva timp, cu faţa brăzdată de cute îngrijorate pe care mă doare să le văd.

— Sper să reuşeşti. Sper c-o să afli ce este, spune el în cele din urmă. O să descoperi, nu-i aşa? Şi-o să se facă mai bine?

— Îţi promit, Ed, îi spun.

Iar acum nu am voie să eşuez. Nu *pot* să permit să plecăm de-aici fără vreo clarificare de un fel sau altul. Greutatea promisiunii mele mă apasă ca o piatră de moară.

Părinţii noştri pleacă curând după prânz, iar pe la ora ceaiului soseşte şi Maxwell, ca să-l ia pe Eddie cu el. Maxwell e morocănos, cu pete în obraji, din cauza exceselor. Pare nesincer şi alunecos. Încarc pungile de cadouri în portbagaj, în timp ce Beth mă priveşte sumbru, de parcă aş participa la răpirea fiului său.

— Ne vedem în curând, Edderino! îi spun.

— Pa, pa, *mătuşică* Rick! spune el şi urcă în spate.

E calm, resemnat. Se mută dintr-un loc în altul, dar e realist, nu se agită. Se lasă transbordat şi se face că nu vede angoasa lui Beth. E şi un pic de cruzime aici, de parcă ar spune: tu ai creat situaţia, tu s-o faci să funcţioneze!

— I-ai spus lui Harry c-o să pleci astăzi? îl întreb, aplecându-mă în maşină.

— Da, dar s-ar putea să fie nevoie să-i spui din nou, dacă-l vezi prin jur. Nu sunt sigur cât era de atent.

— Bine, dar s-o suni pe mama ta mai târziu, da? îi spun cu voce şoptită.

— Sigur că da, mormăie, privindu-şi mâinile.

Luminile frânelor lucesc roșii în timp ce se îndepărtează pe alee. Plouă din nou. Eu și Beth rămânem pe loc și facem cu mâna ca niște zevzece, până ce mașina nu se mai vede deloc. Ne lăsăm mâinile în jos, aproape la unison. Niciuna n-are chef să reintre în casă, acum, că sărbătoarea s-a terminat. Crăciunul. Pregătirile, aranjarea casei, hrănirea și distrarea lui Eddie, apoi a părinților noștri... Și-acum? Nu mai avem termene, nu mai avem program. Nimic care să ne ghideze, în afară de noi înșine. Arunc o privire fugară spre Beth și văd picături mici de ploaie înșirate ca niște mărgele pe firele de păr rebele din jurul feței. N-o pot întreba nici măcar ce vrea la prânz, nu pot modela nici măcar viitorul acesta limitat. Casa e doldora de resturi, gata să fie consumate.

— Eddie e un copil atât de reușit, Beth! Te-ai descurcat de minune cu el! zic, simțind nevoia să sparg liniștea.

Dar ochii lui Beth au o expresie înfrigurată, tristă.

— Nu știu cât de mult mi se datorează mie, răspunde ea.

— Părțile cele mai bune sunt de la tine, spun, luându-i mâna și strângându-i-o.

Dă din cap. Ne întoarcem și intrăm în casă, singure.

Când e așa de tăcută, când e așa de palidă și de potolită, ca o figurină cioplită, mă gândesc cum era în spital. Măcar n-am găsit-o eu. Am numai descrierile lui Eddie, din care-mi reconstitui imaginile în minte. Era în dormitorul ei, zăcând pe-o parte, îndoită de mijloc ca și cum ar fi stat pe vârfuri și apoi s-ar fi dezechilibrat. Mi-a zis că nu-i putea vedea fața, era acoperită de păr. Zice că nu știe cât timp a stat acolo înainte să se ducă lângă ea, pentru că-i era prea teamă să-i miște părul, să vadă ce era dedesubt. Mama lui, sau mama lui moartă. De fapt, nu ar fi fost nevoie să o atingă deloc. Ar fi trebuit doar să cheme salvarea. Dar era un copil, un băiețel. Voia să-și dea seama singur. Voia s-o atingă și să descopere că dormea, nimic mai mult. Ce curaj trebuie să-și fi făcut ca să fie în stare să-i dea părul la o parte! Sunt atât de mândră de el, încât mă doare!

Luase o grămadă de somnifere, iar apoi încercase să-și taie venele cu cuțitul de curățat cu lamă scurtă, pe care nu o dată o văzusem folosindu-l, ca să taie felii de banană peste cerealele lui

Eddie, dar au ajuns la concluzia că ezitase. Ezitase – poate pentru că prima tăietură, suficient de adâncă încât să arate rău, dar nu îndeajuns încât să fie periculoasă, duruse mai mult decât se așteptase. Și în timp ce șovăia, pastilele îi pătrunseseră în sânge și-și pierduse cunoștința. Își tăiase venele greșit. Orizontal, peste vase și tendoane, în loc să taie paralel cu ele, cum știe astăzi orice sinucigaș serios că e cel mai bine. Doctorii au numit-o un strigăt de ajutor mai degrabă decât o tentativă reală de sinucidere, dar eu credeam altceva. Am intrat val-vârtej în spital, am așteptat cât timp îi curățau stomacul. În fața mea, pe coridor, era o fereastră cu jaluzelele trase. Imaginea mea reflectată se holba la mine. În lumina verzuie, eu păream moartă. Părul lins, fața lăsată. Am introdus bani într-un automat, care a scos niște ciocolată fierbinte și apoasă, pentru Eddie. Apoi a venit Maxwell și l-a luat de-acolo.

Când s-a trezit, am intrat s-o văd, dar până n-am ajuns în fața ei nu mi-am dat seama că eram nervoasă. *Atât* de nervoasă pe ea! Mai nervoasă decât fusesem vreodată.

— Ce-aveai de gând să faci? Și Eddie? Astea mi-au fost primele cuvinte. Tăioase ca o lamă.

O asistentă cu părul de culoarea nisipului s-a uitat furioasă la mine și mi-a spus: „Elizabeth are nevoie de odihnă", pe un ton mustrător, de parcă ar fi cunoscut-o mai bine decât mine. Pe bărbia lui Beth se vedea o vânătaie, adâncituri violete în jurul ochilor, în obraji. „Și eu?" aș fi vrut să adaug. Eram rănită că voise să mă părăsească. Același sentiment pe care-l aveam și atunci când fugea cu Dinny și care crescuse ca un bulgăre de zăpadă de-a lungul anilor. Nu mi-a răspuns. A început să plângă și inima mi s-a înmuiat, iar furia s-a topit. I-am luat o șuviță de păr și am început să-i descâlcesc nodurile cu vârfurile degetelor.

A trecut o groază de timp de când nu m-am mai întâlnit cu mătușa Mary, ca să nu mai vorbim de telefonat. Nici acum nu am nicio tragere de inimă, dar de data asta am pus niște lucruri în mișcare. Am început să aflu lucruri, să descopăr secrete. Dacă

voi continua să merg în direcția asta, mai devreme sau mai târziu voi ajunge la răspunsurile pe care le caut. Mă foiesc fără astâmpăr pe fotoliu, așteptând să aud vocea lui Mary. A fost dintotdeauna sfioasă, tăcută, atât de blândă și umilă, încât jumătate din timp nici nu ne dădeam seama că-i acolo. O femeie cu pielea rozalie și cu părul și ochii deschiși la culoare. Cu bluze îngrijite, băgate în fuste îngrijite. A fost șocant s-o aud țipând, s-o aud strigând și plângând și blestemând după dispariția lui Henry. Apoi, după ce toate astea s-au terminat, a devenit chiar mai tăcută decât înainte, de parcă-și folosise toate sunetele înalte pe care le avea în acea unică izbucnire. Vocea ei e liniștitoare, curgătoare, fragilă ca hârtia de mătase udă.

— Mary Calcott la telefon...

Pare atât de timorată!

— Bună ziua, mătușă Mary, sunt Erica.

— Erica? O, bună ziua, draga mea! Crăciun fericit! Bine, cred că-i deja un pic cam târziu pentru asta. Un An Nou fericit!

E prea puțină convingere în spatele cuvintelor. Mă întreb dacă nu cumva ne urăște, pentru că am supraviețuit, pe când Henry nu a putut. Pentru că existăm ca să-i aducem aminte de el.

— Și ție! Sper că ești bine. N-ai mai venit cu Clifford să luați mărunțișurile acelea din casă.

— Nu, nu... Sunt sigură că-nțelegi că domeniul Storton nu este... un loc agreabil pentru mine. Nu-i un loc la care să-mi facă plăcere să mă gândesc sau în care să mă întorc cu drag, îmi spune, cu delicatețe.

Nu-mi trezește prea multă compasiune. Își aduce în discuție fiul în termeni atât de nepotriviți, de parcă ar fi vorba de un eveniment jenant, care ar fi mai bine să fie dat uitării. Îmi dau seama cât de nedreaptă sunt. Știu că nu mai este un om întreg.

— Desigur. Mă străduiesc să mai găsesc subiecte de conversație, dar nu reușesc. Știi, am sunat, și sper că nu te vei supăra că-ți cer așa ceva, ca să te rog să-ți amintești de cercetarea aia a istoricului familiei, pe care ai făcut-o în urmă cu doi ani.

— A, da?

— Știi, am găsit o poză a lui Caroline, datată 1904, și era făcută în New York...

— Da, e normal. Ea a sosit la Londra spre sfârșitul anului 1904. Mi-e greu să-ți spun data exactă.

— Da. Problema e că are un copil cu ea, în fotografie. Un copil care pare cam de vreo șase luni sau cam așa. Mă întrebam dacă știi cine ar putea fi copilul.

— Un copil? Hm! Nu-mi dau seama. Nu poate fi al ei.

— A mai fost căsătorită înainte, în State? Pentru că... felul în care ține copilul... mie-mi pare a fi un portret de familie. Pare atât de mândră... După părerea mea, pare a fi copilul ei, înțelegi?

— A, nu, Erica, n-are cum să fie așa! Stai un pic, să iau dosarul! Un moment.

Aud foșnete, o ușă de dulăpior care scârțâie.

— Nu, am aici o copie a certificatului ei de căsătorie cu Sir Henry Calcott și scrie clar, în coloana „stare civilă", că era fată bătrână. Fată bătrână la douăzeci și unu de ani! Nu pare o denumire prea potrivită, nu crezi?

— Ar fi putut... obține un divorț, sau altceva de genul ăsta? întreb nesigură.

— Vai de mine, nu! Erau foarte rare pe vremea aceea și cu siguranță n-ai fi putut să divorțezi fără să stârnești un scandal. Și sigur ar fi fost menționat cu ocazia căsătoriei ulterioare. Copilul era mai mult ca sigur al altcuiva.

— Aha! Păi, mulțumesc...

— Desigur, Caroline a fost întotdeauna reticentă cu privire la perioada tinereții ei în America. Tot ce puteai afla de la ea era că rămăsese orfană de la o vârstă fragedă și că venise în Anglia să înceapă o viață nouă, după ce intrase în posesia moștenirii ei. S-a măritat cu Henry Calcott la foarte scurt timp după ce l-a cunoscut, ceea ce arată, așa mi s-a părut mereu, cât de singură era, biata fată.

Deja este a doua oară când îi rostește numele.

— Da, așa pare. Oricum, îți mulțumesc c-ai căutat informațiile astea pentru mine.

— Cu plăcere, Erica. Am și eu o rugăminte. Ai putea să-mi trimiți fotografia? S-o adaug prezentării mele? Pozele din tinerețe ale lui Caroline și ale altora din generația ei sunt atât de rare!

— O, știi, de fapt, mama m-a rugat deja să-i dau ei ce fotografii găsesc. Dar sunt sigură că-i va face plăcere să-ți trimită copii ale lor...

— Cu siguranță. Atunci o să vorbesc cu Laura, când o să mă mai întâlnesc cu ea.

Urmează o pauză și mi-e greu să mă hotărăsc să spun la revedere, să recunosc că informația asta era singurul lucru de care aveam nevoie și că nu vreau să vorbesc cu ea. Sunt atâtea de zis și atâtea care nu trebuie să fie spuse.

— Și... cum a fost Crăciunul? întreb.

O aud trăgând adânc aer în piept, blindându-se.

— A fost frumos, mulțumesc. Se oprește din nou. Știi, încă îi cumpăr câte un cadou lui Henry, în fiecare an. Clifford crede că sunt nebună de-a binelea, bineînțeles, dar el nu a înțeles niciodată cu adevărat ce-nseamnă pentru o mamă să-și piardă copilul. Nu pot să uit așa, pur și simplu, și să-mi văd de viață, cum a reușit el să facă.

— Ce i-ai cumpărat? întreb, fără să mă pot abține.

— O carte despre RAF, o pereche de ghete de fotbal noi și niște DVD-uri, spune ea, iar vocea îi crește în intensitate, de parcă ar fi mulțumită că a ales aceste cadouri. Cadouri pe care nu le va da niciodată. Nu-mi vine-n minte ce-aș putea să spun. În mod bizar, m-ar interesa să aflu dacă i-a luat ghete de fotbal pentru copii sau dacă s-a aventurat să-i ghicească mărimea piciorului ca adult.

— Te gândești vreodată la vărul tău, Erica? Te mai gândești la Henry? mă întreabă precipitat.

— Sigur. Sigur că mă gândesc. Mai ales acum, când suntem... iarăși înapoi aici.

— Bine. Bine. Mă bucur, zice și mă-ntreb ce vrea să spună. Mă-ntreb dacă simte vinovăția care plutește între mine și Beth ca un miros greu.

— Deci nu aveți vești? Despre el, despre Henry?

Ce întrebare prostească din partea mea, la douăzeci și trei de ani după ce a dispărut! Dar ce concluzie aș putea trage din faptul că încă-i ia cadouri, alta decât că se-așteaptă să-l primească înapoi într-o zi?

— Nu, spune plat. Un singur cuvânt. Nu face niciun efort să dezvolte răspunsul.

— Eddie a fost cu noi de Crăciun, îi spun.

— Cine?

— Edward, fiul lui Beth.

— A, da, desigur.

— Are unsprezece ani acum, aceeași vârstă ca... Mă rog, s-a distrat de minune, oricum, jucându-se prin pădure, murdărindu-se.

— Clifford a vrut să facem altul, știi? După ce l-am pierdut pe Henry. Am mai fi putut.

— Aha!

— Dar i-am zis că nu sunt în stare. Ce credea, că-l puteam înlocui pur și simplu, ca pe un ceas pierdut? Scoate un sunet straniu, sugrumat, care cred că ar trebui să fie un râset.

— Nu, bineînțeles că nu, spun.

Urmează o altă pauză lungă, altă respirație adâncă din partea lui Mary.

— Știu că nu v-ați înțeles niciodată. Voi, fetele, și cu Henry. Știu că nu vă plăcea de el, spune, brusc încordată, jignită.

— Ne plăcea de el! mint eu. Doar că... ne plăcea și de Dinny. Și cam trebuia să ne alegem taberele.

— Ți-a trecut vreodată prin minte că Henry obișnuia să... să-și facă de cap, uneori, pentru că voi îl lăsați mereu pe dinafară în jocurile voastre și fugeați să vă jucați cu Dinny?

— Nu. Eu... nu m-am gândit niciodată că voia să se joace cu noi. Nu părea niciodată să vrea, bălmăjesc.

— Ei bine, eu cred că voia! Cred că faptul că voi de-abia așteptați să scăpați de el îi rănea sentimentele! îmi spune cu hotărâre.

Încerc să-mi imaginez verișorul astfel – încerc să remodelez felul în care ne trata, în care-l trata pe Dinny, în acești termeni. Dar nu pot, nu merge. Nu așa a fost, nu așa era *el*. Un val de

indignare mă ia pe sus, dar bineînțeles că nu pot spune nimic, iar tăcerea țiuie în telefon.

— Erica, acum chiar trebuie să-închid, spune ea în sfârșit, într-o lungă răsuflare. Mi-a... făcut plăcere să vorbesc cu tine. La revedere!

Închide înainte să-i pot răspunde. Nu supărată sau cu bruschețe. Mai degrabă absentă, ca și cum altceva i-ar fi captat atenția.

A avut o mulțime de manii și de proiecte în anii de după moartea lui Henry. Tapiserie, acuarele, horoscopuri, alămuri, poezie anglo-saxonă. Alcătuirea arborelui genealogic al familiei a fost proiectul cel mai de durată, cel pe care într-adevăr l-a dus până la capăt. Mă întreb dacă n-a făcut asta pentru că îi dădea ocazia să-i spună numele, o dată și încă o dată, într-o vreme în care Clifford nu-i dădea voie să vorbească despre fiul lor. *Henry Calcott, Henry Calcott, Henry Calcott.* Aflând tot ce se putea despre strămoșii lui, despre proveniența fiecărei părți care intra în componența lui, de parcă l-ar fi putut reconstrui.

E mort. Asta știu. Nu a fost răpit. Nu el era în spatele unei mașini dintr-o parcare din Devizes. Nu el era cel dus de un vagabond misterios pe șoseaua A361. O știu pentru că o simt, simt memoria morții lui. Pot s-o simt la iaz, chiar dacă n-am cum s-o văd, la fel cum am simțit forma lui Dinny în întuneric, în ziua de Crăciun. Eram toți acolo, Henry era acolo: și Henry a murit. Am forma morții lui. Mai lipsește doar s-o colorez. Pentru că m-am împotmolit. M-am blocat. Nu pot merge în nicio direcție până nu umplu gaura asta din capul meu, până nu eliberez ghimpele lui Beth. Orice alt gând este nevoit să înconjoare lucrurile acestea absente și asta nu va mai fi de ajuns. Nu și de-acum încolo. Iar dacă trebuie să-ncep în 1904 și să-mi croiesc drum până la ele, atunci asta o să fac!

Pe fereastra de la bucătărie îl văd pe Harry, lâncezind printre copacii din capătul grădinii. Încă plouă, acum mai tare. Mâinile lui sunt înfundate în buzunarele hainei peticite și pare cocoșat, umed, părăsit. Fără să mă gândesc, scot resturile de mâncare din frigider și încep să tai felii de carne groase din curcanul rece, cu cioturile pulpelor arse. Întind din belșug niște maioneză pe două

bucăți de pâine albă, bag feliile de curcan între ele și presez totul zdravăn. Îi duc apoi pachetul înfășurat în folie, acoperindu-mă cu haina trasă pe cap. Nu-mi zâmbește. Se mută de pe un picior pe altul, aparent incapabil să se hotărască. Ploaia îi picură de pe capetele șuvițelor. Îi simt mirosul corpului nespălat. Un miros dulceag, animalic, straniu de atrăgător.

— Poftim, Harry, ți-am pregătit asta pentru prânz. Este un sandvici cu carne de curcan, îi spun, dându-i-l. Îl ia. Nu știu de ce mă aștept să vorbească, când știu că n-o va face. Poate fiindcă este un lucru atât de fundamental uman. Să comunici prin sunete. Eddie a plecat înapoi acasă la tatăl lui, Harry. Înțelegi ce zic? Nu mai e aici, îi spun cât de amabil pot.

Dac-aș ști că Eddie se va întoarce, aș adăuga și informația asta. Dar nu știu. Nu știu dacă noi vom mai fi aici. Nu știu nimic.

— Tatăl lui a venit astăzi și l-a luat cu el acasă, îi explic. Harry aruncă o privire sandviciului. Se aude un răpăit metalic, e ploaia care lovește folia. Cel puțin mănâncă asta, îi spun cu blândețe, bătând ușor sandviciul cu degetele. O să-ți dea puteri.

Beth mă găsește în birou. Sunt ghemuită într-un fotoliu de piele. M-am suit pe birou ca să ajung la cartea asta cu flori sălbatice, de pe raftul de sus. A adus cu ea o ploaie de muște moarte și un miros de vieți trecute. Acum e deschisă, apăsând greu pe genunchii mei, la o planșă de două pagini cu stânjenei galbeni. Irișii ciufuliți, untoși. Petale suspendate nonșalant pe tulpini înalte, ca flamurile într-o zi fără vânt. I-am recunoscut imediat ce i-am văzut. Stânjenei-de-baltă.

— Ploaia s-a oprit. Ce-ai zice de o plimbare rapidă? întreabă Beth. Și-a împletit părul, și-a pus niște blugi curați și o flanelă de culoarea căpșunilor.

— Absolut, spun, uimită. Da, haide!

— Ce citeai?

— A, despre florile sălbatice. Am găsit trei fețe de pernă, sus, în dulap. Aveau niște flori galbene brodate pe ele și voiam să știu ce sunt.

— Ce erau?

— Stânjenei-de-baltă. Îți sună cunoscut?

— Nu. Ar trebui? A ce să sune?

— Probabil că nu e o pistă bună. Trebuie să mai cercetez chestiunea.

Nu mergem prea departe, căci la orizont cerul e de culoarea mangalului. Coborâm doar în sat, iar apoi o luăm în sus, spre tumul. Mi se pare că o zăresc pe una dintre fetele de la petrecerea de solstițiu prin fereastra cârciumii. Stă lângă foc, acceptând o halbă de la un om așezat cu spatele la mine. Dinăuntru vine miros de fum, de lemne arse și de bere și se aud voci, dar noi mergem mai departe. Sunt mulți săteni pe străzi, fugind de prăjituri și de budinci. Toți ne salută, deși sunt sigură că nu suntem recunoscute. Câteva fețe îmi atrag atenția. Se potrivesc cumva între amintirile mele, dar sunt prea vagi ca să le pot identifica. O femeie corpolentă trece pe lângă noi călare pe calul ei cu beteală aurie împletită în coadă.

Traversăm pajiștea roșiatică până la tumul și speriem vreo două duzini de ciori ce țopăiau pline de importanță. Vântul le duce cu el, iar de la distanță par niște zdrențe pe cer. Beth mă ia de braț și merge cu pas legănat.

— Pari veselă astăzi, îi zic, cu precauție.

— Sunt. Am luat o hotărâre.

— Da? Ce fel de hotărâre?

Am ajuns la tumul. Beth îmi dă drumul la braț, ajunge în vârful movilei din trei pași și se-ntoarce să se uite peste capul meu, în depărtare.

— Plec. Nu mai stau, spune, întinzându-și brațele în lături, copilăroasă, teatrală. Inspiră adânc și expiră emfatic.

— Ce vrei să spui? Unde te duci?

— Acasă, normal. Astăzi, dar un pic mai târziu. Am împachetat! Râde, ca și cum ar fi sălbatică și nepăsătoare. O s-o iau pe drumul *acela*, spune, privind chiorâș și arătând către șirul de plopi înalți care mărginesc șoseaua ce iese din sat.

— Nu poți!

Gândul de a rămâne singură în casă mă umple de o groază nelămurită. Aș prefera mai degrabă să mă scufund până-n fun-

dul iazului, să-l las să mă absoarbă înăuntrul lui. Simt ceva asemănător cu panica bolborosindu-mi în stomac.

— Normal că pot. De ce să stau? La urma urmei, ce *facem* aici? Nici nu-mi amintesc de ce am venit. Tu mai ții minte?

— Am venit să... să lămurim lucrurile. Să ne hotărâm ce vrem să facem, bâjbâi eu după cuvinte.

— Fii serioasă, Erica, niciuna dintre noi nu vrea să locuiască aici! Brațele îi cad când spune asta și mă privește brusc în ochi. Nu vrei, nu? Nu vrei să trăiești aici! Nu vrei să rămâi!

— Nu știu încă!

— Dar... nu-ți poți dori așa ceva! E casa lui *Meredith.* Tot din ea este *Meredith.* Și-apoi, mai este și... celălalt lucru.

— Henry? întreb.

Încuviințează din cap, doar o dată. Scurt și categoric.

— E casa *noastră* acum, Beth. E a ta și a mea acum.

— O, Doamne, tu vrei să stai! Vrei, nu-i așa?

Nu-i vine să creadă.

— Nu știu! Nu știu. Nu pentru totdeauna, probabil. Poate doar pentru o vreme. Nu știu. Dar, te rog, nu pleca, Beth! Nu încă! N-am... n-am terminat încă. Nu pot pleca deocamdată și nu pot sta aici singură. Te rog, mai rămâi un pic!

În vârful tumulului, Beth se dezumflă. Am străpuns-o, am lăsat tot aerul să iasă. Tăcem amândouă câteva minute. Vântul se rostogolește peste culme, mătură iarba. O văd pe Beth tremurând. Pare imposibil de singură acolo, sus.

În sfârșit, coboară lângă mine, cu ochii-n pământ.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Cum adică, n-ai terminat încă? Vocea ei e acum monotonă, fără viață.

— Trebuie să... să aflu ce s-a-ntâmplat. Trebuie să-mi aduc aminte.

Un adevăr spus doar pe jumătate. Nu-i pot spune despre ghimpele ei. N-o pot lăsa să afle spre ce mă-ndrept. S-ar zbate, s-ar depărta, nu m-ar lăsa să mă uit, la fel ca Eddie cu degetul lui umflat.

— Ce să-ți amintești?

Mă uit fix la ea. Cu siguranță că știe despre ce vorbesc.

— Despre *Henry,* Beth! Trebuie să-mi aduc aminte ce s-a-ntâmplat cu Henry. Acum mă privește furioasă, ochii ei reflectând cerul cenușiu. Îmi cercetează chipul, iar eu aștept.

— Știi ce s-a-ntâmplat, nu minți! Erai destul de mare.

— Dar nu-mi amintesc. Chiar nu-mi amintesc. Spune-mi, te rog!

Beth își întoarce privirea spre acoperișurile și hornurile fumegânde ale satului de sub noi și-apoi spre răsărit, proiectându-se parcă acolo.

— Nu, n-o să-ți spun! zice ea. N-o să spun nimănui! *Niciodată!*

— Te rog, Beth! Trebuie să aflu!

— Nu! Și dacă... dacă mă iubești, o să-ncetezi cu întrebările!

— Dinny știe?

— Da, *bineînțeles* că Dinny știe! De ce nu-l întrebi pe el?

Mă șfichiuiește cu privirea. Pentru o clipă, văd în ea o urmă rece de ranchiună, care apoi dispare.

— Dar și tu știi. Iar dacă într-adevăr nu-ți amintești, atunci... atunci poate că e mai bine așa.

Se îndepărtează de mine, de-a lungul culmii și în direcția casei. Se oprește la iaz. Asta e prima oară când revine la el, din câte știu, și se oprește atât de brusc, încât aproape că mă ciocnesc de ea. Vântul patinează pe suprafața apei, o face mată și urâtă. Mă aștept s-o văd plângând, dar ochii-i sunt uscați și privirea, îndârjită. Cutele triste de pe fața ei sunt schițate mai adânc ca niciodată. Se uită în adâncul apei.

— Eram atât de speriată prima oară când ai înotat aici, murmură ea atât de încet, că aproape n-o aud. Credeam că nu vei fi în stare să mai ieși. Ca ariciul din iazul de acasă, de-atunci. Mai ții minte? Înotase de jur-împrejur, până când a fost prea obosit ca să mai înoate și atunci pur și simplu s-a înecat. Ții minte toate videoclipurile pe care ni le arătau la școală – să nu înotăm niciodată în lacuri formate în cariere sau în râuri? Credeam că apa fără clor în ea avea o putere ascunsă, oribilă, care aștepta tenace și-i mânca pe copiii mici.

— Țin minte cum țipai la mine ca o scorpie.

— Eram îngrijorată pentru tine, explică, ridicând din umeri de mai multe ori. Acum tu-ți petreci tot timpul temându-te pentru mine. În afară de astăzi. *De ce* trebuie să stau? N-ai cum să nu vezi că... e rău pentru mine să stau aici.

— Nu, eu... eu cred că ți-ar putea face bine, mă forțez să zic.

— Ce vrei să spui? mă întreabă sumbru. Inima-mi bate mai repede.

— Ce-am și spus. Nu poți să fugi la nesfârșit de asta, Beth! Te rog! Dacă ai vrea măcar să vorbim despre asta...

— Nu! Ți-am spus de mai multe ori. Nici cu tine, nici cu oricine altcineva!

— De ce nu cu mine? Sunt *sora* ta, Beth, nimic din ce mi-ai spune nu m-ar face să te iubesc mai puțin! Nimic! spun cu fermitate.

— Asta crezi, nu-i așa? Crezi că există în mine ceva infam, pe care încerc să-l ascund? șoptește ea.

— Nu, Beth, *nu* asta cred! Nu m-asculți! Dar tu *ascunzi* ceva, asta nu poți nega! Eu n-am secrete față de tine!

— Toată lumea are secrete, Erica! mă întrerupe ea tăios.

E adevărat, așa că-mi întorc privirea.

— Tot ce vreau e să fim în stare să lăsăm locul ăsta în urma noastră...

— Foarte bine! Asta vreau și eu! Așa că hai s-o facem, hai să plecăm!

— A pleca nu-i același lucru cu a lăsa *în urmă,* Beth! Uită-te la tine: de când am venit aici, mă simt de parc-aș împărți casa cu o stafie. Ești... nefericită și pari hotărâtă să rămâi așa! strig.

— Despre ce *vorbești?* strigă și Beth, gesticulând furioasă. *Tu* ești aia hotărâtă să mă țină aici, tu ești cea care are de gând să mă facă nefericită! Eu n-am venit aici decât pentru că m-ai bătut tu la cap!

— Sunt hotărâtă să scap de ceea ce te ține prizonieră, Beth, orice-ar fi lucrul ăla! Și acel ceva e aici, știu că-i aici! E-aici, în casa asta. Nu pleca!

O apuc de braț, o opresc. Beth respiră agitată și îmi evită privirea. Fața-i e palidă.

— Dacă nu-mi dai drumul, s-ar putea să nu te iert niciodată! Nu știu ce-o să fac, spune cu vocea tremurătoare.

Tresar și-mi las mâna să alunece de pe brațul ei, dar nu cred că la asta se referă. Mi-e teamă de ce va face. Hotărârea mea se clatină, dar mă lupt s-o păstrez.

— Te rog, Beth! Te rog rămâi aici cu mine! Cel puțin până la Anul Nou. Haide... să aflăm ce nu merge. Orice-ar fi.

— Să aflăm ce nu merge? mă-ngână ea cu amărăciune. Nu este o ghicitoare, Erica.

— Știu asta. Dar viața nu mai poate continua pe același făgaș ca până acum. Asta este *șansa* noastră, Beth, șansa noastră să-îndreptăm lucrurile.

— Sunt lucruri care nu pot fi îndreptate, Erica. Cu cât accepți asta mai repede, cu atât mai bine, șoptește ea. Lacrimile îi lucesc în ochi, dar când mă privește văd în ei furie. Nu pot fi îndreptate! se răstește și pleacă nervoasă.

Mă opresc înainte să merg după ea, observ că tremur.

Restul zilei ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Casa a fost dintotdeauna excelentă pentru așa ceva. Ploaia cade pieziș, curenții de aer se furișează pe hornuri. Îl aduc pe Harry înăuntru și-i fac o ceașcă de ceai îndulcit. Stă la masa din bucătărie, sorbindu-l cu linguriță, ca un copil. Apa picură de pe el pe podea, iar camera se umple de mirosul lânei ude. Dar n-o găsesc pe Beth să-i dau și ei ceai. N-o găsesc ca s-o-ntreb ce vrea la masa de seară, dacă vrea să iasă undeva, dacă vrea să închirieze un film de la garajul de pe drumul spre Devizes. Simt că acum e datoria mea să-i umplu timpul. Timpul pe care o forțez să-l petreacă aici. Dar se confundă cu casa ca o pisică, iar eu umblu în van dintr-o cameră în alta.

Henry a lăsat-o odată ascunsă timp de câteva ore. A lăsat-o singură, prinsă, panicată. Ca și-atunci, mă face din nou părtașă. Eram micuță. Sunt sigură de asta, fiindcă Caroline mai trăia pe vremea aia. Mai devreme în ziua respectivă o scoseseră pe terasă în vechiul ei scaun cu rotile din răchită. Nu-i trebuiau

ei scaunele gri de metal și plastic ale NHS-ului[1]. Al ei scârțâia când îl împingeai, iar spițele luceau, dar Henry spunea că de fapt Caroline scârțâia, pentru că era atât de bătrână și de mumificată. Știam că-i o prostie, dar, chiar și-așa, de fiecare dată când o vedeam, mă gândeam la ruperea pielii ca de hârtie, la părul care ar fi căzut dacă l-ai fi atins, la limba înțepenită în gura zbârcită. Nu eram niciodată obligați să o sărutăm dacă nu voiam – mama avusese grijă să fie așa, slavă Domnului!

Pe atunci era deja țintuită la pat în cea mai mare parte a timpului, dar era o zi frumoasă și eram cu toții acolo – Clifford cu Mary și părinții mei. A fost dusă cu scaunul până la masă, iar masa de prânz i-a fost oferită pe o tăviță care se prindea de scaun. Menajera a adus supa într-o supieră albă de porțelan în formă de conopidă uriașă, iar pe masă erau cartofi și salată și șuncă. Eu am fost mustrată pentru că-mi băgasem degetele în untul topit de pe fundul bolului cu cartofi. Meredith o ajuta pe Caroline să mănânce, hrănind-o uneori așa cum sunt hrăniți bebelușii. Meredith se încrunta în timp ce făcea asta și-și strângea puternic buzele. Părul lui Caroline era rar. Îi vedeam scalpul și *chiar* arăta ca o hârtie. Conversația continua în jurul ei, iar eu îmi țineam cu grijă privirea în farfuria mea. O singură dată a vorbit și, deși vocea-i era mai puternică decât mă așteptasem, cuvintele se prelingeau greoi.

— Omul ăla, Dinsdale, mai trăiește? Își lăsase furculița din mână când începuse să vorbească, ca și cum ținutul ei și vorbitul ar fi fost prea obositoare ca să poată fi făcute în același timp. Furculița zornăi zgomotos, picând pe lespezile pardoselii.

— Nu, mamă, nu mai trăiește, răspunse Meredith, iar eu ardeam de nerăbdare să-i spun că existau de fapt mai mulți Dinsdale, bine sănătoși, la mai puțin de două sute de metri de unde ne aflam. Dar aveam suficientă minte ca să nu vorbesc la masă. Caroline scoase un sunet scurt, ascuțit și tremurător, care ar fi putut însemna orice. Poate satisfacție.

— Dar cred că fiul lui trăiește, adăugă Meredith.

— Și nu poți să *scapi* de el, copilă? întrebă Caroline.

---

[1] The National Health Service – Serviciul Național de Sănătate. (N. tr.)

Pe cât de tare mă indignă întrebarea, pe atât de tare mă nedumeri și s-o aud adresându-i-se lui Meredith cu apelativul *copilă*. În fața mea, de pe cealaltă parte a mesei, Henry zâmbea superior, lovindu-mi fluierul piciorului.

— Nu mai mult decât ai putea dumneata, contracară Meredith.

— Nomazii ăia... mormăi Caroline. Se presupunea c-o să se ducă. Se presupunea c-o să se ducă mai departe.

— Se duc și vin înapoi, murmură Meredith. Și, din păcate, chiar n-avem ce să facem.

În clipa aceea, Caroline înțepeni. O pauză nefirească, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva. Toată lumea de la masă aștepta, dar ea nu mai vorbi. Meredith îi împături meticuloasă șervetul și i-l așeză în poală și începu să-i dea salată. Dar încruntarea rămase, brăzdată între sprâncenele ei, și când mă uitai la Caroline o văzui privind pierdută spre pajiște. Ochii îi sfredeleau copacii îndepărtați, de parcă ar fi putut să vadă direct prin ei. Capul i se bălăbănea pe gât și, din când în când, mâinile i se strângeau într-un spasm involuntar, dar privirea aceea palidă, distantă rămânea neclintită.

După prânzul acela, noi, copiii, am fost trimiși să dormim după-amiază – pentru că eu eram mică și îmbufnată, Henry fusese necuviincios la prânz, iar Beth rămânea astfel fără nimeni cu care să se joace. Henry ațâță jocul. Se ascunse el mai întâi, dar l-am găsit într-un târziu în mansardă, în spatele aceluiași cufăr din piele roșiatică, sfărâmicioasă. Ridicam fire de praf ce scânteiau și se învolburau în lumina ce pătrundea printre țigle, în cercuri domoale. Eu am găsit un fluture ochi-de-păun înfășurat în pânze de păianjen și tot atât de mumificat cum mă temeam că era Caroline. Am făcut scandal să mă lase pe mine să mă ascund, dar, cum Beth îl găsise prima pe Henry, era rândul ei. Henry și cu mine am îngenuncheat la picioarele scărilor cu ochii închiși și am început să numărăm.

Nu cred că știam să număr până la o sută la vârsta aia. Mă bazam pe Henry, iar el bineînțeles că număra *unu, doi, sărim câteva, nouăzeci și nouă, o sută*, așa că, după o perioadă destul de lungă, auzind-o pe menajeră zdrăngănind vasele în bucătărie,

am deschis un ochi ca să văd ce făcea Henry. Nu era acolo. M-am uitat în sus și l-am văzut coborând scările. Mi-a zâmbit răutăcios, iar eu m-am uitat în jur. Făceam asta instinctiv, ori de câte ori eram singură cu Henry și avea expresia aceea. În caz că aveam nevoie de ajutor. Inima îmi bătea repede în piept.

— E deja timpul s-o căutăm pe Beth? am șoptit în cele din urmă.

— Nu. Nu încă. Îți spun eu când. Haide cu mine, deocamdată! Își folosea vocea lui prefăcut-drăguță, o voce ascuțită pe care o folosea și ca să păcălească labradorii. Îmi dădu mâna și eu o luai fără voie. Ne-am dus în birou și am dat drumul la televizor.

— Acum e gata? am întrebat din nou. Ceva nu era în regulă. M-am îndreptat spre ușă, dar a blocat-o cu piciorul.

— Nu încă! Ți-am mai spus, nu poți să te duci să cauți, până când nu spun eu că-i gata!

Am așteptat. Mă simțeam groaznic. Nu mă uitam la ce era la televizor, mă uitam la Henry, apoi la ușă și tot așa. Ce înseamnă timpul la cinci ani? Nu știu cât m-a făcut să aștept. Probabil că trecuse peste o oră, dar mie mi se păruse o eternitate. Când ușa a scârțâit, deschizându-se, am fugit într-acolo. A intrat tata, care a întrebat unde e Beth. Mi-a privit chipul neliniștit și a întrebat din nou. Henry a ridicat din umeri. Am mers cu tata prin toată casa, strigând-o. Pe coridorul de la etaj am auzit niște bubuituri și scâncete slabe. Ultimul șir de trepte, care urca spre mansardă, avea dedesubt un dulap, cu o cheie de fier în broască. Tata a răsucit-o, a apăsat pe clanță și Beth s-a rostogolit afară, albă la față și mânjită de praf și lacrimi.

— Ce Dumnezeu?! a exclamat tata, ajutând-o să se ridice. Respira atât de sacadat, încât propriile ei suspine o făceau să se înăbușe, iar ochii-i erau atât de larg deschiși, încât mi s-a făcut frică. Era de parcă s-ar fi închis în ea însăși, rupând orice legătură cu mine, cu lumea. Frica o făcuse să se ascundă înăuntrul propriei ei minți. Dulapul era înghesuit și năpădit de pânze de păianjen, iar întrerupătorul de lumină era afară. Henry stinsese lumina și învârtise cheia în broască în timpul în care eu îmi țineam ochii închiși și presupuneam că el numără. O lăsase singură în întuneric cu păianjenii și fără loc să se întoarcă. Știam

toate astea, i le-am spus tatălui meu, iar el i-a cerut lui Henry să spună adevărul. Beth stătea în spatele lui, nefiresc de tăcută. Avea urme de praf pe genunchi și zgârieturi în podul palmelor, iar o șuviță i se prinsese în ceva și-i ieșise de sub bentiță, atârnând într-o buclă alungită.

— *Eu* n-am nici o legătură cu chestia asta! Eu am fost tot timpul aici, jos. Ne-am plictisit să o tot căutăm, a zis Henry și a ridicat din umeri, legănându-și picioarele nervos, deși reușea să-și controleze expresia feței. Beth se oprise din plâns și se uita la Henry cu o ură vie, care m-a șocat.

E după-amiază și sunt sus, ghemuită pe pervazul ferestrei de la camera mea. Respirația mea a aburit geamul, făcând priveliștea neclară, dar citesc, așa că nu mă interesează. Alte scrisori ale lui Meredith către Caroline. Mă surprinde că Meredith le-a păstrat pe toate, că le-a depozitat la un loc cu lucrurile lui Caroline, ca o mărturie a relației lor agitate. Știu că scrisorile îi aparțin destinatarului, dar ar fi fost simplu, și de înțeles, să le distrugă după ce mama ei murise. Dar poate că le voia exact pentru ceea ce ele înregistraseră. Faptul că încercase să aibă o altă viață, chiar dacă eșuase.

Dragă mamă,

Îți mulțumesc pentru cartea poștală pe care-ai trimis-o. Nu pot spune decât că mă simt așa cum e de așteptat în situația mea. Laura îmi ocupă aproape tot timpul, de curând a început să meargă, așa că fuge necontenit în jurul meu – mi-e aproape imposibil s-o împiedic să facă prostii. Săptămâna asta o preocupă în mod deosebit noroiul și râmele. Am o bonă foarte bună, o fată din partea locului, pe nume Doreen, care are o influență liniștitoare asupra copilului – și trebuie să recunosc că și asupra mea. Nimic nu pare s-o tulbure, iar în zilele acestea agitate asta-i cu adevărat o binecuvântare. M-am gândit mult la invitația ta de a mă-ntoarce să locuiesc cu tine la Storton, dar deocamdată intenționez să rămân în casa mea. Am sprijinul vecinilor, care s-au dovedit plini de compasiune când am fost la ananghie. Multe

dintre femeile de-aici au fii și soți plecați la război și, de fiecare dată când sosește temuta telegramă, un grup de oameni este delegat să verifice dacă în casa respectivă există suficientă hrană, copiii au haine și mama sau soția mai trăiesc. Îndrăznesc să cred că tu n-ai fi de acord cu un asemenea amestec între clasele sociale, dar m-a impresionat foarte mult să primesc eu însămi o asemenea vizită, când a sosit știrea despre moartea lui Charles. M-am dus la Londra vinerea trecută să iau ce lucruri de-ale lui mai rămăseseră la club și la birourile lui. Nu ți-ar veni să crezi cât de devastat este totul! Ce-am văzut mi-a înghețat inima.

Așa că voi rămâne aici cât timp voi fi în stare, fiindcă, deși mă doare teribil să aștern așa ceva pe hârtie, încă nu te-am iertat, mamă, că n-ai venit la înmormântarea lui Charles. Obiecțiile tale față de el ca soț nu au fost niciodată atât de puternice și nici neplăcerea ta de a călători nu-i atât de mare încât vreuna dintre ele să te fi putut împiedica să vii. Astfel i-ai insultat memoria. Ocara nu a rămas neobservată printre cunoștințele noastre. Și de mine nu ți-a păsat? Chiar nu ți-ai dat seama că mi-ar fi plăcut să te am aici, că aveam nevoie de sprijinul tău într-o asemenea zi? Cu siguranță există limite la stoicismul pe care o văduvă trebuie să-l manifeste? Asta-i tot ce am de spus, deocamdată. Trebuie să mă obișnuiesc cu viața fără soțul meu și trebuie să am grijă de mine, de micuța Laura și de copilul meu nenăscut. Deocamdată, nu cred că tu sau oricine altcineva mi-ați putea cere mai mult de-atât.

Meredith

Chiar când termin de citit sunt întreruptă de dangătul clopoțelului de la intrare. Cobor de pe pervaz cu o tresărire, sângele-mi curge cu viteză prin picioarele înțepenite. Mă îndrept spre scări, dar mă opresc când o aud pe Beth deschizând ușa și vocea lui Dinny. Primul meu impuls e să merg în continuare, să mă reped în jos pe scări ca să-l văd, să fac lucrurile mai ușoare pentru ei. Dar picioarele nu m-ascultă. Rămân nemișcată, cu mâna pe balustradă, ascultând.

— Cum te mai simți, Beth? întreabă Dinny, iar întrebarea poartă mai multă însemnătate decât în mod normal.

— Sunt foarte bine, mulțumesc, răspunde Beth, cu o nuanță bizară în voce, pe care n-o pot lămuri.

— Dar... Erica a spus că tu...

— Ce-a spus Erica? întreabă tăios.

— Că nu-ți place că te-ai întors. Că voiai să pleci.

Nu aud răspunsul lui Beth. Dacă cumva răspunde.

— Pot intra? spune el aproape nervos.

— Nu. Cred... cred că e mai bine să nu intri. Sunt... ocupată acum, minte Beth și-i simt tensiunea, iar umerii mi se încordează dureros.

— Am înțeles. Păi, am trecut numai ca să-i mulțumesc Ericăi pentru hăinuțele de bebeluși pe care i le-a adus lui Honey. Honey chiar surâdea când m-am întors – nemaipomenit!

Zâmbesc și eu când aud asta, dar nu știu dacă Beth va înțelege cât de rare sunt zâmbetele lui Honey.

— A, bine... o să-i transmit. Sau s-o chem jos? întreabă Beth încordată.

— Nu, nu! Nu-i nevoie, spune Dinny, iar zâmbetul meu pălește.

Urmează o pauză. Simt curentul dinspre ușa deschisă, vâjâind în sus pe scări, până la mine.

— Ascultă, Beth, aș vrea să-ți vorbesc despre... despre ce s-a-ntâmplat. Sunt câteva lucruri pe care nu le-nțelegi...

— Nu! îl întrerupe Beth, cu vocea mai ridicată acum, alarmată. Nu vreau să vorbesc despre asta! Nu e nimic de discutat! Sunt lucruri trecute.

— Chiar așa să fie? întreabă el încet și-mi țin respirația așteptând să aud răspunsul lui Beth.

— Da! Ce vrei să spui? Bineînțeles că așa e!

— Vreau să zic că unele lucruri sunt greu de lăsat în urmă, greu de uitat. Cel puțin pentru mine.

— Trebuie doar să te străduiești, spune Beth posacă. Încearcă mai tare!

Aud mișcarea pașilor pe dalele de piatră. Mi-o imaginez pe Beth întorcându-se, încercând să scape.

— Totuși nu-i chiar atât de simplu, Beth, nu? spune el, iar vocea îi e mai puternică acum. Odinioară... noi doi puteam vorbi despre orice.

— Asta era foarte demult.

— Știi, Beth, n-ai cum să controlezi *toată* situația. Nu poți să te prefaci că nu s-a-ntâmplat nimic, nu-ți poți spăla mâinile de ce s-a-ntâmplat... de mine.

— *Nu vreau să vorbesc despre asta!* Accentuează fiecare cuvânt, cu patos.

— S-ar putea să n-ai de ales. Sunt lucruri pe care trebuie să le auzi! răspunde Dinny, la fel de hotărât.

— Te rog, zice Beth. Vocea i-a scăzut, e sfioasă și speriată. Te rog, nu!

Urmează o pauză lungă, stingheră. Nici nu-ndrăznesc să respir.

— Ce bine îmi pare că te văd din nou, Beth, spune Dinny în cele din urmă și iarăși nu este obișnuita formulă de politețe. Începusem să cred că nu voi mai avea niciodată ocazia. Să te revăd, adică.

— N-ar fi trebuit să fim aici. Eu n-aș fi aici, dacă...

— Și vei pleca iarăși în curând, nu?

— Da, în curând. După Anul Nou.

— Fără să te uiți în urmă? întreabă el cu o urmă de amărăciune în glas.

— Fără, răspunde Beth, dar cuvântul nu sună cât de ferm ar trebui.

Aerul rece mă face să tremur și mă cuprinde din nou disperarea, disperarea de a nu ști ce știu ei, de a-mi aduce aminte.

— Mă duc, atunci. Dinny pare înfrânt. Mulțumește-i Ericăi din partea mea. Sper... sper să te mai văd, Beth. Înainte să dispari.

Nu aud replica lui Beth, doar ușa închizându-se și un oftat adânc, puternic, de parcă o mie de cuvinte înăbușite i-ar fi țâșnit din piept deodată și ar fi reverberat de-a lungul holului.

Mai rămân un pic pe scări și aud cum Beth intră în birou. Aud scrâșnetul fotoliului când Beth se lasă brusc în el, apoi liniște. Ar fi mai simplu, mă gândesc, să extragi adevărul din pietre decât de

la sora mea. Frustrată, mă reîntorc în mansardă, deschid capacul cufărului roșu fără precauția mea obișnuită și scotocesc din nou prin lucrurile lui Caroline. Trebuie să mai fie ceva, ceva ce mi-a scăpat. Ceva care să-mi spună cine era copilul din fotografie și ce s-a-ntâmplat cu el. Ceva care să-mi explice de ce-i ura pe cei din neamul Dinsdale atât de tare, până într-atât, încât această ură să-i ocupe tot sufletul și să nu-i mai rămână loc de iubire pentru propriul ei copil. Dar am scos tot din cufăr și tot nu știu nimic în plus. Mă opresc, mă așez deoparte și văd că mâinile-mi tremură. Când ridic un pachet și mă întind să-l pun la loc, ceva-mi sare-n ochi: o ruptură în hârtia cu care-i căptușit fundul cufărului. Și, pe jumătate ascuns sub hârtie, e un plic. Mă aplec să-l iau și văd că scrisul nu e al lui Meredith, iar pe măsură ce citesc scrisoarea dinăuntru, pulsul mi se accelerează.

Sar în picioare și mă reped în birou. Focul mistuie o grămadă uriașă de lemne, revărsând căldură în toate părțile.

— Beth, am găsit ceva! Sus, în lucrurile lui Caroline!

Mă privește, e trasă la față. Încă nu m-a iertat pentru ce i-am spus la iaz.

— Ce e? mă-ntreabă ea rece.

— E o scrisoare către Caroline, care se pierduse. Am găsit-o în hârtia de pe fundul cufărului și e foarte veche, dinainte să fi venit în Anglia. Ascultă!

Plicul este tot unul foarte mic, iar hârtia dinăuntru e atât de veche, încât cerneala a căpătat o culoare palid-maronie. Paginile sunt pătate și rupte, de parcă ar fi fost citite de nenumărate ori de-a lungul multor ani. Când o deschid, foile sunt puțin rupte de-a lungul îndoiturilor. O ating cu multă grijă. Pe alocuri abia descifrez ce scrie, dar e suficient – suficient cât să susțină o teorie.

„22 aprilie 1902“, citesc. *„Scumpa mea Caroline, am primit scrisoarea de la tine și am fost foarte deznădăjduit să aflu că tu n-ai primit-o pe a mea și nici pe cea dinaintea ei, s-ar părea! Te rog să stai liniștită, că ți-am scris – îți scriu aproape-n fiecare seară! Este atât de mult de lucru aici, ca să fie totul gata pentru sosirea ta, încât la sfârșitul fiecărei zile sunt cam frânt. Cu toatea astea, mă gândesc la tine în fiecare noapte, îți jur! Am fost tare încurcați de furtunile de primăvară de-aici; alaltăieri*

a căzut grindină, cu pietre de mărimea pumnului meu, ce ar fi putut omorî și-un om! Pământul acesta sălbatic are nevoie de o mână gingașă de femeie care să-l îmblânzească și să-l iubească. Și știu că nu mă va tulbura nicio asemenea furtună, odată ce te voi avea lângă mine. Te rog să nu-ți faci griji din cauza plecării mătușii tale, aici vei avea căminul și familia de care ai nevoie! Știu că te tulbură să te desparți de ea în relații atât de proaste, dar cu siguranță..." Nu-nțeleg ce zice în continuare. De fapt, cam tot paragraful ăsta...

Mă uit mai de aproape la el.

„Am avut grijă să... Îmi pare rău să... Mai ai numai puțină răbdare, iubita mea, și cât de curând vom fi împreună. Am găsit un loc lângă casă unde-ți voi face o grădină. Mi-amintesc că mi-ai spus odată cât de mult ți-ar plăcea să ai o grădină. Ei bine, vei avea una numai a ta și vei putea planta în ea orice vei dori! Pământul de aici e un pic nisipos, dar multor plante le prieste. Și nouă ne va prii aici, o știu. Inima îmi amintește în fiecare zi de lipsa ta, și-i mulțumesc lui Dumnezeu că vom fi din nou împreună!" Aici e o pată mare și nu pot distinge nimic – pare că la un moment dat s-a udat sau cam așa ceva, mă întrerup eu și studiez restul paginii. Apoi încheie: *„Mi-e dor să te revăd și îmi tresare inima de bucurie când știu că în curând vei porni încoace. Stai liniștită, iubito, curând ne vom începe împreună restul vieților noastre. Mereu al tău, C.*" Ce zici de asta?

— Deci a mai fost măritată! exclamă Beth.

— Se pare că da... Nu scrie nicăieri exact lucrul ăsta, dar nu-mi pot imagina vreun alt motiv, pe vremea aceea, ca el să-i fi scris o asemenea scrisoare – despre începutul unei noi vieți împreună și despre cum vor avea o nouă familie și toate celelalte.

— Unde urma să se ducă? Ce scrie pe timbru?

Studiez plicul.

— Nu-mi dau seama. S-a șters complet.

— Păcat. Și dacă trebuia să călătorească pentru a-l întâlni și s-a-ntâmplat ceva înainte să ajungă acolo?

— Bine, dar atunci ce-i cu copilul?

— Ai dreptate. Deci a pierdut un soț și un copil chiar înainte să vină aici. Și câți ani avea atunci?

— Douăzeci și unu, cred. Tocmai urma să-și capete averea.

— E uimitor că nimic din toate astea nu a fost trecut pe certificatul ei de căsătorie și nu a fost cunoscut până acum! Mă mir cum s-a putut uita așa ceva! medităează Beth.

Ridic din umeri:

— Cine știe? Dacă a divorțat de el, poate că nu voia să se știe? Mary zicea că Caroline n-a vrut niciodată să vorbească despre tinerețea ei în America. Poate că avea ceva de ascuns. Și-mi amintesc de scrisoarea aia de la mătușa B., pe care ți-am arătat-o și în care zicea că ce se-ntâmplase în America trebuia să rămână-n America. Era evident îngrijorată să nu se iște vreun scandal. Dacă soțul ei ar fi murit, ar fi scris pur și simplu văduvă pe certificatul ei de căsătorie cu lordul Henry. Probabil că l-a părăsit. Iar dacă i-a murit copilul, asta ar explica de ce era întotdeauna atât de rece, de impenetrabilă.

Beth amuțește. Nu mi-a spus nimic de vizita lui Dinny, nu mi-a transmis mulțumirile lui și nu-mi pot da seama dacă a făcut asta intenționat sau dacă a uitat pur și simplu. Nici nu pot s-o întreb, fiindcă m-aș da de gol c-am tras cu urechea. Dar mă sâcâie. Mor de curiozitate să aflu ce voia să-i spună.

— Ce se-ntâmplă? o-ntreb.

— Erica, de ce vrei atât de tare să afli toate astea? Să afli tot?

Se uită la mine de sub umbra părului ei, pe sub sprâncenele ei lungi. Focul din spatele ei îi dă o aură portocalie.

— Ție nu ți se pare interesant? Vreau să știu de ce... de ce îi urăsc cei din familia noastră pe cei din neamul Dinsdale. Adică de ce i-au urât, mă corectez. Vreau să știu cum a ajuns Meredith să fie atât de crudă, atât de aspră și de sucită. Și răspunsul pare să fie că moștenise lucrurile astea de la Caroline. Și vreau pur și simplu să aflu *de ce*...

— Și crezi c-ai aflat?

— De ce-i urau pe cei din familia Dinsdale? Nu. Habar n-am. N-ar fi putut fi o prejudecată de clasă, trebuia să fie mai mult de-atât. *Era* mai mult de-atât! Era ceva *personal*. Și, în

orice caz, din scrisorile ei se pare că pe Meredith nu a deranjat-o când diferențele de clasă au început să dispară în timpul războiului. Dar cel puțin cred că știu de ce Caroline era atât de rece. De ce, așa cum spune mama, n-a iubit-o niciodată pe Meredith.

— Pentru că a pierdut un copil?

— A pierdut o întreagă viață, se pare. Ți-aduci aminte atunci, la balul din vara aceea, când lui Caroline i s-a părut că o recunoaște pe chelneriță?

— Da?

— Mă-ntreb cine o fi crezut că era. Mă-ntreb de ce a tulburat-o atât de tare.

Din nou, Beth nu-mi mai răspunde, se închide în ea, în felul ei insuportabil.

— Și nu-mi pot scoate din minte blestemații ăia de stânjenei-de-baltă! Sunt sigură că-mi amintesc de ceva...

Dar Beth nu mă mai ascultă.

— Să-ți pierzi copilul... Nu-mi imaginez cum poate fi. Un copil care a apucat să crească, să devină de-adevăratelea o persoană. După ce dragostea ta pentru el a avut ani la dispoziție ca să devină profundă! Chiar nu-mi pot imagina.

— Nici eu.

— Nu, dar tu nici nu poți să-ncepi să-ți imaginezi, Erica, pentru că tu nu știi cum ajungi să te simți – nu știi cât de puternică este dragostea aceea! îmi zice cu intensitate în glas.

— Sunt foarte multe pe care nu le știu, recunosc eu, jignită.

În tăcere, focul pocnește, pâlpâie pe măsură ce arde tot mai slab.

— Nu ne-a fost niciodată dor de Henry, murmură ea, lăsându-se în umbra fotoliului, astfel că nu-i pot vedea clar fața. Am asistat la căutarea lui și la felul cum aproape a sfâșiat familia. Într-un fel, am asistat la consecințele... a ceea ce s-a întâmplat. Dar nu ne-a *lipsit* niciodată. Am fost doar spectatori la ce s-a-ntâmplat, la toată nenorocirea. Durerea pe care a provocat-o...

— Era greu să-ți lipsească, Beth. Era abject.

— Era abject, dar era doar un băiețel. Doar un băiețel, Erica. Era atât de tânăr! Nu știu... nu știu cum a reușit Mary să supraviețuiască, spune ea cu vocea sugrumată.

Eu nu cred că Mary a supraviețuit, nu în întregime. Pentru o clipă oribilă, mi-o imaginez pe Beth la fel ca Mary. Beth peste douăzeci de ani, la fel de pustiită ca Mary. Pentru că neîndoios că așa se va întâmpla, dacă nu voi reuși s-o vindec. Dar dacă am agravat totul, dacă am greșit aducând-o aici? Nu mă simt în stare să vorbesc. În mâinile mele, scrisoarea către Caroline este ușoară ca aerul, aproape imaterială, vorbele acelui bărbat dispărut abia atingând paginile, vocea lui devenind șoptită după atâția ani, pălind în trecut. Ating cu degetele *C*-ul cu care s-a semnat, trimit un gând tăcut către el, înapoi în timp, ca și cum ar putea să-l audă și asta l-ar liniști.

E târziu acum, iar Beth s-a culcat deja de două ore. Au trecut doar două zile de la Crăciun, de când l-am văzut ultima oară pe Dinny, și totuși simt o disperare tăcută crescându-mi în piept. Dacă Beth nu-mi va spune ce s-a-ntâmplat, atunci Dinny trebuie să-mi zică. Trebuie! Ceea ce-nseamnă că va trebui să-l întreb și știu, *știu* că nu vrea să fie întrebat. Afară e întuneric beznă, dar nu m-am obosit să trag draperiile. Îmi place să văd noaptea. La televizor e un film stupid, dar sonorul e oprit și mă uit la focul care se stinge în timp ce mă gândesc, mă tot gândesc... Nu mai e nimeni care să audă vremea asta turbată în afară de mine, dar mă liniștește să știu că ea e aici, sus. Casa îmi dă o senzație de gol. Fără ea aici, ar fi insuportabil. Din când în când, o picătură de ploaie se strecoară până la jar și cum ajunge jos, sfârâie. O bucată dintr-o hârtie de împachetat, probabil, acum doar o fantomă cenușie a sa, s-a prins de grătar. Se înclină într-o parte și-n alta prinsă între curentul ascendent și vântul ce vine prin horn. O privesc ca hipnotizată.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Henry n-ar fi dispărut? Poate că Meredith n-ar fi devenit încă mai nesuferită. Mama nu s-ar fi îndepărtat de ea, așa cum a făcut-o, ajunsă la capătul răbdării și al iertării. Clifford și Mary ar fi continuat să vină, n-ar fi fost

excluși de la moștenirea casei când a venit vremea. Refuzul lui Mary de a se apropia de locul ăsta a enervat-o destul pe Meredith. „Vrea sau nu să fie o Calcott, Clifford? Câtă lașitate!" Henry ar fi fost Onorabilul Henry Calcott, abia așteptând ca Clifford să moară, pentru a prelua titulatura de lord. Eu și Beth ne-am fi petrecut mai multe veri aici. Poate că am fi crescut împreună cu Dinny. Beth și Dinny, împreună: niște adolescenți stingheri, nesiguri, pasionali. Cu ochii închiși, alung gândul.

Aud un ciocănit în spatele umărului meu și tresar când văd un chip la geamul întunecat. E Dinny și mă holbez prostește la el, de parcă ar fi ieșit direct din gândurile mele. Ploaia i-a lipit părul de frunte și gulerul îi este ridicat. Deschid fereastra și vântul o smucește, aproape că mi-o smulge din mână.

— Îmi pare rău să... Știu că e târziu, Erica, dar am văzut lumina aprinsă. Am nevoie de ajutor. Are picături de ploaie pe buze și aproape le simt gustul. Respiră agitat, e răvășit.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Honey a intrat în travaliu și... ceva nu-i în regulă, Erica. Ceva nu merge cum trebuie și toate dubele sunt împotmolite din cauza ploii ăsteia idioate... Trebuie s-ajungem la spital. Poți să ne duci? Te rog? Am ajunge mai repede decât dac-am aștepta până să găsească cei de pe ambulanță locul ăsta.

— Sigur că vă duc! Dar dac-o să vin acolo, jos, o să mi se-mpotmolească și mie mașina...

— Nu, nu, mergi doar până-n capătul aleii, poți? O s-o aduc eu până sus, la tine.

— Sigur, bine. Ești sigur că poți s-o duci?

— Doar du-te, te rog, trebuie să ne grăbim!

Dinny dispare de la fereastră, se pierde în întuneric. Caut cheile de la mașină, haina și mă opresc doar pentru o secundă, întrebându-mă dac-ar trebui să-i spun lui Beth. Dar probabil că doarme și n-am timp să stau să-i explic. Îmi bag telefonul mobil în buzunar și fug la mașină. Ploaia curge în șiroaie pe parbriz. Doar cât am fugit de la casă până la mașină, și umerii mi s-au udat leoarcă. Respir agitată, prea agitată. Mâinile-mi tremură când încerc să pornesc mașina și trebuie să mă opresc, să mă

calmez. Aleea e plină de bălți și ies stropind, cu ștergătoarele agitându-se pe parbriz.

Nu-i văd deloc când ajung în capătul aleii. Farurile străpung gardul viu, lumina lor se pierde înspre tabără. O iau pe jos pe alee, alunecând. Pământul e cleios. Iarba îmi dispare sub pași, se dizolvă. Aud vântul lovind copacii în întuneric. Trosnesc ca un ocean invizibil. Mă opresc unde se stinge lumina farurilor și scrutez bezna. Mi-a intrat apă-n pantofi. Apoi îi văd, înaintează încet și în timp ce mă împleticesc spre ei Dinny alunecă și cade pe un genunchi, luptându-se să-și țină echilibrul, cu povara fetei însărcinate legănându-i-se în brațe. Honey îl apucă de umeri, iar teama îi transformă mâinile în gheare.

— Poți să mergi? o întreb când ajung în dreptul lor. Face semn că da, schimonosindu-se. Dinny, dă-i drumul! Las-o să se ridice în picioare!

El se înclină într-o parte, îi coboară picioarele pe pământ, apoi o-mpinge ca să se poată ridica. Pentru o clipă, Honey stă drept în picioare, doar ca să-se-ndoaie imediat, țipând.

— *Ce dracu!* urlă ea.

Îi iau cealaltă mână și unghiile ei mi se-nfig în carne. Părul ud îi acoperă fața.

— Asta sigur nu-i bine... sigur nu-i bine, geme.

— I s-a rupt apa și n-are o culoare normală, îmi spune Dinny.

— Nu știu ce-nseamnă asta! strig.

— Înseamnă că-i de rău. Copilul e-n pericol. Înseamnă că trebuie să ne mișcăm mai repede!

Dar Honey e încă îndoită de mijloc și acum plânge cu suspine. De durere sau de frică, nu-mi dau seama.

— O să fie bine, îi spun. Ascultă-mă, chiar o să fie totul bine! Sigur poți să mergi? Nu mai e mult până la mașină.

Honey încuviințează din cap, cu ochii strâns închiși. Respiră precum niște foale. Inima-mi bate în continuare repede, dar sunt mai calmă acum. Am un țel acum.

Ajungem la mașină și o așezăm pe Honey pe bancheta din spate. M-am murdărit de noroi până la genunchi. Honey e udă leoarcă, e palidă și tremură toată.

— Eu o să conduc. Tu ajut-o pe Honey, spune Dinny, luând-o spre ușa din dreptul scaunului șoferului.

— Nu! Are nevoie de tine, Dinny! Și e mașina mea. Și schimbătorul de viteze merge mai greu pe ploaie. Ar fi mai sigur să conduc eu! strig.

— Dar să conducă naibii odată unul dintre voi! țipă Honey. Mă strecor pe lângă Dinny, mă așez pe scaunul șoferului și el se urcă în spate. Pornim derapând, șerpuim în jos pe alee și ajungem la șosea.

Conduc nebunește spre Devizes, cât de repede îndrăznesc, chiorându-mă prin ploaie. Dar când virez, Honey e aruncată dintr-o parte în alta pe bancheta din spate, așa că încetinesc, nesigură de cum e mai bine. Plânge încetișor între contracții, ca pentru ea, iar Dinny pare împietrit.

— Nu mai e mult, Honey! O să fie bine, te rog să nu mai fii speriată! O să-ți scoată copilul ăla mai repede decât ai zice *epidurală*! strig eu, uitându-mă la ea în oglindă. Sper că n-o mint.

— Nu mai e mult? icnește ea, cu ochii la imaginea mea din oglindă, rugătoare.

— Cinci minute, promit. Și vor avea grijă de tine și de copil. O să fie bine. Nu-i așa, Dinny?

Tresare, de parcă l-aș fi speriat. Articulațiile degetelor i se văd albe pe mâinile lui Honey.

— Da. Așa e. O să fii bine, draga mea. Rezistă! o încurajează Dinny.

— Te-ai gândit la vreun nume? întreb. Vreau să-i distrag atenția de la frica ei, de la noaptea rece și umedă, de la durerea din cauza căreia chipul îi este lac de sudoare.

— Ăă... cred, hm, cred că... Callum, dacă e băiat... Gâfâie și se oprește, fața i se încrețește în vreme ce o contracție îi pulsează în abdomen.

— Și dacă-i fată? insist eu.

— Fată... dacă-i fată... Haydee... Geme, încearcă să se așeze mai sus. Trebuie să împing!

— Nu încă! Nu încă! Aproape c-am ajuns! Apăs pe accelerație până la capăt, în timp ce în fața noastră se apropie strălucirea portocalie a orașului.

Parchez chiar în fața spitalului și Dinny sare din mașină înainte să opresc de tot. Revine cu ajutor și cu un scaun cu rotile.

— Gata, Honey. Mă întorc spre ea și-i iau mâna. O să fii bine acum.

Îmi strânge mâna, cu lacrimile șiroindu-i pe față, și nu mai văd nicio urmă din atitudinea ei semeață, din focul ei, din înălțarea disprețuitoare a bărbiei. Arată aproape ca un copil. Pentru un moment, în liniște se aude ploaia frământând acoperișul mașinii, apoi ușa din spate se deschide și ei o scot afară, ea strigă la ei și-i înjură și dăm buzna în clădire, clipind în lumina puternică. O însoțim cât se poate de mult, de-a lungul a trei coridoare, prin tot felul de uși, până mă pierd de-a binelea. La ultimul set de uși cineva ne oprește pe mine și pe Dinny. O mână mi se așază pe umăr, blând, dar implacabil.

— Îmi pare rău, de-aici încolo pot merge numai partenerii. Puteți aștepta înapoi în hol, este o sală de așteptare acolo, îmi spune bărbatul, arătându-mi în direcția din care am venit.

— Sunteți partenerul lui Honey? îl întreabă apoi pe Dinny.

— Da... Nu! Sunt fratele ei. Nu are partener, spune Dinny.

— Bine. Atunci haideți!

Dispar dincolo de uși, lăsându-le să se bălăngăne în urma lor. Ușile scot un șuierat și apoi se izbesc o dată, de două ori, de trei ori. Respirația mi se liniștește o dată cu ele, apoi se opresc cu totul. Dinny e fratele ei.

Ceasul de pe perete seamănă cu cel care era agățat în clasa mea la școală. E rotund, din plastic alb îngălbenit, iar secundarul roșu, subțire ticăie învârtindu-se cu un tremur. Arată unu fără zece când mă las pe un scaun verde din plastic și-l tot privesc rotindu-se târâș, în vreme ce mă-ntreb cum nu mi-a trecut niciodată prin cap că Dinny ar putea avea o soră. Nu avea una când eram noi mici, așa că am presupus că în continuare nu avea. Nu seamănă deloc. Mă gândesc, caut printre amintiri, încerc să-mi amintesc măcar o dată când să-i fi văzut

atingându-se sau vorbindu-și ca și cum ar fi fost un cuplu. Evident că n-au făcut asta niciodată. Un sentiment nou se naște în mine, acum, când știu că el nu este al ei, că nu-i iubitul ei. Simt o vagă speranță.

E trei și jumătate și încă sunt singura persoană din camera de așteptare. Oamenii trec ocazional pe coridor, pantofii le scârțâie pe pardosea. Picioarele-mi sunt grele de la atâta stat. Mă scufund într-un fel de năuceală. Văd cu ochii minții tabăra lui Dinny într-o zi de vară – la începutul verii, când florile pomilor se scutură într-o adiere ușoară, iar soarele se reflectă în caroseria furgonetelor parcate. Bunicul Flag moțăie în scaunul lui, iar vântul îi ridică vârfurile aspre ale părului de culoarea grafitului, dar în rest e nemișcat. Nu ne-a vorbit niciodată, dar întotdeauna m-am gândit la el ca la un om blând, de nădejde. Obișnuia să stea cufundat, de parcă ar fi dormit adânc, iar apoi râdea brusc când cineva spunea sau făcea ceva. Scotea niște hohote bubuitoare. Purta întotdeauna o pălărie boțită, trasă în jos pe frunte, și în umbra ei îi scânteiau ochii negri. Obrajii îi erau tăbăciți, cu riduri adânci. O viață întreagă în aer liber îi făcuse pielea de culoarea alunelor. Culoarea brațelor lui Dinny vara. Îl obligau să se mute întruna. Apoi, în zilele de după ce s-a-ntâmplat, a venit poliția. Bunicul Flag îi urmărea cu privirea lui calmă, pătrunzătoare. Îi puneau pe toți să-și mute rulotele necontenit, iar motoarele vuiau scoțând dâre de fum. Una dintre rulote, care-i aparținea unui bărbat pe nume Bernie, a trebuit să fie tractată pentru a putea fi mutată. Mickey și ceilalți s-au chinuit s-o mute, au făcut cum li s-a spus, deși rulota lui Bernie era îndeajuns de înaltă încât să fie ușor să te uiți sub ea. Am întrebat-o pe mama ce căutau. „Pământ proaspăt“, mi-a spus laconic și n-am înțeles.

O siluetă ce trece prin dreptul ușii îmi atrage atenția. Este Dinny, mergând încet. Mă reped buimacă pe coridor.

— Dinny, ce s-a-ntâmplat? E totul în regulă?

— Erica? Ce mai faci aici?

Pare amețit, abătut și mirat să mă vadă aici.

— Păi... așteptam să aflu. Și m-am gândit că vei avea nevoie să te duc înapoi cu mașina.

— Credeam c-ai plecat. N-ar fi trebuit s-aștepți atâta timp pe-aici! Pot să iau autobuzul înapoi...

— E trei și jumătate.

— Sau un taxi, atunci, rectifică el încăpățânat.

— Dinny, îmi spui ce face Honey? Și copilul?

— Bine, sunt bine, zâmbește el. Copilul era așezat invers, dar s-a descurcat în cele din urmă. E fetiță și se simte bine. Vocea îi e răgușită și pare istovit.

— E minunat! Felicitări, unchiule Dinny!

— Mulțam! Zâmbește larg, doar cu o urmă de sfială.

— Și cât trebuie să stea-n spital?

— Vreo două zile. Honey a pierdut destul de mult sânge, iar copilul are un pic de icter. Acum dorm adânc amândouă.

— Pari frânt. Vrei să te duc acasă? îi propun.

Dinny își freacă ochii cu degetul mare și arătătorul.

— Da, te rog, spune și dă din cap.

Vremea nu s-a-mblânzit. Conduc ceva mai grijuliu. Peisajul e atât de negru și pustiu! Mă simt de parcă ne-am săpa un tunel prin el, singurii doi oameni din lume. Sunt buimacă de oboseală, dar prea sleită ca să dorm. Trebuie să mă concentrez foarte mult, ca să conduc prudent. Las puțin geamul în jos. Aerul rece mă lovește, cu fărâme de ploaie. Vuietul său umple mașina, învăluie greutatea tăcerii dintre noi.

— Nu mi-ai spus niciodată că Honey este sora ta. Nu mi-am dat seama, spun eu pe un ton nu tocmai nepăsător.

— Dar cine credeai că e?

— Păi... credeam că e... nu știu...

— Credeai că e prietena mea? mă întreabă neîncrezător, apoi râde tare. Erica, are cincisprezece ani!

— Păi nu știam asta! mă apăr eu. Ce era să cred? N-aveai soră când te-am văzut ultima oară!

— Nu, nu aveam. S-a născut la mult timp după ce ați plecat voi. Un premiu târziu, așa o numea maică-mea. Zâmbește ușor. Acum nu mai e așa sigură.

— Ce vrei să zici?

— Păi, ai cunoscut-o, doar. Honey n-are chiar cea mai blândă fire din lume.

— Și ce s-a-ntâmplat? Cum de-a venit să stea aici, cu tine?

— Copilul. Când a rămas însărcinată, maică-mea ar fi vrut ca ea să scape de el. S-a gândit că-și va distruge viața dacă va avea un copil atât de devreme. Honey a refuzat. Așa că mama a zis: „Bine, atunci dă-l spre adopție", dar ea n-a vrut s-audă nici de asta. S-au certat urât și Keith a intervenit și el. Așa că Honey a plecat val-vârtej, iar ei nu i-au spus să se-ntoarcă. Oftează. Sunt doar supărate una pe alta, asta-i tot.

— Keith e noul soț al mamei tale?

— Nu sunt căsătoriți, dar în rest... da. E de treabă. Un pic cam puritan.

— Nu mi-o pot imagina pe mama ta cu un tip puritan.

— Păi, nici Honey nu poate.

— Dar Honey ar trebui să fie obișnuită cu un stil de viață mai... convențional, nu?

— A călătorit cu noi până la șapte ani, când a murit tata. Cred că i-a intrat în sânge. Nu s-a integrat niciodată în convențiile sociale ale majorității.

— Dar acum, cu copilul... adică, cred că nu poate să stea cu tine tot timpul, nu?

— Nu, nu poate, spune el ferm și-mi arunc o privire spre el. Pare măcinat de griji, iar în mașină se așterne din nou liniștea.

— Ce s-a-ntâmplat cu tatăl? întreb cu prudență.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? Nimic, încă. Dar asta s-ar putea schimba, dac-o s-ajung să pun mâna pe el, zice Dinny fioros.

— Ah, așadar nu s-a purtat chiar ca un cavaler în armură strălucitoare în chestiunea asta, nu?

— E un idiot de băiețaș de la oraș, de douăzeci de ani, care i-a spus lui Honey că n-are cum să rămână însărcinată de prima dată.

— Gluma aia răsuflată. Mă cutremur. Și douăzeci de ani? N-avea cum să nu știe lucrurile astea.

— Cum ți-am spus, dac-o să-mi cadă vreodată-n mână... Honey nu vrea să-mi spună numele lui întreg sau unde locuiește, spune Dinny sumbru.

Îi arunc o privire amuzată și surâd ușor.

— Mă-ntreb de ce, murmur. Totuși, trebuie să fie frumos să crești un copil când trăiești așa ca voi. Să călătorești peste tot, oriunde ai chef. Fără ipoteci, fără program fix de lucru, fără să te legi la cap cu creșe... Ai tot spațiul la dispoziție, n-ai nevoie să te iei după alții... mă aventurez eu.

— Da, pentru cei ca mine e perfeect, dar pentru o fată de cincisprezece ani cu un copil fără tată? Nici nu și-a terminat încă școala, oftează el. Nu! Trebuie să meargă înapoi acasă.

Parchez în fața casei. Lumina din birou, pe care am lăsat-o aprinsă, se revarsă afară, luminând trunchiurile copacilor desfrunziți de lângă casă.

— Îți mulțumesc, Erica. Îți mulțumesc că ne-ai dus cu mașina. Ai fost minunată cu Honey, atunci, ai fost minunată, spune Dinny, întinzându-se către mânerul portierei.

— Nu vrei să intri să te-ncălzești? Avem brandy și poți să faci un duș, dacă vrei. Ești plin de noroi.

Mă privește și își înclină capul în felul acela ironic al lui.

— Îmi oferi un *duș?* Zâmbește.

— Sau ce vrei. Ți-aș putea găsi un tricou curat, spun încurcată.

— Nu cred că-i o idee prea bună, Erica.

— Of, pentru Dumnezeu, Dinny! E doar o casă. Și ești bine-venit în ea, acum. N-o să te *molipsești* de convenționalism doar folosind instalația de apă.

— Nu știu cât sunt de bine-venit. Am venit să vorbesc cu Beth, dar nu m-a lăsat să intru, spune el liniștit.

— Știu.

Îmi dau seama că m-a luat gura pe dinainte. Mă privește întrebător.

— V-am auzit din capul scărilor, spun pe un ton de scuză.

Dinny își dă ochii peste cap.

— Aceeași Erica dintotdeauna.

— Deci, intri sau nu?

Zâmbesc. Dinny se uită la mine un răstimp îndelungat, până încep să mă simt țintuită, apoi se uită afară, la noaptea ostilă.

— Bine. Mulțumesc.

Îl conduc prin birou. Focul s-a stins, dar e încă foarte cald. Mă duc să trag draperia.

— Doamne, ce întuneric e afară! La Londra trebuie să tragi perdelele ca să nu intre lumina, aici, întunericul, spun. Vântul lipește o frunză uscată de geam. Tot mai crezi că nu există vreme rea? îl întreb malițioasă.

— Da, dar recunosc că astă-seară sunt *categoric* în haine nepotrivite, admite Dinny.

— Ia loc, o să aduc niște brandy.

Mă furișez până în salon să iau carafa și două pahare de cristal și încerc să fac cât mai puțin zgomot cu putință.

— Beth doarme, îi spun în timp ce umplu paharele.

— Casa arată exact așa cum mi-o amintesc, spune Dinny, luând o înghițitură din alcoolul de culoarea chihlimbarului și strâmbându-se puțin.

— Meredith nu s-a omorât niciodată după schimbări, mai ales dacă nu i se păreau necesare, spun eu, ridicând din umeri.

— Cei din familia Calcott fac parte din vechea gardă. De ce-ar fi vrut să schimbe ceva?

— *Făceau* parte. Nu prea poți spune asta despre mine și despre Beth: eu sunt o profesoară amărâtă, pentru Dumnezeu, iar ea își întreține singură copilul.

La auzul acestor cuvinte, Dinny surâde ironic, aproape imperceptibil.

— Cred că asta a scos-o rău din sărite pe bătrână.

— Mersi. Ne place să credem asta. Surâd. Îți mai torn unul? îl întreb când termină băutura.

Face semn că nu, se lasă pe spătarul fotoliului, își pune mâinile sub cap și își arcuiește spatele, ca pisicile. Îl privesc, simțind un val de căldură în stomac, iar sângele îmi bubuie în urechi.

— S-ar putea să-ți accept oferta cu dușul ăla, totuși. Recunosc c-a trecut ceva timp de când n-am mai avut acces la asemenea facilități.

— Sigur! Dau din cap, nepăsătoare. Pe-aici!

Camera cea mai îndepărtată de a lui Beth este cea a lui Meredith, iar baia de-aici are cel mai bun duș – paravanul de sticlă este opac de la depunerile de calcar, dar are una dintre rozetele acelea

uriașe, din care curge o cascadă imensă de apă fierbinte. Găsesc niște săpun neînceput, un prosop curat și aprind o veioză, pentru că lumina de la lustră este prea puternică, iar dacă Beth e trează s-ar putea s-o vadă ca o dungă sub ușa ei și să vină să vadă ce se întâmplă. Dinny stă în mijlocul camerei și se întoarce, uitându-se la patul uriaș, la draperiile grele, la mobila veche elegantă. Covorul de pe pardoseala denivelată e de un verde-cenușiu uzat. Mirosul familiar de praf și naftalină și câine.

— Asta e camera ei, nu-i așa? A lui lady Calcott? întreabă Dinny. În lumina slabă ochii-i sunt negri, indescifrabili.

— Are cel mai bun duș, spun nonșalant.

— Nu e tocmai corect să mă aflu aici.

— Cred că-ți datorează măcar un duș, zic eu cu blândețe.

Dinny nu spune nimic și începe să-și desfacă cămașa, în timp ce eu mă grăbesc să ies din cameră.

Furișându-mă încet de-a lungul coridorului, aud dușul pornind, țevile gâlgâind și pocnind în pereți și-mi închid ochii, sperând că Beth nu se va trezi. Dar tocmai când mă gândesc la asta apare, privindu-mă din ușa ei din celălalt capăt al coridorului. Părul desfăcut îi încadrează fața. E desculță, albă și fragilă.

— Erica? Tu ești?

Vocea ei e încordată de teamă.

— Da, totul e bine, îi spun încet.

Nu vreau ca Dinny să audă că ea s-a trezit.

— De ce nu dormi? Cât e ceasul? cască ea.

— E foarte devreme. Du-te înapoi în pat, iubito!

Beth se freacă la ochi. A căscat ochii și are o privire buimacă, de om proaspăt trezit din somn.

— Erica, cine-i la duș? întreabă.

— Dinny.

Mă uit la picioarele mele în șosete murdare, foindu-mă de pe un picior pe altul, vinovată.

— Poftim? Ce se-ntâmplă?

— Nu-i mare lucru. Honey a născut azi-noapte și a trebuit să-i duc cu mașina la Devizes și ne-am udat hainele și ne-am umplut de noroi, așa că... atunci când ne-am întors, i-am spus că poate să facă un duș aici, dacă vrea, îi spun dintr-o răsuflare.

— Ai fost la *Devizes*? De ce nu mi-ai spus?

— Dormeai! Și a trebuit să plec repede, fiindcă Honey nu se simțea bine și... totul a fost în mare grabă, asta-i tot.

Mă uit în jos, nu vreau să-i întâlnesc privirea. Îi arunc un zâmbet:

— Imaginează-ți cum s-ar fi aprins Meredith, să știe că un *Dinsdale* a fost în dușul ei! șoptesc, dar Beth nu râde.

— Dinny e la duș, iar tu aștepți afară din cameră ca... nu știu ca ce, spune ea.

— Nu așteptam afară din cameră! Voiam numai să-i aduc un tricou curat...

— Erica, ce faci? mă întreabă ea cu seriozitate.

— Nimic! Nu fac nimic, spun, dar chiar dacă e adevărat, nu sună deloc așa. Acum o să-mi spui că n-ar fi trebuit să-l invit?

— Poate că n-ar fi trebuit, răspunde ea scurt.

— De ce nu?

— Este... practic un străin, Erica! Nu poți să inviți pur și simplu pe oricine în casă, în mijlocul nopții!

— Dar nu e oricine! E Dinny! zic eu apăsat. Îi susțin privirea și văd că am câștigat discuția. Nu-și poate explica obiecția, nu fără să explice alte lucruri. Nu mai spune nimic, se întoarce încet și închide ușa.

Fug până la mine în cameră, scot din dulap unul dintre tricourile foarte largi pe care le port pe post de pijama și îl las în fața ușii lui Meredith. Pe sub ea ies aburi și mirosul mineral al apei fierbinți. Mă grăbesc în jos pe scări, mă retrag în birou și îmi termin brandy-ul.

Ies când îl aud pe Dinny coborând pe scări. Holul este cufundat în întuneric. Se oprește când mă vede.

— Erica! M-ai făcut să tresar, spune el cu voce obosită, trecându-și o mână prin păr și pieptănându-l aproximativ cu degetele. Apa îi curge de pe vârfuri, înmuind umerii tricoului meu cu Rolling Stones.

— Cam atât au durat hainele uscate, spun eu.

— În orice caz, mai uscate, zâmbește el. O să mă ud din nou când o să ies afară, dar oricum, îți mulțumesc. Trebuie să recunosc că ăla-i un duș excelent.

Nu mai știu să-i răspund, nu mai știu să respir ca lumea. Mă simt de parcă aș fi uitat cum, de parcă inspirația nu mai urmează expirației, ca și cum i-aș fi pierdut sensul. Ajunge la picioarele scărilor, e lângă mine și simt că stau prea aproape de el. Dar el nu se mișcă, și nici eu. Își înclină capul, mă privește amețit. Aceeași privire din urmă cu două decenii, când i-am spus că am văzut spiriduși în grota din Downs[1], și dintr-odată mă copleșesc amintirile cu el: când m-a învățat să fac scufundări supraveghind nenumăratele mele încercări nereușite, când mi-a arătat cum să sug nectarul din florile albe de urzică-moartă, rupând una și oferindu-mi-o. Încet, expresia lui se schimbă, devine mai serioasă. Simt că mă topesc sub privirea lui scrutătoare, dar nu par să știu cum să mă-ntorc, sau să mă duc de-acolo. Văd un strop de apă scurgându-i-se pe mână: urmăresc cum în calea lui pielea se-nfioară de frig. Mâna mi se mișcă fără să vreau.

Ating locul unde se oprește picătura de apă, urmăresc cu degetele urma ei rece înapoi pe braț. Forma mușchilor pe oase. Căldura sângelui sub piele. Când îl ating, parcă mă arde pielea, dar îmi las mâna pe brațul lui: sunt pironită, nu mă pot mișca. Pentru o clipă e și el încremenit, la fel de încremenit ca mine, de parcă ne-aș fi înghețat pe amândoi cu atingerea asta neașteptată. Holul vast, tavanul presărat cu ecouri par să se micșoreze, retrăgându-se. Apoi el se mișcă, puțin de tot, dar suficient.

— Ar trebui să plec, spune încet. Îți mulțumesc pentru... pentru tot ajutorul din seara asta, serios.

Pare buimac.

— N-ai... pentru ce. Oricând, spun clipind, luată prin surprindere.

— La revedere!

Surâde încurcat și iese afară, în dimineața mohorîtă.

---

[1] Lanț de dealuri calcaroase din sud-estul Angliei. (N. tr.)

Jalea

1904

Caroline se trezi afară, udă și tremurând, fără să-și fi dat măcar seama că se mișcase. Apa îi curgea în ochi și prin păr și în jos pe spatele rochiei de bumbac. În timp ce cei doi cai intrau în curte, ea se repezi la ei dinspre casă, simțind în nări duhoarea de cal ud, înfierbântat. Îi recunoscu pe Hutch și pe Joe, cu pălăriile trase în jos pe ochi. A tras aer în piept, pregătindu-se să întrebe, când l-a văzut și pe cel de-al treilea călăreț, atârnând moale în fața șeii lui Hutch. Avea capul gol, iar ploaia se scurgea din părul lui arămiu, devenit acum alunecos și-ntunecat.

— Corin? șopti, întinzându-și mâna ca să-l scuture ușor. Nu-i putea vedea fața, nu-l putea face să se uite la ea. Unde-i e pălăria? O să răcească! țipă ea la Hutch. Nu-și recunoștea vocea, era prea subțire, prea fragilă.

— Doamnă Massey, vă rog, dați-vă la o parte! Trebuie să-l ducem în casă. Repede! îi spuse Hutch sever, încercând să îndrume calul împrejurul ei.

— Unde-i Strumpet? Ce s-a-ntâmplat cu Corin, ce-i cu el? Spune-mi! întrebă, acum înnebunită.

Își încleștă degetele pe frâiele calului, îi trase capul, îl opri să mai meargă cu încărcătura lui prețioasă. Hutch rosti ceva răspicat, iar Joe sări de pe calul său, luând-o pe Caroline de mâini și eliberând frâiele. Joe strigă ceva, vocea lui era puternică și gravă. Caroline nu-l băgă în seamă. Sosiră mai mulți oameni să ia caii, să-l ducă pe Corin. Caroline se împiedică în spatele lor de treapta de jos a casei, căzu și nu se mai putu ridica. Nu mai știa cum să meargă, cum să-și facă picioarele să se îndoaie, să se ridice sau să pășească. Perechi de mâini puternice o ridicară

și, chiar dacă o purtau în direcția în care voia să meargă, li se împotrivi cu sălbăticie, de parcă s-ar fi putut opune celor ce se întâmplau, făcându-le să nu mai fie.

L-au întins pe Corin pe pat. Caroline îi uscă cu grijă părul cu un șervet de pânză, îi scoase cămașa udă de pe trup și-i trase cizmele pline de apă din picioare, împrăștiind apa de ploaie pe podea. Aduse pături curate și-l înveli bine. Mâinile-i erau ca de gheață și ea le ținu într-ale ei, simțind bătăturile familiare, încercând să pună în ele niște căldură, deși nici ea nu avea deloc. Aduse un castron cu friptură de iepure, aburindă și aromată, și-l așeză lângă pat.

— Nu vrei puțină? O să te-ncălzească, îi șopti ea.

— Călărea din răsputeri după un coiot mare. Era ultimul după care mergeam, pentru că văzusem ploaia venind. Strumpet a fost mereu cea mai iute. Și sigură pe picioarele ei – și asta nu-i totuna. Era agilă iapa aia. Gândea repede. N-am văzut niciodată un cal și-un călăreț care să se miște atât de bine împreună, cum făceau Corin și iapa aia...

Hutch vorbea cu voce joasă, monotonă, cu ochii fixați pe Corin și gesticulând, mâinile frângându-se și contorsionându-se și iarăși frângându-se. Caroline abia dacă auzea vreun cuvânt din ce zicea.

— Dar pe urmă, fără nicio avertizare, s-a răsturnat pur și simplu. Sus, în aer, cu picioarele chiar deasupra capului ei. Pe orice-o fi călcat, și eu cred că era ceva nisip mișcător, e clar că nu l-a văzut, fiindcă altfel l-ar fi ocolit. Corin a fost trântit jos, cu putere și... pe urmă, Strumpet a căzut peste el. S-a-ntâmplat cu atâta iuțeală! Ca și cum Dumnezeu s-ar fi coborât și ar fi răsturnat bietul cal cu un bobârnac. Cele două picioare din față i se rupseseră. Joe a împușcat-o. A împușcat-o și a trebuit s-o lăsăm acolo pentru blestemații ăia de coioți. Frumusețea aia de cal! Se întrerupse, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Caroline clipi.

— Păi, spuse ea în cele din urmă încet, ca beată, va trebui să mergeți și s-o aduceți înapoi. Corin n-o să vrea alt cal decât pe ea.

Hutch se uită la ea, perplex.

— A ajuns deja doctorul? întrebă ea, întorcându-se cu spatele la pat. O pată întunecată de apă murdărea careurile de mătase ale cuverturii, întinzându-se împrejurul lui Corin. Pe piept și pe brațe îi înfloreau niște pete violente, ca o îmbujorare hidoasă. Umărul lui drept stătea într-un unghi nepotrivit, iar capul îi atârna în stânga, tot mai spre stânga. Caroline își strecură mâinile pe sub pături, ca să vadă dacă se încălzea, dar carnea lui era rece și compactă și oarecum cum nu trebuia. Își așeză capul aproape de al lui și refuză să asculte de colțul tăcut, înspăimântat al minții ei, care-i spunea că el era mort.

L-au înmormântat pe Corin pe pământul lui, în vârful unei coline înverzite, la vreo sută cincizeci de picioare de casă și la o distanță apreciabilă de puțul cu apă dulce. Parohul a venit din Woodward și a încercat să o convingă pe Caroline că ar fi mult mai potrivit ca înmormântarea să fie făcută în cimitirul din oraș, dar, cum Caroline era prea amorțită ca să-i răspundă, Hutch a avut ultimul cuvânt și a insistat că el, Corin, voise să fie înmormântat în prerie. Magpie și Angie Fosset s-au ocupat de Caroline în acea zi, îmbrăcând-o într-o rochie neagră împrumutată, care era prea mare și-i atârna lălâie pe trupul subțire. Îi găsiseră și o pălărie cu voal, cu două pene lungi și negre de struț, care se legănau în spatele ei.

— Le-ai scris alor lui, Caroline? o întrebă Angie, trecându-i o perie prin părul încâlcit. Iubito, i-ai scris mamei lui?

Dar Caroline nu-i răspundea. Nu mai avea suficientă voință să-și ia aer, să formeze cuvinte. Angie îi aruncă lui Magpie o privire întunecată și o luă pe fata Ponca deoparte, pentru o conversație șoptită, pe care Caroline nu-ncercă s-o audă. O conduseră sus pe povârniș, ca să stea lângă mormânt, în timp ce parohul citea slujba unei mulțimi de proprietari de ferme, vecini și unei bune părți din populația Woodward-ului. Cerul era acoperit. Un vânticel cald scutura coroana de trandafiri albi de pe coșciug și aducea câțiva stropi de ploaie peste adunare.

După ce rugăciunile potrivite au fost spuse și slujba s-a încheiat, Hutch înaintă câțiva pași ca să stea la capul sicriului. Toți

așteptară, cu privirile pline de respect întoarse către pământ, iar când Hutch nu vorbi mai așteptară, uitându-se din când în când în sus către el. Până și Caroline își ridică în cele din urmă privirea acoperită de voal pentru a vedea ce se întâmplă. Apoi, în sfârșit, Hutch oftă adânc și vorbi cu o voce gravă, blând și calm:

— Preotul aici de față a ținut un discurs frumos și știu că a intenționat să fie o alinare. Și desigur că ar putea fi o alinare pentru unii să creadă că Corin Massey a mers înaintea noastră în împărăția raiului. Îndrăznesc să spun că, în timp, aș putea ajunge și eu să găsesc alinare în același gând. Sper că-i place acolo. Sper că sunt cai frumoși și întinderi verzi, pe care să poată călări. Sper că acolo cerul are culoarea unui răsărit primăvăratic deasupra preriei. Dar astăzi... se opri, vocea gâtuindu-i-se. Astăzi sper că Dumnezeu mă va ierta dacă voi obiecta că l-a luat pe Corin atât de devreme dintre noi. Doar astăzi, cred că ne putem simți nedreptățiți prin aceea că prietenul nostru s-a dus. Căci ne va lipsi teribil. Mie-mi va lipsi teribil. Mai mult decât pot spune. A fost cel mai bun dintre noi și n-aș putea spera să întâlnesc un om mai drept sau mai bun.

Două lacrimi i se prelinseră pe obraji. Și le șterse brutal cu dosul palmei și apoi, dregându-și glasul, începu să cânte:

Acolo unde stropii de rouă cad și fluturii se odihnesc,
Trandafirul sălbatic înflorește pe coama preriei.
Acolo unde urlă coioții și vântul bate slobod,
Acolo l-au culcat, în singuratica prerie.

Cântecul lui era trist ca vântul pustiitor și sufla chiar prin Caroline. Ea se simți tot atât de imaterială precum aerul, intangibilă precum norii de deasupra. Ochii i se-ntoarseră spre coșciugul din lemn deschis la culoare. Nimic din el nu vorbea despre Corin, nimic nu-i amintea de el. Era ca și cum ar fi fost șters de pe fața pământului, se gândi, și așa ceva părea imposibil să se fi întâmplat. Nu avea nicio fotografie, niciun portret de-al lui. Deja mirosul lui începea să-i dispară de pe pernă, din haine. Hutch, Joe, Jacob Fosset și alți trei bărbați pășiră pe câte o parte a sicriului, adunară sforile în mâinile lor bătătorite și-și începură

treaba. Preotul vorbi iarăși, dar Caroline se-ntoarse și se-mpletici în jos pe deal, faldurile rochiei ei împrumutate urmând-o ca un ecou întunecat al rochiei ei de nuntă. Nu putea îndura să vadă greutatea de pe acele sfori, încordarea din mâinile acelea. Nu putea îndura să-și imagineze ce trăgea sicriul acela în jos, iar întunecimea mormântului deschis în așteptarea acelui lucru o umplea de groază.

— N-o lăsa singură nicio clipă. Nici măcar o clipă, Magpie! A fost destul singură când trăia Corin, Dumnezeu s-o ajute, îi șopti Angie lui Magpie, în timp ce se pregătea să plece după înmormântare.

Caroline stătea chiar lângă ele, dar Angie ghici că nu-i păsa. Angie se întoarse spre ea și-și puse cu fermitate mâinile pe umerii ei:

— O să mă-ntorc marți, Caroline, spuse ea cu tristețe, dar, pe când deschidea ușa, Caroline își găsi în sfârșit vocea.

— Nu pleca! strigă ea cu un glas gutural. Nu putea îndura să fie părăsită, n-ar fi putut suporta goliciunea. Spațiile dinăuntrul casei erau acum la fel de înfricoșătoare ca cele dinafara ei. Te rog... nu pleca, Angie!

Angie se-ntoarse, cu fața schimonosită de milă.

— O, Caroline! oftă ea, îmbrățișându-și vecina. Mi se rupe inima de tine, cu adevărat mi se rupe inima, spuse ea, iar Caroline plângea, trupul rezemându-i-se neajutorat de cel al lui Angie.

— Eu... Nu pot să-ndur... *Nu pot să-ndur!* strigă ea, iar durerea părea că o va sfâșia încet în bucăți.

Magpie își îngropă fața în mâini și-și înclină capul, îndurerată.

Dar Angie trebuia să plece la un moment dat, avea propria familie de îngrijit. Magpie stătea cât de mult putea. Dormea pe o pătură întinsă în camera principală, cu William lângă ea. Noaptea, țipetele lui o trezeau pe Caroline, care era îngrozită, pentru că erau atât de puternice și de neobișnuite. Îi părea că acum coioții erau în casă, ori că se întorsese Corin și striga de durere. Dar odată trezită, o cotropea o moleșeală persistentă, greoaie. Într-o noapte, se uită la Magpie pe furiș, printr-o crăpătură a ușii, și-o văzu pe fata cu piele arămie alăptându-și copilul la

lumina lumânării, cântându-i atât de gingaș, încât sunetul ar fi putut fi al zefirului sau al sângelui ce se mișca în urechile lui Caroline. Simțea întunericul din spatele ei ca pe o amenințare, ca pe un strigoi de care se temea prea tare pentru a se întoarce să-l privească. Întunericul camerei goale, acum la fel de goală ca orice altceva. Cum zăcea în patul acela întunecat, durerea provocată de absența lui Corin era ca un cuțit înfipt în inima ei, răsucindu-se încet. Stătu astfel îndelung la crăpătura din ușă, agățându-se de lumina lumânării ca o molie. În cele din urmă, Magpie s-a oprit din cântat și și-a schimbat subtil poziția, suficient ca să arate că se simțea privită.

Căldura verii nu mai merita să i se împotrivească, acum. Caroline făcea ce i se spunea și mânca atâta timp cât Magpie stătea cu ea și o forța să mănânce. Seara, Magpie vorbea domol despre lucruri neimportante, în timp ce o dezbrăca și-i peria părul, tot așa cum făcuse odinioară servitoarea Sara. Caroline își închise ochii și se gândi la vremurile acelea, la vraja întunecată ce urmase morții părinților ei și la cum crezuse că nu se va mai simți niciodată atât de pierdută și de tristă cum fusese atunci. Dar asta era mai rău, era mult, mult mai rău.

— Îți aduci aminte de ziua aia când tatăl meu ne-a dus la circ, Sara? murmură ea, cu umbra unui surâs.

— Cine e Sara? întrebă Magpie brusc. Eu sunt Magpie, prietena dumneavoastră, doamnă Massey.

Caroline deschise ochii și întâlni privirea mirată a fetei Ponca în oglindă.

— Da, bineînțeles, spuse ea inexpresiv, pentru a ascunde faptul că pentru un moment nu-și dăduse seama cine sau unde era.

În timp ce-și făcea treburile prin casă, Magpie se obișnuise să-l lase pe William în poală la Caroline. Făcea asta mai ales când Caroline nu mai vorbise ore în șir sau când nu răspundea la întrebări, cu privirea în gol și trăsăturile încremenite. Copilul, pe atunci de zece luni, începea curând să se răsucească și să se cațere pe ea și astfel Caroline era nevoită să-l țină, să-l domolească și să-și îndrepte atenția asupra lui.

— Cântați-i, doamnă Massey! Spuneți-i povestea Grădinii Edei! o îndemna Magpie și, deși Caroline nu putea găsi în inima ei nici cântece, nici povești, încercă totuși să zâmbească pentru copil și mâinile i se treziră suficient cât să-l gâdile, să-l țină și să-l reașeze. Nu tresărea când el o trăgea de păr. William o privea cu ochii lui curioși, catifelați și zâmbea bălos din când în când. Iar la răstimpuri, Caroline îl ridica în brațe și-l ținea strâns, cu ochii bine închiși, trăgându-și parcă putere din corpul lui mititel. Când făcea asta, Magpie zăbovea prin apropiere, gata să ia copilul dacă îmbrățișarea devenea prea puternică și-l făcea să plângă.

De-a lungul întregii veri, Caroline a petrecut ore îndelungate stând afară pe verandă, legănând talpa balansoarului lui Corin cu vârful piciorului și închizând apoi ochii, ascultând scârțâitul pe care-l făcea, legănându-se în față și-n spate, în față și-n spate. Încerca să nu se gândească. Încerca să nu se gândească la cum ar fi fost lucrurile dacă nu ar fi învinovățit coioții pentru temerile ei de noapte. Încerca să nu se-ntrebe cum ar fi stat lucrurile dacă nu ar fi avut coșmarul acela, dacă nu i-ar fi fost frică de sălbăticie, dacă ar fi fost o persoană mai puternică, o persoană mai bună, mai maleabilă. Una mai curajoasă. Orice alt fel de persoană, în afară de acel fel care a trimis un soț să moară vânând câini sălbatici. Plângea fără să-și dea seama și umbla cu fața plină de sare. Și n-avea niciun copil de la el pe care să-l țină și să-l crească și căruia să-i spună cu durere mocnită cât de arămiu și auriu și minunat fusese tatăl lui. Se uita la orizontul deschis, îndepărtat și se abandona groazei pe care i-o trezea. Toată ziua stătea și-i era frică. Era singurul mod în care știa să se pedepsească și simțea că nefericirea asta abjectă nu era mai rea decât merita.

După câteva săptămâni, Hutch a intrat în casă, ciocănind respectuos la ușă. Dacă n-ar fi fost atât de absentă, atât de întoarsă spre sine după moartea lui Corin, Caroline ar fi observat suferința bărbatului și faptul că o evita, luându-și asupra sa vina pentru accidentul lui Corin. Era mai slab, fiindcă nu mai avea poftă de mâncare. Accidentul îl lovise mult prea adânc. Cutele de pe fața lui păreau mai adânci, deși nu avea cum să

aibă nici treizeci și cinci de ani. Vina îl apăsa greu, iar durerea îl îmbătrânea, punându-și pecetea asupra lui, tot așa cum făcea și cu Caroline, dar ei nu-i stătea în fire să ofere alinare. Nici măcar lui Hutch. Pregăti niște cafea pentru el și observă, solemn și fără satisfacție, că făcuse în sfârșit o ceașcă de cafea bună, tare, nu slabă, nu amară, nu arsă. Și-l imagină pe Corin sorbind din ea, își imagină zâmbetul ce i s-ar fi întins pe față, felul în care ar fi lăudat-o pentru ea – punându-și o mână în jurul taliei ei și sărutând-o. *Scumpa mea, asta-i cea mai bună cafea pe care am gustat-o vreodată!* Chiar și cele mai mici triumfuri ale ei îl făceau mândru. Astfel de gânduri o făceau să amețească. Astfel de gânduri făceau pământul să-i fugă de sub picioare.

— Doamnă Massey, știți că nu-mi place să vă bat la cap, dar sunt câteva chestiuni care necesită atenția dumneavoastră, spuse Hutch, luând ceașca din mâna ei.

Cu o fluturare ușoară a mâinii, Caroline îl invită să se așeze, dar, deși se întoarse să se uite la scaunul indicat, Hutch rămase în picioare.

— Ce chestiuni? întrebă ea.

— Ei bine, acum, că domnul Massey... s-a dus, dumneavoastră sunteți proprietara acestei ferme. Știu că poate părea înfricoșător, dar nu trebuie să fie. Nu vreau să vă îngrijorați de nimic! Voi rămâne aici și-o voi administra pentru dumneavoastră. Cunosc bine mersul treburilor și sunt aici de o grămadă de vreme, așa că ferma asta e și casa mea. Soțul dumneavoastră avea încredere în mine când venea vorba de afacerile lui și sper că și dumneavoastră puteți face lucrul acesta. Dar sunt lucruri pe care eu nu le pot face, iar unul dintre ele este de a le plăti lucrătorilor salariile.

— Să-i plătesc? Dar... n-am niciun ban! se încruntă Caroline.

— Nu aici, poate. Corin retrăgea mereu salariile la intervale de câte două luni, de la banca lui din Woodward, și nu văd ce problemă ar fi dacă și dumneavoastră ați face la fel.

— Vrei... să merg la Woodward? Nu pot! refuză, tot atât de categoric cum ar fi refuzat dacă i-ar fi cerut să se ducă pe Lună.

— O să vă însoțesc. Putem sta numai o noapte, dacă așa doriți, sau puteți să le faceți vizite unora dintre doamne, cât timp

sunteți acolo. Mă gândesc... Hutch făcu o pauză, rotind ceașca în mâini. Cred că v-ar face bine să mergeți la Woodward, doamnă. Cred că aveți nevoie să vedeți ceva lume. Cred că trebuie să luați ceva aer în plămâni. Și, dacă nu-i plătiți, băieții ăștia vor pleca în altă parte. Sunt buni și loiali, dar n-au primit banii deja de două luni, și asta nu-i drept. Iar eu nu pot să conduc ferma fără ei.

În cele din urmă, sorbi din cafea, iar expresia lui de surprindere față de aroma sa intensă nu trecu neobservată. Caroline își imagină călătoria la Woodward și o mare oboseală o copleși. Se legănă pe călcâie și se luptă să-și mențină echilibrul, ținându-se de spătarul unui scaun.

— Bine, atunci, dacă asta este singura cale. Corin... Corin ar fi vrut ca ferma să funcționeze în continuare.

— Sigur ar fi vrut, doamnă Massey, a încuviințat Hutch. Făcu o pauză și-și plecă trist capul. Soțul dumneavoastră era un om bun și nu greșesc. Cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată. Iar locul ăsta era mândria și bucuria lui, astfel că socotesc că-i suntem datori să-l ținem pe picioare, să-l facem mai mare și mai bun ca niciodată, spuse el așteptând un ecou din partea lui Caroline, dar ea se uita pe fereastră și nu-l prea auzea. Cafeaua asta e a naibii de bună, scuzați-mi limbajul, doamnă Masey! îi spuse Hutch, golind ceașca.

Caroline se uită la el și făcu un mic semn de aprobare din cap.

Își uitase umbrela și simți soarele arzându-i pielea de îndată ce porniră spre Woodward. Cu ochii mijiți din cauza luminii, se gândi la ridurile ce aveau să se formeze pe fața ei și-și dădu seama că nu-i păsa. Vântul bătea, fierbinte și uscat, și un giul-giu de praf se așezase în jurul Woodwardului. Grăunțe de nisip intrau în ochii ce nu clipeau ai lui Caroline, astfel că, în timp ce mergeau pe Main Street, fața ei era plină de lacrimi. Se frecă la ochi cu bruschețe, apăsând tare cu degetele, simțind strania soliditate a globilor oculari în spatele pleoapelor.

— Opriți-vă acum! Opriți-vă, îi spuse Hutch cu blândețe.

Își udă batista cu apă din ploscă și-i ținu mâinile nemișcate cu o mână, în timp ce cu cealaltă șterse nisipul de pe fața ei.

— Așa, spuse el calm. Acuma-i mai bine. Socot că bieții dumneavoastră ochi au vărsat atâtea lacrimi, cât să le-ajungă o viață întreagă.

Mâna care i le ținea pe ale ei își slăbi strânsoarea, dar nu le abandonă complet și, cu delicatețe, șterse cu degetul mare un ultim fir de nisip de pe obrazul ei.

— Aici este? întrebă ea tern.

Se opriseră în fața Băncii Gerlach, o clădire mare, cu o firmă elegantă, impunătoare.

— Aici este. Vreți să intru cu dumneavoastră?

— Nu. Dădu din cap. Mă descurc. Îți mulțumesc.

În clădire era liniște și răcoare, iar ghetele lui Caroline răsunară pe pardoseala de lemn când intră. Se îndreptă spre funcționarul tânăr și îngrijit și-l văzu retrăgându-se indispus în fața neorânduielii în care i se găseau fața, hainele și părul. Un ceas de perete lung ticăia măsurat pe perete, un sunet pe care Caroline nu-l mai auzise de când părăsise New Yorkul. Se uită la ceasul strălucitor, foarte asemănător cu cel care stătuse în holul casei Bathildei, și i se păru un obiect dintr-altă lume.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă el.

— Aș dori să fac o retragere, spuse ea, dându-și seama că n-avea nici cea mai vagă idee ce formalități trebuiau îndeplinite, fiindcă nu mai făcuse niciodată așa ceva.

— Aveți un cont la Gerlach, doamnă? întrebă funcționarul, arătând că se cam îndoia de această posibilitate.

Caroline se uită la mustața sa îngrijită și la costumul și gulerul său imaculat. Expresia lui era arogantă, se gândi, pentru un băiat care lucra într-o bancă. Se îndreptă de spate și-l fixă cu o privire calmă.

— Cred că soțul meu are un cont aici de mulți ani. Sunt doamna Corin Massey.

Auzind aceste cuvinte, un bărbat mai în vârstă apăru în spatele tânărului funcționar și-i zâmbi amabil.

— Doamnă Massey, intrați vă rog și luați loc! Numele meu este Thomas Berringer. Vă așteptam. Toate au fost puse în

ordine și puteți, bineînțeles, să aveți acces la contul răposatului dumneavoastră soț. Doriți să vă aduc un pahar cu apă?

Domnul Berringer o conduse pe un scaun și-i făcu semn funcționarului să aducă un pahar cu apă.

Când ajunseră să discute despre câți bani urmau să fie retrași, Caroline își dădu seama că habar nu avea. Nu știa cu cât ar trebui să fie plătit un călăreț sau un ajutor de fermier, cât le datora și nici măcar câți tineri trebuiau să fie plătiți. Retrase jumătate din banii disponibili și, chiar dacă păru surprins, domnul Berringer completă formularele necesare și i le înmână ca să le semneze. Data pe care o scrisese în partea de sus îi provocă lui Caroline un șoc.

— Este ziua mea de naștere, spuse inertă. Astăzi împlinesc douăzeci și unu de ani.

— Nu mai spuneți! Domnul Berringer zâmbi, părând ușor stânjenit. La mulți ani fericiți, doamnă Massey!

Teancul de bancnote era voluminos și greu. Caroline îl cântări în mână, neștiind unde să-l bage. Observându-i încurcătura, domnul Berringer îi făcu din nou semn funcționarului, care se întoarse cu o geantă de pânză în care să ascundă banii de ochii indiscreți. Afară, Caroline se opri pe trotuar și se uită la lume, la cai și la trăsuri. Odată se simțise atât de acasă printre oameni. Acum nu se simțea nicăieri acasă, își dădu seama. Avea în sfârșit ocazia să viziteze magazinele din oraș, să cumpere cărți sau alimente sau haine, dar nu se putea gândi la nimic ce și-ar fi putut dori. Zărind o mercerie, cumpără o pătură croșetată albă și moale pentru William și un coșuleț de răchită.

— Va fi mai răcoros pe căldura asta decât coșul ăla indian de piele pe care-l are în prezent, îi explică ea lui Hutch.

— E foarte frumos din partea dumitale, Caroline. Sunt sigur că Magpie va fi foarte încântată, dădu Hutch din cap, băgând cadourile sub bancheta trăsuricii.

Mult mai târziu, prea târziu ca să mai poată comenta, Caroline își dădu seama că, pentru prima oară, Hutch i se adresase pe numele ei de botez.

Au stat doar o noapte, în același hotel unde se cazase cu Corin în noaptea nunții. Caroline ceru aceeași cameră, dar era ocupată.

Dorise să stea într-un loc în care fusese Corin, ca un pelerin vizitând un sanctuar. De parcă locul i-ar fi adus aminte de Corin, de parcă esența lui ar mai fi putut fi simțită acolo. Privi îndelung de la fereastră asfințitul care colora orașul în nuanțe generoase de roz și auriu. Urmări oamenii care treceau și ascultă frânturi din conversațiile lor, din râsetele lor și încercă să-și aducă aminte cum era când făcea și ea parte dintre ei. În vreme ce se lăsa întunericul, îl văzu pe Hutch ieșind, cu părul pieptănat lins și cu o cămașă curată. O luă în jos pe Main Street, iar Caroline îl privi până când se pierdu în mulțimea pestriță.

Lucrătorii au fost plătiți, iar teancul de bancnote s-a subțiat cu nici o treime. Caroline a pus restul de bani la loc în geanta de pânză și l-a băgat în cutia ei pentru pudră și alte mărunțișuri. Mâna ei atinse ceva catifelat și-l scoase afară. Era săculețul ei de catifea albastră pentru bijuterii, în care păstra smaraldele mamei ei și alte câteva bijuterii frumoase. Îl desfăcu și se uită la pietrele strălucitoare, gândindu-se la ultima oară când le purtase, în noaptea dinainte să-l întâlnească pe Corin. Cum se putuse gândi că le-ar fi putut purta acolo? Arătau ridicol în dormitorul acesta modest. Ca niște flori sofisticate de seră într-un lan de grâu. Le ținu pe piele și se uită în oglindă. Cât de diferit arăta astăzi! Atât de trasă la față, atât de arsă de soare! Pielea nasului era plină de pistrui, iar părul era lipsit de strălucire și ciufulit. Arăta ca o slujnică care încerca bijuteriile stăpânei și-și dădu seama că era posibil să nu le mai poarte niciodată. Nu-și aveau locul în prerie. Le înfășură și le băgă la loc în cutie. Apoi, fără să se gândească, împachetă și alte lucruri: niște lenjerie de corp și bluze curate, o cămașă de noapte cu mâneci lungi, prea călduroasă pentru vară, câțiva piepteni și pudră de față. Închise capacul și fixă cataramele bine, întrebându-se unde credea că ar putea să se ducă.

Spre sfârșitul lui august, ferma se cufundă în liniște. Hutch, Joe și mai mulți lucrători plecaseră la câmp cu aproape o mie de capete de bovine, pentru ultimele săptămâni de îngrășare, înainte ca animalele să fie încărcate în trenuri și trimise în nord, către piețele de carne ale statelor estice. Mulți dintre bărbații

care rămăseseră la fermă au fost atinși de o boală care trecea ușor de la o persoană la alta, țintuindu-i la pat cu febră istovitoare și frisoane. Stând pe verandă într-o dimineață, devreme, negândindu-se la nimic și fără să simtă nimic înăuntrul ei, Caroline o văzu pe Annie, sora lui Joe, călărind spre ieșirea din fermă pe poneiul sur al lui Magpie. Se îndrepta spre răsărit, îndemnând poneiul la un galop vioi. Fața femeii Ponca, zărită în trecere, era brăzdată de cute adânci de tulburare. Caroline o privi până când dispăru, apoi se gândi puțin și-și dădu seama că nu o mai văzuse pe Magpie din după-amiaza precedentă. Se ridică și străbătu încet grădina.

Bordeiul era încins și mirosea a acru. Magpie zăcea pe pat, nemișcată, iar William mormăia și scâncea pentru sine în coșulețul de paie pe care i-l cumpărase Caroline. Se simțea un miros inconfundabil de amoniac și fecale venind dinspre copil, iar dincolo de el, un alt miros rânced, metalic, de care Caroline se sperie instinctiv. Cu inima bătându-i puternic, îngenunche lângă Magpie și o scutură ușor. Fața fetei era stacojie și uscată. Când deschise ochii, aceștia aveau un luciu straniu, molatic, iar Caroline se trase ușor înapoi, speriată.

— Magpie, ești bolnavă? Unde s-a dus Annie? întrebă pripit.

— Sunt bolnavă. Nor-Alb la fel. Leacurile ei nu ne-au vindecat, șopti Magpie.

Lângă pat era o cană de lemn și Caroline o ridică. Înăuntru era o fiertură, ce mirosea puternic, a oțet. I-o întinse lui Magpie, dar fata își întoarse capul, slăbită.

— Nu-mi mai trebuie aia. Destul, șopti.

— Dacă ai febră, trebuie să bei ceva, spuse Caroline. Mă duc să aduc niște apă. Trebuie să te ridici, Magpie. William e murdar...

— Nu pot să mă ridic. Nu-l pot schimba, răspunse Magpie, părând atât de deznădăjduită, încât Caroline se clătină. Trebuie s-o faceți dumneavoastră. Vă rog!

— Dar nu știu cum! spuse Caroline. Magpie, de ce nu mi-ai trimis vorbă că ești bolnavă? întrebă ea.

Magpie o privi insistent și ea citi răspunsul în ochii ei. Pentru că niciuna dintre ele nu crezuse că ar fi putut fi de ajutor. Lacrimile îi umplură ochii.

— O să-l schimb și o să-ți aduc apă, spuse, ștergându-și fața. Mirosul fetei bolnave și al copilului murdar îi făceau greață și o amețeală bruscă o asaltă. Dar acum avea treabă. Luă o găleată și se îndreptă spre rezervor.

— Unde este Nor-Alb? Unde s-a dus Annie? întrebă încă o dată din pragul ușii.

— Nor-Alb e și ea bolnavă. E în cort, se odihnește. Annie a pornit spre est, la pământurile popoarelor noastre de pe râul Arkansas... S-a dus s-aducă niște doctorii...

— *Râul Arkansas?* Dar e la aproape două sute de mile! Îi va lua zile și zile! țipă Caroline.

Magpie se uită la ea, cu chipul descompus de epuizare și deznădejde.

— Vă rog, schimbați-l pe William, spuse ea din nou.

Caroline aduse o găleată de apă și o lingură mare. Își folosi toată forța ca să ridice capul și umerii lui Magpie, astfel încât fata să poată bea, dar Magpie nu putea lua decât înghițituri mici și-nghițea greu.

— Te rog să mai bei un pic, o imploră Caroline, dar Magpie nu răspunse, lăsându-se înapoi în așternutul ei fetid și închizând ochii.

Căutând prin bordei, Caroline găsi niște scutece curate și un prosop. Îl ridică pe William din coșuleț și ieși cu el afară. Murdăria pe care o găsi când îl dezbrăcă îi întoarse stomacul pe dos și aruncă scutecele murdare cât colo, pe tăciunii focului ce se stingea. Apa era rece și William începu să plângă când îl băgă în găleată ca să înmoaie mizeria întărită de pe șezutul lui. Dar strigătele lui erau slabe, vocea, un pic răgușită și părea să obosească plângând, apoi începu să moțăie când Caroline termină cu spălatul și îl așeză pe un scutec curat, pe care-l legă apoi între piciorușele lui cât se pricepu de bine. Stând pe pământ, îl culcă pe ea și-i mângâie mânuțele, fermecată, când își dădu seama cât de fierbinte era și cât de tare i se înroșiseră obrajii. Își

puse degetele pe propria ei frunte, ca să verifice, și diferența era de netăgăduit. Grăbită, îl ridică și intră înapoi în bordei.

— Magpie, William este fierbinte! Cred că are și el febră, spuse ea, aducând bebelușul pe marginea patului, pentru ca Magpie să-l vadă. Ochii fetei Ponca se umplură de lacrimi.

— Nu știu cum să-l ajut. Vă rog... se va îmbolnăvi și el. Trebuie să-l luați... luați-l cu dumneavoastră în casă! Schimbați-l, dați-i să mănânce. Vă rog!

— L-am spălat, vezi? Va fi bine... amândoi veți fi bine, Magpie, o asigură Caroline.

— Nor-Alb... murmură Magpie nedeslușit.

Caroline îl puse pe William înapoi în culcușul lui și merse la cort. Șovăi, temându-se să meargă mai departe. Se gândi la privirea metalică a lui Nor-Alb, la vocea ei ciudată înălțată în cântec.

— Nor-Alb? Pot să intru? strigă șovăielnic, dar nu primi niciun răspuns. Trăgând aer în piept, Caroline ridică pânza de la intrare și intră. Nor-Alb zăcea chircită la pământ, ca o pânză zdrențuită. Părul ei cărunt era ud de sudoare, lipit de scalp. Când ochii ei strălucitori erau închiși, nu era decât o femeie bătrână, iar Caroline se simți rușinată că se temuse de ea.

— Nor-Alb? șopti ea, îngenunchind lângă ea și scuturând-o ușor, cum făcuse cu Magpie, dar Nor-Alb nu se mișcă. Nu se trezi. Îi ardea pielea, iar răsuflarea îi era sacadată și slabă. Caroline nu știa ce ar fi putut face.

Ieși din cort și se opri, nehotărâtă. Era singură și îi tremurau mâinile și era înconjurată de oameni care aveau brusc nevoie de ajutorul ei.

La insistențele lui Magpie, Caroline îl luă pe William cu ea în casă. Dormea adânc, cu pumnul băgat în gură. Îl culcă în locul cel mai răcoros și mai umbros pe care-l găsi, iar apoi începu să caute prin dulapurile din bucătărie, după niște mâncare pe care i-ar fi putut-o duce lui Magpie. Luându-și inima-n dinți, merse la barăci și găsi trei dintre paturi ocupate. Lucrătorii bolnavi murmurară câteva cuvinte, jenați și neputincioși, asigurând-o că se simt bine, dar erau prea slăbiți și ca să se ridice din pat. Caroline le aduse găleți de apă și-i făcu pe toți să bea, apoi mai

lăsă câte o cană de apă lângă patul fiecărul bărbat. Sperase să găsească pe cineva în stare să călărească până în oraș și să aducă doctorul, dar era imposibil ca vreunul dintre cei rămași să fie în stare de așa ceva. Gândul ăsta o făcu să se simtă încremenită de frică. Se întoarse în casă și se apucă să facă o supă din fasole uscată și din măruntaiele unui pui pe care Magpie îl fripsese în urmă cu două zile. Scoase și un dovleac din pivniță și făcu din el un piure, pentru William.

Noaptea, William o trezi cu plânsete firave de suferință și se sculă, luându-l în brațe ca să se oprească din plâns, șoptindu-i cuvinte de alint și sărutându-l. Îl puse înapoi în pat când adormi și se așeză apoi pe marginea patului și plânse încetișor, pentru că asta era tot ce-și dorise dintotdeauna, să aibă un copil care să doarmă lângă patul ei, să-l aline și să-l iubească. Dar copilul acesta nu era al ei, iar Corin nu stătea întins lângă ea și gustul acesta mărunt al lucrurilor care ar fi trebuit să se întâmple, al felului cum ar fi trebuit să stea lucrurile era atât de dulce-amărui!

Până dimineața, devenise evident că și William făcuse febră. Dormea prea mult, era fierbinte, iar când era treaz, era nesigur pe picioare și moleșit. Caroline merse la barăci cu supa pe care o făcuse, iar apoi la bordei, la Magpie, oprindu-se dinaintea cortului. Știa c-ar fi trebuit să intre și să încerce din nou s-o trezească pe Nor-Alb, să-ncerce s-o facă să bea niște apă. Dar spaima o țintuia, o spaimă nouă și oribilă, născută mai degrabă din instinct decât din rațiune. I se făcu părul măciucă în cap când se forță să ridice pânza de la intrare. Nor-Alb nu se mișcase. Și nu se mișca. Deloc. Nici măcar pieptul, cu înălțarea și coborârea respirației. Caroline lăsă pânza din mână și se dădu înapoi în pripă, în timp ce groaza-i strângea măruntaiele, cutremurând-o din cap până-n picioare. Respirând sacadat, coborî în bordei.

Magpie era tot mai slăbită și mai greu de trezit. Albul ochilor părea acum cenușiu, iar pielea îi era și mai fierbinte. Caroline îi spălă fața cu o cârpă umedă și-i mai scurse apă printre buzele întredeschise.

— Ce face William? E bolnav? șopti Magpie.

— E... Caroline ezită. Are febră. De azi-dimineață e liniștit, spuse pe un ton grav.

Frica aprinse un licăr slab în ochii lui Magpie.

— Și Nor-Alb? întrebă ea.

Caroline se uită în altă parte, făcându-și de lucru cu cârpa, cu găleata cu apă, cu lingura.

— Doarme, spuse ea scurt.

Când ridică ochii, Magpie o privea și nu se simți în stare să înfrunte privirea fetei.

— Nu știu ce să fac. Nu știu cum să m-ajut pe mine sau pe Nor-Alb, șopti Magpie, deznădăjduită. Trebuie să sperăm că Annie se va întoarce-n curând și că va aduce leacuri.

— Va dura mult prea mult! spuse Caroline, disperată. Cineva trebuie să meargă! Nu poți aștepta după Annie!

Se ridică, măsurând bordeiul cu pașii.

— Voi merge eu, spuse în cele din urmă. Sunt destul de puternică. Voi merge eu și... îl voi lua pe William cu mine. Doctorul îl va putea consulta pe loc și apoi va veni cu mine, să se îngrijească de tine și de toți ceilalți. E cea mai bună soluție.

— Îl veți lua pe William cu dumneavoastră?

— Este cea mai bună cale. Tu nu poți avea grijă de el, Magpie! Eu pot. Voi lua trăsura, și-n felul acesta doctorul îl va vedea chiar în seara asta. La noapte, Magpie! Ar putea primi medicamente la *noapte*! Te rog! Asta *este* cea mai bună cale.

Acum, că se decisese, era nerăbdătoare să pornească la drum. Se gândi la Nor-Alb, la silueta ei dezgolită, încremenită.

— Altfel ar putea fi prea târziu, adăugă ea.

Ochii lui Magpie se măriră de frică și clipi pentru a-și alunga lacrimile.

— Vă rog, aveți grijă de el! Să vă-ntoarceți repede, vă rog! o imploră fata.

— Așa voi face! Voi trimite doctorul la voi imediat! Va fi bine, Magpie, cu adevărat va fi, zise Caroline, bătăile accelerate ale inimii făcându-i vocea să tremure. Luă mâna lui Magpie și-o strânse puternic.

Încărcă cutia cu mărunțișuri și cu bijuterii, coșulețul și o geantă cu lucrurile lui William în trăsurică și porni cât de repede putea, mânând calul printre tufe, cum îi văzuse făcând pe Hutch și pe Corin. Albia râului North Canadian se îngustase și roțile

aruncară în sus picături răcoroase de apă când o luară prin vad, răscolind mirosul dulce, umed, mineral al fundului râului. Când făcură un popas, Caroline îl luă pe William în brațele ei. Încă avea febră și plângea spasmodic de câte ori se trezea, dar acum dormea, iar fața lui se limpezise și pe ea se așternuse o liniște care-i aminti atât de viu lui Caroline de felul cum arăta fața lui Corin când adormea pe scaun, încât îngheță. Gândul reînnoit, chiar și numai pentru o clipă, că acesta putea fi copilul lui Corin îi tăie răsuflarea. Se așeză jos, pe nisip, cu William în poală, și-l cercetă, plimbându-și degetul peste trupușorul lui, de la linia părului până în vârful picioarelor. Degetele de la picioare erau lungi și depărtate, exact ca ale lui Corin. Părul era întunecat, dar pielea era mai deschisă la culoare decât a lui Magpie sau a lui Joe. Ochii, deși căprui, aveau un inel verde în jurul irisului, care-i lumina. În cuta frunții micuțe și în îmbufnarea buzelor deasupra unei bărbii teșite, Caroline crezu că vede trăsăturile soțului ei. Legănă copilul la pieptul ei și plânse. Plânse pentru trădarea lui Corin, și pentru pierderea lui, și pentru sentimentul sublim, chinuitor de a strânge în brațe copilul lui.

Doctorul aruncă o privire la chipul răvășit al lui Caroline, la copilul din brațele ei și o invită înăuntru. Îl luă pe William și îl examină îndeaproape, întrebând-o pe Caroline despre simptomele pe care le prezentau adulții de la fermă și de cât timp izbucnise epidemia. Ascultă inima și respirația bebelușului și simți fierbințeala dogorind din pielea catifelată.

— Cred că se va face bine. Febra nu mai este atât de mare și are o inimă puternică, așa că vă rog să-ncercați să vă liniștiți. Rămâneți în oraș peste noapte? Bine. Aveți grijă să-l răcoriți. Cel mai important este să-i scădeți febra cât mai mult posibil. Cârpe ude reci, schimbate regulat. Puneți-i trei picături din medicamentul ăsta pe limbă, urmate de o linguriță de apă, din patru în patru ore. Este un febrifug – va ajuta la scăderea febrei. Și dacă va da semne că-i e foame sau sete, dați-i să mănânce și să bea apă. Cred că-și va reveni rapid. Nu mai fiți atât de speriată! Mi l-ați adus la timp. Dar trebuie să plec spre fermă, fiindcă dacă

nu se iau măsuri, boala s-ar putea dovedi mai serioasă. Puteți să veniți și mâine, ca să consult copilul din nou?

Caroline încuviință.

— Bine. Odihnă, pentru amândoi. Și haine răcoroase pentru copilul dumneavoastră. Mai sunt și alții la fermă la fel de tineri sau unii de vârste foarte înaintate? întrebă doctorul, în timp ce o conducea afară din cameră.

Copilul dumneavoastră.

— Nu mai sunt alți copii. Nor-Alb... este în vârstă, deși nu pot spune câți ani are, șopti ea. Dar cred... cred că a murit deja, spuse și vocea i se frânse.

Doctorul o privi neîncrezător.

— Trebuie să pornesc imediat la drum și să călătoresc toată noaptea. Sper s-ajung acolo până la răsăritul soarelui. La adresa asta puteți găsi un coleg doctor. Dacă William începe să se simtă mai rău, mergeți la el. Îi dădu o carte de vizită lui Caroline, o salută scurt și ieși în viteză din cameră.

Caroline nu a dormit. A luat un lighean cu apă rece de la bucătăria hotelului și a pus comprese umede pe pielea lui William, după cum îi spusese doctorul. Nu putea să-și ia privirea de la el, studiindu-i fiecare linie a feței, fiecare fir de păr. Se uita obsesiv la ceas, dându-i picăturile când treceau cele patru ore. El se trezea din când în când și o studia la rândul lui, apucându-i degetul cu o putere care o liniștea. Până dimineață, era buimacă de oboseală, dar culoarea lui William era mai bună, iar pielea-i era mai rece. Mâncă niște budincă de orez pe care proprietăreasa o făcuse pentru el, studiind femeile cu o curiozitate calmă, care le făcu să zâmbească. Caroline îl înfășură în pătura croșetată, îl așeză în coșulețul lui, îi puse un inel gingival în mânuțele dolofane și-l privi. Ar putea fi al ei, doctorul se gândise imediat la asta. Ar putea fi copilul unei femei albe respectabile, nimic nu-l trăda ca fiind Ponca. Într-adevăr, ar fi putut fi al ei, se gândi. Ar fi trebuit să fie al ei.

Caroline nu prea voia să se întoarcă la fermă. Ar fi trebuit deja să plece de câteva ore, la răsăritul soarelui, dar gândul de a porni înapoi îi obosea într-atâta sufletul, încât își ferea ochii de trăsura neagră, parcată afară în curte, și de ocolul unde calul își petrecuse noaptea, rumegând fân și scărpinându-și căpățâna

asudată de gard. Doctorul va fi consultat bolnavii, iar când se va întoarce, va trebui să-l dea pe William înapoi. Se gândi la trupul lui Nor-Alb, zăcând fără îngrijire în cort. Se gândi la Magpie, neajutorată și bolnavă. Se gândi la viață, ce urma să se întindă goală de la un an la altul, și toate astea fără Corin. Dar, când se uită la William, zâmbi și simți ceva crescând înăuntrul ei. Ceva care împingea celelalte gânduri la o parte și făcea suportabilă continuarea vieții. Nu putea să se întoarcă. Era o variantă la fel de întunecată și terifiantă pe cât fusese mormântul pe care Hutch îl săpase în pășune pentru a-i da coșciugul lui Corin. *Nu se putea întoarce.*

În celălalt capăt al orașului, dâre de fum se ridicau de pe calea ferată. Caroline merse în direcția aceea, cu cutia într-o mână și coșulețul în cealaltă. Greutatea celor două o făcea nesigură pe picioare, dar mergea mai departe având un scop, cu mintea acum golită de gânduri, deoarece gândurile-i erau prea întunecate. Peronul era învăluit în abur și în mirosul de metal încins care-o însoțise până la Woodward. Dar locomotiva aceasta imensă, neagră se îndrepta în partea cealaltă. Spre nord, spre Dodge City, Kansas City și mai departe. Înapoi de unde venise, departe de preria care-i zdrobise inima.

— Ia uite, William, uite trenul! exclamă ea, ținând copilul ridicat, ca să vadă pentru prima oară așa ceva. William îl privi bănuitor, întinzând o mână ca să apuce un rotocol de abur ce trecea prin fața lor. Apoi fluierul conductorului îi sperie pe amândoi, iar trenul tuși, scoțând o coloană interminabilă de abur, iar roțile se puseră în mișcare. Un călător întârziat fugi pe peron, deschise smucit ușa unui vagon și sări la bord, tocmai când trenul începuse să alunece încet de-a lungul peronului.

— Haideți, doamnă! Repede sau o să-l pierdeți! zâmbi bărbatul, întinzându-i o mână. Caroline ezită. Apoi prinse mâna bărbatului.

6

Meredith râdea extrem de rar. Chiar și la balul din vară sau la seratele pe care le mai găzduia din când în când – în cadrul cărora prezența copiilor era interzisă, iar noi coboram pe ascuns din pat, târându-ne în patru labe, ca să tragem cu urechea –, abia dacă l-am auzit vreodată. Ea doar zâmbea și câteodată scotea un singur icnet satisfăcut, din adâncul gâtului, atunci când ceva îi era într-adevăr pe plac. Mie, în schimb, la fel ca mai tuturor fetițelor, îmi era tot atât de ușor să râd cum îmi era să respir. Mă gândeam atunci, după cum îmi amintesc, că râsul trebuia să fie un lucru care se consuma odată cu vârsta, ca un ghem de panglici colorate, înmănuncheate înăuntrul tău, în privința cărora nu mai puteai face nimic odată ce desfășurarea lor s-a încheiat.

Îl auzisem totuși odată și m-a uimit. Nu atât din cauza sunetului – înalt și puternic, cu o tentă ruginită, ca o balama veche –, cât a lucrului care l-a cauzat. Era o zi mohorâtă în care adia puțin vântul, cu puțin timp înainte ca Henry să dispară. Eram în rulota lui Mickey și a lui Mo, ascultam la radio și jucam rummy cu Dinny, căruia i se spusese să stea înăuntru, pentru că avea puțină febră, ceea ce nu îi convenea deloc. Am încercat să-l fac să iasă, să mergem în căsuța din copac, ca să ne jucăm acolo, dar el n-a vrut să treacă peste ceea ce îi spusese Mo. Era mult mai ascultător decât mine și decât Beth. În tabără era liniște, fiindcă majoritatea adulților erau plecați la muncă. Afară, cearceafurile se zvântau pe un cablu electric întins între două rulote. Se mișcau în sus și-n jos, mereu la fel, apărând și dispărând din cadrul ferestrei. Le vedeam cu coada ochiului, în timp ce îmi tot legănam picioarele pe bancheta de vinilin și o grăbeam pe Beth să dea jos un patru sau un valet. Prin urmare, eu am văzut prima ce se-ntâmplă, din cauza schimbării care a avut loc

în cadrul ferestrei. Stranietatea subită a cearceafurilor, culoarea lor, modul în care cerul de deasupra s-a întunecat.

Cearceafurile erau în flăcări. M-am uitat la ele fără să-mi pot dezlipi privirea, uimită de această întâmplare neașteptată. Erau cuprinse de flăcări galbene și albăstrui, care formau niște modele ciudate, dând naștere unor linii de un negru carbonizat, scoțând mult fum și transformând acele materiale în niște fâșii întunecate care se destrămau ca o pânză de păianjen. S-a auzit un strigăt de afară, iar Dinny s-a ridicat și s-a aplecat peste mine ca să privească pe fereastră.

— Uite! am zis, ca să mă aflu-n treabă.

— Erica! De ce n-ai zis nimic?

Beth mă certa, în timp ce Dinny a zbughit-o afară, urmat în cele din urmă de noi.

Afară, două femei care rămăseseră și ele în rulotele lor, fiindcă aveau aceeași problemă ca Dinny, încercau să smulgă cearceafurile de pe cablu, trăgând frenetic de ele. În cele din urmă, cablu s-a topit și el, rupându-se în bucăți și împrăștiind ultimele resturi ale cearceafurilor pe pământ, aceasta fiind poate și cea mai bună soluție. Într-o parte a rulotei, o pată urâtă, maronie ne arăta cât de aproape ajunseseră flăcările.

— Cum *naiba* s-a-ntâmplat asta? a înjurat una dintre femei, trăgându-și răsuflarea în timp ce ultimele flăcări se stingeau. Stătea cu mâinile în șolduri, supraveghind resturile care ardeau înăbușit.

— Dacă n-am fi fost aici... Mo de-abia întinsese cearceafurile la uscat, înainte să plece, probabil că nici n-apucaseră să se usuce cu totul! a exclamat cealaltă femeie, aruncându-ne nouă, copiilor, o privire bănuitoare.

— Noi eram înăuntru și jucam cărți! Pe cuvânt de onoare! i-a răspuns Dinny, emfatic. Eu și Beth am încuviințat, susținându-l cu putere. Fumul mi-a intrat în nas și asta m-a făcut să strănut. Prima femeie s-a aplecat, a luat o bucățică de material și a mirosit-o.

— Parafină! a spus, furioasă.

Am plecat împreună cu Beth și am început să alergăm imediat ce am ieșit din raza lor vizuală. Am ocolit grajdurile, ne-am

uitat în garaj și l-am găsit pe Henry în șopronul de lemne. Avea în mână o sticlă de plastic, care avea un muștiuc roșu. Mă gândeam la modelele pe care le desenaseră flăcările și la faptul că ele ar fi putut să urmeze niște linii deja trasate. A pus sticla înapoi pe un raft înalt și apoi s-a întors spre noi, zâmbind.

— Ce e? ne-a întrebat, ridicând din umeri cu indiferență.

— Ai fi putut să dai foc rulotelor. Ai fi putut să omori pe cineva, a spus Beth calm, privindu-l atât de serios și de grav, încât eu am devenit încă mai supărată și mai înfricoșată.

— Nu știu despre ce vorbești! a spus Henry, trufaș. Mirosul de parafină se simțea peste tot, venind în special de pe mâinile lui.

— Tu ai făcut-o! am zis eu.

— Dovedește-o! A ridicat din nou din umeri, zâmbind.

— O să spun tot. Puteai să omori pe cineva, a repetat Beth și lui Henry nu îi mai ardea de zâmbit.

— Voi n-aveați voie să mergeți în tabără, așa că n-o să spuneți nimic, a rânjit el batjocoritor.

Beth s-a întors pe călcâie și s-a îndreptat spre casă. Eu m-am luat după ea și Henry la fel, așa că, în scurt timp, întoarcerea noastră s-a transformat într-o cursă. Am dat buzna în casă, strigând-o pe Meredith, cu răsuflarea tăiată.

Credeam că e vorba de un lucru prea grav pentru a nu fi spus. Ne gândeam că, chiar dacă Henry era preferatul ei, ea ar fi trebuit totuși să-l certe pentru asta. Și să îmbolnăvești câinii era un lucru grav, însă Beth avea acum dreptate. Focul ar fi putut să omoare pe cineva. Era deja prea mult, chiar și pentru Henry.

— Henry a dat foc cearceafurilor familiei Dinsdale! Beth a rostit prima aceste cuvinte, dintr-o suflare, în timp ce Meredith își ridica privirea din scrisoarea pe care o scria, așezată la secreterul din sufragerie.

— Ce-i cu hărmălaia asta? a întrebat Meredith.

— Eram în tabără și știu că n-aveam voie să mergem acolo, dar nu făceam altceva decât să jucăm cărți și Henry a dat foc cearceafurilor care erau atârnate la uscat! A făcut-o cu ajutorul parafinei pe care a luat-o din șopron. Rulota aproape c-a luat foc

și cineva ar fi putut să moară! a spus Beth dintr-o suflare, articulând însă totul cu multă claritate.

Meredith și-a scos ochelarii, închizându-i cu mult calm.

— E adevărat? l-a întrebat pe Henry.

— Nu e adevărat! Eu nici nu m-am apropiat de tabăra lor mizerabilă, a spus Henry.

— Mincinosule! am țipat eu.

— Erica! Meredith m-a redus la tăcere, cuvintele ei fiind ca o lovitură de bici.

— Și cum a izbucnit acest foc, dacă a existat într-adevăr un foc?

— Bineînțeles c-a existat un foc! Crezi c-aș inventa așa ceva? a protestat Beth.

— Ei bine, Elizabeth, tot tu mi-ai mai spus că n-o să mai ai nimic de-a face cu spoitorii, așa cum ți-am cerut-o de atâtea ori, așa că de unde aș putea eu să știu când minți și când nu? a spus Meredith, răspunzându-i și ea cu o întrebare.

Beth și-a strâns buzele, cu ochii plini de furie.

— Spune, Henry, știi cum ar fi putut să izbucnească focul?

— Nu! Cu excepția faptului că... ele două continuă să se înțeleagă foarte bine cu țiganii, la fel de bine ca tăciunii cu flăcările. Poate că asta a fost cauza focului, a spus privind-o cu atenție, zâmbind aproape, pândindu-i reacția.

Meredith l-a studiat câteva clipe și apoi a izbucnit în râs. Acel sunet extraordinar și puternic, care ne-a uimit pe toți, chiar și pe Henry. Două pete radioase de plăcere i-au înflorit în obraji.

Deși Caroline n-a vizitat-o niciodată la Surrey, nici măcar cu ocazia înmormântării lui Charles, Meredith s-a întors totuși acolo, ca să locuiască cu ea. Poate că a ajuns să ducă o viață prea grea, văduvă și cu doi copii. Poate Caroline avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea, iar Meredith o iubea în pofida a tot și a toate. În fond, într-o zi, avea să devină următoarea lady Calcott. Poate credea că e de datoria ei să se întoarcă la domeniul familiei. Nu voi ști niciodată, desigur, pentru că schimbul de scrisori a încetat odată ce ea s-a reîntors. Mă gândesc la grija

și la atenția pe care i le-a arătat lui Caroline când aceasta era bătrână: o hrănea, o îmbrăca, îi citea. Dar dacă a făcut toate astea și tot n-a ajuns să aibă niciun strop de dragoste pentru suferințele ei? Dacă spera la o anumită confesiune, pe patul de moarte, care nu a mai venit niciodată: că mama ei a iubit-o mereu, că a fost o fiică bună? Dacă sperase să se căsătorească din nou și să ia viața de la început? E posibil să se fi așteptat la o moarte grabnică a lui Caroline și să se fi gândit să readucă întreaga casă la viață, sau să tenteze un nou soț cu ea, sau să mai aibă niște copii cu care s-o umple. Dar, la fel ca regina, Caroline a tot trăit, iar moștenitoarea a îmbătrânit așteptând să obțină ceea ce i se cuvenea. Cred c-a fost ceva de felul acesta: niște speranțe înșelate, vreo mare dezamăgire. Doar asta ar fi putut s-o transforme pe Meredith atât de mult. S-o facă să se comporte atât de dur cu mama, atunci când ea a refuzat să facă aceleași sacrificii.

La asta mă gândesc luni dimineața, în timp ce mă îmbrac cu niște haine călduroase și îmi pun inelul gingival pentru bebeluși în buzunar. Clopoțelul scoate un clinchet ușor și vesel. Intru în cameră, caut un creion și o foaie de hârtie în sertarele biroului meu și le bag în geantă. Afară e o nouă zi limpede ca cristalul, deranjant de luminoasă. Încerc să regăsesc acel optimism pe care l-am simțit data trecută, când cerul a fost la fel de albastru, iar noi am mers la Avebury și Eddie era acolo ca să ne facă fericite. O las pe Beth discutând la telefon cu Maxwell, negociind reîntoarcerea fiului său. Stă lângă fereastra bucătăriei, într-o rază incandescentă de lumină, care-i albește înfățișarea.

Soarele nu s-a ridicat încă foarte mult pe cer, dar razele lui sunt de neocolit. Mă săgetează prin parbriz, reflectându-se în asfaltul umed, astfel încât sunt nevoită să conduc printr-un zid orbitor de lumină. Întorc cu mare atenție, ies din sat pe șoseaua principală și văd o siluetă familiară mergând de-a lungul liniei albe, înghețate. E în haine subțiri, ca de obicei, dar are mâinile băgate în buzunare, singura concesie făcută frigului înțepător. Ceva tresare în mine. Trag pe dreapta, cobor geamul și îl strig. Dinny își duce o palmă la frunte, ascunzându-și ochii și

lăsându-și vizibilă doar partea de jos a feței – acea linie dreaptă a gurii sale, care poate părea atât de serioasă.

— Încotro mergi? îl întreb. M-a cuprins frigul, făcându-mi ochii să lăcrimeze.

— Spre stația de autobuz, îmi răspunde.

— A, bine. Și unde vrei s-ajungi? Eu merg spre Devizes, te-ajută?

Dinny face câțiva pași spre mașină și își coboară mâna de la ochi. Datorită soarelui puternic reușesc să observ că ochii lui sunt căprui, nu negri. Au acea culoare caldă a castanelor. Părul are câteva din nuanțele carapacei de broască țestoasă.

— Da, mulțumesc, m-ar ajuta foarte tare, spune.

— Mergi la cumpărături? îl întreb, în timp ce mă îndepărtez de marginea drumului, motorul pornind greu, din cauza frigului.

— Mă gândeam să cumpăr ceva pentru copil. Și, în plus, am nevoie și de ceva provizii. Tu?

— Merg la bibliotecă. Pot să accesez internetul de acolo, nu-i așa?

— Nu știu. Eu n-am trecut niciodată pe-acolo, recunoaște el jenat.

— Ce rușinos! îl tachinez.

— Drama din ziare e mai mult decât suficientă, nu mai e nevoie să citești și dramele inventate, spune el zâmbind. Vrei să-ți verifici e-mailul?

— Mda, dar aș vrea să mai caut ceva în registrul nașterilor, căsătoriilor și morților. Am descoperit un secret al familiei Calcott.

— Da?

— Am găsit o fotografie a străbunicii mele, Caroline, ți-o amintești?

— Nu prea. Cred c-am văzut-o de departe, de câteva ori.

— Era americancă. A venit aici să se căsătorească cu lordul Calcott, spre sfârșitul anului 1904. Eu am găsit însă o fotografie a ei, făcută la începutul anului 1904, în Statele Unite, în care apare împreună cu un copil.

Scotocesc orbește în geantă și îi dau fotografia.

— Nimeni nu pare să mai știe nimic de soarta acestui copil. Nu există niciun document care să ateste că ea ar mai fi fost căsătorită vreodată, însă eu am găsit o scrisoare care pare să sugereze altceva.

— Probabil copilul a murit acolo, înainte ca ea s-ajungă aici, zice și ridică ușor din umeri.

— Probabil. Dar aș vrea totuși să verific, poate e menționat și pe undeva, prin documente. Dacă e menționat... dacă aș putea dovedi că străbunicii mele i-a murit un copil – un alt copil, pentru că știm deja că a mai pierdut o fiică aici în Barrow Storton –, asta ar putea să m-ajute să-mi explic de ce s-a comportat așa cum s-a comportat.

Dinny nu zice nimic la auzul acestei afirmații. Studiază însă fotografia, puțin încruntat.

— Poate, murmură el, după câteva momente.

— Vezi tu, am încercat să aflu de ce membrii familiei Calcott – membrii mai vechi, adică – au fost atât de sâcâiți de prezența voastră, a celor din familia Dinsdale, pe domeniu. Caroline și Meredith, vreau să zic. Am încercat să aflu de ce au avut atitudinea pe care au avut-o față de familia ta, spun, devenind brusc dornică să am sprijinul lui în această cercetare.

— Sâcâiți? întreabă el calm. Folosești un eufemism prea blând.

— Știu, îi răspund, scuzându-mă. Schimb subiectul. Ce face Honey?

Vorbim despre sora lui un timp, până când încerc să parchez în Devizes, unde dau peste o mulțime de oameni și coloane întregi de mașini parcate.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? exclam.

— Nebunia reducerilor, oftează Dinny. Încearcă pe Sheep Street.

Reușesc în cele din urmă să-mi strecor mașina într-un loc de parcare, lovind-o pe cea de lângă mine când deschid portiera. Gazul de eșapament se ridică în rotocoale și orașul zumzăie de voci și de zgomotul pașilor orientați în toate direcțiile. Totul pare prea intens și simt că liniștea de pe domeniul Storton s-a

strecurat cumva în mine. M-a atins pe ascuns și acum îi simt lipsa, ca și cum aș fi pierdut ceva vital.

— Vrei să te duc și înapoi? îi propun.

— Cât timp stai?

— Nu știu exact. O oră și jumătate? Puțin mai mult, poate?

— Bine, mulțumesc. Ne-ntâlnim aici?

— Ce-ar fi să ne-ntâlnim în cafeneaua de pe High Street, cea cu tendă albastră? O să fie mai cald acolo, în cazul în care vreunul dintre noi o să aibă de așteptat, am sugerat eu.

Dinny acceptă, mă salută făcându-mi un semn cu mâna și pornește la drum cu pașii săi mari, pierzându-se printre mașinile aglomerate.

Biblioteca e pe Sheep Street, așa că nu am mult de mers pe jos. Ventilatorul de deasupra ușii scoate un val înăbușitor de căldură, iar eu mă opresc imediat ce intru, zbătându-mă să-mi dau jos haina și fularul în mijlocul acelei călduri sufocante. Înăuntru nu e aproape nimeni, doar câțiva oameni care cercetează cu atenție cărțile de pe rafturi și o femeie cu o atitudine severă, care pare ocupată cu ceva și prin urmare nu-mi acordă nicio atenție.

Așezată în fața unui computer, caut numele celor care au murit în anii 1903, 1904 și 1905, ca să pornesc de la o bază de date mai cuprinzătoare, și introduc de asemenea în căutare numele Calcott și Fitzpatrick și orașele Londra și Wiltshire. Le aleg din aceste rezultate pe cele referitoare la moartea unor copii care nu împliniseră încă doi ani. Coala de hârtie rămâne pe birou, goală, lângă mine. După o oră, mâzgălesc pe ea: „Nu e aici."

Cercetez cu atenție ultima listă cu nume de pe monitor, până când ochii îmi alunecă printre pixeli, concentrându-se într-un punct aflat undeva la mijloc. Copilul a murit probabil în America. Acest fapt, alături de toate celelalte lucruri care au făcut-o probabil pe Caroline să-l părăsească pe acel bărbat care se semna C. ar putea constitui motivele care au determinat venirea ei în Anglia și cu siguranță ar fi putut să contribuie la distanțarea și la răceala ei. Și atunci oare de ce nu mă pot opri la asta? Ce-o fi acel lucru care mă atrage dintr-un ungher îndepărtat al minții mele și mă îmboldește să-l cercetez? Altceva – un alt lucru – pe

care îl simt, într-un fel, dar care-mi scapă. Mă întreb câte astfel de lucruri se mai ascund prin mintea mea, așteptând să fie cercetate. Scot inelul gingival din buzunar și pipăi fildeșul neted și imaculat. Înăuntrul clopoțelului, pe limba sa, se află semnul. Imaginea unui leu mic, o ancoră, un *G* gotic și altceva pe care mă chinui să-l deslușesc. Îl întorc spre lumină, aducându-l cât mai aproape de ochi. E o flacără? Un copac – un copac subțire ca un chiparos? Un ciocan? Strălucește și mi-e greu să-mi dau seama. E un cap de ciocan, aflat într-o poziție verticală, ca și cum ar fi văzut dintr-o parte, chiar în momentul în care lovește ceva.

Mă reîntorc la computer și dau o căutare pentru „gravări americane ale literei G în argint". Au apărut câteva enciclopedii online și câteva ghiduri conținând colecții de obiecte din argint. Căutând în rezultatele pentru litera G, găsesc imediat semnul de pe clopoțel. Gorham. Atelier fondat în Rhode Island, în 1831. Un celebru argintar, care a făcut numeroase seturi de ceai pentru Casa Albă și cupe Davis pentru concursurile de tenis, dar care producea în principal linguriițe de ceai, degetare și alte articole mici, pentru cadouri. Am descoperit capul vertical al ciocanului în lista marcajelor lui Gorham, fiind făcut în 1902. Măcar atâta lucru am reușit să dovedesc: indiferent cine e copilul din fotografie, indiferent cine e tatăl lui și indiferent ce s-a întâmplat cu el, acest inel de fildeș și argint îi aparținea. El era acel fiu minunat, căruia îi fusese oferit. Nu Clifford, nu vreun alt copil pe care Caroline l-ar fi pierdut odată ce a venit în Anglia. Îl strâng în mână și simt cum pielea încălzește metalul, iar mișcarea înceată a limbii de clopot din interior e ca o bătaie slabă și timidă a inimii.

Străbat High Street cu mare greutate, din cauza aglomerației create de cei care au venit la cumpărături. Printre vitrinele magazinelor care strălucesc, pline de reclame colorate, ce promit niște cumpărături de neratat și niște reduceri absurde, muzica și căldura radiază de peste tot. Oameni cu patru, cinci, șase sacoșe mari, care par să crească direct din extremitățile mâinilor lor, se strecoară cu greutate din magazin în magazin. O iau rapid într-o direcție, apoi în alta și, când ajung la cafenea, descopăr că și aici

e plin de lume. Simt un val de iritare, până îl zăresc pe Dinny, care se așezase deja la o măsuță aflată în apropierea unei ferestre aburite. Suntem înconjurați de un miros puternic și delicios de cafea. Mă strecor printre mesele aglomerate.

— Bună. Îmi cer scuze, m-ați așteptați de mult? îl întreb zâmbind și punându-mi haina pe scaunul gol, aflat în partea opusă.

— Nu, n-am ajuns de mult. Am avut mare noroc să prind o masă liberă, niște bătrânei îndrăgostiți tocmai se ridicau când am intrat eu.

— Mai bei o cafea? Vrei să mănânci ceva?

— Da, mersi, aș mai bea o cafea. Și-a așezat mâinile pe tabla lipicioasă a mesei și m-a privit dintr-odată într-un mod atât de ciudat, încât l-am fixat și eu cu privirea, fără să-nțeleg ce se întâmplă exact. Apoi, mi-am dat seama: era una dintre foarte puținele ocazii în care l-am văzut pe Dinny undeva, înăuntru. Acum stăm la o masă, fără să ne grăbim să ieșim imediat afară și făcând ceva atât de obișnuit, ca băutul unei cafele într-o cafenea.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă Dinny în timp ce mă așez.

— Nimic, îi răspund eu. Mă-ntorc imediat.

Cumpăr două cafele cu frișcă și un croissant cu migdale pentru mine.

— N-ai mâncat nimic azi? mă întreabă Dinny când mă-ntorc la masă.

— Ba da, am mâncat, îi spun, rupând un colț din croissant și înmuindu-l în cafea. Dar e Crăciunul, adaug, iar Dinny zâmbește și-mi face cu ochiul, îngăduitor.

Străpungând geamul, lumina soarelui îl înconjoară ca o aură strălucitoare. Este atât de radios, încât abia dacă mai poate fi privit.

— Ai găsit ce căutai?

— Da și nu. Nu există niciun document care să ateste faptul că acest copil ar fi murit pe partea asta a Atlanticului, așa că eu presupun că trebuie să fi murit de cealaltă parte a oceanului, așa cum sugerai și tu.

— Sau poate... spune Dinny, ridicând din umeri.

— Sau poate ce?

— Poate că n-a murit.

— Păi, și-atunci, unde e?

— Nu știu, tu te ocupi de asta. Eu mă gândeam doar că așa s-ar putea explica de ce nu există niciun act care să dovedească decesul copilului.

— Da, e adevărat. Dar pe certificatul ei de căsătorie scrie că era necăsătorită. Nu ar fi fost posibil să se treacă așa ceva, dacă ar fi venit însoțită de copilul unui alt bărbat, îi spun.

Dinny ridică din umeri, descumpănit. Îi dau inelul gingival pentru bebeluși.

— Am verificat totuși semnul de-aici. E un...

— Inel gingival? întreabă Dinny.

— Da, se pare că toată lumea știe ce e, cu excepția mea. Îmi dau ochii peste cap. E un semn gravat în Statele Unite, în 1902.

— Dar nu știai deja că acel copil s-a născut în America? Cu ce te mai ajută asta?

— Păi, dacă nu-nseamnă nimic altceva, cred că dovedește măcar faptul că acest copil era al lui Caroline. Când i-am arătat fotografia mamei mele, mi-a spus că s-ar putea ca acel copil să fie nepotul lui Caroline, sau copilul unei prietene de-a ei sau orice altceva. Dar dacă a păstrat acest inel gingival atâta timp, trebuie să fi fost mama lui, nu crezi?

— Ba da, desigur. Dinny încuviințează și îmi înapoiază inelul de fildeș.

Dau pe gât cafeaua fierbinte și simt cum îmi face sângele să urce în obraji. Dinny își aruncă din nou privirea spre strada aglomerată, părând adâncit în gânduri.

— Și cum e să fiți doamnele de la conac? Ați început să vă obișnuiți? întreabă brusc, privind încă pe fereastră, undeva, în depărtare.

— Destul de greu. Nu cred că vom simți niciodată că locul acela e al nostru. Nu cu adevărat. Cât despre posibilitatea de a rămâne și a locui acolo... nu știu. Înainte de orice, ne împiedică cheltuielile necesare întreținerii unui asemenea domeniu.

— Dar ce s-a-ntâmplat cu întreaga avere a familiei Calcott, pe care se zvonește că ați moștenit-o?

— Sunt doar zvonuri, de fapt. Averea familiei s-a micșorat încontinuu după război, după Primul Război, vreau să zic. Meredith li se plângea mereu părinților mei că n-o ajută destul la cheltuielile cu întreținerea acestui loc. De aceea a trebuit să vândă atât de mult pământ, cele mai bune tablouri, argintăria... și lista poate continua. Au mai rămas totuși niște bani, după ce a murit, dar nu o să mai rămână nimic după ce vom plăti toate datoriile cu cheltuielile de înmormântare.

— Dar titlul?

— Ei bine, titlul îi revine lui Clifford, tatăl lui Henry. În timp ce pronunț numele ăsta, îmi ridic puțin privirea, care se intersectează o clipă cu cea a lui Dinny. Străbunicul meu, pe care îl chema de asemenea Henry, a schimbat actul de moștenire printr-o lege a parlamentului, pentru că nu avea niciun fiu. A hotărât ca baronia să treacă în posesia lui Meredith și apoi să fie moștenită de urmașii ei de parte bărbătească. De moștenitorii ei bărbați, nu mai știu exact cum îi numeau ei.

— Deci de asta și-a păstrat Meredith numele de Calcott, chiar dacă s-a măritat? Și atunci de ce și mama ta poartă numele de Calcott? Și tu și Beth vă numiți tot Calcott?

— Pentru că Meredith i-a obligat pe părinții mei să facă asta. Săracul tata, n-a avut nicio șansă! Ea spunea mereu că numele ăsta e prea important ca să dispară. Se pare că numele de familie al tatei, Allen, nu avea aceeași prestanță.

— E ciudat că v-a lăsat casa vouă, fetelor, în timp ce titlul nobiliar e al unchiului vostru, deși ea a fost atât de hotărâtă să păstreze numele și arborele familiei și tot restul, spune el, sorbindu-și cafeaua de pe fundul ceștii.

— Meredith *era* destul de ciudată. Nu putea să schimbe nimic în privința celui care va moșteni titlul, dar putea să facă ce voia cu casa. Poate credea că noi suntem cea mai bună șansă de a duce mai departe numele familiei.

— Și, după Clifford, cine va fi cel care va moșteni...

— Nimeni. Nu va mai exista niciun titlu. Teoretic, Clifford ar putea merge din nou la tribunal, ca să i-l lase moștenire lui Eddie, dar Beth n-o să fie niciodată de acord cu asta.

— Nu?

— Nu, nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu asta. Nici cu casa. Serios! Ceea ce-mi forțează și mie mâna destul de mult – ar trebui să locuim amândouă aici, dac-am vrea s-o păstrăm.

Dinny tace câteva secunde. Simt deja cum opoziția lui Beth și motivul din spatele acesteia încearcă să prindă contur în spațiul dintre noi.

— Nu e chiar atât de surprinzător, spune Dinny, în cele din urmă.

— Nu-i așa? întreb, înclinându-mă în față.

Dinny ridică însă din umeri și se îndepărtează de masă.

— De ce-ai mai venit aici, atunci? Din moment ce știi că n-o să rămâi...

— Mă gândeam că e bine să vin. Bine pentru Beth. Pentru amândouă, de fapt. Să mă întorc un timp și...

Gesticulez cu o mână, încercând să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Să revăd aceste locuri. Știi ce vreau să zic.

— De ce ar fi bine pentru ea? Mie mi se pare că nu vrea nici măcar să se gândească la aceste locuri, asta ca să nu mai vorbim de revederea lor. La copilăria pe care v-ați petrecut-o aici, vreau să zic.

— Dinny... Când ai venit atunci s-o vezi, la ce te refereai când i-ai zis că sunt lucruri pe care ar trebui să le știe? Era vorba de niște lucruri pe care voiai să i le spui tu?

— Tu chiar ai tras cu urechea, nu-i așa? spune pe un ton ambiguu.

Încerc să mă prefac că-mi pare rău.

— Despre ce lucruri era vorba, Dinny? Ceva legat de Henry? întreb, forțând nota, în timp ce inima începe să îmi bată tot mai puternic.

Mă privește puțin încruntat.

— Cred că-i datorez asta... nu, de fapt nu e vorba că-i datorez ceva. M-am exprimat greșit. Cred că trebuie să știe anumite lucruri care s-au întâmplat în copilăria noastră. Nu știu ce crede acum, dar... unele lucruri s-ar putea să nu fi fost ceea ce păreau a fi, îmi spune discret.

— Care lucruri?

Mă aplec puțin spre el, făcându-l să-mi întâlnească privirea. El ezită și rămâne tăcut.

— Beth îmi spune mereu că nu putem da timpul înapoi și că nu ne mai putem întoarce în trecut, îi spun și-mi ridic privirea spre el, dar aș vrea totuși să-ți spun că... că poți avea încredere în mine, Dinny.

— Să am încredere în tine ca să faci ce? mă întreabă, iar în vocea lui se face simțită o nuanță de tristețe.

— Să fac orice. Sunt de partea ta. Indiferent de ceea ce se va întâmpla sau de ceea ce s-a întâmplat, îi spun. Știu că nu sunt foarte clară, pentru că nu știu cum să mă fac înțeleasă mai bine.

Dinny își duce mâna la gură și își ține ochii închiși câteva clipe. Când îi deschide din nou, sunt șocată să văd lacrimile din ei, lacrimi care nu sunt încă atât de mari încât să-i curgă pe față.

— Nu știi ce vorbești, îmi spune încet.

— Ce vrei să zici?

Tace din nou, pierdut în gânduri.

— Ai terminat tot ce aveai de făcut prin oraș? mă întreabă, pregătindu-se de plecare.

Când mi-am verificat telefonul, am descoperit că aveam trei apeluri pierdute de la Annabel, colega mea de apartament. Numele ei pare să vină dintr-un alt timp, dintr-o altă lume. Mă întreb dusă pe gânduri dacă o fi vreo problemă cu chiria sau cu caloriferul din camera mea, care picură încontinuu, pătând covorul. Dar aceste probleme par atât de irelevante, atât de îndepărtate! Și apoi îmi dau seama: aceste lucruri nu mai fac parte din viața mea. Ele făceau parte din viața pe care am trăit-o și pe care, de la un punct încolo, chiar fără să realizez asta, am încetat s-o mai trăiesc. Și nu-mi trebuie mult ca să-mi dau seama încotro duc toate astea. Urc în camera mea ca să citesc niște scrisori și să mă gândesc. Ascult liniștea, care are un anumit răsunet în urma zgomotului orașului. Se aude croncănitul ciorilor de afară. Niciun tril melodios al vreunei păsări cântătoare, care să farmece urechea, nici clopotele vreunei biserici, nici

râsul unor copii. Doar liniștea profundă, care în primele zile mă supăra atât de tare. Am lăsat-o să coboare din nou în mine. Cât de uimitor e faptul că aș putea să mă simt cândva, aici, ca acasă!

Marți mă urc în mașină și o iau spre West Hatch, mijindu-mi ochii în lumina soarelui inert. Satul nu e mare. Mă învârt în jurul lui de vreo două ori, până descopăr ceea ce caut. În fața unei mici case din cărămidă, construită în stilul anilor '60, se află o rulotă veche, care ocupă întreaga stradă. Era nouă cândva și avea o culoare crem, brăzdată de o dungă lată, de culoarea cafelei, atât pe o parte, cât și pe cealaltă. Acum e verde pentru că e năpădită de buruieni și îi lipsesc cauciucurile. O recunosc, însă, dintr-o privire. Intrasem cândva în ea, mă așezasem pe o banchetă căptușită, moale și lipicioasă și băusem cu o poftă limonada de casă care îmi fusese oferită. Sunt aproape șocată când văd cum arată acum. Semăna cu casa lui Mickey Mouse. O văd cu ochii minții pe Mo, așa cum era, rotunjoară și puțin crispată, sprijinindu-se de tocul ușii și ștergându-și mâinile cu o bucată de pânză albastră în timp ce eu, Dinny și Beth plecam, întorcându-i spatele. Îl văd și pe Mickey, cu mustața lui spectaculoasă, într-o salopetă care era întotdeauna pătată cu ulei de motor, cu încrețiturile mâinilor lui veșnic pline de o murdărie neagră.

La intrare, simt o anumită neliniște. Nu sunt speriată, ci, mai degrabă, nerăbdătoare. Soneria scoate un ding, dong lin, electronic. Nu aș fi crezut niciodată că Mo ar putea să răspundă la o astfel de sonerie, dar chiar ea răspunde. Pare mai mică, mai bătrână și puțin ramolită, dar o recunosc imediat. Are mai multe riduri pe față și părul său a căpătat o culoare intensă și ireală de castană, dar ochii sunt la fel de ageri. Mă privește fix, măsurându-mă din cap până-n picioare, ceea ce mă face să mă bucur că nu trebuie să-ncerc să-i vând nimic.

— Da?

— Bună ziua, am venit s-o văd pe Honey. Și pe copil. Sunt Erica. Erica Calcott. Zâmbesc, urmărind-o în timp ce îmi recunoște numele și îmi cercetează fața, căutând acele trăsături pe care le cunoștea.

— Erica! Pentru numele lui Dumnezeu, nu te-aș fi recunoscut niciodată! Pari atât de schimbată!

— Păi, douăzeci și trei de ani chiar pot să-i facă asta unei fete. Zâmbesc.

— Hai, intră, intră, suntem cu toții în sufragerie!

Mă conduce înăuntru, îmi indică o ușă în stânga și brusc încep să am emoții în privința contactului cu ceilalți. Mă întreb cine sunt *ceilalți* din sufragerie.

— Mulțumesc, spun, zăbovind pe hol, cu mâinile lipicioase pe folia de plastic în care este împachetat buchetul.

— Intră, intră! mă îndeamnă, iar eu n-am de ales. Am înțeles că mai aveai puțin și-o cunoșteai pe micuța Haydee în drum spre spital!

— Aproape! zic eu.

Mă trezesc că sunt singura persoană care stă în picioare într-o cameră în care toți ceilalți sunt așezați. E îngrozitor de cald. Priveliștea de pe fereastră se ondulează încet în căldura care dogorește din radiator și simt cum fața mi se îmbujorează. Mă uit în jur și încep să zâmbesc ca o idioată. Dinny ridică privirea de pe un capăt al canapelei și când mă vede începe și el să zâmbească.

Honey se afla lângă el, având un pătuț de copil gol lângă ea și un mic pachețel în brațe. Mai e acolo o tânără fată pe care nu o recunosc, cu părul de un roz foarte strident și cu un cercel în buză. Mo mi-o prezintă, spunându-mi că e Lydia, o prietenă de-a lui Honey. Mai văd de asemenea un om mai în vârstă, slab și micuț, despre care aflu că e partenerul de viață al lui Mo, Keith. Nu am unde să mă așez, așa că fac câțiva pași, stângace, prin camera mică, în timp ce Honey încearcă să se ridice și să stea cât mai dreaptă.

— O, nu, nu te ridica! îi spun oferindu-i florile și ciocolata, pe care le pun apoi pe masă, în mijlocul unei mulțimi de căni murdare de cafea și lângă un platou cu biscuiți pentru ceai.

— Nici nu-ncercam. Voiam doar să ți-o dau ție, spune Honey, ridicându-și ochii fardați spre mine și întinzându-mi cu multă atenție copilul.

— O, nu, nu! Îți stă așa bine cu el!

— De ce ți-e frică? Ia-o! insistă Honey, zâmbind pe sub mustață. Cum ai reușit să ne găsești?

— Am mers mai întâi în tabără și acolo m-am întâlnit cu Patrick. El mi-a spus că ești acasă.

Îl privesc pe Dinny fără să mă pot abține. Mă urmărește într-un anumit mod, dar nu reușesc să-mi dau seama exact ce intenții are. Îmi las geanta jos și o iau pe Haydee din brațele mamei sale. O față mică și roz, încă încruntată și furioasă, dedesubtul unei coame de păr negru mai fin decât pânza de păianjen. Nu se mișcă deloc, în timp ce mă așez pe marginea canapelei, nici atunci când o sărut pe frunte și simt acel miros de copil, de piele nou-născută și de salivă cu aromă de lapte. Devin brusc curioasă să știu cum m-aș simți dacă acest copil ar fi al meu. Să ajungi să pătrunzi acele secrete, acea putere din privirea lui Beth atunci când își privește fiul, modul în care o împlinește și îi dă putere, prin simplu fapt că se află lângă ea, în aceeași încăpere. Aceste mici creaturi au atâta putere asupra noastră! Simt cum în mine se naște o nevoie pe care nu o mai cunoscusem până atunci.

— E *mititică*, spun, dintr-o suflare, iar Honey își dă ochii peste cap.

— Știu. Atâtea greutăți și o grămadă de celulită pentru o pitică de doar trei kilograme! spune, fără să-și poată ascunde însă mulțumirea și mândria.

Odată ce inițierea s-a încheiat, atmosfera din cameră s-a mai destins.

— E foarte frumoasă, Honey. Bravo! Plânge des?

— Nu. Nu până acum, cel puțin. A fost destul de liniștită.

Honey se îndreaptă spre mine, neputând să stea prea mult timp despărțită de copilul ei, chiar dacă acesta se află la doi pași de ea. Privind în sus, de aproape, îi văd cercurile negre de sub ochi și pielea atât de străvezie, încât i se văd venele albăstrui care-i șerpuiesc de-a lungul tâmplelor. Pare obosită, dar, în același timp, încântată.

— O să-nccapă el să plângă, nu-ți face griji, spune Mo mâhnită, iar Honey îi aruncă o privire puțin răzvrătită.

— O să mai fac niște cafea, spune Keith, ridicându-se de pe scaun și adunând ceștile goale pe o tavă. Vrei și tu una, Erica?

— Da, mulțumesc!

Mă simt cercetată de privirile lor și îmi întorc capul spre dreapta. Dinny continuă și el să mă privească, cu aceiași ochi întunecați ai lui, negri ca smoala. Nici măcar nu clipește. Îi susțin privirea timp de câteva clipe, iar el se uită în altă parte, ridicându-se brusc. Mă întreb dintr-odată dacă nu cumva îl deranjează c-am apărut pe nepusă masă în mijlocul familiei lui.

— Trebuie să plec, spune el.

— Ce? De ce? întreabă Honey.

— Pentru că ... am niște lucruri de făcut.

Se apleacă, își sărută sora pe creștet, apoi ezită puțin și se întoarce spre mine.

— Am putea să ieșim cu toții în oraș mâine-seară, dacă tu și Beth vreți să veniți, îmi propune.

— Mulțumim de invitație. Da... o s-o întreb și pe Beth.

— Să ciocniți un pahar și pentru mine, mormăie Honey. E ajunul Anului Nou, iar eu o să fiu acasă și în pat înainte de ora nouă.

— În curând o să te obișnuiești să lipsești de la tot felul de ocazii, îi spune Mo plină de viață, dar pe fața lui Honey se citește exasperarea.

— O să mă-ntorc mai târziu. Pa, mamă! zâmbește Dinny, mângâind-o pe față înainte de-a ieși.

— Deci, ce i-ai făcut? mă-ntreabă Honey zâmbind, dar rămânând încă destul de prudentă.

— Ce vrei să spui? o întreb la rândul meu, mirată.

— A tresărit ca un iepuraș când ai intrat, răspunde, dar apoi își întoarce din nou privirea spre Haydee, iar eu i-o dau înapoi.

Keith se întoarce cu tava plină cu cești aburinde, în timp ce luminițele din bradul de Crăciun din colț pâlpâie, aprinzându-se și stingându-se încontinuu. Încet, apoi mai repede, apoi încet din nou. Mo îmi pune câteva întrebări despre casă, despre Meredith, despre Beth și despre Eddie.

— Nathan mi-a spus că tânărul Eddie a ieșit pe-afară și că s-a jucat cu Harry al nostru când a fost pe-aici, îmi spune.

— Da, s-au înțeles de minune. Eddie e un copil atât de bun! Nu judecă niciodată pe nimeni, spun.

— Mda, și Beth a fost întotdeauna o fată la fel de bună. Nici nu e de mirare, încuviințează Mo.

Suflă în ceai, buza de sus încrețindu-se exact ca cea a bunicului Flag. Mă șochează această asemănare, acest semn al lungii perioade de timp care a trecut. Mo a îmbătrânit.

— Da. E... o mamă minunată, spun.

— Doamne, Erica! Mă simt atât de bătrână când vă văd pe toate ajunse la maturitate. Și Beth la fel... să aibă propriul ei copil, nici mai mult, nici mai puțin! suspină Mo.

— Da, în definitiv, acum ești bunică. Zâmbesc.

— Da. Nu pot să zic că eram chiar pregătiți, dar acum sunt într-adevăr bunică, spune ea fixând-o pe Honey cu o privire ambiguă.

— Termină, mamă, am discutat deja de sute de ori despre asta! spune Honey exasperată. Mo face un semn de împăcare cu mâna, apoi și-o trece plictisită peste ochi.

— Doamne, nu-i așa c-am tot discutat? bombăne ea. Mai apoi, însă, zâmbește.

Rămânem tăcuți câteva secunde, în timp ce Haydee murmură ceva în somn.

— Mo, voiam să te-ntreb ceva, dacă nu te superi.

— Poți să mă-ntrebi tot ce vrei, spune, dar își frământă mâinile în poală, ca și cum s-ar pregăti sufletește, iar în jurul ochilor ei se simte o anumită încordare.

— Păi, mă-ntrebam dac-ai vrea să-mi spui de ce i se zicea bunicului Flag[1]? Știu că mi-a povestit cineva odată, când eram mici, dar nu reușesc să-mi amintesc cu exactitate.

Auzind întrebarea, a început să se mai destindă și să nu-și mai frământe mâinile.

— E, răspunsul e destul de simplu. Numele lui adevărat era Peter, desigur, dar se spunea, așa cum am aflat și eu, că era un

---

[1] Iris, stânjenel. (N. tr.)

copil orfan. Știai acest lucru? Bunicii lui Mickey l-au găsit într-o zi în pădure, într-o zonă mlăștinoasă cu stânjenei – florile alea galbene, le-ai văzut vreodată? Cam asta îmi amintesc eu. Fusese, fără îndoială, abandonat de vreo fată care intrase în bucluc – Honey i-a aruncat o privire încruntată când a auzit asta –, așa că l-au luat și l-au crescut ca și cum ar fi fost al lor și i-au pus numele de Peter. Dar bunica lui Mickey îi spunea mult mai des „copilul meu din stânjenei" sau cam așa ceva și așa i-a rămas numele.

— Da, mi-aduc aminte, într-un câmp de stânjenei... spun eu și-mi vine în cap tot ce îmi fusese povestit despre asta, într-o variantă care nu conținea totuși acest detaliu. Cuprinsă de un fior, îmi dau seama că lucrurile n-au avut cum să se întâmple exact așa.

— Știi când s-au întâmplat aceste lucruri? În ce an?

— A, nu! Îmi pare rău. Trebuie să fi fost în primii ani de după 1900. Nu-mi amintesc însă nimic mai precis de-atât. Săracul copilaș! Poți să-ți închipui ce inimă ar avea cineva să facă una ca asta, să abandoneze un copil afară, pe câmp? Fără să știe dacă-l va găsi cineva sau dacă nu cumva va rămâne acolo și va suferi până la moarte. Groaznic lucru!

Mo ia o gură de ceai.

— Oricum, presupun că dacă aveai un copil din flori în vremurile alea, nu se mai atingea nimeni de tine. N-ai mai fi găsit niciun loc de muncă, nici nu te-ai mai fi căsătorit, nici nimic altceva. Face un semn disprețuitor din cap. Ticăloșii!

— Știi unde l-au găsit? În ce loc din țară, vreau să zic.

— Da, sigur, aici, la Barrow Storton. Era copilul cuiva de prin împrejurimi, dar nu se știe cine. Când aud asta, sunt pe punctul de a le povesti ce cred eu că s-a-ntâmplat, dar până la urmă renunț. Totul pare dintr-odată prea mare, prea incredibil, prea deranjant. Mi se pare o idee nebunească și-n plus mi-aduc aminte de lucrurile pe care mi le-a spus Dinny ieri, la cafenea.

— De ce vrei să știi? mă-ntreabă Mo.

— Eram doar curioasă. Știți, de când m-am întors, am făcut niște cercetări în legătură cu istoricul familiei Calcott. Mi-am adus aminte de multe lucruri și unele mi-au trezit curiozitatea, îi răspund, ridicând din umeri.

Mo încuviințează.

— Mereu se-ntâmplă la fel. Așteptăm până când oamenii care ne-ar putea răspunde la întrebări mor și dispar și-abia apoi ne dăm seama c-am fi avut niște întrebări pe care am fi vrut să li le adresăm, spune ea, oarecum tristă.

— Da, oricum, eu nu sunt atât de sigură că Meredith mi-ar fi răspuns la vreo întrebare, spun, puțin tensionată. N-am fost niciodată preferata ei.

— Dacă te interesează istoria casei, ar trebui să mergi să vorbești cu bătrânul George Hathaway, la Corner Cottage, îmi spune Keith, sprijinindu-și coatele pe genunchii osoși.

— Cine-i George Hathaway? întreb.

— E un bătrânel foarte agreabil. A lucrat în service-ul auto de pe drumul spre Devizes. Acum s-a pensionat, desigur. Mama lui, însă, a lucrat ca servitoare în casa cea mare, atunci, demult.

— Cât de demult? întreb eu nerăbdătoare.

— O, chiar atunci, demult! spune Keith, arătând cu mâna noduroasă peste umăr. Știi, pe vremea aia, intrai servitor de la o vârstă foarte timpurie. Cred că era copilă când a început să lucreze. Cam înainte de Primul Război Mondial.

Respir adânc și simt niște furnicături de nerăbdare în palme.

— Știi unde e Corner Cottage? Cum ieși din sat, spre Pewsey, acolo unde drumul face brusc la stânga. E căsuța aia cu acoperiș de stuf, care are porți verzi.

— Da, îl știu. Mulțumesc. Le zâmbesc și plec imediat după aceea, în timp ce Honey începe să moțăie pe canapea, iar Mo îi ia copilul și-l pune în cărucior.

— O să mai treci pe la noi, nu-i așa? Adu-o și pe Beth, ne-ar face plăcere să vă vedem pe amândouă, spune Mo, iar eu încuviințez în timp ce, din cauza frigului de-afară, nasul începe să-mi degere.

Merg direct spre Corner Cottage, o casă aflată la marginea localității Barrow Storton, de una singură. Zidurile, care fuseseră odată albe, acum sunt cenușii și pătate. Tencuiala e crăpată din loc în loc, iar acoperișul de stuf s-a înnegrit și s-a lăsat. Poarta e

închisă, dar reușesc să intru în curtea năpădită de buruieni. Bat tare, de trei ori. Ciocanul greu de metal cu care bat e atât de rece, încât îmi arde degetele.

— Da, drăguță? Un bătrân mic de statură și vioi îmi zâmbește, dar ține încă lanțul la ușă.

— Bună ziua. Îmi cer scuze că vă deranjez... Sunteți domnul George Hathaway? întreb, făcându-mi repede ordine în gânduri.

— Eu sunt, drăguță. Pot să te-ajut cu ceva?

— Numele meu este Erica Calcott și mă-ntrebam dacă...

— *Calcott*, ai zis? De la conac? mă-ntrerupe George.

— Da, de la conac. Voiam doar să...

— Stai o secundă!

Ușa mi se închide în față și se deschide a doua oară, de data asta, însă, fără lanț.

— Nu m-am așteptat niciodată, în toți acești ani care au trecut, ca un Calcott să-mi bată la ușă. Ce întorsătură ciudată au luat lucrurile! Hai intră, intră, nu mai sta pe scări!

— Mulțumesc.

Intru. Casa este curată, ordonată, călduroasă. O surpriză foarte plăcută, ținând cont de exterior.

— Hai, intră, o să pun ibricul pe foc și apoi o să-mi spui ce te-aduce aici!

George o ia repede înainte, pe un coridor strâmt.

— Vrei cafea?

Bucătăria e mică și plină de obiecte. Obișnuitele lucruri inutile: cutii de biscuiți, linguriițe, site ruginite și coji de ceapă și altele. Lucruri care vorbesc de absența unei femei în casă. Pe masă, niște piese dintr-un motor, negre și pline de ulei. Pe frigider, un set de chei. George se mișcă cu o viteză și cu o îndemânare care îi dezmint vârsta. Niște cârlionți foarte îngrijiți, de păr alb, în jurul unei fețe slabe, cu niște ochi de un verde pal uimitor, având culoarea unui lemn plutitor.

— Ai avut noroc că m-ai găsit acasă, fiindcă abia aseară m-am întors. Am fost în Yeovil de Crăciun, la fiica mea. Îmi pare bine că i-am văzut, și pe ea, și pe nepoți, dar și mai bine-mi pare că m-am întors acasă, nu-i așa, Jim?

Vorbește cu o corcitură mică, grasă, cu părul sârmos, care vine spre mine dând din coadă, ca să-mi adulmece picioarele. Se simte acel miros înțepător al câinilor bătrâni de pretutindeni, dar îl scarpin totuși în spatele urechilor. Sub unghii mi se adună un fel de grăsime urât mirositoare.

— Poftim! Dar așază-te, drăguță!

Îmi dă o cană cu nescafe, iar eu o cuprind cu ambele mâini, plină de recunoștință și apoi mă așez pe un scaun, la o masă cu tăblia emailată.

— Te-ai mutat în casa cea mare acum, nu-i așa?

— Nu, nu chiar. Am venit aici de Crăciun, împreună cu sora mea, dar nu cred c-o să rămânem să locuim acolo, i-am explicat.

George se întunecă dintr-odată.

— Dar e mare păcat! Sper că n-aveți de gând s-o vindeți! Ar fi păcat ca acel loc să nu mai aparțină familiei voastre, din moment ce-ați locuit în ea atâta amar de vreme.

— Știu, știu că-i păcat, numai că bunica a fost destul de categorică în privința hotărârilor pe care le-a lăsat prin testament și... cred c-o să ne fie destul de greu să le respectăm întru totul.

— A, păi atunci nu mai zic nimic. Nu e treaba mea! Familiile sunt familii și toate au micile lor probleme, numai Dumnezeu le știe, chiar și familiile mari.

— În special familiile mari, zâmbesc eu.

— Mama a lucrat pentru familia voastră, îmi spune George, cu o anumită mândrie în voce.

— Știu. De-asta am și venit să vă văd, de fapt. Cei din familia Dinsdale mi-au vorbit de dumneavoastră.

— Mo Dinsdale?

— Da, chiar ea.

— O doamnă foarte drăguță, Mo. Isteață foc! În mod normal, bărbații erau cei care aduceau mașina când avea nevoie de vreo reparație – eu m-am ocupat de service-ul auto aflat pe șoseaua spre Devizes. Dar când rulota lor cea mare avea nevoie de vreo reparație, întotdeauna Mo era cea care venea cu ea și mă supraveghea ca un vultur! Nu era nevoie, fiindcă n-aș fi îndrăznit s-o înșel. Era foarte drăguță! chicotește George.

— Mă-ntrebam dacă mama dumneavoastră obișnuia să vorbească vreodată despre perioada cât a lucrat la conac, am întrebat, sorbind din cafeaua fierbinte.

— Dacă a vorbit vreodată despre asta? Păi *numai* despre asta vorbea, draga mea! Cel puțin cât am fost eu copil.

— A lucrat mult timp acolo? Știți cam când a intrat în serviciu?

Sunt nerăbdătoare să aflu, așa că mă aplec spre George. Sub masă, gras și călduț, Jim stă pe piciorul meu. George îmi zâmbește strengărește.

— Perioada aia în care a lucrat acolo a fost cauza tuturor bârfelor! spune el. A fost concediată, înțelegi? După doar opt sau nouă luni de când începuse să lucreze. În familia noastră, asta era considerată o mare rușine.

— Of!

Nu pot să-mi ascund dezamăgirea, fiindcă mă-ndoiesc c-ar fi putut să afle prea multe într-o perioadă atât de scurtă.

— Știți de ce? Știți ce s-a-ntâmplat?

— Lady Calcott a acuzat-o că fură. Mama a susținut sus și tare că nu-i adevărat, dar până la urmă așa a rămas. Oamenii n-aveau nevoie de dovezi pe vremea aia. Și-a strâns lucrurile și a plecat fără referințe, fără nimic. Mare noroc că măcelarul din sat, tatăl meu, s-a îndrăgostit de ea de când a văzut-o prima oară. S-a măritat cu el la scurt timp după aceea, așa că n-a fost nevoită să trăiască în sărăcie.

— De care lady Calcott e vorba? Nu știți cam în ce an a lucrat mama dumneavoastră acolo?

— De lady Caroline. S-a-ntâmplat cam prin 1905, din ce-mi amintesc eu că-mi mai povestea mama.

George își frământă bărbia, căzut pe gânduri.

— Atunci trebuie să fi fost, conchide el, fiindcă în toamna anului 1905 s-a căsătorit cu tata.

— Caroline era străbunica mea. Vreți să vedeți o fotografie a ei? îl întreb, zâmbind. O am la mine-n geantă. Un portret din New York.

George a făcut ochii mari de încântare.

— Ei, da, e de necrezut! Arată aproape la fel cum mi-o aminteam. E bine de știut că celulele alea cenușii și bătrâne n-au dispărut încă cu totul.

— O cunoșteați? îl întreb, surprinsă.

— E mult spus c-o *cunoșteam* – cei din clasa ei nu veneau să bea un ceai cu cei de teapa noastră. Dar, când eram copil, obișnuiam s-o mai zărim din când în când. Mai venea la biserică de sărbători. Și a mai fost marea petrecere dată în cinstea încoronării, din '53. Au deschis grădinile conacului, au arborat niște steaguri și alte lucruri de felul ăsta. Cred că e singura ocazie pe care mi-o amintesc în care au organizat ceva pentru comunitate. Tot satul a venit să caște gura, fiindcă, chiar dacă erau bogați – și sper c-o să mă iertați că spun asta domnișoară –, cei din familia Calcott au fost întotdeauna mai zgârciți decât ultimul calic. Niciunul dintre noi nu mai fusese invitat la ei, cu nicio altă ocazie.

— Vă rog, spuneți-mi Erica. Deci, v-a mai spus mama dumneavoastră și altceva despre perioada în care a lucrat pentru Caroline? De exemplu, de ce a fost acuzată de furt, din moment ce ea susținea că e nevinovată?

Auzind această întrebare, George a părut puțin rușinat.

— E o istorie destul de ciudată. Mama a fost întotdeauna foarte cinstită și foarte onestă, dar multora le-a fost greu să creadă ce povestea, așa că, după o perioadă destul de lungă, a încetat să mai vorbească despre asta. Dar îmi amintesc, încă de când eram copil, că a recunoscut că știa un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l știe. Că aflase un lucru pe care n-ar fi trebuit să-l afle.

— Și despre ce era vorba? Aerul îmi umple pieptul și îmi este tot mai greu să respir.

— Dacă-mi dai voie, o să-ți spun, mă dojenește George cu un zâmbet. Era vorba de un *bebeluș* care a dispărut din casă. Nu știa al cui era copilul – apăruse pur și simplu într-o zi, lucru care i-a făcut pe oameni să se îndoiască de spusele ei. La urma urmei, copiii nu apar din senin, am dreptate? O femeie trebuie să-l fi purtat în pântece și să-i fi dat naștere. Dar ea a jurat că fusese un copil în casă și că dispăruse aproape imediat, la fel

de repede cum apăruse. Și, cam în aceeași perioadă, un copil a fost găsit în pădure și spoitorii – familia lui Mo – au colindat întreg satul, întrebând al cui e. Cum nimeni nu l-a recunoscut, l-au crescut ei. Dar mama n-a putut să lase lucrurile așa și se jura cu toată convingerea, în fața oricui voia s-o asculte, că acel copil stătuse o zi la conac și că lady Calcott îl luase de-acolo și-l abandonase pe câmp. Așa că e firesc ca lady Calcott să fi vrut s-o dea afară. A acuzat-o c-a furat ceva și așa au rămas lucrurile. A fost dată afară atât de repede, încât abia a avut timp să-și tragă haina pe ea. Poți să interpretezi lucrurile cum vrei. Unii oameni din sat au spus că mama a inventat toată povestea cu copilul ca să se răzbune, mă-nțelegi? Ca să se răzbune pe cei din familia Calcott, care au lăsat-o fără un loc de muncă. Și s-ar putea să fie ceva adevăr în asta. Mama era o copilă când s-au întâmplat lucrurile astea. Nu avea mai mult de cincisprezece ani. Poate era încă prea tânără pentru o asemenea poziție, care presupunea o mare responsabilitate. Dar eu nu pot să cred c-ar fi mințit și-ar fi inventat una ca asta. Sau c-ar fi furat. Bătrâna mea mamă era o femeie foarte cinstită.

George se oprește, se gândește din nou la trecut, iar eu îmi dau seama că mi s-a tăiat răsuflarea. Inima îmi bate dureros de puternic și, din cauza asta, mâinile încep să-mi tremure puțin. Îi arăt imaginea încețoșată a copilului din fotografia făcută la New York.

— Ăsta e copilul. Ăsta e copilul care a apărut la conac, cel pe care Caroline l-a lăsat în pădure. Mama dumneavoastră nu mințea, îi spun.

George mă privește cu ochii mari, iar eu simt acea ușurare binecuvântată a ducerii la bun sfârșit a unui lucru, a rezolvării unui puzzle, oricât de îndepărtat în timp ar fi fost de mine.

Îi spun ce știu, ce am reușit să aflu bazându-mă pe scrisorile ei, pe această fotografie, pe inelul gingival și pe fața de pernă. Și pe vechea dușmănie pentru cei din familia Dinsdale. Vorbesc atât de mult, încât gura mi se usucă și trebuie să beau niște cafea rece ca să mi-o umezesc din nou. Apoi, după ce termin ce am de spus, mă simt epuizată dar totuși încântată. E ca și cum aș fi găsit un lucru prețios pe care credeam că l-am pier-

dut. Ca și cum un gol imens din trecutul meu s-ar fi umplut. Din trecutul nostru, de fapt: al meu, al lui Beth, al lui Dinny. E vărul meu. Nu mai e vorba acum de două familii care se războiesc, ci de una singură. George reușește să mai spună și el ceva, în cele din urmă.

— Nu-mi vine să cred! O dovadă, după atâția ani! Cred că mama – dacă te-ar putea auzi de-acolo, de unde e – ar sări în sus de bucurie, drăguță! Și ești sigură în legătură cu toate astea, nu-i așa?

— Da, sunt sigură! Probabil că n-aș putea să folosesc dovezile astea într-o sală de judecată, dar sunt foarte sigură de ele. A adus copilul cu ea din America și l-a ținut ascuns până când s-a căsătorit cu domnul Calcott. Dar apoi, într-un fel sau altul, copilul a apărut aici, la conac, iar ea s-a văzut nevoită să scape de el. Despre acest episod știu foarte puține lucruri – unde a stat copilul între timp și, dacă ea a fost căsătorită înainte și a avut un copil, atunci de ce să-l fi ținut ascuns? Oricum ar fi, e o coincidență mult prea mare. Copilul care a dispărut și copilul care a fost găsit *trebuie* să fie unul și același!

— E păcat că nu mai sunt prin preajmă toți oamenii ăia care au făcut-o pe mama mincinoasă, ca să afle cum au stat de fapt lucrurile.

— Cum o chema pe mama dumneavoastră? îl întreb, într-o doară.

— Cassandra. Evans, cum ar fi strigat-o pe-atunci. Stai puțin, să-ți arăt o fotografie a ei!

George se-ndreaptă spre bufetul din bucătărie, deschide un sertar și scotocește prin el. Îmi dă o fotografie a Cassandrei Evans în ziua nunții ei. Cassandra Hathaway, cum se va numi apoi. O femeie mică și delicată, cu o anumită strălucire în ochi și un zâmbet larg. O piele netedă și un păr negru, buclat, în care e prinsă o coroniță de flori. Poartă o rochie simplă, care seamănă cu o cămașă de noapte, cu guler brodat și o aplicație de dantelă pe corsaj. Această fată l-a văzut pe bunicul Flag când mai era încă „fiul minunat" al lui Caroline. Poate că ea știa care era acel lucru pe care Caroline ar fi vrut atât de mult să i-l spună mătușii

ei B. Îi privesc cu atenție picățelele negre și granulate din ochi, încercând să descopăr acolo secretul.

Plec de la Corner Cottage un pic mai târziu, promițând c-o să mă-ntorc și-o să-i mai fac niște vizite.

— O nouă înțelegere cordială între familia Calcott și familia Hathaway! spune George încântat, în timp ce mă conduce la ușă.

Nu m-am simțit în stare să-i spun că s-ar putea să nu mă mai întorc niciodată, nici în sat, nici la conac. E ciudată senzația pe care mi-o dă acest gând, deși, mai bine de douăzeci de ani, am trăit chiar liniștită în altă parte. Simt că mă paște o tristețe copleșitoare, e ca o prăpastie adâncă în care aș putea să cad, fără să mai pot ieși vreodată. Exact așa cum credea Beth că o să mi se întâmple la lac. Și totuși, nici măcar nu mi-am despachetat toate lucrurile, la conac. Hainele sunt încă în valiză. Sunt într-o dezordine totală, ca mine. Am părăsit brusc drumul pe care ar fi trebuit să-l urmez și acum orbecăi, neștiind exact în ce direcție s-o iau.

În timp ce conduc înapoi spre conac, mă gândesc la moștenirea din sânge. La acele mici urme, la acele mici tendințe pe care toți strămoșii noștri le-au lăsat în noi. La înclinația mea de a o face pe bufonul în situații dificile, la talentul mamei la desen, la farmecul și grația lui Beth, la sinceritatea lui Dinny și la ochii lui ageri. O mulțime de mici înclinații care se rotesc în miezul fiecăruia dintre noi. Mă gândesc la sângele meu și al lui Beth. La cel al lui Dinny, la cel al bunicului Flag. Și la cel al lui Henry, desigur. Henry, ultimul vlăstar al familiei Calcott. Ne-a arătat odată sângele lui Dinny, sus, pe colină. Chiar și el a fost puțin șocat de asta, cred, măcar pentru o secundă, poate. Șocat și apoi satisfăcut, desigur. Jubilând. Era în acea vară în care a dispărut, dar era mai devreme, la începutul vacanței. S-ar putea să fi fost prima oară când s-au văzut în acel an, dar nu sunt sigură.

Mai văzusem bătăi între băieți, firește: la școală, în colțul îndepărtat al terenului de joacă, unde o parte a sălii de sport îi ferea de ochii vigilenți ai supraveghetorului care ne urmărea

în pauză. Colțul, așa i se zicea. Șoptit de la ureche la ureche în timpul orelor: următoarea luptă, următoarea partidă pe viață și pe moarte. „Gary și Neil la prânz, în colț." Hărmălaia mă încânta întotdeauna, deși bătăile nu durau niciodată mult. Trasul de haine, unul dintre bătăuși era smotocit, aruncat la pământ. Niște păr smuls, poate. O tibie învinețită, niște genunchi juliți. Apoi, însă, fie supraveghetorul zărea mulțimea, fie vreun băiat începea să țipe. Învingătorul își câștiga dreptul de a scăpa, iar învinsul trebuia să rămână și să spună că nu s-a-ntâmplat nimic.

În privința lui Dinny și a lui Henry, lucrurile stăteau însă altfel. Urcasem pe colină, ca să testăm niște modele de aeroplane la care lucraserăm toată dimineața, construindu-le din hârtie maro și din bețișoare de înghețată. Acum aveam nevoie de un loc bun de lansare, de niște curenți de aer cald optimi, așa ne spusese Dinny. Meredith stârnise vrajbă în sat, ca întotdeauna. Le interzisese fermierilor care aveau proprietăți în arendă să le dea de lucru nomazilor, ceea ce îi lipsea atât pe fermieri de ajutorul de care aveau nevoie și pe care ar fi putut să și-l permită, cât și pe cei din familia Dinsdale de slujbele de vară pe care s-ar fi așteptat să le găsească aici. Ăsta era scopul ei, desigur – deși acum nu mai sunt atât de sigură de asta. Trebuie să fi știut că în cele din urmă va trebui să dea înapoi. Cred că a făcut acest lucru doar ca să le reamintească că era acolo și că-i ura. Au existat tot felul de discuții acasă și am tras cu urechea la multe dintre ele. Același lucru l-a făcut și Henry, firește. Ne-a urmărit până pe colină, purtând acele cuvinte cu el, ca pe niște arme.

— N-ar trebui să fii la cerșit? Mă gândesc că toată familia ta va trebui să meargă la cerșit în curând, sau la furat, normal, a zis Henry, rânjindu-i disprețuitor lui Dinny, fără nicio introducere. N-o să aveți cum să vă cumpărați de mâncare. Cel puțin nu dac-o să mai stați mult prin zonă.

— Taci, Henry! Pleacă de-aici! îi spunea Beth, dar el scotea limba la ea.

— Ba *tu* să taci! Nu poți să-mi zici tu ce să fac! Și-o să te spun bunicii că te-ai jucat cu mizerabilii de țigani.

— Spune-i! De-aia nu mai pot eu! striga Beth. Era extrem de încăpățânată, la fel de țeapănă și de dreaptă ca o coloană.

— Ar trebui să-ți *pese*. Dacă ești prietenă cu el, s-ar putea să devii și tu țigancă. Miroși oricum deja ca ei. Și, în plus, cred că ești suficient de proastă pentru asta.

Respira greu, din cauză că alergase să ne prindă din urmă pe deal. Ura îi făcuse gâtul să se înroșească. Dinny îl privea cu o furie atât de mare, încât am fost nevoită să îmi lansez avionul de hârtie, de neliniște și de disperare.

— Uite! Uite! Uite cât de departe zboară! am țipat eu, țopăind în toate părțile. Dar niciunul dintre ei nu s-a uitat.

— Ce-i cu tine? N-ai învățat încă să vorbești? Ești prost și tu? Henry își bătea joc de Dinny. Dinny îl privea cu atenție, cu fălcile încleștate, dar nu zicea nimic. Tăcerea sa era o provocare, iar Henry n-a dat înapoi.

— Am văzut-o chiar acum pe maică-ta. Vă căuta cina în lada noastră de gunoi.

Dinny a sărit la el. Atât de repede, încât nu mi-am dat seama că s-a mișcat până când nu s-a izbit de Henry și au început amândoi să se rostogolească în josul colinei.

— Nu! a țipat Beth, dar n-am reușit să-mi dau seama cu care dintre ei vorbea. De teamă, am încremenit. Aici nu mai era vorba doar de o simplă încăierare pe terenul de joacă, nici de o simplă sfâșiere a unor haine. Păreau că vor să se ucidă unul pe altul. Am văzut dinți încleștați, pumni, mușchi tineri încordându-se.

Henry a reușit apoi o lovitură destul de norocoasă. Avusese într-adevăr un noroc chior, pentru că Dinny îl apucase cu mâinile de față, așa că avea ochii închiși. Henry și-a mișcat agitat mâinile, dând la întâmplare câteva lovituri și a nimerit. Pumnul lui i-a zdrobit nasul lui Dinny și l-a trântit la pământ. Dinny a rămas jos câteva clipe, năucit. Un jet de sânge de un roșu aprins i-a țâșnit apoi din nas și a început să i se prelingă pe bărbie. Și eu, și Beth am amuțit de groază. Nu ne venea să credem că Henry câștigase și că Dinny sângera atât de tare. Nu mai văzuserăm niciodată un sânge de culoarea aia. Atât de roșu, atât de rapid. Nu semăna deloc cu petele mate de pe masa măcelarului, pe care le văzuserăm când merseserăm cu mama la cumpărături. Dinny și-a făcut mâna căuș și și-a pus-o sub bărbie, ținând sângele, ca și cum ar fi vrut să nu-l lase să curgă. Cred

că l-a durut. I-au dat lacrimile, alunecându-i grăbite în jos pe obraji, ajungând să se unească cu sângele. Când și-a dat seama ce a reușit să facă, Henry s-a aplecat peste Dinny și a început să rânjească. Îmi amintesc nările sale albe și umflate în lumina soarelui, triumfătoare. Părea atât de trufaș! S-a îndepărtat cu un pas mândru. Dinny îl privea pe Henry, eu îl priveam pe Dinny. Ochii lui scânteiau și pentru o bună perioadă de timp nici eu, nici Beth n-am îndrăznit să ne apropiem de el.

Ajunul Anului Nou a căzut într-o zi de miercuri și se simte într-adevăr o atmosferă de miercuri. Nimic din vechile emoții. Oricum, erau întotdeauna niște emoții amestecate cu frică. Pot să recunosc asta acum. Zgomotul și explozia artificiilor de deasupra Tamisei, mulțimea de oameni din care trebuia să ieșim după aceea. Acum e doar o zi de miercuri, care va avea însă un alt fel de sfârșit, unul ieșit din comun. Beth a spus că va rămâne aici până la începutul anului nou. Eu am implorat-o să facă asta: doar până la Anul Nou. Până mâine. Îmi trece prin minte un singur lucru care i-ar putea prelungi șederea, și anume dacă ar ieși învingătoare din cearta ei cu Maxwell. Dacă Eddie s-ar reîntoarce, înainte să înceapă școala, atunci s-ar putea să mai rămână. Sunt destul de neliniștită, din cauza unui anumit lucru. Neliniștită din cauza anunțului pe care intenționez să-l fac în seara asta. Afară e o nebunie. Dau radioul mai tare, ca să nu aud vuietul vântului ce lovește zidurile casei. Îmi ia o grămadă de timp s-o conving pe Beth să ieșim în oraș – a trebuit s-o mint și să-i spun că s-ar putea să fie ultima oară când va avea ocazia să-l vadă pe Dinny, înainte să plecăm. Vâjâitul puternic al vântului s-ar putea să fie exact ce mai trebuia pentru ca ea să nu mai vrea să iasă.

— Să-mi prind părul sau să-l las așa? o întreb când intră în baie, ținându-mi părul în sus, într-o spirală, ca să-i arăt cum îmi stă și apoi lăsându-l să cadă și scuturându-l puțin. Mă privește și își înclină capul într-o parte.

— Lasă-l despletit. Doar mergem într-un bar, la urma urmei, spune.

Îmi trec degetele prin păr.

— Mda, o să mă îmbrac în blugi, atunci, îi spun.

Stă în spatele meu și se apleacă, încercând să-și pună bărbia pe umărul meu, privindu-și chipul reflectat în oglindă. Oare-și dă seama? Oare observă că e mult mai ascuțită la față decât mine? Că pielea ei pare prea subțire, prea palidă?

— Știu că e ajunul Anului Nou, dar eu chiar... chiar nu mă simt în stare să ies. Nici nu-i *cunoaștem* pe oamenii ăștia, spune, îndepărtându-se din nou.

— Eu încep să-i cunosc. I-ai fi cunoscut și tu, dac-ai fi ieșit mai mult din casă. Te rog, Beth! Nu poți să rămâi singură! Nu în seara asta!

— Nu-nțeleg de ce ești atât de obsedată să-ți petreci timpul cu el! La ce-ți folosește? Nu-l mai *cunoaștem*. Trăim niște vieți atât de diferite! Iar în curând vom pleca de-aici și probabil că nu-l vom mai vedea niciodată.

Se plimbă încoace și încolo, prin spatele meu, agitată, nervoasă.

— Nu sunt obsedată, murmur eu, dându-mi cu un fard argintiu pe pleoape și examinând rezultatul în oglindă.

Îi simt privirea urmărindu-mă.

— E *Dinny*, zic și ridic din umeri. E *cea mai importantă* persoană din copilăria noastră. Uite! Mă întorc spre ea și o fac să mă privească. Hai să nu ne mai gândim la nimic din toate astea! Măcar în seara asta, bine? Hai să ieșim, să bem ceva de Anul Nou și să ne simțim bine! Vrei?

O scutur ușor, cu blândețe. Ea respiră adânc și ține aerul în piept câteva momente.

— Bine! Ai dreptate. Îmi pare rău, cedează ea. Pare ușurată și zâmbește puțin.

— Așa e mai bine. Acum du-te și pune-ne niște whisky. *Mult* whisky!

— Poftim! îmi spune, când intru în bucătărie.

— Asta ar trebui să ne binedispună pentru petrecere!

Zâmbesc și iau paharul pe care mi-l întinde. Ciocnim și bem. Deși zâmbetul ei pare puțin forțat, îmi dau seama că se străduiește să treacă peste toate.

— Cum a rămas cu Maxwell? Se mai întoarce Eddie?

— Ce? Aici? Nu, spune ea. Vreau să vină și să stea cu mine, acasă, la sfârșitul ultimei săptămâni de vacanță. Max mi-a spus că vor merge la părinții lui... Nu știu, oftează. Eu sunt întotdeauna cea care trebuie să se lupte ca să fie totul bine organizat.

– Dar l-am văzut totuși de Crăciun...

Simt cum mă cuprinde dezamăgirea. În condițiile astea, nimic n-o va ține aici. Ceva se mișcă înăuntrul meu, se zbate, încearcă să găsească o cale s-o rețină, să tragem cât mai mult de timpul pe care-l petrecem aici. N-am terminat ce aveam de făcut. Nu pot să plec așa, cu sufletul plin de îndoieli.

— Câteva zile petrecute împreună, într-o vacanță de patru săptămâni! Nu e deloc corect!

— Câteva zile destul de importante, de altfel, o contrazic, cu o voce destul de ridicată. Am pierdut firul conversației. Ar trebui s-o împing de la spate să lupte cu mai multă hotărâre, să-l aducă pe Eddie înapoi – înapoi aici, la prietenul lui Harry. Beth ia o gură de whisky.

— Știu, numai că voiam să... Mi-e așa de dor de el, Rick! Nu mai am niciun rost atunci când nu-l am lângă mine, când n-am grijă de el, spune, copleșită de tristețe.

— Sensul tău este să-i fii mamă, fie că e în această cameră, fie că nu. Și să fii sora mea mai mare. Și scopul tău, care e mult mai important în clipele de față, e să bei whisky cu mine, pentru că n-am de gând să fiu singura care își începe noul an cu o durere de cap!

— Până la fund, atunci! a spus Beth cu gravitate, dând pe gât întregul conținut al paharului, stropind puțin în jur și râzând în timp ce nasul începea să i se înroșească.

— Așa mai merge! râd eu.

Afară e foarte frig. Aerul rece ne străpunge hainele până la piele, mai risipind și din aburii alcoolului. Ne lăcrimează ochii și ne crapă buzele. Mergem repede, cu dinții încleștați, cocârjate și lipsite de orice eleganță. E senin. Cerul e de culoarea

cernelii, iar vântul bate neîntrerupt. Satul e plin de lumini care străpung noaptea singuratică și, atunci când deschid ușa, căldura și zgomotul de la Calul Alb răzbat în afară ca un val. Localul e plin ochi. Respirăm respirația altora, înotăm prin ea, prin mirosul vesel și greu al alcoolului și al trupurilor celor aflați înăuntru. Vocile sunt atât de puternice și atât de apropiate! Sunt sigură că tăcerea care a cuprins inima lui Beth va fi învinsă și supusă. Încerc să găsesc o cale spre bar, căutându-i în mulțime pe Patrick, pe Dinny sau altă persoană cunoscută. Zăresc părul lui Harry, în separeul din spatele barului. Cumpăr două pahare de whisky și două ape, îmi înclin puțin capul și îi zâmbesc lui Beth, făcându-i semn să mă urmeze.

— Salut! strig, în timp ce ne așezăm la o masă alăturată. Recunosc câteva fețe de la petrecerea dată de solstițiu, fețe pe care le văzusem cu diverse treburi prin tabără. Denise, Sarah și Kip. Dinny și Patrick, firește. Patrick mă privește, iar Dinny îmi zâmbește în timp ce ochii i se măresc de surpriză văzând-o pe Beth. Câteva clipe mai târziu, mă-ntreb dacă nu cumva îi zâmbea lui Beth și nu mie, dar nu pot fi sigură de asta.

— Sunt doamnele de la conac! Luați loc alături de noi, doamnelor! ne poftește Patrick, mișcându-și brațul pe deasupra grupului. Are niște obraji roz și niște ochi strălucitori. Harry mă prinde de braț și mă aplec spre el din instinct, îl sărut pe obraji, simțindu-i barba care mă înțeapă. Dinny privește mirat. Începe un talmeș-balmeș, o mișcare comună de-a lungul băncii în formă de potcoavă și în cele din urmă ni se face loc la ambele capete.

— N-am mai fost niciodată aici! strig. Ultima oară când am trecut pe-aici, nu eram destul de mari!

— E mare păcat! Ei bine, acum ăsta e barul vostru, așa că hai să vă facem cunoștință cu el! Noroc! Ciocnim paharele cu Patrick. Lichidul rece sare afară și ajunge pe dosul mâinii lui Dinny.

— Îmi pare rău, îi spun, iar el ridică din umeri.

— Nicio problemă. Își soarbe whisky-ul de pe piele și se strâmbă. Nu știu cum puteți să beți otrava asta!

— După al patrulea sau al cincilea pahar, ajungi să te obișnuiești, îi răspund, jovială. Și, cum e să fii unchi?

— Încă nu m-am obișnuit! Încă nu-mi vine să cred că are un copil – cu câteva luni în urmă, era ea însăși un copil, înțelegi? Face un semn din cap, plin de confuzie.

— Încearcă să te bucuri de ea cât e încă mică, îi spune Beth, cuvintele luptând să se ridice deasupra zumzetului puternic. Cresc atât de repede! N-o să-ți vină să crezi cât de repede! a încercat din nou, puțin mai tare, acum.

— Păi, aș putea să profit de situație. Pot să mă joc cu fetița și pe urmă, când începe să miroasă urât sau când începe să țipe, pot s-o dau înapoi, zâmbește Dinny.

— Ca mătușă, asta e partea care și mie mi-a plăcut întotdeauna foarte mult, spun, zâmbindu-i lui Beth.

Și așa, pur și simplu, am început să vorbim. Am rămas acolo și am vorbit ca niște vecini, ca și cum am fi fost aproape prieteni. Încerc să nu mă gândesc că e aproape un miracol, nu vreau să distrug vraja acestor momente.

— Cum mai merg cercetările în privința familiei tale? mă întreabă Dinny puțin mai târziu, când deja nu-mi mai e atât de frig, doar fața mi-o mai simt puțin înghețată.

Mă uit la el cu atenție.

— Vrei să zici cercetările în privința istoriei familiei *noastre*? întreb.

— Da? Ce vrei să zici cu asta?

— Păi, din ce-am aflat eu, suntem veri, răspund, zâmbind larg.

Beth mă privește încruntată, iar Dinny mă fixează cu privirea aia ironică a lui.

— Rick, ce vorbești tu acolo? mă întreabă Beth.

— Destul de îndepărtați – pe jumătate veri, veri de gradul trei, sau cam așa ceva. Pe cuvânt! mă văd nevoită să adaug, fiindcă toată lumea din jur mă privește cu neîncredere.

— Atunci, hai s-auzim cum stau lucrurile! propune Patrick, încrucișându-și mâinile.

— Bine. Caroline a avut un copil înainte să se căsătorească cu lordul Calcott, în 1904, asta știm cu toții. Există o fotografie a acestui copil și ea i-a păstrat toată viața inelul gingival.

— E mai mult ca sigur că băiatul ăsta n-a trecut oceanul cu ea, fiindcă atunci Caroline ar fi întâmpinat probleme să se recăsătorească, probleme pe care, în aparență, cel puțin, nu le-a avut, intervine Beth.

— Stați să auziți și restul! Mai lipsește apoi o față de pernă, care făcea parte dintr-un vechi set din casă, o față de pernă care avea niște stânjenei galbeni brodați pe ea. Dinny, chiar bunicul tău mi-a spus cum și-a primit numele și mama ta mi-a reamintit această poveste alaltăieri, când am trecut pe la voi. Dar cred că, de-a lungul timpului, s-au adunat unele indicii și mai elocvente. Mo mi-a povestit că Flag a fost găsit pe o pajiște cu stânjenei, primindu-și astfel numele, undeva, aici, în pădurile din Barrow Storton, care sunt însă în pantă și, fiind foarte uscate, nu sunt deloc un pământ foarte potrivit pentru stânjenei. Îmi amintesc *sigur*, fiindcă chiar bunicul Flag mi-a spus că a fost găsit într-o pătură care avea pe ea niște flori galbene. Trebuie să fi fost fața de pernă – trebuie să fi fost! insist, în timp ce Patrick mă privește batjocoritor, iar Dinny pare și mai sceptic. Iar astăzi m-am întâlnit cu George Hathaway...

— Tipul care a lucrat la service-ul de pe șoseaua principală? mă întreabă Patrick.

— Da, chiar el. Mama lui lucra la conac ca servitoare, când a ajuns Caroline acolo. A fost dată afară fiindcă a fost acuzată de furt, de ochii lumii, dar ea susținea cu tărie, după cum mi-a povestit George, c-a fost dată afară pentru că știa că existase un copil în casă – aproximativ în același timp în care cei din familia Dinsdale l-au găsit pe Flag. În casă se aflase un copil care apoi dispăruse brusc. Bunicul tău a fost fiul străbunicii mele. Sunt sigură de asta, închei, îndreptând un deget amețit spre Dinny. El mă privește, își frământă bărbia, se gândește la ce am spus.

— Dar e... Beth își caută cuvintele. O prostie! exclamă.

— De ce e o prostie? o întreb. Asta ar explica ostilitatea lui Caroline pentru cei din familia Dinsdale – ea abandonează copilul, vrea să scape de el, iar ei îl iau și-l cresc chiar în pragul ușii ei. De fiecare dată când se întorceau aici, aduceau și copilul cu ei. Cred că asta o scotea din minți. De-aia îi ura atât de tare.

— Răspunde-mi la o întrebare, atunci, spune Dinny. Ea își aduce copilul aici. Îl ține cu ea până se recăsătorește – din anumite motive, căsătoria anterioară nu e înregistrată –, însă, după cum bine știm, în vremurile alea, o asemenea căsătorie, cu un aristocrat, n-ar fi fost posibilă dacă ea ar fi avut un copil nelegitim. Așa că ea păstrează copilul până ce ajunge aici, la Barrow Storton și apoi îl abandonează în pădure. Întrebarea mea ar fi de ce? De ce ar fi făcut una ca asta?

— Pentru că... Ezit și îmi studiez paharul cu whisky. Nu știu de ce, recunosc. Bunicul tău avea vreun beteșug sau vreo boală?

— Nu, era sănătos tun, voinic și foarte isteț, îmi răspunde Dinny.

— Poate că lordul Calcott nu i-a dat voie să păstreze copilul altui bărbat.

— Păi, dacă l-ar fi deranjat atât de tare, nu s-ar fi căsătorit cu ea.

— E imposibil! intervine Patrick. Cel mai probabil e ca băiatul lui Caroline să fi murit în State, iar una dintre *servitoarele* de la conac să fi intrat în bucluc – poate mama lui Hathaway –, să fi luat o față de pernă din casă într-un moment de disperare și să fi scăpat astfel de copilul din flori. N-ar fi deloc surprinzător ca servitoarea să se fi dat de gol și să fi fost concediată pentru asta, sugerează el vesel.

— Are dreptate, îmi spune Beth.

Dau neîncrezătoare din cap.

— Nu. *Știu* că era copilul din fotografie. Trebuie să fi fost! insist.

— Iar atitudinea pe care a avut-o față de mine și față de ai mei, continuă Patrick, ridicând din umeri, a fost doar produsul acelor timpuri. Numai Dumnezeu știe cu câte prejudecăți ne mai luptăm chiar și astăzi, ce să mai vorbim de ce se-ntâmpla acum o sută de ani! Vagabondajul era pe atunci o adevărată infracțiune, vă dați seama?

— Bine, bine! strig. Dar eu tot cred că am dreptate. Ce zici, Dinny?

— Nu știu. Și nu sunt sigur că vreau să fiu un Calcott. N-au fost foarte amabili de-a lungul anilor cu oamenii pe care-i iubesc, spune și privirea sa e atât de pătrunzătoare, încât mă văd nevoită să privesc în altă parte.

— Păi, atunci, haideți să bem, verișoarelor! spune Patrick împăciuitor, fără să pară însă convins.

Schimbăm subiectul, iar eu mă simt dezamăgită.

— A fost, oricum, o teorie bună, spune Beth, înghiontindu-mă.

Până la miezul nopții, urechile încep să-mi vâjâie. Când îmi mișc capul, lumea își pierde consistența în spatele meu și trebuie să aștept un timp până ce lucrurile se reașază în ordine. Mă aplec spre Harry, care stă drept și care a băut atât de multă cola, încât mă deranjează cam la fiecare douăzeci de minute ca să meargă la baie. Toată lumea vorbește în jurul meu și mă includ și pe mine în conversațiile lor. Sunt fericită, beată, nu-mi mai pasă de nimic. La miezul nopții, barmanul dă radioul mai tare, iar noi ascultăm Big Ben-ul, așteptând cu respirația întretăiată prima sa bătaie din noul an. Barul explodează, iar eu mă gândesc la Londra, la sunetul clopotelor de acolo, la vechea mea viață, care continuă fără mine. Îmi dau seama că n-o vreau înapoi. Patrick, Beth și alte câteva persoane m-au sărutat și apoi m-am întors spre Dinny, i-am oferit obrazul, iar el mi-a dat un sărut pe care l-am simțit apoi mult timp; m-am întrebat dacă nu cumva va lăsa o urmă de neșters.

Nu mult după aceea, Beth mă trage de mânecă și-mi spune că ea pleacă. Cei mai mulți clienți pleacă, iar în urmă rămân doar cei care au băut mai mult, printre care mă număr și eu. Eu aș vrea să mai rămân. Aș vrea ca această petrecere să mai dureze și să continui să-mi întrețin falsa impresie că aparțin grupului acestor oameni. Beth dă din cap a dezaprobare și îmi șoptește la ureche:

— Sunt obosită. Cred c-ar trebui să vii și tu, ca să fim sigure că ajungem amândouă în siguranță acasă. Ai băut destul de mult!

— Mă simt bine! protestez, prea tare, însă, dovedindu-i că are dreptate.

Beth se ridică, le zâmbește celor din jur și le spune la revedere, se îmbracă și îmi întinde haina.

— Noi o să plecăm, spune, zâmbindu-le tuturor, dar fără să se uite la Dinny.

— Da. Petrecerea s-a cam terminat, spune Patrick căscând. Ochii lui strălucitori s-au cam înroșit.

— Puteți să veniți cu toții la noi, dacă vreți! Avem o grămadă de băutură! le propun, expansivă.

Beth îmi aruncă o privire îngrijorată, dar nimeni nu dă curs invitației mele, invocând ca scuze faptul că e târziu, că sunt bețiți, că începe să-i doară capul. Încerc să-mi pun haina. Sunt neîndemânatică și nu reușesc să-mi găsesc mânecile. Mă lovesc de masă când încerc să ies din spatele ei, răsturnând paharele. Când ne-ntoarcem să plecăm, Dinny o apucă pe Beth de mână, o trage în jos lângă el și-i șoptește ceva la ureche.

— Noapte bună, verișoară Erica! îmi strigă el, în timp ce mă îndepărtez.

— Am dreptate! insist eu, ieșind afară din bar, împleticindu-mă.

— Erica! Așteaptă-mă! mă strigă Beth ieșind din bar, în urma mea.

Dar nu pot să mă opresc. Simt că-mi fierbe sângele-n vine, că nu pot să controlez ceea ce se-ntâmplă.

— Așteaptă-mă, n-auzi?

Începe să alerge, până m-ajunge din urmă.

— A fost chiar distractiv, îmi spune.

— Ți-am spus eu! îi răspund tare, prin vântul puternic. Nu reușesc să numesc exact starea pe care o am. O nerăbdare imensă și o frustrare incredibilă, din cauză că nu știu nimic sigur.

— Ce ți-a șoptit Dinny acolo, în spate?

— Ei, ce să-mi șoptească? Mi-a spus doar... să am grijă să ajungi în siguranță în pat, asta-i tot.

Pare stingherită.

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot! Erica, nu-ncepe, ești beată!

— Nu sunt chiar atât de beată! Voi doi ați avut întotdeauna secretele voastre și văd că situația nu s-a schimbat prea mult. De ce nu vreți să vorbiți cu mine despre ce s-a-ntâmplat atunci?

— Dar... eu ți-am spus. Nu vreau să vorbesc despre asta și nici tu n-ar trebui s-o faci. L-ai întrebat pe Dinny, atunci?

Pare îngrijorată, aproape înfricoșată. Mă gândesc confuză la acel moment și-mi dau seama că nu l-am întrebat. În mod sigur, nu l-am întrebat.

— Ce ți-a zis adineauri, de fapt?

— Tocmai ți-am *spus*! Doamne, Erica... ești *geloasă*? Ești încă geloasă, după atâta timp?

Mă opresc, mă întorc spre ea și o privesc, în ultimele raze de lumină care vin dinspre sat. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că ea ar putea să știe. Că ei au știut, c-au observat încercările mele prostești de a atrage atenția asupra mea. Asta mă îndârjește și mai tare.

— Nu sunt geloasă, bolborosesc, dorindu-mi să fie adevărat.

Mergem mai departe pe străduță, în tăcere. Când ne apropiem de casă, îmi dau seama că sunt tulburată. Dincolo de zăpăceala beției, încearcă să sune un clopoțel de alarmă. Cred că e tăcerea lui Beth, fiindcă are ceva din noblețea, generozitatea și profunzimea ei.

Beth deschide ușa din față, dar eu fac un pas înapoi, evitând întunericul dinăuntru. În strălucirea ca de grafit a lunii, interiorul casei pare o gură de mormânt. Beth intră și aprinde un bec care aruncă o lumină galbenă orbitoare, dar eu mă întorc.

— Hai intră! O să iasă toată căldura din casă!

Dau din cap că nu vreau.

— Eu o să merg la o plimbare.

— Nu te mai prosti! E ora unu și jumătate noaptea și e groaznic de frig. Hai înăuntru!

— Nu. O să... o să rămân în grădină. Trebuie să-mi limpezesc gândurile! îi spun pe un ton categoric, întorcându-mă.

Ea e o simplă siluetă rămasă în ușă, neagră și lipsită de trăsături.

— Atunci, o să te aștept să te-ntorci. Să nu stai mult. Erica! îmi strigă, în timp ce mă întorc. Tu... nu vrei să renunți, nu-i așa? N-o să lași lucrurile așa cum sunt.

În glas începe să i se simtă cu adevărat frica, pare fragil ca sticla. Și eu sunt înspăimântată, din cauza transformărilor prin care trece, din cauza vulnerabilității ei subite, din cauza modului în care se sprijină de tocul ușii, ca și cum ar putea să-și ia zborul. Încerc, pe cât posibil, să mă țin tare.

— Nu, n-o să le las! spun și mă îndepărtez.

N-o să las ca această seară să se încheie fără să descopăr ceva, fără să rezolv ceva. Fără să-mi amintesc ceva. Pășesc pe gazonul denivelat, picioarele aleargă cu mine, genunchii mi se mișcă, elastici. Sub copaci, întunericul e și mai dens. Mă uit la cer, îmi întind mâinile în față ca să-mi găsesc calea și continui. Știu unde merg.

Iazul este un hău întunecat, care se cască la picioarele mele. Mirosul de mâl se ridică pentru a mă întâmpina. Deasupra mea, cerul e încremenit și mi se pare ireal că stelele nu se mișcă și că nu sunt luate de vânt. Nemișcarea lor mă năucește. Stau aici, în miez de iarnă, în miez de noapte, o femeie cu capul plin de whisky, care încearcă să se întoarcă în timp, care încearcă să fie un copil visător, sub un cer fierbinte de vară. Privesc fix apa și încerc să mă-ntorc acolo. Respir mai rar și pentru prima oară bag de seamă gerul, din cauza răcelii pământului, care-mi pătrunde prin blugi. Îmi țin genunchii la gură. „Ai făcut pe tine, Erica?“ Henry râzând, Henry afișând acel rânjet meschin al lui. Henry aplecându-se și privind în jur. Ce făcea? Ce căuta? Dar eu ce făceam? M-am întors în apă. Sunt sigură c-am făcut asta. Era o diversiune, încercam să mai destind atmosfera. M-am întors, am început să alerg și am stropit cu apă cât de tare am putut, bâjbâind pe sub apă pentru că slipul meu amenința să mă părăsească. Și când am ieșit la suprafață... când am dat la o parte apa care îmi acoperea ochii... a găsit Henry ce căuta?

Înainte să-mi dau seama ce fac, sunt înăuntru. Am intrat, sunt acolo. Alerg și stropesc cu apă cât de tare pot și apoi realitatea se reîntoarce năvălind peste tot în jurul meu și pielea îmi ia foc la contactul cu răceala apei. Durerea e incredibil de mare.

Nu știu unde e în sus, nici în jos, nici încotro să merg, ce să fac. Nu reușesc să-mi mai controlez corpul, care se zbate și se contorsionează. Nu mai am deloc aer în plămâni, parcă s-au închis, iar coastele îmi sunt zdrobite. Mă gândesc c-o să mor. Mă scufund ca un bolovan. Voi ajunge la fund în cele din urmă, așa cum am încercat mereu. Apa nu mai are oglindă, nu mai există cer. Și îl văd pe Henry. Inima pare să mi se oprească. Îl văd pe Henry. Îl văd privindu-mă de pe bancă, cu ochii mari și neîncrezători. Îl văd legănându-se și văd sângele care îi coboară în ochi. Atât de mult sânge! Îl văd când începe să cadă. Apoi sunt din nou în aer și mi se pare o binecuvântare – e atât de cald, atât de plin de viață, în urma loviturii ca de cuțit a apei. O răsuflare întretăiată îmi readuce aerul în plămâni și țip de durere.

Văd malul. Se mișcă și se încețoșează, în timp ce trupul amenință să mi se scufunde din nou. Încerc să-mi pun brațele în mișcare, să dau din picioare. Nimic nu se mișcă așa cum trebuie. Inima îmi bate sălbatic, prea repede, prea mare pentru pieptul meu. Încearcă să scape din mine, să scape de această răceală care se ține scai de mine. Nu reușesc să țin aerul în plămâni. Iese afară, în timp ce apa mă îngreunează tot mai tare. Sunt jupuită de vie: ard. O mână lovește malul, dar nu simt nimic altceva în afara rezistenței acestuia. Încerc să mă apuc cu mâinile de el, îmi înfig degetele în noroi, încerc să ajung la el cu cealaltă mână, încerc să ies afară. Lupt. Sunt un șobolan într-un butoi, un arici într-un iaz. Încep să mă tângui.

Niște mâini mă apucă apoi de subsuori, trăgându-mă afară, până când genunchii îmi ajung pe pământ. Încă puțin și sunt afară, iar apa mi se scurge din haine, din păr, din gură. Tușesc și încep să plâng, atât de fericită că sunt afară, suferind atât de tare.

— Ce naiba faci?!

E Dinny. Vocea lui capătă un ecou ciudat odată ajunsă în urechile mele, dar nu pot să-l privesc încă, fiindcă nu pot să-mi mișc capul, care e atât de greu pe gâtul înțepenit.

— Vrei să te omori sau ce naiba faci? E aspru, furios.

— Eu... nu sunt sigură, murmur și mă concentrez din nou asupra tușitului. În spatele capului său, stelele scapără, rotindu-se.

— Ridică-te! îmi poruncește. Pare foarte furios. Simt că mă părăsesc ultimele puteri. Renunț. Întinsă pe pământ, îmi întorc capul în altă parte. Nu-mi mai simt trupul, nu-mi mai simt inima.

— Lasă-mă-n pace! îi spun eu. Sau cred că-i spun. Nu sunt sigură dacă am format niște cuvinte sau dacă doar am expirat.

Mă întoarce, se postează în spatele meu și mă ridică, trăgându-mă de subsuori.

— Haide! Trebuie să te-ncălzești înainte să stai jos și să te odihnești.

— Sunt caldă. Sunt atât de caldă, încât fierb, spun, dar încep să tremur din cap până-n picioare și fiecare mușchi mi se contractează. Capul îmi zvâcnește.

— Haide, mergi! Nu e departe!

La puțin timp după aceea devin conștientă de mine, îmi simt pielea de parcă mi-ar fi fost jupuită, iar coastele, brațele și capul mă dor cumplit. Degetele de la mâini și cele de la picioare îmi pulsează violent, mă chinuie. Sunt în rulota lui Dinny, în lenjeria mea de corp udă. Înfășurată într-o pătură. Lângă mine e o cană cu ceai fierbinte. Dinny pune o linguriță de zahăr în el și mă-ndeamnă să-l beau. Sorb puțin, dar mă arde la limbă. Încă tremur, dar nu la fel de tare. Interiorul fostei ambulanțe e mult mai călduros decât aș fi crezut. Tăciunii din sobă ne luminează fețele. Niște paturi înguste într-o parte, dulapuri, rafturi și un reșou în cealaltă. Un loc pentru pahare de unică folosință. Un ceainic sus, pe raft, vase agățate în cârlige.

— Cum de erai la iaz? îl întreb. Vocea mea are un hârâit nesănătos.

— Nu eram. Mă-ndreptam spre casă, când am auzit un plescăit puternic. Ai avut noroc că vântul a bătut dinspre răsărit, fiindcă altfel n-aș fi auzit. N-aș fi venit. Știi ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi venit? Chiar dac-ai fi reușit să ieși afară și să rămâi pe mal o jumătate de oră... înțelegi?

— Da. Sunt chinuită de remușcări, jenată. Tot whisky-ul din mine s-a evaporat. Scufundarea mea l-a spălat, dându-l cu totul la o parte.

— Deci, ce făceai?

Stă în fața mea pe un scaun pliant, cu o gleznă pe genunchiul opus, cu brațele încrucișate. Toate barierele posibile. Ridic din umeri.

— Încercam să-mi amintesc... ziua aia. Ziua în care a murit Henry.

A murit, spun. Nu *a dispărut*. Aștept să văd dacă Dinny mă corectează. N-o face.

— De ce vrei să-ți amintești?

— Tocmai pentru că *nu* îmi amintesc, Dinny! Nu-mi amintesc nimic. Și trebuie s-o fac! Am nevoie de asta!

O perioadă destul de lungă de timp, nu-mi răspunde nimic. Stă încremenit și mă privește cu niște ochi cercetători.

— De ce? De ce ai nevoie de asta? Dacă într-adevăr nu-ți amintești, atunci...

— Nu-mi spune c-o să-mi fie mai bine așa! Asta-mi spune și Beth și nu e adevărat! Nu mi-e mai bine dacă nu știu. E ceva care lipsește... și mă gândesc tot timpul la asta...

— Încearcă să nu te mai gândești.

— Știu că e mort. Știu că noi l-am ucis.

În timp ce vorbesc, mă apucă din nou tremuratul și-mi vărs câțiva stropi de ceai pe picioare.

— *Noi* l-am ucis? Dinny mă privește brusc, cu ochii aprinși. Nu! Nu l-am ucis!

— Ce-nseamnă asta? Ce s-a *întâmplat*, Dinny? Unde a plecat?

Întrebarea rămâne suspendată între noi un moment destul de lung. Cred c-o să-mi spună. Da, cred c-o să-mi spună. Tăcerea devine tot mai lungă.

— E vorba de niște secrete care nu sunt ale mele și pe care nu pot să le divulg, spune Dinny, îngrijorat.

— Vreau doar ca lucrurile să fie așa cum au fost, spun eu calmă. Nu lucrurile... oamenii. Aș vrea ca Beth să fie așa cum ar fi trebuit să fie dacă acest lucru nu s-ar fi întâmplat. Totul începe de-acolo, o simt! Și vreau ca noi toți să fim din nou prieteni, așa cum eram cândva...

— Poate c-am fi reușit, zice cu voce ștearsă.

Îl privesc întrebător.

— N-ați mai venit! exclamă, cu ochii mari. Cum crezi că m-am simțit când am văzut că se-ntâmplă una ca asta, după tot ce am...

— După tot ce ai...

— După tot timpul pe care l-am petrecut împreună, după ce am crescut împreună... voi pur și simplu n-ați mai venit!

— Eram copii! Părinții noștri nu ne-au mai adus aici... nu era ca și cum am fi putut să facem mare lucru în privința asta...

— V-au adus aici în prima vară de după aia. Și înc-o vară. Eu v-am văzut, chiar dacă voi n-ați știut. Dar n-ați mai venit niciodată în tabără! Familia mea a fost *percheziționată* de polițiștii care-l căutau pe băiatul ăla. Toată lumea ne trata ca pe niște criminali! Pariez că pe la conac n-au trecut, să-ntoarcă totul cu susul în jos, nu-i așa? Pariez că n-au scotocit prin iarba din grădină, căutând un mormânt.

Îl privesc. Nu știu ce-aș putea să-i răspund. Încerc să-mi amintesc de vreo percheziție, dar nu reușesc.

— La început mă gândeam că nu vi s-a mai dat voie să veniți aici, jos. Dar nici înainte nu vi se dădea voie să veniți, dar asta nu v-a-mpiedicat niciodată s-o faceți. M-am gândit apoi că poate vă e frică, că poate nu voiați să vorbiți despre ceea ce s-a-ntâmplat. Apoi mi-am dat seama. De fapt, vouă nu vă păsa absolut deloc!

— Nu-i adevărat! Eram niște copii, Dinny! Ceea ce s-a-ntâmplat a fost... prea ieșit din comun. Nu știam *cum* să ne comportăm în fața unei asemenea grozăvii...

— *Tu* erai doar un copil, Erica! Eu și Beth aveam doisprezece ani. Eram destul de mari. Destul de mari ca să știm ce-nseamnă devotamentul. Vi s-ar fi întâmplat ceva chiar atât de rău dac-ați fi venit să mă vedeți? O singură dată, măcar! Să-mi dați adresa voastră, să scrieți o scrisoare...

— Nu știu. Nu știu ce s-a-ntâmplat. Eu... eu m-am luat după Beth. Nici acum nu pot să spun dacă știam ce făcusem, ce se-ntâmplase. Nici nu știu când am uitat totul. Nu pot să-mi amintesc aproape nimic din ce-am făcut sau am crezut în acele două vacanțe de vară care au urmat. Și pe urmă n-am mai venit deloc.

— Păi, nici nu e de mirare. Dacă ați fost amândouă așa de zăpăcite, mama ta o fi crezut că venirea aici vă face rău.

— *Chiar* ne făcea rău, Dinny!

— În fine, asta e! Ce s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat. Nu se mai poate schimba nimic acum, chiar dac-ai vrea.

— Dar *chiar* vreau să se schimbe, murmur. O vreau pe Beth înapoi! Te vreau *pe tine* înapoi!

— Ești singură, Erica. Și eu am fost, o lungă perioadă de timp. Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc despre toate astea. Cred că fiecare trebuie să treacă prin ceea ce îi este sortit.

— Dar ale cui sunt aceste secrete Dinny, dacă nu sunt ale mele și ale tale?

— N-am spus niciodată că n-ar fi ale tale.

— Ale mele și ale lui Beth?

Mă privește fix, fără să spună nimic. Îmi simt lacrimile din ochi, le simt începând să curgă pe obraji, foarte fierbinți.

— Dar nu *știu*! spun eu încet.

— Ba da, știi!

Dinny se apleacă spre mine. În lumina slabă, îi văd fiecare geană întunecată, aureolată de strălucirea portocalie care vine de la foc.

— Cred că e timpul să mergi acasă și să te culci, îmi spune.

— Nu vreau să plec.

Dar el e deja în picioare. Îmi șterg lacrimile și observ că mâinile mele sunt roșii, inflamate și că am noroi sub unghii.

— Poți să păstrezi pătura, deocamdată. O să mi-o dai înapoi când n-o să mai ai nevoie de ea.

Îmi face hainele ude ghemotoc și mi le dă.

— O să te conduc până acasă.

— Dinny!

Mă ridic, clătinându-mă puțin. Ne aflăm la câțiva centimetri unul de celălalt, în acel spațiu mic, dar e totuși prea departe. Se oprește și se întoarce spre mine. Nu-mi trece prin minte nimic care să poată fi spus. Îmi strâng pătura în jurul corpului, mă aplec spre el și fruntea mea îi atinge obrazul. Mă apropii încă un pas, închid ochii, îi pun o mână pe umăr și îl mângâi ușor. Rămân așa câteva secunde, până simt că brațele lui mă înconjoară. Îmi ridic

bărbia și îi simt buzele atingându-le pe ale mele și mă lipesc de el, plină de dorință. Brațele lui mă înlănțuie și mie mi se taie răsuflarea. Aș opri timpul în loc, dac-aș putea. I-aș opri trecerea și aș face în așa fel încât să pot rămâne aici pentru totdeauna, în acest spațiu întunecat, sărutându-mă cu Dinny.

Mă conduce până la ușa masivă a conacului și, în timp ce o închid în spatele meu, aud ceva care mă face să mă opresc. O apă care curge. Se aude încet pe scări. În pereți se aude sunetul apei care trece prin țevi.

— Beth? strig eu, cu dinții clănțănind.

Încerc să dau jos cizmele mele ude și s-ajung în bucătărie, unde e aprinsă lumina. Beth nu e acolo.

— Beth? Nu te-ai culcat încă? strig, ferindu-mă de strălucirea luminilor, fiindcă mă doare capul foarte tare.

Apa curge în continuare, îmbibându-mi gândurile cu o neliniște care îmi face rău. Încerc să mă adun, pentru că-mi dau seama că se-ntâmplă ceva ciudat aici, în bucătărie. Ceva care-mi face sângele să pulseze în tâmple și care-mi usucă gâtul. Suportul de cuțite e răsturnat pe blatul dulapului, iar câteva cuțite zac aruncate lângă el. E a doua oară când nu pot să respir în această noapte întunecată. Mă întorc spre scări și alerg, dar picioarele mele nu vor să se miște destul de repede.

Supraviețuirea

1904-1905

Șeful de gară din Dodge City s-a dovedit a fi un om foarte înțelegător. A ascultat cu atenție povestea lui Caroline despre biletul ei pierdut și i-a permis să plătească acolo pentru întreaga ei călătorie, de la Woodward la New York. Caroline și-a ocupat lungile zile petrecute în tren uitându-se pe fereastră, la cerul când întunecat de furtună, când de un alb arzător, când atât de albastru și frumos, încât o durea capul din pricina lui. Nu se gândea la nimic, dar din când în când căuta din nou acea durere pură dinăuntrul ei, ca să vadă dacă nu cumva se diminuase odată cu mărirea distanței, după ce observase că trecerea timpului nu avusese niciun efect asupra ei. William, care nu scăpase încă de febră, a dormit mult, scâncind iritat când se trezea. Era obișnuit cu Caroline și mângâierile ei îl liniștea. A renunțat la prânzul de la Hotelul Harvey din Kansas, mergând în schimb să cumpere scutece curate, pături și un biberon pentru copil, grăbindu-se înapoi spre tren cu inima bătându-i puternic, plină de neliniște la gândul că s-ar putea să plece fără ea. Trenul era singura ei casă în acele momente. Era singurul ei plan, singurul lucru pe care-l știa.

— Vai, dar ce *frumos* e! Cum îl cheamă? a întrebat o femeie într-o seară, oprindu-se din drumul pe care-l făcea prin vagon, uitându-se puțin în cărucior și gesticulând fermecată.

— William, i-a spus Caroline, înghițind în sec. Gâtul îi devenise brusc dureros, uscat.

— Ce nume frumos! Și ce păr negru are!

— A, da, seamănă cu tatăl lui în această privință, a zâmbit Caroline, dar n-a putut să-și ascundă durerea din voce, iar femeia a privit-o brusc, observându-i ochii roșii și paloarea feței.

— Ai rămas doar tu cu William acum, nu-i așa? a întrebat, cu multă amabilitate.

Caroline a încuviințat, uimită de cât de ușor îi venea să mintă.

— O să ne mutăm împreună cu familia mea, a spus ea, zâmbind slab.

Femeia a încuviințat, plină de compasiune.

— Numele meu e Mary Russell. Sunt în vagonul al treilea și, dacă ai nevoie de ceva – chiar dacă e vorba doar de companie –, poți să vii și-o să mă găsești acolo, împreună cu soțul meu Leslie. De acord?

— De acord! Mulțumesc.

Caroline a zâmbit din nou în timp ce Mary s-a îndepărtat, dorindu-și să fi putut accepta invitația, să se fi putut bucura de compania acelei femei. Acest lucru ar fi fost însă posibil doar într-o altă lume, în care Corin n-ar fi fost mort, iar ei și-ar fi vizitat doar familia, la New York, cu un copil pe care Caroline îl va fi purtat și în pântece, nu doar în brațe. S-a reîntors la cercetarea visătoare a peisajului, iar William a adormit din nou.

New Yorkul i s-a părut incredibil de mare și de zgomotos. Clădirile păreau înclinate, din cauza înălțimii lor mari, aruncând niște umbre adânci și întunecoase, iar zgomotul era ca un val, care se izbea de colțurile tuturor străzilor, înecându-le. Moartă de oboseală, cu nervii întinși la maximum, Caroline a chemat o birjă frumoasă și s-a urcat în ea. Avea hainele murdare de pe drum și șifonate de atâta purtat.

— Încotro mergem, doamnă? a întrebat birjarul.

Caroline a clipit și fața i s-a înroșit brusc. Nu știa unde ar fi putut să meargă. Știa adresele câtorva fete, pe care cândva le numise prietenele ei, dar nici nu-i trecea prin cap că ar putea să le viziteze acum, după mai bine de doi ani în care nu-și mai vorbiseră deloc, având cu ea un copil cu ochi negri și fiind neagră la față din cauza prafului din tren. S-a gândit o clipă la familia lui Corin, dar William i s-a foit puțin în brațele și a bufnit-o din nou plânsul. Ar fi fost imposibil ca ea să fi fost însărcinată și să

le fi născut un nepot, fără ca ei să primească o scrisoare de la Corin, în care acesta să le dea vestea cea mare. În plus, nu voia să știe nimeni unde ar putea fi găsită. Acest gând a avut asupra ei efectul unui duș rece. *Nu putea* să meargă într-un loc în care ar fi putut s-o caute anumite persoane.

— La... un hotel. La Westchester, vă rog, i-a răspuns ea după un timp, amintindu-și de un loc în care luase odată prânzul cu Bathilda. Birjarul a smucit hățurile și caii au pornit dintr-odată, aproape lovind un automobil care s-a dat la o parte și i-a lăsat s-o ia înainte, șoferul claxonând nervos.

Bathilda. Caroline nu se mai gândise de mult la ea. Făcuse asta în mod deliberat, luni și luni de zile. Știa ce ar fi făcut Bathilda din fricile sale și din eșecul în care se transformase viața ei la Woodward. Caroline a închis ochii și imediat a reușit să vadă chipul atotștiutor al Bathildei, privirea ei cârtitoare. Ar fi putut să și-o imagineze pe Bathilda ascultându-i necazurile și răspunzându-i cu un greu și ipocrit: „Păi..." N-ar fi mers la ea, nici dacă ar fi rămas în New York, și-a spus Caroline, sfidătoare. N-ar fi mers la Bathilda nici măcar acum, când nu cunoștea pe nimeni și n-avea nicio idee unde să meargă, ce să facă. A alungat acea slăbiciune care o îndemna să caute să vadă măcar o față cunoscută, chiar dacă era una neprietenoasă. Căci fața cui ar rămâne prietenoasă cu ea în această situație? S-a gândit, doar o secundă, însă, la Magpie, care zăcea în cort. Gândul era prea tulburător. S-a gândit la Hutch, la emoțiile de pe chipul acestuia atunci când se întorsese de la lucru și o găsise pe Nor-Alb moartă, poate și pe alții, iar pe ea și pe William dispăruți fără urmă. Organele interne păreau c-o ard, că se răsucesc unele în jurul altora. Simțea de asemenea o durere groaznică în spatele ochilor. Scoțând un mic țipăt, și-a îngropat fața în mâini și și-a adunat toate forțele, încercând să rămână dreaptă, pe bancheta capitonată a birjei.

La Westchester și-a luat o cameră respectabilă și a cerut o bonă pentru William, spunând că propria ei bonă s-a îmbolnăvit grav și a fost obligată să se întoarcă în locul de baștină, ca să fie îngrijită de familia ei. A fost găsită una fără întârziere, o fată cu nasul cârn, cu părul de un roșcat strălucitor, pe care o chema

Luella și care a părut îngrozită când Caroline i-a pus copilul în brațe. Când a văzut ochii înspăimântați ai acestei fete ciudate și părul ei atât de colorat, William a izbucnit în plâns. Ținând copilul într-un fel destul de ciudat, Luella a ieșit din cameră. Caroline a intrat în baie și, dându-și seama, ca niciodată până atunci, cât de miraculos era faptul că putea să facă o baie, a intrat într-o cadă cu apă fierbinte, s-a scufundat în ea și a încercat să-și mai liniștească mintea, care îi aducea mereu la suprafață întrebări lipsite de răspuns și gânduri și frici și amenința din clipă în clipă s-o arunce într-o criză de nervi.

În cele din urmă, n-a rămas mai mult de o săptămână în orașul în care s-a născut și-a crescut. Nu se mai simțea acasă aici, nu mai mult decât la casa de la fermă, sau la Woodward, sau în vagonul care a adus-o înapoi. Fumul uleios al automobilelor care se înmulțiseră mult în absența ei i se oprea în gât și mulțimea de oameni o făcea să se simtă tot atât de invizibilă cum se simțise în afara orașului, în prerie. Clădirile erau prea aproape unele de altele, prea solide, ca niște pereți de stâncă ai unui labirint din care orice evadare era imposibilă. „Nu mai aparțin niciunui loc", se gândea Caroline în timp ce-l plimba pe William în noul lui cărucior pe niște străduțe pe care nu mai fusese înainte și de care nu mai auzise, sperând să reducă în acest fel riscul de a fi recunoscută de cineva. S-a oprit puțin la un colț de stradă și s-a uitat în sus, în înaltul cerului, unde o macara purta o bârnă de fier care arăta ca o scobitoare, în brațele unei cete de muncitori care o așteptau. Bărbații stăteau pe marginea unui turn a cărui construcție nu era încheiată, neavând nimic de care să se țină, bazându-se doar pe echilibrul lor. Caroline a simțit o strângere de inimă gândindu-se la pericolul pe care-l înfruntau, la posibila lor cădere. Dar nu peste mult timp, a început să meargă din nou, recunoscându-se în această senzație care o încercase și pe ea, o lungă perioadă de vreme. Conștiința înfiorătoare a precarității vieții, a caracterului ei efemer.

Trecând pe lângă un studio fotografic, cu o firmă aurită foarte frumoasă, pe care scria „Gilbert Beaufort & Fiul", Caroline s-a oprit. Dând să intre în acest atelier aglomerat și sufocant, a făcut imediat un pas înapoi, din cauza mirosului acru al chimicale-

lor folosite la developat. Chiar dacă n-a găsit un zâmbet foarte potrivit pentru aparatul de fotografiat, a cerut să i se facă mai multe portrete, în care apărea împreună cu William, aranjând ca acestea să-i fie trimise la Westchester, imediat ce vor fi gata.

Când a deschis pachetul, îi tremurau degetele. Spera să intre în posesia unor lucruri durabile, prin care să-și dovedească, într-un fel, că există și că, în ciuda faptului că era văduvă, avea copilul lui Corin, copilul care era de drept al ei, fiind o dovadă a căsătoriei sale. Făcea și ea parte dintr-o familie. Ar fi avut astfel o amintire a ei și a vieții pe care o dusese și de care era atât de nesigură, încât uneori se întreba dacă nu cumva zace încă undeva prin prerie, visând tot ceea ce s-a întâmplat de atunci încoace. Dar William se mișcase aproape în fiecare fotografie, încețoșându-și propria imagine, așa că fața sa apărea mereu întunecată, în timp ce ea, în fiecare fotografie aproape, văzută de propriii săi ochi, apărea la fel de fantomatică și de lipsită de substanță cum se și simțea. O singură fotografie a reușit să surprindă o urmă intangibilă a ceea ce spera să vadă – într-o singură fotografie arăta ca o mamă, mândră, calmă și posesivă. A băgat această fotografie în valiză, iar pe celelalte le-a aruncat pe foc.

În ziua a patra l-a văzut pe Joe. Se plimba cu William în căutarea unui parc sau a unei grădini, a unui spațiu verde în care să simtă o adiere de vânt și, spera ea, să mai calmeze copilul. Nemaifiind deloc bolnav și recuperându-și treptat forțele, William era tot timpul gălăgios și neliniștit. Noaptea plângea și se agăța strâns de Caroline atunci când aceasta încerca să-l liniștească, se foia în brațele ei, în timp ce ea îl legăna și încerca să-i cânte la fel cum făcuse și Magpie. Dar nu reușea să cânte melodiile ciudate ale fetei Ponca, care semănau cu tânguirile coioților, așa că eforturile ei erau acoperite de țipetele lui William. Gândindu-se că îi lipsea spațiul deschis al preriei, Caroline îl plimba toată ziua, dându-și tot mai mult seama cât de diferite trebuie să fi fost pentru copil zgomotele și mirosurile și priveliștile de aici și cât de greu de respirat era acest aer murdar pentru plămânii lui micuți. Și-a dat seama că aceasta nu era casa lui. Nu mai mult decât era a ei. Dar, spre deosebire de ea, William avusese un cămin al lui. Ar trebui să-l ducă înapoi.

Acest gând a lovit-o ca o palmă. Chiar dacă era al lui Corin, chiar dacă ar fi trebuit să fie al ei, el aparţinea regiunii Woodward. Când a realizat acest lucru, a rămas înţepenită, pierzând orice contact cu realitatea, în timp ce pietonii treceau pe lângă ea ca o apă curgătoare. Dar cum ar putea să facă asta? Cum ar putea să explice – cum ar putea fi iertată? Parcă vedea durerea și reproșul din ochii lui Hutch, furia și frica din ochii lui Magpie. O ajutaseră și o încurajaseră de atâtea ori și iată cum le răsplătise ea încrederea pe care o avuseseră în ea – era o infractoare, o nenorocită demnă de tot disprețul. Era imposibil. Nu putea să mai dea ochii cu ei. Nu mai *era* cale de întoarcere.

Și atunci l-a văzut pe Joe în colțul străzii, venind spre ea, pe față citindu-i-se o furie oarbă. Părul lui negru îi flutura pe spate, în timp ce se îndrepta spre ea, cu cuțitul în mână, gata s-o ucidă. Lui Caroline i-a înghețat sângele în vine și a încremenit, în timp ce bărbatul acela a trecut pe lângă ea, părul negru fiind de fapt o eșarfă, cuțitul, o bucată de hârtie făcută sul, iar fața nu semăna deloc cu a lui Joe, ci aparţinea unui individ brunet, cu o înfățișare de mexican, care se pare că era în întârziere și se grăbea să ajungă unde avea treabă. Neputându-și controla tremurul care o apucase, Caroline s-a așezat pe o bancă din apropiere, zumzetul orașului pierzându-și dintr-odată intensitatea, în timp ce în cap i s-a auzit o bufnitură înăbușită, stranie. La marginea câmpului ei vizual au început să se rotească niște pete negre și când a închis ochii ca să scape de ele au devenit de un alb strălucitor și au continuat să danseze. În depărtare s-a auzit sirena unui vapor de pasageri care aluneca plin de grație spre docuri. Puternicul sunet s-a auzit peste tot în jur și a readus-o pe Caroline la realitate și la țipetele lui William. Înghițind în sec, i-a mângâiat obrazul, a scos niște sunete dezarticulate menite să-l liniștească și apoi s-a ridicat, întorcându-se să-și arunce ochii spre sud, spre docuri, spre vapoare, spre mare. Cinci ore mai târziu era la bordul unui vapor, cu destinația Southampton.

Joe trecuse într-adevăr prin New York, dar nu chiar în acea zi. Ajunsese aici, împreună cu Hutch, la două zile după ce vaporul

pe care se îmbarcase Caroline ridicase ancora. Au mers direct la casa doamnei Massey, mama lui Corin, care rămăsese de două ori văduvă, ignorând privirile pe care hainele lor de țară și sângele de indian al lui Joe le provocaseră. Nu se mai știa nimic de Caroline și de William după ce fuseseră văzuți luând micul dejun la hotel, în dimineața următoare plecării lui Caroline din Woodward. Șeful Băncii Gerlach confirmase că nu existaseră tranzacții în contul doamnei Massey de la ultima plată a salariilor. Vestea s-a răspândit repede pe la toate fermele din regiune și, din vorbă în vorbă, oricine trecea prin zonă era întrebat dacă o văzuse. Și deși funcționarul din gară jura că nicio femeie cu părul blond și un copil în brațe nu a cumpărat de la el niciun bilet, pentru niciun tren, în acea zi, sau chiar în acea săptămână, Hutch s-a luat după o bănuială de-a lui și a plecat cu Joe la New York, făcând tot felul de cercetări, lipsite de orice rezultat, de altfel, căutând în fiecare stație o doamnă Massey.

Doamna Massey, mama lui Corin, n-avea nicio veste de la nora ei și s-a simțit groaznic de tulburată când a aflat că aceasta a dispărut, luând cu ea un copil mic. A reușit totuși să le dea acestor bărbați numele de fată al lui Caroline și vechea ei adresă, dar cercetările pe care le-au făcut în oraș, căutând-o pe domnișoara Fitzpatrick, au fost la fel de lipsite de orice rezultat. Și-au reînceput cercetările, încercând cu numele de Fitzpatrick în locul celui de Massey, dar într-un final n-au mai avut ce face și s-au întors la fermă, unde Magpie căzuse într-o transă, smulgându-și părul din cap și făcându-și lungi tăieturi pe brațe cu o lamă care făcea ca din degetele ei mici să curgă șiroaie de sânge aprins la culoare. Joe și-a lăsat soția să jelească astfel. El era deja indiferent, pentru că furia i se evaporase și inima îi era pustie fără fiul său. Oamenii au pus mână de la mână și au strâns o sumă de bani ca să plătească pe cineva din Pinkerton timp de o lună, dar această perioadă nu i-a ajuns detectivului decât să verifice din nou aceeași pistă pe care o verificaseră Joe și Hutch, terminându-și misiunea fără să fie în stare să spună măcar dacă William și Caroline au fost răpiți sau au fugit. Hutch stătea treaz noapte de noapte, confuz și suspicios în același timp. Era îngri-

jorat pentru Caroline și pentru fermă, care, nemaiavând stăpân, nu mai avea, nici ea, vreun viitor.

Fiindu-i tot mai frică de sosirea ei, cu fiecare milă pe care o parcurgea, Caroline a luat trenul de la Southampton la Londra și, după ce a ajuns, a găsit un hotel pe care și-l putea permite după ce teancul de dolari scoși de la Banca Gerlach, care se micșora văzând cu ochii, a fost convertit în lire sterline. William se făsuse destul de greu și țipetele sale îi făceau urechile să se retragă, ca și cum ar fi vrut să se ascundă în interiorul craniului, ca să se protejeze. În timpul zilelor și nopților lungi în care a traversat oceanul s-a simțit rău, bolnavă, fiind mereu distrasă de o bătaie pe care o simțea în tâmple și din cauza căreia îi era tot mai greu să gândească limpede. William plângea ore în șir, fără oprire. Deși Caroline își spunea că și el se simte probabil la fel de rău ca ea, având aceeași durere de cap, nu putea să alunge gândul că băiețelul știa cumva că este dus departe, tot mai departe de casă, și că țipetele erau rezultatul furiei pe care o simțea față de ea, pentru că-i făcea una ca asta. De fiecare dată când se uita la el, îi citea o acuzație pe chip. N-a mai încercat să-l liniștească, să-i cânte sau să-l țină în brațe, lăsându-l în schimb să plângă în căruciorul care devenise deja neîncăpător pentru el, iar ea rămânea să zacă în pat, în suferință, întoarsă cu fața la peretele cabinei.

Aflată acum într-un oraș necunoscut, atât de obosită și de amețită, încât abia se mai ținea pe picioare, Caroline a ridicat copilul mai bine în brațe și l-a sprijinit de biroul de marmură de la recepția hotelului.

— Am nevoie de o bonă, a anunțat, cu o ușoară panică în voce. Cea pe care-o aveam a căzut la pat din cauza febrei.

Bărbatul de la recepție, înalt și slab, cu păr îngrijit și cu hainele impecabile, și-a înclinat capul spre ea, condescendent, arătându-se surprins de accentul ei. Știa că e epuizată și măcinată de griji, că William mirosea urât, dar toate aceste lucruri o făceau să se țină și mai tare în fața recepționerului.

— Foarte bine, doamnă, voi încerca să găsesc o bonă, i-a spus el cu voce joasă.

Caroline a încuviințat și a urcat în camera ei. I-a făcut o baie lui William în vasul de porțelan al lavoarului, încercând să nu distrugă prosoapele cu murdăria de la fundul și de pe picioarele lui. William s-a oprit din plâns când a început să-l spele, scoțând niște scâncete slabe de mulțumire și dând din picioruşe în apă. Dregându-și glasul răgușit, Caroline i-a cântat până l-a luat somnul. După atâta plâns și țipete, liniștea care s-a așternut era țiuitoare. Îl ținea strâns la piept, încă fredonând, nemaifiind conștientă de nimic în afară de căldura trupului copilului, de greutatea lui reconfortantă. Nu mai era apă ca să se spele și ea, așa că l-a pus pe William pe pat, ca să doarmă în continuare, în timp ce ea s-a plimbat în van pe culoarele hotelului în căutarea unei cameriste care să arunce apa murdară și pe care s-o întrebe dacă era posibil să facă și ea o baie fierbinte.

În cele din urmă, în cameră a intrat o femeie, anunțându-și sosirea cu o bătaie timidă în ușă. Era grăsuță și roșie la față, cu părul creț și blond și cu niște pete negre pe haine, dar fața blândă și ochii inteligenți i s-au luminat când l-a zărit pe William. S-a prezentat ca fiind doamna Cox.

— El e băiețelul care are nevoie de o bonă? a întrebat.

Caroline a încuviințat și a făcut câțiva pași ca să-l ia din pat.

— Cam pe unde poți fi găsită prin hotel? În caz că eu sau copilul avem nevoie de tine? a întrebat-o Caroline.

— Eu nu lucrez la hotel, doamnă, deși sunt chemată de multe ori să am grijă de copiii mici ai oaspeților, când aceștia se află în niște situații mai neobișnuite, cum este și cazul dumneavoastră... Eu locuiesc cu soțul meu și cu copiii noștri destul de aproape de aici, pe Roe Street. Dacă veți avea nevoie de mine, doamna Strachen, de jos, știe unde să mă găsească. Cam cât timp ați vrea să am grijă de el, doamnă?

— Eu... nu știu. Nu sunt sigură, încă. Vreo două zile, poate. Sau puțin mai mult. Nu sunt sigură. Caroline șovăia. Doamnei Cox păreau să i se fi înecat toate corăbiile, dar, când Caroline a plătit-o în avans, a început să zâmbească din nou, săltând veselă copilul pe-un șold. Băiețelul părea destul de speriat când a plecat

cu ea, nu mult după aceea. După ce William a dispărut din fața ochilor ei, lui Caroline i s-a strâns inima, dar apoi a copleșit-o o oboseală toropitoare. S-a culcat în hainele ei murdare și, cu stomacul chiorăind de foame, a adormit imediat.

A doua zi, purtând cele mai curate și mai puțin șifonate haine pe care reușise să le găsească în geantă, Caroline i-a dat unui birjar foaia de hârtie pe care Bathilda scrisese o adresă din Knightsbridge și l-a lăsat s-o ducă acolo cu toată resemnarea tăcută a unei persoane care mergea cu demnitate la eșafod. Casa la care a ajuns avea patru etaje, era construită dintr-o piatră gri-deschis și așezată într-un șir strict de case identice, toate având o ușă roșie și frumoasă. Caroline a întins mâna ca să sune la ușă. Și-a simțit brațul la fel de greu și de înțepenit ca un drug de fier și, când degetul ei s-a apropiat de ținta lui, a început să tremure din cauza efortului făcut. Dar a sunat totuși și i-a spus numele său menajerei bătrâne, care a poftit-o într-un antreu întunecos.

— Așteptați aici, vă rog, i-a spus menajera și a luat-o înainte pe coridor, fără să se grăbească deloc.

Caroline a rămas nemișcată ca o statuie. Și-a răscolit mintea, dar n-a găsit niciun gând. Nimic, în afara unui spațiu răsunător, scobit ca o coajă de nucă spartă și aruncată. „O, Corin!" Numele lui a apărut brusc în acel spațiu, ca un fulger. Amețită, Caroline a dat din cap și golul s-a reîntors.

Bathilda se îngrășase și părul de la tâmple era de un alb mai strălucitor, dar, în afara de asta, cei doi ani care trecuseră de când se văzuseră ultima oară nu o schimbaseră foarte tare. Stătea pe o canapea tapisată cu brocart, cu o ceașcă de ceai în mână și se holba la nepoata ei, parcă nevenindu-i să creadă că ea este.

— Doamne Dumnezeule, Caroline! Dacă n-ai fi fost anunțată, nu te-aș fi recunoscut în veci! a exclamat în cele din urmă, privind-o condescendent și adoptând vechea și familiara sa răceală.

— Mătușă Bathilda, a spus Caroline cu voce înceată, aproape ștearsă.

— Părul tău e sălbatic. Și ești așa de arsă de soare! E un dezastru! Nu ți se potrivește deloc.

Caroline a primit această critică fără să clipească, fără să spună aproape nimic, în timp ce Bathilda și-a băut ceaiul. Își asculta bătăile inimii, grele și încete, la fel ca atunci când îl aduseseră pe Corin acasă, după vânătoarea de coioți. Asta era un alt fel de moarte, dar tot o moarte, la urma urmei.

— Ei bine, cărui fapt îi datorez această onoare? Unde e văcarul acela, care era soțul tău? Nu-ți ține companie în această expediție în străinătate?

— Corin e mort. Era prima dată când rostea aceste cuvinte. Prima dată când era nevoită să le spună. Ochii i s-au umplut de lacrimi. Bathilda a luat act de această veste, iar după câteva clipe a părut să se îmblânzească.

— Vino și stai jos, copilă! O să cer să ni se mai aducă niște ceai, a spus, pe un ton mai calm.

Bathilda s-a impus imediat în fața lui Caroline și părea foarte încântată, mai ales acum, că tânăra femeie era supusă, zdrobită și nu mai era deloc sfidătoare. În acea după-amiază, Caroline s-a întors la hotel ca să-și ia lucrurile și s-a mutat în oraș, într-un dormitor liber din acea casă gri-deschis, cu ușa ei roșie atât de frumoasă. A fost prezentată proprietarei casei, care era verișoara prin alianță a Bathildei. O chema doamna Dalgleish, era slabă și uscată și avea o înfățișare severă și niște buze foarte subțiri.

— Unde e Sara? a întrebat Caroline plină de speranță.

Bathilda i-a răspuns cu un mormăit:

— Prostuța de ea s-a căsătorit cu un băcan. A plecat anul trecut.

Inima lui Caroline a început să doară și mai tare.

— Îl iubea? a întrebat, căzută pe gânduri. Era fericită?

— Nu știu ce să-ți spun. În fine, să ne întoarcem la problemele noastre!

Bathilda a dus-o pe Caroline la bancă și a aranjat ca banii acesteia să fie transferați de la banca în care îi depuseseră părinții ei în New York într-un cont din Anglia. Apoi a mers cu ea la cumpărături, crezând povestea pe care i-o spusese, anume că toate hainele ei fuseseră distruse la fermă. Au vizitat un salon de coafură unde vârfurile distruse și șuvițele rebele ale părului lui Caroline au fost tunse, îmblânzite și încrețite cu multă grijă. A

mers la un spiter care i-a aplicat loțiune Sulpholine înțepătoare pe față și pe mâini, ca să-i scoată bronzul din piele. Unghiile i-au fost tăiate și lăcuite, iar bătăturile i-au fost scoase cu piatră ponce. Și, pentru prima dată după mai mult de un an, mica siluetă a lui Caroline a fost înfășurată din nou într-un corset strâmt.

— Ești prea slabă, i-a spus Bathilda, evaluând produsul final al procesului de înfrumusețare. N-ați avut de mâncare acolo, în sălbăticie? Caroline se gândea ce să-i răspundă, însă Bathilda a continuat. În fine, ești aproape gata să ieși în lume. Va trebui să te recăsătorești, desigur. Două văduve în aceeași casă sunt deja mai mult decât suficient. Știu și bărbatul potrivit pentru tine, e chiar acum în oraș, ca să cunoască tinere fete. Un baron, dacă-ți e pe plac, care are mult pământ, dar nu prea are bani și care are nevoie de un moștenitor. Te va face o *lady*... vei intra în rândurile aristocrației, la doar câteva luni după ce-ai fost nevasta unui fermier! Ce frumos ar fi! a exclamat Bathilda, întinzându-și mâinile spre umerii lui Caroline, pe care i-a tras puțin în spate, îndreptându-i. Dar, deși nu mai e atât de tânăr cum a fost odată, se știe că preferă tinerelele pline de prospețime... nu văduvele obosite ale unor fermieri dintr-un fund de lume. Ar fi foarte bine dacă n-am pomeni nimănui de prima ta căsătorie nefericită. Poți să faci asta? Există vreo dovadă? E ceva ce nu mi-ai spus? a întrebat, țintuind-o pe Caroline cu ochii ei albaștri severi.

Caroline a respirat adânc. Cuvintele îi stăteau pe limbă și inima îi bătea nebunește, dar știa că dac-ar fi spus c-a adus cu ea un copil, viața asta nouă pe care i-o construia Bathilda s-ar fi destrămat ca o iluzie și ar fi fost obligată să rămână în schimb în acest prezent chinuitor, fără a avea șansa de a mai ajunge vreodată într-un viitor suportabil. Ar trebui să rămână cu Bathilda sau singură, pentru totdeauna. Nicio variantă nu îi surâdea. Caroline știa care era răspunsul așteptat de la ea și pe acesta l-a dat. Mușcându-și limba ca s-o facă să tacă, a răspuns negativ. Dar când a ridicat mâna stângă și și-a scos verigheta, aceasta i-a lăsat pe piele o urmă albă, perfectă. A strâns verigheta în pumn și mai târziu a băgat-o în săculețul cu căptușeală de satin, lângă fotografia ei și a lui William.

Urma albă a început să dispară curând, ascunsă de mănușile delicate de satin, până când a devenit cu totul invizibilă. În săptămâna următoare, Caroline l-a întâlnit pe lordul Calcott la o recepție la care a dus-o Bathilda, ea rămânând ascultătoare, rezervată și aproape mută în timp ce dansau, el vorbind și privind-o la un moment dat cu dorință, dar privirea lui a lăsat-o rece. Era suplu, nu foarte înalt, avea aproximativ patruzeci și cinci de ani și șchiopăta ușor. Părul și mustața îi erau puțin cărunte, iar unghiile, foarte îngrijite. Atunci când o ținea de mijloc în timpul valsului, mâinile lui lăsau niște pete umede pe rochia ei de mătase. S-au mai întâlnit de două ori, la un bal și la o serată, în niște camere supraîncălzite, împotriva frigului de toamnă târzie. În timp ce dansau, i-a pus câteva întrebări despre familia ei, despre ce îi plăcea să facă, întrebând-o de asemenea ce părerea avea despre Londra și bucătăria englezească. A discutat apoi cu Bathilda, întrebând-o care era firea lui Caroline, de ce nu prea vorbea și care era venitul ei. După o asemenea seară a acceptat cererea lui în căsătorie cu o înclinare a capului și cu un zâmbet efemer ca un soare de iarnă. A dus-o la Knightsbridge într-o caleașcă neagră și frumoasă, trasă de patru cai, și sărutul lui de noaptea bună i-a trecut de pe obraz pe gură, în timp ce mâinile îi tremurau de dorință.

— Fată dragă, a șoptit răgușit, ridicându-i poalele și îngenunchind între picioarele ei, pregătindu-se să intre în ea, atât de brusc, încât aproape s-a sufocat din cauza șocului. „Vezi?“ își striga ea gândul înfricoșat, în tăcere, spre acel loc în care plecase Corin, indiferent care ar fi fost acesta: „Vezi ce s-a-ntâmplat dacă m-ai părăsit?“

Caroline și-a petrecut Crăciunul anului 1904 cu Bathilda și cu doamna Dalgleish și a aranjat lucrurile astfel încât să se mărite cu Henry Calcott cât mai târziu, în luna februarie a anului care venea. De data aceasta, însă, logodna a fost anunțată oficial și o fotografie a fericitului cuplu, făcută la un bal, a fost publicată în *The Tatler*. Pe măsură ce se apropia data nunții, Caroline se scufunda tot mai adânc într-o stare de delăsare care

o consuma, avea un gust amar în gură și în fiecare dimineață o încerca o senzație de rău, care o făcea să tânjească după acea cafea tare de la fermă, pe care Bathilda și verișoara ei o considerau prea vulgară pentru a fi ținută în casă. Bathilda urmărea toate aceste transformări cu o privire aspră.

— Se pare că nunta o să pice la țanc, a remarcat ea într-o dimineață, în timp ce Caroline zăcea în pat, prea amețită și prea slăbită ca să se poată ridica.

Când a descoperit cauza stării sale, Caroline a fost uluită.

— Dar... dar eu... a fost tot ce a reușit să-i răspundă mătușii sale, care o privea de sus în timp ce cerea o supă de carne pentru ea, pe care Caroline nu putea nici măcar s-o privească fără să i se facă rău. Rămânea nemișcată ore în șir și se gândea și se gândea și încerca să nu vadă implicațiile clare ale sarcinii ei, căci era la fel de slabă cum fusese și-n Oklahoma, dacă nu cumva și mai slabă, și la fel de nefericită, dacă nu cumva și mai nefericită. Singurul lucru diferit era bărbatul cu care se culca.

Lui Caroline nu i-a plăcut deloc conacul Storton. Era mare, dar lipsit de orice rafinament. Ferestrele erau prea austere ca să fie frumoase, piatra, prea gri ca să fie primitoare. Aleea de acces era năpădită de niște păpădii mari și de pir, vopseaua de pe ușă era cojită, iar din hornul șemineului lipseau mai multe cărămizi. Era mare nevoie de banii săi, și-a dat seama Caroline. Personalul casei s-a aliniat rapid, ca și cum ar fi fost gata să dea o nouă strălucire acestei case dărăpănate. Menajera, majordomul, bucătarul, fata în casă, camerista, servitoarea de la bucătărie, grăjdarul. Caroline a pășit pe treptele trăsurii și s-a luptat să n-o pufnească plânsul când și-a amintit de oamenii murdari și neîngrijiți care s-au aliniat pentru a-i fi prezentați în casa în care a locuit în prima ei căsnicie. „Și tu i-ai părăsit!“ s-a acuzat singură. „I-ai părăsit fără să le spui măcar un cuvânt!“ A zâmbit și i-a salutat pe fiecare, în timp ce Henry îi prezenta, iar ei făceau o plecăciune în fața ei sau își plecau capul, murmurând *lady Calcott*, cu voce joasă. Și-a luat vechiul nume, *Caroline Massey*, și l-a strâns tare la inima ei.

Mai târziu, plimbându-se pe domeniul întins, Caroline a început să se simtă ceva mai bine: rămășițele acelui viscol aflat în ea au început să se reașeze, încet-încet, într-un fel de ordine. Peisajul de țară tipic englezesc avea un farmec aparte, o anumită verdeață delicată, chiar și la sfârșitul iernii. N-avea nimic din vacarmul străzilor de la oraș, al cailor, al căruțelor sau al oamenilor: nici vântul preriei întinse, nici urletele coioților, nici mile după mile de orizont nesfârșit. Nu era nici prea cald, nici prea frig. Vedea acoperișurile și hornurile fumegânde ale caselor din sat printre copacii dezgoliți din jurul casei și o alina faptul că știa că acolo, la o aruncătură de băț, existau alte vieți care erau trăite. Un pâlc de narcise înfrumusețea partea cea mai îndepărtată a pajiștii, iar Caroline pășea încet printre ele, culcându-le la pământ cu marginea de jos a rochiei și apoi eliberându-le. Se gândea la vidul minții ei, la sentimentul de goliciune de care nu putea să scape, dar își îngăduia totuși să-și imagineze, pentru câteva clipe măcar, că era în siguranță și că putea să suporte orice.

Henry Calcott era un om foarte robust și, în primele săptămâni ale noi lor vieții de oameni căsătoriți, Caroline a fost nevoită să suporte seară de seară atențiile sale conjugale. Era pasivă și își întorcea fața în altă parte, uimită de cât de diferit putea fi acest fel de a face dragoste cu o persoană pentru care nu simțea nimic. Cu mintea și cu simțurile amorțite, neanimate de nicio pasiune, Caroline observa sunetele umede produse de întâlnirea corpurilor lor: mirosul carnal, puțin fetid: felul în care soțul ei gâfâia și privirea lui când ajungea la punctul culminant. Încerca să-și compună o anumită neutralitate a feței, ca nu cumva dezgustul să iasă la suprafață.

La conacul Storton au fost aduși niște muncitori care au început să curețe domeniul și să repare casa atât pe dinafară, cât și pe dinăuntru.

— Te superi dacă plec la oraș? N-o să te deranjeze muncitorii? a întrebat-o Henry la micul dejun, la trei săptămâni de la sosirea ei la conac.

— Bineînțeles că n-o să mă deranjeze, i-a răspuns ea calmă.

— Ești mai mult decât bine-venită, dacă vrei să vii în oraș cu mine...

— Nu, nu, e-n regulă, poți să mergi singur! Prefer să rămân aici și să mă obișnuiesc cu... casa și...

— Foarte bine, foarte bine! Cred că voi lipsi doar o săptămână. Trebuie să mă ocup de niște afaceri, a spus Henry și a zâmbit, reîntorcându-se la ziarele de dimineață.

Caroline s-a întors să se uite pe fereastră, la ziua care se întuneca. „Niște afaceri", a repetat pentru sine. La Londra, la un bal, o fată cu fața ascuțită și părul de culoarea platinei îi șoptise că Henry Calcott iubea jocul de poker, chiar dacă pierdea aproape întotdeauna. Lui Caroline nu-i păsa, atâta timp cât acest obicei al lui îl făcea să plece la Londra la fiecare câteva săptămâni și s-o lase singură acasă.

În ziua care a urmat după plecarea lui a plouat încontinuu, iar casa părea înconjurată de o cortină de apă. De la fereastră se vedea doar un verde șters, gri și maro și o mocirlă de țară care încețoșa ferestrele. Caroline s-a așezat aproape de foc, în salon, citind un roman siropos, scris de o femeie pe nume Elinor Glyn. Ochii săi treceau în fugă peste rânduri, iar gândurile îi erau la copilul din pântecele ei: de ce nu putea să spună ce simțea în privința lui, când ar trebui să-i dea vestea lui Henry și de ce n-a făcut-o încă. Ultimul răspuns, cel puțin, îl știa, pentru că era insuportabil de amar: urma să-i dea lui Henry Calcott veștile după care tânjise atât de mult, fără niciun rezultat, însă, să i le dea lui Corin. Fata în casă, o fată timidă pe nume Estelle, i-a întrerupt reveria cu o bătaie timidă în ușă.

— Mă iertați că vă deranjez, doamnă, dar e o femeie aici care ar vrea să vă vadă, a anunțat-o Estelle cu voce firavă.

— O femeie? Ce femeie?

— N-a vrut să spună ce problemă are, dar mi-a spus numele ei, e doamna Cox. Să-i dau voie să intre?

Caroline a încremenit. A făcut o pauză lungă, în care putea să audă sunetul pașilor care se apropiau.

— Nu! Caroline a reușit în cele din urmă să se ridice, brusc, însă mult prea târziu, de vreme ce doamna Cox a trecut de Estelle și a apărut în fața lui Caroline, udă din cap până-n picioare din cauza apei de ploaie care-i curgea din tivul rochiei pe covorul persan. O privea pe Caroline foarte hotărât, gata să-i spună ce avea de spus.

— Asta e tot, Estelle, mulțumesc! a șoptit Caroline.

Doamna Cox părea foarte mare, dar după ce și-a dat jos pelerina de ploaie s-a văzut foarte clar de ce. William dormea, așezat în siguranță într-un loc călduț și uscat, sub haină, într-un săculeț pe care femeia îl făcuse dintr-o bucată de pânză tare de bumbac.

— Nu știu ce gânduri aveați în această privință! a spus doamna Cox, atunci când imposibilitatea unei reacții din partea lui Caroline a devenit evidentă. Să lăsați copilul cu mine atâtea săptămâni... Nu știu ce-ați crezut c-o să rezolvați cu asta!

— Eu... Dar Caroline nu avea niciun răspuns pe care ar fi putut să îl dea.

Grijulia ei neutralitate, faptul că-și acceptase resemnată soarta îl scoseseră din scenă cu totul pe William. Se rupsese de toate gândurile legate de el, de toată responsabilitatea pe care o simțise pentru el. Faptul că-l vedea din nou, acum, în timp ce se trezea din cauza luminii și a aerului rece care-l înconjurau, a fost ca o lovitură în stomac, un ghimpe dur al dragostei pline de vinovăție și de frică.

— Cum m-ai găsit? a fost singura întrebare pe care a reușit s-o pună.

— N-a fost chiar atât de greu, nu cu atâtea știri despre nunta dumneavoastră publicate în toate ziarele. Am mai așteptat puțin, crezând că vreți să lăsați copilul în siguranță și în liniște, până ce vă căsătoriți, dar apoi mi-am dat seama că n-o să vă mai întoarceți deloc după el! Nu v-ați mai fi întors după el, nu-i așa? După un băiețel atât de bun și atât de sănătos... Nu știu ce-ați avut de gând să faceți! a repetat doamna Cox, cu voce tot mai slabă.

Și-a scos o batistă din buzunar și a început să-și șteargă ochii.

— Și acum am cheltuit și o groază de bani ca să-l aduc aici cu trenul și m-am chinuit să merg cu el prin ploaia asta nenorocită, ca să nu răcească și să moară...

— Pot să-ți dau bani. Pentru tren și... pentru timpul în care ai avut grijă de el. Poți să-ți dau chiar și mai mult de-atât, uite! Caroline s-a repezit spre dulap, a luat o pungă cu monede și i-a arătat-o femeii. Vrei să-l păstrezi? a întrebat brusc, cu o voce care tremura de frică.

Doamna Cox a privit-o fără să-i vină să creadă.

— *Să-l păstrez?* Ce vreți să spuneți? Nu conduc o fermă de copii, sper că știți asta! Dumneavoastră sunteți mama lui și orice copil trebuie să stea cu mama lui! Și uitați-vă la viața pe care ar avea-o aici! A făcut un gest larg. Am destule guri de hrănit și de adăpostit, nu mai am nevoie de încă una!

Femeia părea indignată. Caroline nu putea face altceva decât să stea și să privească cu disperare cum doamna Cox începe să desfacă nodul care ținea săculețul legat de umerii ei.

— Luați-l! Vi l-am adus înapoi. E teafăr și sănătos. Toate lucrușoarele lui sunt în legătura asta, toate cu excepția căruciorului, în care nu mai încape și pe care oricum n-aș fi putut să-l car pân-aici. Sper... sper că-l veți iubi, doamnă! E un băiețel bun și merită să se bucure de dragostea unei mame...

L-a pus pe William pe o pernuță de mătase aflată pe un fotoliu mare. Copilul își ridica mâinile spre ea și zâmbea.

— Nu, dragul meu, vei rămâne aici, alături de mama ta cea adevărată, i-a spus ea și ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Acum, când venise vremea să-l părăsească, doamna Cox ezita. Își plimba privirea de la William la Caroline și invers, iar apoi fața i s-a schimonosit de durere și și-a înfundat mâinile în pliurile rochiei.

— Să aveți mare grijă de băiatul dumneavoastră, lady Calcott! a spus ea și s-a grăbit să iasă.

William a rămas tăcut un timp, uitându-se la obiectele necunoscute din încăpere, apoi a început să plângă.

Înnebunită de graba de a-l ascunde, Caroline l-a ridicat repede și a urcat, pe scara din spate, în dormitorul ei. L-a așezat pe pat și a făcut un pas înapoi, ducându-și mâinile la cap, încercând

să-și limpezească gândurile și să-și liniștească inima care bătea mult prea tare pentru pieptul ei. Respira scurt și repede, panicată. Grăbită, a găsit un inel gingival în sacoșa în care se aflau lucrurile lui William și i l-a dat ca să-l facă să nu mai plângă. Copilul s-a potolit și a început să studieze obiectul familiar și să-l miște, scoțând niște sunete melodioase care-i plăceau. Treptat, Caroline s-a calmat. Crescuse atât de mult! Împlinise totuși un an și jumătate. Pielea îi era mai închisă și părul i se subțiase. Începeau să i se vadă pomeții înalți și oblici și sprâncenele drepte ale tribului Ponca. Cum a putut să creadă vreodată că era copilul lui Corin? William era indian din cap până-n picioare, iar acest lucru ar fi fost evident chiar și dacă n-ar fi ajuns să realizeze că neputința a-i face un copil lui Corin avea de-a face mai mult cu Corin decât cu ea. Ceea ce însemna că ea furase copilul lui Joe și al lui Magpie. Enormitatea acestei crime cumplite a lovit-o ca o secure și a căzut la podea, băgându-și pumnul în gură ca să înăbușe suspinele incontrolabile care îi urcau din capul pieptului și care aproape o sugrumau. Acum nu mai putea face nimic ca să îndrepte lucrurile. Nu putea s-o mai ajute cu nimic pe Magpie, pe buna și grijulia Magpie, care îi fusese întotdeauna o prietenă fidelă și care murea poate de dorul copilul ei, aflat acum la mii de mile de ea. Mii de mile pe care nici ea, nici William nu le vor mai parcurge niciodată. Era o altă lume, într-o altă viață. Aducându-l aici, parcursese o cale pe care nu se mai putea întoarce. În acele clipe, Caroline nu știa cum va reuși să trăiască cu ceea ce făcuse. Stătea prăbușită pe covor și își dorea să moară.

O jumătate de oră mai târziu, slujnicele și menajera, doamna Priddy, au văzut-o încercând să traverseze pajiștea plină de apă, cărând ceva greu, care arăta ca o sacoșă de pânză. Au strigat-o și s-au întrebat dacă n-ar fi bine s-o ajungă din urmă, ca să se asigure că se simte bine, dar, dacă lady Calcott le auzea cumva, nu dădea niciun semn c-ar fi dispusă să se oprească din drumul ei. A dispărut împreună cu povara ei printre copacii din fundul grădinii și, când a apărut din nou la ușa vestibulului, palidă și tremurând, nu o mai avea.

— Ce zi v-ați ales pentru plimbare, lady Calcott! a exclamat doamna Priddy, desfăcându-i șireturile cizmelor murdare, în timp ce servitoarele căutau niște prosoape curate.

De fapt, nu fusese o zi foarte urâtă, sub acei nori englezești îmbibați de apă, și în mod sigur nu atât de rece, încât să provoace frisoanele care chinuiau trupul fragil al noii stăpâne.

— Haideți să urcăm în camera dumneavoastră! Cass o să vă aducă niște ceai fierbinte, nu-i așa, Cass? a întrebat-o doamna Priddy pe cameristă, o fată de cincisprezece ani, care o fixa pe Caroline cu ochii ei mari și verzi. Dacă vreunul dintre cei care lucrau în casă s-ar fi gândit puțin mai mult la scurta vizită a doamnei Cox, la plimbarea lui Caroline prin ploaie sau la fața de pernă care lipsea din pat, ar fi știut că nu trebuie să spună nimic despre asta. Toți știau acest lucru, cu excepția acestei Cass Evans, care a început să-i șoptească niște lucruri Estellei, mai târziu, în acea noapte, sus, în camera cea mică pe care o împărțeau la mansardă.

Câteva zile, Caroline a rămas țintuită la pat. Zăcea într-o stare de angoasă și de tristețe, care s-a adâncit atunci când și-a băgat mâna sub pernă și a găsit acolo inelul gingival al lui William. Cel pe care ea însăși i-l dăduse, ca să-l facă să se oprească din plâns, cel pe care ea și Corin i-l făcuseră cadou la naștere. Mângâia fildeșul neted și scutura încet clopoțelul de argint. Știa că trebuie să scape de el. Nu trebuia să mai păstreze nimic care să o lege de acel copil, de niciun copil, de altfel. Dar nu se îndura s-o facă, de parcă o mică urmă a lui William, a lui Magpie, a vieții și a iubirii ar fi rămas prinsă în acel unic și prețios talisman pe care ea îl strângea atât de tare în pumni și pe care-l ținea aproape de inimă. Atunci când lordul Calcott s-a întors de la Londra cu portofelul gol, ea i-a dat în sfârșit veștile legate de condiția sa delicată, cu o față lipsită de orice expresie și cu o atitudine plină de calm.

Familia de spoitori nu s-a mutat, așa cum a presupus Caroline că va face, așa cum se rugase ea să facă. În schimb, câteva

zile mai târziu, au apărut cu William la ușă, ca să întrebe politicos dacă nu cumva cineva de prin casă știa al cui era acel copil, căci toate întrebările pe care le puseseră prin sat nu primiseră niciun răspuns. Caroline i-a văzut venind pe alee, de la fereastra salonului. În piept inima i s-a făcut mică și i s-a umplut de groază – la fel ca atunci când Corin îi spusese că va avea vecini indieni – și a sărit repede, gata să fugă, înainte să realizeze că n-are unde să se ducă. A așteptat ca majordomul să deschidă ușa, a auzit niște cuvinte înăbușite, apoi apropierea unor pași și o bătaie ușoară în ușă.

— Da? a răspuns cu voce tremurândă.

– Îmi pare rău că vă deranjez, lady Calcott, dar domnul Dinsdale și soția lui au găsit un copil în pădure și ne-ntreabă dacă nu cumva știm al cui e sau ce-ar putea să facă cu el?

Majordomul, domnul March, părea confuz, de parcă eticheta care privea copiii pierduți era ceva nou pentru el.

— Și ce legătură aș *putea* avea eu cu asta? a întrebat ea rece.

— Da, lady Calcott, i-a răspuns domnul March, la fel de rece, făcând o cât mai mică plecăciune în timp ce se retrăgea.

Prin urmare, cei doi soți Dinsdale au plecat, luându-l pe William cu ei și privind din când în când în urmă, ca și cum ar fi fost tulburați de faptul că au fost dați afară. Caroline i-a privit îndepărtându-se, cu o senzație crescândă de neliniște și cu valuri de sânge care i s-au ridicat la cap, amețind-o. A legat această senzație de modul în care domnul March se referise la ei: „domnul Dinsdale și soția lui". Ca și cum i-ar fi cunoscut.

— Cei din familia Dinsdale? A, deci i-ai cunoscut pe tinerii noștri nomazi! a exclamat Henry, când Caroline l-a întrebat despre spoitori.

Caroline a lăsat cuțitul și furculița jos, fiindcă i se pusese un nod în gât și nu mai putea să-nghită nimic.

— Niște oameni inofensivi. Știu c-ar putea să pară ceva ieșit din comun, dar le-am dat voie să rămână pe o parte a pământului meu.

— Poftim? Ce te-a determinat să faci așa ceva? s-a mirat Caroline.

— Robbie Dinsdale mi-a salvat viața în Africa, draga mea, la Spion Kop, acum câțiva ani. Dacă n-ar fi fost el, acum n-aș

mai fi aici! a spus Henry, ducându-și la gură o furculiță uriașă, plină cu cartofi gratinați. O picătură de sos fierbinte i s-a prelins pe bărbie, iar Caroline a simțit nevoia să-și întoarcă privirea în altă parte.

— Dar... sunt *țigani*! Sunt hoți și... probabil și mai rău! Nu *putem* să-i avem ca vecini!

— Draga mea, mă tem că *nu pot* să accept asemenea vorbe! Soldatul Dinsdale a rămas cu mine în tranșee când am fost împușcat și mi-a apărat trupul căzut la pământ de gloanțele a zeci de trăgători buri, până ce Twin Peaks a fost cucerit și ticăloșii au început să dea înapoi. Henry își mișca cuțitul prin aer, plin de bravură. El însuși a fost rănit, fiind pe jumătate mort de sete, dar a rămas alături de mine, deși ar fi putut să fugă. Din oamenii mei mai rămăseseră doar niște resturi însângerate, ca o scenă din iad. Războiul l-a schimbat, totuși... A fost lăsat la vatră în cele din urmă, din motive medicale, deși niciodată n-au reușit să stabilească exact de ce nu se simțea bine. Și-a pierdut mințile acolo, aș spune eu. Într-o bună zi, a început să nu mai vorbească, să nu mai mănânce și nu se mai ridica din patul de cazarmă, indiferent cine i-ar fi ordonat. A trebuit să pun o vorbă bună pentru el. Acum și-a mai revenit, dar nu mai e același om. A fost ucenic la un fierar, aici, în sat, dar asta n-a durat foarte mult. N-a avut cu ce să-și plătească chiria, a fost dat afară din casa în care stătea și-n cele din urmă a ajuns în stradă și a pornit la drum. I-am spus că poate să rămână aici atâta timp cât n-o să-mi facă necazuri și până acum nu m-a deranjat cu nimic. Așa c-o să rămână aici!

Henry și-a șters sosul de pe mustață cu un șervețel alb și pufos. Caroline se uita în farfurie, având niște mișcări extrem de încordate.

— A pornit la drum, ai zis? Deci mai pleacă prin țară, nu rămân tot timpul aici? Vocea sa abia dacă depășea nivelul unei șoapte.

— Petrec mult timp aici. Sunt aproape de amândouă familiile lor și Dinsdale poate să găsească de lucru prin împrejurimi, fiindcă oamenii îl cunosc bine. Repară obiecte de metal și alte lucruri de felul acesta. Mă tem deci că va trebui să te obișnuiești

cu ei, draga mea. Nu te vor deranja și, dacă eviți zona în care se află, nici măcar nu vei fi nevoită să-i întâlnești, a concluzionat Henry și Caroline a știut că nu mai e nimic de discutat. A închis ochii, dar putea să le simtă în continuare prezența. Simțea că erau acolo – sau mai degrabă că William era acolo, la nici măcar două sute de metri de locul în care ea își lua acum cina. Știa că dacă va rămâne acolo, reamintindu-i mereu ce a făcut, remușcările o vor tortura și o vor devora încet. Se ruga ca ei să dea altcuiva copilul sau să se mute, luând cu ei obiectul vinei și angoasei sale.

Caroline a plâns când i s-a născut copilul. O fetiță mică, atât de mică și de bine proporționată, încât părea că nu era deloc reală, ci mai degrabă obținută printr-o vrajă. Dragostea imensă și devoratoare pe care Caroline o simțea pentru fiica ei nu făcea decât să-i arate cât de mare era cu adevărat răul pe care i-l făcuse lui Magpie. Simplul *gând* că ar putea fi despărțită de copilul ei o durea enorm. Caroline plângea deci încontinuu, plină de dragoste și de ură de sine, și nimic din ceea ce i se spunea nu părea să o consoleze. Henry o mângâia pe cap, fără să înțeleagă exact ce se-ntâmplă și fără să reușească să-și ascundă dezamăgirea că i se născuse o fiică, și nu un fiu. Estelle și doamna Priddy îi tot spuneau lui Caroline că fetița era foarte frumoasă și că se descurca de minune, dar asta o făcea din nou să plângă, fapt pe care ele îl puneau pe seama epuizării. Noaptea era bântuită de vise în care o vedea pe Magpie cu inima în flăcări, cu ochii arzând de febră, pierzându-și puterile, slăbind, murind de tristețe. Când se trezea, greutatea crimei sale părea să-i spintece capul. Fetița era îmbrăcată în hăinuțe din dantelă albă și fusese botezată Evangeline. Timp de patru luni, Caroline a iubit-o, ajungând să nu mai fie interesată de nimic altceva, dar micuța a murit într-o noapte, în leagănul ei, fără ca vreunul dintre cei trei doctori pe care i-au consultat să le poată spune cauza. A părăsit viața ca o lumânare care se stinge și Caroline a fost dărâmată. Slaba voință de a mai trăi care îi rămăsese după ce îl pierduse pe Corin a părăsit-o

acum cu totul, ca sângele care se scurgea dintr-o rană, și nu mai exista nimic cu care s-o oprească.

Câteva luni mai târziu, într-o zi de marți, Caroline a coborât în bucătărie și le-a găsit pe doamna Priddy și pe Cass Evans pregătind un coș cu legume adunate din grădină, cu care voiau să-l plătească pe Robbie Dinsdale. Acesta nu se vedea, fiind în oficiul de lângă bucătărie și ascuțind cuțitele pe o roată de piatră pe care o învârtea cu piciorul, trimițând scântei care zburau și umpleau aerul din jur cu scâncetul ascuțit al metalului prelucrat. Caroline n-ar fi știut de unde vine zgomotul dacă n-ar fi observat o anumită vină în ochii doamnei Priddy, dacă aceasta nu s-ar fi oprit brusc din ceea ce făcea, tresărind speriată atunci când stăpâna a intrat în cameră. Cass și-a dus repede o mână tremurândă la gură. Cu toții știau ce simțea lady Calcott pentru cei din familia Dinsdale, deși nu știau de ce. Caroline a mers în oficiu și l-a întrerupt pe Dinsdale, care o privea cu niște ochi blânzi și aurii. Încet-încet, roata s-a oprit. Dinsdale purta niște haine de lucru, iar părul îi era lung și unsuros, legat la spate cu un șnur. Chipul lui era chiar plăcut, la fel de proaspăt și de inocent ca al unui băiețel, dar, într-un fel ciudat, asta o scotea și mai tare din sărite. Durerile prin care trecuse transformaseră inima lui Caroline în piatră. Se simțea pedepsită, obligată de soartă să sufere aceeași durere pe care i-o provocase lui Magpie, dar durerea ei era atât de mare, încât nu putea să accepte acest lucru, pur și simplu *nu putea*. Lupta cu remușcările și o ură feroce îi curgeau prin vene.

— Ieși *afară*! a țipat, cu vocea tremurând de furie. Ieși *afară* din această casă!

Dinsdale a sărit de pe scaun și a ieșit repede. Caroline s-a întors să vorbească cu menajera și cu servitoarea.

— Ce-nseamnă asta? Cred c-am fost destul de clară în privința sentimentelor pe care le am față de acest om!

— Domnul Dinsdale ne-a ascuțit întotdeauna cuțitele, lady Calcott... N-am crezut c-o să fie vreo problemă... a încercat doamna Priddy să-i explice.

— Nu-mi pasă! Nu-l vreau în casă, nici altundeva în apropierea ei! Și ce-i asta? a întrebat ea, arătând spre coșul cu legume. Mai și furați din grădină?

În fața acestei acuzații, doamna Priddy s-a ridicat, încruntându-se.

— Lucrez aici de mai bine de treizeci de ani și niciodată n-am fost acuzată de un asemenea lucru. Legumele din grădină care au prisosit au fost întotdeauna folosite pentru a plăti munca oamenilor din împrejurimi, atunci când a fost cazul.

— Ei bine, de acum înainte n-o să se mai întâmple asta! Cel puțin, nu în ceea ce-l privește pe acest om! E destul de clar ceea ce spun? a mai întrebat Caroline plină de furie. Făcea tot posibilul să-și controleze vocea care îi tremura, schimbându-și mereu intensitatea, amenințând să se transforme într-un urlet.

— Mai au și alte guri de hrănit! a spus Cass Evans, cu voce pițigăiată.

— Taci, copilă! i-a spus doamna Priddy în șoaptă.

— Poftim? a întrebat Caroline. O privea fix pe această fată cu ochi verzi, cuprinsă de o frică teribilă. *Poftim?* a întrebat din nou, dar Cass a clătinat imediat din cap și n-a mai zis nimic.

Doar intervenția lordului Calcott a făcut ca doamna Priddy să nu-și piardă slujba. Nu înțelegea ce avea soția sa cu familia Dinsdale și nici măcar nu încerca să înțeleagă. I-a închis doar gura și apoi a plecat la Londra, ca să nu fie nevoit să-i suporte crizele de nervi. Personalul casei a început să se țină departe de Caroline, cu toții ajungând să se teamă de furiile ei imprevizibile ce alternau cu crizele de plâns. Într-o noapte, târziu, după ce s-a retras la culcare, Caroline s-a ridicat și a coborât la bucătărie să caute niște săruri cu care să-și calmeze durerea de stomac. A mers tiptil, în papucii ei de casă care nu făceau aproape niciun zgomot și s-a oprit lângă oficiu, auzindu-le pe fetele care spălau încă vasele de la cină vorbind cu băiatul de la grajduri, Davey Hook.

— Păi și ce alt motiv ar avea să fie așa de pornită împotriva lor?

Accentul țărănesc al lui Cass era ușor de recunoscut.

— Fiindcă e bogătașă – toți sunt așa! Cu nasu' pe sus, a spus Davey.

— Cred că și-a cam pierdut mințile atunci când a murit Evangeline, sărăcuța, a spus Estelle.

— Dacă vă spun c-am auzit cu urechile mele! Femeia care a venit de la gară avea ceva ascuns sub haină, iar pe urmă am auzit un plânset de copil, sus, în camera stăpânei. Sunt sigură! Și pe urmă, dintr-odată, Robbie Dinsdale găsește un copil în pădure, iar noi am văzut-o mergând spre pădure, cărând ceva. Am văzut-o!

— Dar n-ai văzut ce căra, nu-i așa?

— Păi ce altceva să fi fost?

— Ar fi putut să fie orice altceva, Cass Evans! a exclamat Estelle. De ce-ar duce stăpâna un copil în pădure și l-ar lăsa acolo?

— Chiar tu ai spus că și-a pierdut mințile! i-a replicat Cass.

— Ziceam că și-a pierdut mințile de când a murit fetița.

— Poate că era al ei. Poate că e copilul ei, făcut cu alt bărbat! Și trebuia să-l țină ascuns de stăpân – ce ziceți de asta? i-a provocat Cass.

— Tu ți-ai pierdut mințile, Cass Evans, nu stăpâna! Bogații nu-și aruncă copiii pe-afară ca fiicele de fermier! a râs Davey. Și, pe deasupra, ai văzut și tu copilul pe care-l au cei din familia Dinsdale – e brunet ca un maur! Nu e băiatul ei, ar fi imposibil! N-ai văzut cât e de albă? E copil de țigan toată ziua. O fi trecut altă șatră pe-aici și l-or fi lăsat, fiindc-or fi avut și ei prea multe guri de hrănit și asta e soarta lor, a spus băiatul.

— N-ar trebui să spui asemenea lucruri despre lady Calcott, Cass! a avertizat-o Estelle, cu mult calm. N-o să-ți faci decât necazuri.

— Dar știu ce-am auzit! Și știu ce-am văzut și nu e drept! a bătut Cass din picior.

La ușa oficiului, Caroline se sufoca. Un oftat înăbușit i-a scăpat totuși din cauza tensiunii, nefiind destul de prudentă, iar conversația dinăuntru s-a încheiat abrupt.

— Șșt! a șuierat Estelle.

S-au auzit niște pași care se apropiau de ușă. Caroline s-a întors pe călcâie și a urcat repede pe scări, încercând să facă cât mai puțin zgomot.

Henry Calcott nu era acasă când Cass Evans a fost concediată. Caroline a discutat cu doamna Priddy, Cass fiind trimisă în cameră să-și strângă puținele lucruri pe care le avea.

— Eu cunosc bine familia fetei, lady Calcott. Sunt sigură că nu e genul care să fure.

Menajera se întunecase la față de grijă.

— Cu toate astea, când am intrat în cameră, am găsit-o scotocindu-mi prin cutia cu bijuterii. Și acum mi-am dat seama că-mi lipsește un ac de argint, i-a răspuns Caroline, mirându-se de apatia pe care reușea s-o imprime vocii ei, în timp ce pe dinăuntru tremura de emoție.

— Ce fel de ac, lady Calcott? Poate nu e la locul lui și se găsește pe undeva, prin casă.

— Nu, nu e pe nicăieri prin casă! Vreau ca fata să plece din casă, doamnă Priddy, și asta-i tot ce mai am de spus în privința ei! a zis Caroline nervoasă.

Doamna Priddy se uita la ea, fără să poată face nimic. Avea o privire atât de directă, încât Caroline nu reușea s-o înfrunte prea mult timp. S-a reîntors spre oglinda aflată deasupra căminului și a observat că pe față nu i se citea nicio urmă de frică, de vină sau de nervozitate. Era palidă și fața îi era imobilă. Era ca o piatră.

— Pot să-i dau măcar niște referințe bune, lady Calcott? Ca să se angajeze în altă parte? E o fată bună, muncește din greu...

— Fură, doamnă Priddy! Dacă-i scrii referințe, trebuie să includ și această informație în ele, i-a spus Caroline cu mult calm. În spatele ei, a observat expresia doamnei Priddy, din care se vedea limpede că n-o crede. Asta-i tot, doamnă Priddy!

— Foarte bine, lady Calcott. Bătrâna i-a răspuns rece și s-a îndepărtat încet.

După ce ușa s-a închis în spatele ei, lui Caroline i s-au înmuiat picioarele, fiind nevoită să se țină de cămin ca să nu cadă. Stomacul îi era foarte agitat și avea un gust amar în gură. S-a îndreptat și a încercat să se liniștească. După o oră și ceva, Cass a ieșit pe ușa de la bucătărie, în lacrimi, țipând c-a fost dată afară pe nedrept. Caroline o privea de la fereastra camerei de sus și, când s-a întors ca să se uite înapoi la casă, Cass a întâlnit pri-

virea precaută a lui Caroline cu o căutătură atât de plină de furie, încât o persoană mai simțitoare ar fi fost distrusă.

Lord Calcott a scos un simplu mormăit, când noua cameristă, care era grasă și blondă, a tras perdelele din dormitor într-o dimineață.

— Ce s-a-ntâmplat cu cealaltă fată? Cu cea brunetă? a întrebat el alene.

— A trebuit s-o dau afară, i-a răspuns Caroline fără nicio ezitare.

El n-a mai deschis acest subiect, căci schimbarea nu-l deranja cu nimic. Își petrecea tot mai puțin timp acasă, cu soția lui, pentru ca aceasta să rămână din nou însărcinată – această sarcină a apărut doar după o bună perioadă de timp. Caroline se temea că nimic n-o să mai fie la fel de minunat ca momentul în care o luase prima oară în brațe pe Evangeline, dar noile transformări ale corpului ei au adus cu ele anticiparea unei iubiri atât de puternice, încât i-a cedat din nou, întorcându-se la ea însăși și cântându-i încet copilului nenăscut, simțind cum acesta crește în greutate dedesubtul vertebrelor ei, atât de aproape de ea, un nucleu de căldură și de viață înăuntrul acelui înveliș mort al ființei ei. Dar băiatul, căci era un băiat, s-a născut cu câteva luni mai devreme și n-a avut nicio șansă de supraviețuire. Doctorul a vrut să-l ia imediat de-acolo, cu tot cu cearceafurile însângerate, dar Caroline a cerut să-și vadă copilul. A privit plină de mirare fața mică și lipsită încă de formă – mirarea că poate să mai simtă durerea unei pierderi, că ochii ei mai pot să plângă. Dar ultimele rămășițe de dragoste pe care le mai avea s-au consumat în acea unică privire îndreptată spre chipul copilului mort. I-a dat acestuia ultima rămășiță de afecțiune din ea, apoi doctorul l-a scos afară, cu tot cu cearceafurile însângerate și totul s-a pierdut.

Caroline și-a revenit treptat, însă niciodată cu totul. Când a ajuns să se simtă destul de bine ca să poată primi vizita prietenilor și a Bathildei, aceștia au constatat că e înceată și neinteresantă, că nu prea mai vorbește, că mișcările îi sunt lente și că frumusețea ei a cam dispărut. Avea niște scobituri în jurul ochilor și în obraji, mâinile erau osoase ca niște gheare de păsări și era deja căruntă la tâmple, chiar dacă nici măcar nu se apropia de

treizeci de ani. Avea o înfățișare fantomatică, ca și cum o parte din ea ar fi trecut într-o altă dimensiune. Oamenii clătinau din cap cu tristețe și se gândeau de două ori înainte să-i pună pe lady și lord Calcott pe vreo listă de invitați. Rămasă singură, Caroline se plimba tot mai mult prin grădină, ca și cum ar fi căutat ceva. Într-o zi, a luat-o prin pădure, trecând prin poiana în care se afla încă tabăra familiei Dinsdale. Aceștia învățaseră să ocolească conacul și nu mai merseseră niciodată acolo, să muncească în schimbul unor alimente. Prin urmare, Caroline nu avea niciun motiv să le ceară să plece, ceea ce o făcea să fie și mai pornită împotriva lor.

A așteptat printre copaci, uitându-se la căruța lor cu coviltir vopsită în culori țipătoare și la micul cal bălțat priponit în apropiere. Casa lor arăta atât de bine pusă la punct, acolo, pe iarba verde, atât de practică, atât de autosuficientă! Caroline și-a adus aminte de cortul lui Nor-Alb, iar asta, la fel ca oricare altă amintire a fermei, i-a produs amețeală, căci mintea i se întuneca din nou de suferință. Chiar în acele momente, familia Dinsdale se întorcea din sat. Doamna Dinsdale, care avea niște cârlionți angelici de păr blond, ținea un copil în brațe, în timp ce altul, un băiat robust de vreo trei ani, cu o piele mai întunecată și dolofan, se ținea de mâna domnului Dinsdale. Pașii acestuia păreau siguri, dar mergea încet, oprindu-se la fiecare câțiva pași pentru ca băiatul să se lase pe vine și să examineze ceva de pe pământ cu o curiozitate nemărginită. Caroline simțea că se sufocă. William semăna atât de bine cu Magpie, încât îi era aproape imposibil să-l privească.

I-a privit un timp. Doamna Dinsdale a culcat copilul pe care-l ducea în brațe în căruță, apoi s-a așezat pe trepte și l-a strigat pe William, care a venit repede la ea, ridicându-și mâinile ca să fie luat în brațe. Nu îl striga William, desigur. Folosea un alt nume, pe care Caroline n-a reușit să-l audă bine, dar care părea să fie *Flag*. Privindu-i, Caroline s-a simțit sfâșiată din cauza tristeții și a unei invidii pe care nu știa cum să le mai controleze. Era și furioasă, fiindcă această familie de pierde-vară înflorea, în timp ce ei îi fusese furată propria familie, și încă de două ori. Se uita la William și-l ura. Îi ura pe toți. „Nu mai pot, nu mai suport!“

își spunea. Prețul pe care trebuise să-l plătească fusese mult prea mare și, deși o parte din ea se gândea că această nedreptate trebuia să fie îndreptată într-un fel sau altul, știa că acest lucru era imposibil. S-a așezat în mijlocul acelor umbre și a început să plângă, în liniște, gândindu-se la Corin, care nu putea face însă nimic ca s-o ajute.

„Și-astfel, cu tine fi-vor blânde anotimpurile toate,
Chiar dacă vara-mbracă întregul glob
În veșmânt verde, și chiar de sturzul cântă
Printre mănunchiuri de zăpadă, pe creanga searbădă
A unui măr cu trunchiul potopit de mușchi, iar stuful înghețat
Al nopții fumegă la soare; chiar de țurțurii cad
Cu zgomot într-o transă viforoasă,
Ori de predica gerului, ocultă,
Îi atârnă într-o ghirlandă mută,
Strălucind tăcut în tăcerea Lunii."

Samuel Taylor Coleridge, *Ger la miezul nopții*

7

Urcatul scărilor îmi consumă ultimele fărâme de energie și când ajung la ușa băii simt că mă înec, luptându-mă să respir. Înăuntru, lumina e aprinsă și aburul se strecoară pe sub ușă. Apa curge în continuare. Încremenesc cu mâna pe clanță și închid ochii câteva clipe. Mi-e foarte frică: foarte frică de ce s-ar putea să văd. Mă gândesc la Eddie, care a dat la o parte părul de pe chipul lui Beth, atunci când, întorcându-se de la școală, a găsit-o acasă. Aș avea atâta nevoie de curajul lui, în momentele astea!

— Beth? strig, prea încet, însă. Niciun răspuns. Înghițind în sec, mai bat de două ori și apoi deschid ușa brusc.

Beth e în cadă, părul plutindu-i în jurul capului. Apa amenință să dea peste marginea căzii, scurgându-se încet pe jos. Are ochii închiși și mă gândesc câteva clipe că am pierdut-o. E Ofelia, va coborî pe apă, îndepărtându-se de mine, plutind într-o uitare senină. Apoi însă deschide ochii, se întoarce cu fața la mine și mă simt dintr-o dată atât de ușurată, încât aproape mă prăbușesc. Mă împleticesc și mă așez pe scaunul pe care îi sunt împăturite hainele.

— Rick? Ce s-a-ntâmplat? Unde ți-ai lăsat hainele? mă întreabă, închizând robinetul cu degetul mare de la picior.

Le lăsasem pe hol, înainte să urc pe scări, cu tot cu pătura lui Dinny. Acum sunt îmbrăcată doar în lenjeria întimă udă și murdară.

— Am crezut... am crezut că...

Dar nu vreau să-i spun ce am crezut. Pare un fel de trădare că m-am gândit că ar putea să-ncerce din nou asta.

— Ce? a întrebat cu o voce încordată.

— Nimic, murmur. Lumina mă deranjează și mă face să mă retrag. Ce cauți în baie noaptea, la ora asta?

— Păi nu ți-am spus c-o s-aștept până te-ntorci? mi-a răspuns. Mi-era frig. Unde ai fost? m-a întrebat, ridicându-se în fund, cu părul ud care-i coboară până în dreptul sânilor. Își trage genunchii la piept și îi îmbrățișează cu brațele ude. Îi văd fiecare vertebră, fiecare umflătură a coloanei care-i coboară în apă.

— Eram cu Dinny. Am... căzut în lac.

— Ce-ai *făcut*? Și Dinny ce căuta acolo?

— M-a auzit căzând și m-a ajutat să ies.

— Ai căzut așa, pur și simplu? m-a întrebat suspicioasă.

— Am băut prea mult whisky, presupun.

— Și ai rămas tot așa, pur și simplu... fără haine? Sau tot el te-a ajutat și în privința asta? a întrebat caustic.

Îi arunc o privire hotărâtă. Încep să mă-nfurii – pentru că absența ei m-a speriat foarte tare. Pentru că m-am speriat eu însămi atât de tare.

— Cine e geloasă acum? întreb, la fel de caustic.

— Eu, nu! răspunde și apoi își sprijină bărbia pe genunchi și privește în altă parte. Bine, Erica, dacă vrei să știi, e *ciudat*! Faptul că te ții după Dinny e destul de ciudat.

— Dar de ce e atât de ciudat? Fiindcă a fost mai întâi al tău?

— Da!

O privesc fix, nevenindu-mi să cred că a recunoscut.

— Să nu te-ncurci cu el, ai înțeles? Pare incestuos! E... ceva greșit! încearcă să se explice, deschizând larg brațele. Nu mi se pare normal.

— Nu-i nimic rău în asta. Singura problemă e că nu-ți place *ție* ideea, asta-i tot. Dar nu trebuie să-ți faci griji. Cred că e încă îndrăgostit de tine, spun, calmă, cuprinsă de o tristețe sfâșietoare.

O privesc, așteptând ca expresia feței să i se schimbe, dar acest lucru nu se-ntâmplă.

— Ar trebui să plecăm, Erica. Nu-ți dai seama? Ar trebui să plecăm de-aici și să nu ne mai întoarcem niciodată. Ar fi de departe cel mai bun lucru pe care l-am putea face. Am putea pleca chiar mâine.

Deși vocea ei pare tot mai încrezătoare, mă privește cu niște ochi plini de disperare.

— Să nu mai umblăm prin lucrurile lui Meredith, nu de-aia am venit aici, de fapt. Cei care se ocupă cu curățenia casei pot să facă asta! Te rog. Hai să plecăm, pur și simplu!

— Știu de ce am venit aici, Beth. Am obosit să tot evit subiectul, să mă tot învârt în jurul cozii. Voiam să venim amândouă aici pentru că mă gândeam că astfel o să te ajut să te simți mai bine. Pentru că voiam să aflu care e lucrul care te chinuie, Beth. Voiam să-l aduc la suprafață, să fac puțină lumină în jurul lui și... și să-ți arăt că nu e chiar atât de grav. Nimic nu e chiar atât de grav văzut la lumina zilei, Beth! Nu-i spui chiar tu asta lui Eddie, atunci când are coșmaruri?

— Unele lucruri chiar *sunt*, Erica! Unele lucruri chiar sunt foarte grave! a strigat înfricoșată, cuvintele răbufnind brusc din ea. Vreau să *plec*! O să plec chiar mâine!

— Ba nu, n-o să pleci! Nu, până când nu rezolvăm situația asta! Orice ar fi! Nu, până când nu reușim să trecem peste asta!

— Habar n-ai despre ce vorbești! a țipat cu asprime.

S-a ridicat brusc, a dat multă apă pe jos, a întins mâna după halat și s-a îmbrăcat foarte nervoasă.

— Dacă eu vreau să plec, n-ai cum să mă oprești!

— N-o să te duc la gară!

— O să iau un taxi!

— În ziua de Anul Nou? Aici, în provincie? Mult succes!

— Dă-o naibii de treabă, Rick! De ce faci asta? m-a întrebat, în timp ce o furie imensă i se revărsa din ochi, făcând-o să țipe. Ecoul acestor cuvintecare s-au lovit de pereții îmbrăcați în gresie s-a întors și m-a izbit încă o dată.

— Pentru că... pentru că i-am promis lui Eddie că voi încerca să te fac să te simți mai bine.

— Ce?

Mă gândesc bine înainte să vorbesc din nou. Mă gândesc la ce am văzut în iaz, deasupra capului meu.

— Spune-mi, ce căuta Henry pe malul iazului? întreb încet.

— Ce? Când?

— În ziua aia, pe malul iazului. În ziua aia în care a dispărut și în care eu eram în iaz și înotam. Căuta ceva pe mal.

Beth a tras adânc aer în piept. Buzele i s-au albit.

— Parcă ziceai că nu-ți mai amintești!

— Încep să-mi reamintesc. Fragmente. Nu chiar tot ce s-a-ntâmplat. Îmi amintesc că am sărit înapoi în iaz și că mă uitam la Henry, care era pe mal și căuta ceva pe jos. Și pe urmă mi-aduc aminte că... mi-aduc aminte că sângera. Capul îi sângera.

— Taci! *Taci!* Nu vreau să vorbesc despre asta! a strigat Beth din nou, ducându-și mâinile pe urechi și clătinând din cap ca o nebună.

O privesc, uimită, până se oprește, abia reușind să mai respire. Încerc să o prind de mână, cu atenție, dar tresare.

— Te rog doar să-mi spui ce căuta.

— Pietre, desigur, a zis ea, liniștită, înfrântă. Căuta niște pietre cu care să arunce.

Apoi s-a retras încet, ieșind din baie, pe holul întunecat.

N-am reușit să dorm. Încerc să-mi număr respirațiile, să-mi număr bătăile inimii, dar când fac asta inima începe să-mi bată mai repede, ca și cum i-ar fi frică de o astfel de cercetare. Bate tot mai accelerat, ceea ce îmi provoacă o durere de cap. Închid ochii și strâng atât de tare din pleoape, încât niște forme colorate răsar din întuneric și apoi, când deschid ochii, se reped pe tavan. Luna e foarte luminoasă în seara asta și, în timp ce-ncerc s-adorm, în timp ce orele trec, o văd navigând lipsită de orice grijă dintr-o parte a ferestrei în cealaltă.

Când mă ridic din pat, mă simt îngrozitor: greoaie și obosită. Gâtul îmi e uscat și am o durere de cap care nu vrea să treacă. Noaptea trecută a fost foarte geroasă. Dinny a avut dreptate când m-a avertizat ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi așezat jos, beată și amețită. Acum e o ceață deasă afară, atât de lăptoasă, încât nu-mi dau seama care e punctul în care ceața ia sfârșit și începe cerul. Adevărul e că am fugit. În ziua aia. Eu și Beth am fugit. Îmi amintesc că am ieșit din iaz cât am putut de repede, rănindu-mi tălpile pe pietre. Îmi amintesc că am fugit împreună,

căci degetele lui Beth mă strângeau tare de braț, ca niște mici gheare. Înapoi spre casă, ca să ne strecurăm undeva, să ne ascundem și să stăm liniștite până când răul s-ar fi dezlănțuit. Sau mai degrabă, până ce lucrurile care se întâmplaseră ar fi fost constatate. Nu ne-am mai întors. Sunt sigură de asta. Ultima dată când l-am văzut pe Henry, era pe marginea iazului și se clătina. A căzut? Oare de-aia am ieșit și am fugit atât de repede? Oare de-aia le-am spus tuturor că era în iaz, de-aia am insistat asupra acestui lucru? Dar el nu era acolo, pentru că acolo era o altă persoană. O singură persoană ar fi putut să-l mute pe Henry, să-l ducă în altă parte, pentru că știu că n-a avut cum să meargă el însuși. A fost dus într-un loc secret, atât de bine ascuns, încât douăzeci și trei de ani de căutări n-au reușit să-l descopere. Acum, însă, eu cred că mă apropii de acel loc.

S-ar putea ca această amintire, pentru recuperarea căreia m-am zbătut atât de mult, să fie cauza durerii de cap. Nu trebuie să mă concentrez ca s-o regăsesc acum. Îmi trece din când în când prin minte, însă numai când vrea ea. Henry sângerând, Henry căzând. Mă îngrijorează faptul că n-am reușit să mănânc nimic la micul dejun. M-am uitat la mâncare, dar mi-am amintit de Henry și a fost limpede că n-o să mai pot mânca nimic. Nicio poftă de mâncare, nicio bucurie, niciun sentiment de încântare. Oare așa s-a simțit Beth timp de douăzeci și trei de ani? Acest gând m-a făcut să încremenesc. E ca și cum ai ști că e ceva în spatele tău, ceva care te urmărește. O senzație care te înspăimântă și încordarea constantă care o secundează. Ceva la fel de întunecat și de permanent ca propria-ți umbră.

Soneria de la ușă mă face să tresar. E Dinny, care poartă, măcar acum, o haină groasă, având mâinile băgate adânc în buzunare. În ciuda a tot și a toate, obrajii îmi iau foc și mă încearcă o senzație de ușurare, sau poate de teamă.

— Dinny! Bună, intră!

— Bună, Erica, voiam doar să văd dacă ești bine după tot ce s-a-ntâmplat aseară, spune Dinny, trecând pragul, dar rămânând în ușă.

— Hai, intră, nu pot să-nchid ușa dacă rămâi acolo!

— Am cizmele murdare.

— Asta-i cea mai mică problemă a noastră, crede-mă! Îi fac un semn să intre.

— Deci, cum te simți? Mă gândeam că dacă... dacă ai înghițit ceva apă din iaz, s-ar putea să te-mbolnăvești.

În jurul lui plutește un aer ciudat, care nu era acolo înainte, o anumită sfială care-mi atrage atenția.

— Sunt bine, serios! Mă simt ca naiba și sunt sigură că arăt ca naiba, dar, în afară de asta, sunt bine. Zâmbesc nervoasă.

— Puteai să mori, îmi spune, pe un ton grav.

— Știu, știu! Îmi pare rău. Nu asta intenționam, crede-mă! Aș vrea să-ți mulțumesc că m-ai salvat – acum chiar că-ți rămân datoare.

Când spun asta, mă privește intens și ochii lui îmi cercetează fața. Își scoate mâna din buzunar și mă mângâie încet pe obraz cu degetele lui reci. Îmi țin respirația, tremurând puțin.

— Prostuțo, îmi șoptește.

— Mulțumesc, îi răspund.

De sus se aude un zgomot. Îmi imaginez că a fost provocat de o valiză plină, care a fost trasă jos din pat. Dinny lasă rapid mâna în jos și o bagă înapoi în buzunar.

— E Beth? întreabă.

— Da, cred că e Beth sau vreo fantomă din trecutul familiei Calcott. Cred că-și face bagajul. Nu vrea să mai rămână aici nici măcar o zi.

Ridic din umeri, neajutorată.

— Așadar, o să pleci?

— Eu... nu știu. Nu vreau să plec. Nu încă. Poate niciodată, spun, privindu-l. Deși nu cred c-aș putea să rămân singură în această casă.

— N-o să mai rămână nimeni din familiile Dinsdale sau Calcott pe domeniul Storton. E sfârșitul unei epoci, spune Dinny, deși nu pare să regrete foarte mult.

— O să te muți și tu? întreb. Inima îmi tresare puțin, încercând să se opună.

— Da, mai devreme sau mai târziu. E un loc destul de prost pentru a campa pe timp de iarnă. Am rămas aici doar de dragul lui Honey...

— Parc-ai spus c-ai rămas pentru că auziseși de moartea lui Meredith.

— Bine, da, și de asta! Mă gândeam că sunt șanse destul de mari ca tu și Beth să apăreți prin zonă.

Rămânem tăcuți câteva clipe. Încă nu sunt atât de sigură de el încât să trec peste obstacolele care ne despart. Poate că simte și el la fel.

— Aș vrea să-mi iau la revedere de la Beth, înainte să plecați, îmi spune, calm. Data trecută n-am avut această șansă, adaugă incisiv.

Dau din cap.

— E sus. Ne-am certat. Nu știu dac-o să vrea să coboare.

Îi studiez mâinile. Palmele sunt pătrățoase și pătate. Unghiile au niște semicercuri negre sub ele. Mă gândesc la noroiul de pe malul iazului și îl revăd în timp ce mă scotea afară. Mă gândesc la modul în care m-a ținut un timp la el în rulotă, în timp ce tăciunii mocneau și corpul meu era în stare de șoc. Mă gândesc la sărutul lui. Îmi doresc atât de mult să-l fac să rămână aici!

— De ce v-ați certat?

— De ce crezi? întreb, necăjită. Nu vrea să-mi spună ce s-a-ntâmplat. Dar *trebuie* să accepte asta, Dinny, trebuie s-o facă! Asta a îmbolnăvit-o, știu prea bine!

Dinny oftează și se foiește puțin, schimbându-și poziția, ca și cum ar vrea să fugă. Își trece mâna peste frunte, exasperat.

— Dinny, n-ai reușit niciodată să-i spui ceea ce voiai. Dar... poți să-mi spui mie, în schimb, îi propun.

— Erica ...

— Vreau să știu!

— Dar dacă atunci când o să știi, totul o să se schimbe? Dacă, măcar de data asta, eu și sora ta avem dreptate și e mai bine că nu-ți amintești nimic? Ochii săi înflăcărați mă privesc fix.

— Dar *vreau* ca totul să se schimbe! Și ce-ar putea să se schimbe, în definitiv? E sora mea. O iubesc acum și o s-o iubesc în continuare, indiferent ce-o să facă! Sau ce-a făcut! spun, hotărâtă.

— Nu vorbesc doar de Beth.

— Dar despre cine, atunci? Despre ce? Spune-mi, indiferent ce-ar fi!

— Nu țipa la mine, Erica, fiindcă te aud destul de bine. Vorbesc despre... despre tine și despre mine.

Vocea sa a devenit mai calmă. Tac și eu câteva clipe, cât îmi bate inima de două ori. Deși aceste două bătăi sunt rapide, mi se pare că trece o veșnicie.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic... că orice aș avea de spus... orice s-ar fi întâmplat, totul se va schimba.

Își întoarce privirea în altă parte și își încrucișează brațele.

— Înțelegi? mă întreabă.

Îmi mușc buza de jos și îmi simt ochii arzând. Apoi o revăd pe Beth în baie, așa cum am găsit-o aseară: deși era în întregime acolo, îți aluneca printre degete. Înăbuș acea mică flacără pe care Dinny tocmai a aprins-o înăuntrul meu.

— Înțeleg, dar trebuie să știu, îi șoptesc.

Îmi curge nasul. Mi-l șterg cu dosul mânecii. Aștept să vorbească, dar n-o face. Privirea sa se mișcă de la podea la ușă, apoi spre scări și înapoi, nefixându-se pe nimic. Niște crampe ale mușchilor feței, care se încordează tot mai tare.

— Spune-mi doar atât, Dinny! Eu am fugit împreună cu Beth. Nu știu ce s-a-ntâmplat, dar sunt sigură c-am fugit și v-am lăsat pe tine și pe Henry la iaz. Și aia a fost ultima dată când l-a văzut cineva și vreau să-mi spui ce s-a-ntâmplat!

Aproape țip.

— Ar trebui să-ți spună Beth.

— Beth n-o să-mi spună niciodată. Sau poate o s-o facă într-o zi. Sau poate o să-ncerce din nou să se sinucidă și de data asta chiar să reușească. Trebuie să scot asta din ea! țip.

Dinny mă privește, șocat.

— A încercat să se sinucidă? mă întreabă. Din cauza asta?

— Da! Pentru că e deprimată. Nu e doar *nefericită*, e bolnavă, Dinny! Și vreau să știu ce a adus-o în starea asta. Dacă refuzi să-mi spui, nu faci altceva decât s-o ajuți să rămână așa chinuită cum e. Spune-mi doar ce-ai făcut cu trupul lui! Spune-mi unde

e! insist. Sângele mi se ridică în cap ca valul unui reflux și urechile încep să-mi vâjâie.

— Erica! Strigătul lui Beth se face auzit în tot holul. Tresărim și eu, și Dinny ca doi copii vinovați. *N-o face!* strigă, coborând în fugă scările spre noi. Are ochii mari și fața descompusă de spaimă.

— Beth, nu voiam să-i spun, începe Dinny să se explice, ridicând o mână ca s-o împace.

— Ce? De ce nu? Doar pentru că Beth ți-a spus să n-o faci? i-o întorc eu repede.

— Să nu spui la nimeni! *Niciodată!* strigă Beth. Abia dacă îi mai recunosc vocea. O prind de mâini și încerc s-o fac să se uite la mine, dar privirea ei este îndreptată spre Dinny și între ei se simte o complicitate pe care nu pot s-o suport.

— Beth! Te rog, Beth, uită-te la mine! Uite unde ai ajuns încercând să păstrezi acest secret! Te rog, Beth! E timpul să scapi de el. Orice ar fi, renunță la asta! Te rog! De dragul lui Eddie! El are nevoie ca tu să fii fericită.

— Nu-l băga pe Eddie în asta! îmi spune, cu ochii în lacrimi.

— De ce nu? Cred că știi că și viața *lui* e afectată de toate astea! El este responsabilitatea ta. Și trebuie să fii puternică, Beth, pentru că-i datorezi asta.

— Ce-ai putea să știi *tu* despre asta, Erica? Ce-ai putea să știi tu despre responsabilitate? Tu n-ai avut nici măcar o slujbă permanentă! Schimbi apartamentele la fiecare șase luni! De când ai plecat de acasă, ai trăit ca o studentă, n-ai avut nici măcar un animal de care să ai grijă, așa că nu-mi vorbi mie despre responsabilitățile mele! țipă Beth, îmi timp ce eu mă dau înapoi, lovită de cuvintele ei.

— Tu ești responsabilitatea mea, spun, calmă.

— Nu. Nu sunt! îmi răspunde Beth, întorcându-mi privirea.

— Beth... intervine Dinny. Am încercat să vorbesc cu tine de când te-ai întors aici și știu că nu vrei s-auzi ce am de spus, dar e important și... cred că Erica are și ea dreptul s-audă.

— A fost *acolo*, Dinny! Dacă nu-și amintește, atunci înseamnă că n-are nevoie să-și amintească. Putem deci s-o lăsăm în pace. Dinny, cred... cred c-ar trebui să pleci.

— Nu, nu trebuie să plece! De ce să plece? Eu l-am chemat. De fapt – traversez camera spre ușă, așezându-mă cu spatele la ea –, nimeni nu pleacă până când nu aflu adevărul de la unul dintre voi sau de la amândoi! Serios! Adevărul. A trecut prea mult timp. Inima îmi bate cu putere.

— Ca și cum ai putea să mă oprești! murmură Dinny.

— Erica, nu mai pune întrebări! strigă Beth. Fă măcar asta... *nu mai pune întrebări!*

— Beth, poate c-ar fi mai bine să-i spunem pur și simplu. N-o să mai spună nimănui. O să știm doar noi trei. Cred... cred că și ea are dreptul să știe, spune Dinny încet.

Beth îl privește fix, albă ca varul.

— Nu, șoptește ea.

— Dumnezeule! Nu-nțeleg de ce-ai mai venit aici! țipă, dând exasperat din mâini.

— Dinny, spune-mi! E singura cale prin care poți s-o ajuți! spun, hotărâtă.

Privirea lui Beth se plimbă de la mine la Dinny și înapoi.

— Nu! șuieră ea.

— Vă rog! Spuneți-mi unde e Henry!

— Oprește-te! îmi poruncește Beth. Tremură din tot corpul fără să se mai poată controla. Dinny strânge din dinți, se uită peste umăr și apoi își întoarce din nou privirea spre mine. Ochii lui scânteiază. Mi se pare că în sufletul lui se dă o luptă, că încă nu e decis. Îmi țin respirația, uluită, pentru că nu-mi vine să cred ce se-ntâmplă.

— Bine! se răstește, apucându-mă de umăr. Dacă tu crezi că asta e singura cale de-a o ajuta... Dar, dacă te-nșeli, când totul o să se dea peste cap, să nu-mi spui că nu te-am avertizat!

S-a enervat brusc, pare furios pe noi. Degetele lui mă rănesc. Mă dă din ușă și o deschide larg.

— Nu! Dinny, *nu!* țipă Beth în urma noastră, în timp ce el mă trage afară.

— Au, oprește-te! Ce faci? Unde mergem? Din instinct, încerc să-i opun rezistență, încerc să mă țin pe picioare, însă e mult mai puternic decât mine.

— Vrei să știi ce s-a-ntâmplat cu Henry? O să-ți arăt! Dinny rostește aceste cuvinte plin de năduf. Începe să-mi fie frică. Sunt atât de aproape de-a afla ce-a pățit Henry, atât de aproape, încât acest lucru mă-ngrozește. Dinny mă-ngrozește. Are atâta putere în el, în strânsoarea lui, și o privire implacabilă!

— Dinny, *te rog*...

Mă ignoră.

— Erica! *Nu!* aud strigătul disperat al lui Beth, însă nu ne urmărește. Mă uit înapoi peste umăr și o văd sprijinindu-se de tocul ușii, cu gura deformată, cu mâinile încleștate pe ușă, ca să nu cadă.

Dinny mă târăște de-a lungul pajiștii, ieșim din grădină printre copaci și cred că ne îndreptăm spre iaz. Îmi dau seama brusc și devin tot mai sigură că nu vreau să merg acolo. Frica îmi înmoaie genunchii și încep să mă zbat din nou ca să mă eliberez.

— Haide odată! îmi ordonă scurt, trăgându-mă mai tare. Ar fi putut să-mi smulgă brațul. Dar nu mergem spre iaz. Acum ne îndreptăm spre vest. Mergem în tabără. Îl urmez ca o umbră care se împotrivește împleticindu-se și împiedicându-se în spatele lui. Inima îmi bate nebunește. Dinny deschide ușa celei mai apropiate rulote, fără să se mai obosească să bată. Harry tresare, speriat, dar începe să zâmbească imediat ce ne recunoaște. Dinny mă împinge în sus, pe scăriță, într-o rulotă care miroase a cartofi prăjiți, a câine și a haine umede.

— Ce naiba e asta? Vocea îmi tremură, nu pot să respir și sunt gata să mă prăbușesc.

— Voiai să știi unde e Henry. Dinny ridică mâna și mi-l arată pe Harry. Uite-l pe Henry!

Deschid ochii mari. În minte nu mai am niciun gând, totul se evaporă. Nu știu cât timp am rămas în această poziție, dar când vorbesc îmi simt gâtul foarte uscat.

— Ce? Acest cuvânt e mic și efemer, o umbră vagă în jurul ultimei guri de aer pe care o aveam în piept. Podeaua scârțâie sub picioarele mele. Pământul s-a prăbușit de pe axa lui și se rostogolește cu mine, care-s năucă și neajutorată. Dinny își lasă mâna în jos, închide ochii și îi acoperă cu palma, înfrânt.

— Uite-l pe Henry, repetă.

— Dar... cum ar *putea* să fie el? Henry e mort! Cum ar putea el să fie Henry? Nu e *Henry*. Nu e el!

— Nu e mort. N-a murit.

Dinny își ia mâna de la ochi și întreaga lui furie dispare. Mă privește, dar eu nu pot să mă mișc. Nu pot să mă gândesc la nimic. Harry zâmbește, nesigur.

— Încearcă să nu țipi. Asta-l supără, mă avertizează Dinny calm.

Nu pot să țip. Nu pot să fac nimic. Nu pot să respir. Tensiunea îmi tot crește în cap. Mi-e teamă c-o să explodez. Îmi duc mâna la tâmplă, încercând să-mi țin oasele capului laolaltă.

— Hai să mergem! Hai să ieșim, să vorbim afară! îmi șoptește Dinny, prinzându-mă de braț cu puțin mai multă grijă, acum.

Îmi trag mâna și mă aplec spre Harry. Sunt extrem de speriată când îl privesc. Atât de speriată, încât mi se înmoaie genunchii. Când cad și lovesc podeaua, se aude o bufnitură. Mi se face rău. Mi-e frig din cap până în picioare și, în același timp, ard. Dau la o parte șuvițele rebele de pe fața lui Harry și îl privesc în ochi. Încerc să văd ce s-a-ntâmplat. Încerc să-l recunosc, dar nu pot. Și n-o voi face.

— Te-nșeli! Minți!

— Nu, nu! Hai, vino, nu putem să vorbim despre asta aici! Dinny mă ridică din nou în picioare și mă duce afară.

Pentru a doua oară în ultimele douăsprezece ore, mă aflu în rulota lui Dinny, tremurând, uimită, șocată. Face o cafea pe reșou, într-un ibric vechi, lichidul dând puțin pe dinafară și având o aromă delicioasă. Ia o gură din ceașcă, apoi îmi dă și mie să gust și simt că renasc.

— Mie... nu-mi vine să cred. Nu-nțeleg, spun eu, mai liniștită.

Afară se trântește o ușă. Popeye și Blot mârâie încet, mai mult ca un bun-venit decât ca o avertizare. Dinny stă cu o gleznă pe genunchiul celuilalt picior, în poziția sa obișnuită. Arată supărat și nervos. Oftează.

— Ce nu-nțelegi? E calm și pare dispus să-mi explice tot, pe îndelete.

— Păi, unde a fost în toți acești ani? Cum de n-a fost găsit niciodată? L-au căutat *peste tot*!

— Nimeni n-a căutat niciodată *peste tot*. Dinny face un gest de dezaprobare. A fost aici, cu noi. Cu familia mea sau cu prietenii familiei mele. Există o mulțime de tabere de rulote în sudul Angliei. Mama și tata aveau o mulțime de prieteni cu care au putut să-l lase, prieteni care au avut grijă de el, până când a crescut. Când am ajuns și eu pe picioarele mele și am putut să am grijă de el, m-am ocupat eu de asta.

— Dar... l-am văzut sângerând! L-am văzut căzând în iaz!

— Și atunci voi două ați fugit. L-am scos din iaz și l-am adus pe tata. Nu respira, dar tata a reușit să-l resusciteze. Lovitura pe care o avea la cap nu era atât de gravă cum părea... În general, rănile de la cap sângerează mult. Și-a privit bocancul și a răsucit capătul destrămat al unui șiret între arătător și degetul mare.

— Și pe urmă? Nu l-ați dus la spital? De ce n-ați venit să căutați pe cineva la conac?

Douăzeci și trei de ani din viață mi se rescriu în fața ochilor, desfășurându-se ca un fir. Abia dacă pot să mă concentrez, abia dacă pot să gândesc. Dinny nu-mi răspunde o bună perioadă de timp. Își sprijină bărbia în podul palmei, fiind foarte tensionat. Privirea ochilor săi mă arde.

— Eu... n-am spus ce s-a-ntâmplat. N-am putut să-i spun tatălui meu cum s-a rănit... sau cine a făcut-o. Așa că tata... tata s-a gândit că eu i-am făcut ceva. A crezut că eu și Henry ne-am luat la bătaie. A încercat să mă protejeze.

— Dar puteai să le spui c-a fost un accident.

— Fii serioasă, Erica! Lumea atâta aștepta – toată viața mea, oamenii au încercat să ne pună câte ceva în cârcă. Că suntem hoți, că suntem criminali, că suntem niște lepădături. Autoritățile ar fi sărit imediat, dac-ar fi avut șansa să mă ia de la mama și de la tata. O perioadă scurtă într-o școală de corecție, apoi o casă *așa cum trebuie*, cu o familie *așa cum trebuie*...

— N-ai cum să știi sigur că s-ar fi întâmplat asta...

— Ba da! Ba da, știu! Tu nu știi, Erica!

— Și de ce e... așa cum e?

— Nu de la lovitura la cap, asta-i sigur. Tata l-a dus la o veche prietenă de-a lui, Joanna, care era asistentă medicală în Marlborough. Asta s-a-ntâmplat în aceeași după-amiază, înainte să se afle că lipsește. Joanna i-a cusut rana cu câteva copci și ne-a spus că suferise un șoc, dar că nu era nimic foarte grav. Noi ne gândeam s-așteptăm să se trezească, ca să fim siguri că se simte bine, și pe urmă să-l lăsăm undeva în imediata apropiere a satului și să dispărem. Ăsta era planul nostru. Joanna a avut grijă de el în primele câteva zile. A rămas adormit timp de două zile fix și... apoi s-a trezit.

— Puteați să-l aduceți înapoi, atunci. Puteați să-l lăsați într-un loc în care ar fi putut să fie găsit, așa cum ai spus. De ce n-ați făcut asta?

— Pentru că în perioada aia toată lumea îl căuta înnebunită. Eram supravegheați. Nu puteam face nicio mișcare fără ca vreun polițist să noteze ce făceam. Atunci când ar fi fost găsit, Henry le-ar fi spus că noi am fost cei care l-au luat, mai mult ca sigur. Dar, inițial, noi ne gândeam că vom reuși totuși să dispărem. Când ne-am dat însă seama că nu aveam nicio șansă să-l ducem înapoi fără să fim văzuți, era deja prea târziu. Și nu se simțea bine, când s-a trezit. Oricine ar fi putut să-și dea seama de asta. Tata m-a dus să-l văd, fiindcă, dintre noi toți, eu îl cunoșteam cel mai bine. „Spune-mi ce crezi despre el", mi-a spus tata. Nu știam ce vrea să zică, până nu l-am văzut pe Henry și n-am vorbit cu el. Stătea în patul pe care Joanna îl avea liber, ținând în mână un pahar cu suc de portocale de parcă n-ar fi știut ce să facă cu el. Aș fi preferat să fiu oriunde altundeva în lume, dar nu acolo, cu el.

Dinny își trece degetele prin păr.

Am încercat să vorbesc cu el, așa cum îmi spusese tata să fac. Henry nu mai era însă același. Deși era treaz, era... undeva, departe. Era confuz.

— Dar de ce? Spuneai că nu s-a lovit chiar atât de rău la cap.

— Nu s-a lovit. Problema era că stătuse mult timp fără să respire, până să ajungă tata la el.

Dinny pare foarte obosit, copleșit de amintiri. Mi se face puțin milă de el, dar încă nu pot să mă las cuprinsă de ea. Sunt mult prea multe alte lucruri pe care trebuie să le simt.

Mi-am terminat de băut cafeaua înainte să reîncep să vorbesc. Nu am sesizat liniștea care se lăsase în jur. Dinny mă privește, lovindu-și nervos glezna cu un deget, așteptând. Așteptându-mi reacția, presupun. În ochi are o licărire defensivă.

— N-a fost deloc ușor, știi asta? Nici pentru părinții lui, nici pentru familia noastră.

— Crezi că mie mi-a fost ușor? Sau familiei *mele*? Am fost nevoit să-l văd aproape în fiecare zi de-atunci și să mă-ntreb mereu cum ar fi stat lucrurile dac-aș fi încercat și eu să-l resuscitez, puțin mai repede... Dacă l-am fi dus la spital...

— Dar n-ați spus niciodată nimic! L-ați ținut la voi...

— Nu l-am ținut. Am avut grijă de el...

— L-ați ținut și i-ați lăsat familia, i-ați lăsat *părinții* să creadă că e mort! Ne-ați făcut pe mine și pe Beth să credem că e mort.

— Nu, habar n-aveam ce credeați tu și Beth că s-a-ntâmplat! De unde aș fi putut să știu? Ați *fugit*, mai știi? Ați fugit și n-ați vrut să mai știți nimic de povestea asta! Nici măcar n-ați mai trecut să-ntrebați ce s-a-ntâmplat! L-ați lăsat cu mine, iar eu... noi... am făcut ceea ce am crezut că e mai bine.

Nu am nimic de adăugat la asta.

— Eu aveam opt ani!

— Și eu aveam doisprezece, tot un copil eram și eu, dar a trebuit să-i las pe părinții mei să creadă că aproape am omorât un alt băiat! Că l-am făcut *să-și piardă mințile*! Sau cel puțin asta credeam că trebuie să fac. Credeam că asta-i cea mai bună soluție. Când mi-am dat seama că voi două n-o să vă mai întoarceți, era deja prea târziu ca să mai pot schimba ceva. Cât de ușor crezi c-a fost?

Simt cum îmi crește tensiunea când spune asta. „A trebuit să-i las să creadă..." O amintire încerca să-și facă loc prin dezordinea din mintea mea. Îl văd pe Henry aplecându-se, căutând

ceva pe jos și adunând patru sau cinci pietre. Apa îmi intră în ochi și într-o ureche care începe să zumzăie și să deformeze sunetele, denaturând vocile celor din jur. Henry, batjocoritor, poreclindu-l în toate felurile pe Dinny. Strigătele insistente ale lui Beth: „Termină! Pleacă! Henry, potolește-te!" Și Henry, la rândul lui: „Țiganule! Împuțitule! Cioară râioasă! Hoțule! Vagabondule!" Fiecare cuvânt era însoțit de o piatră, aruncată din umăr cu acea mișcare pe care băieții, spre deosebire de fete, o învață la școală. Acea aruncare prin care o minge de crichet e trimisă de la marginea terenului drept la țintă. Mi-l amintesc pe Dinny plângând după ce fusese atins de o piatră, care îl lovise în umăr și-l făcuse să sară ca ars. *Îmi amintesc ce s-a întâmplat.* Mi-o reamintesc de asemenea pe Beth, așa cum rămăsese în cadrul ușii, chiar acum, cu țipătul ei care ne-a urmat, cu acea groază întipărită pe față. *Nu!*

— Trebuie să plec, șoptesc, cu vocea gâtuită.

— Erica, așteaptă...

— Nu! Trebuie să plec!

Mă simt bolnavă. S-au adunat prea multe lucruri în mine, ceva trebuie să iasă. Mă grăbesc înapoi spre casă, alergând cât pot de repede. Când ajung în baia înghețată de jos, mă prăbușesc și vomit. Acolo, cu gâtul arzând și cu toate mirosurile urâte care mă înconjoară, încep să mă simt într-un fel mai bine. Mă simt pedepsită pe bună dreptate. Simt că are loc un fel de rejudecare a lucrurilor. Acum știu ce a torturat-o pe Beth de-a lungul acestor ani. Acum știu de ce s-a pedepsit pe sine în halul acesta, de ce a căutat o asemenea ispășire. Îmi dau cu apă rece pe față, încercând să respir, încercând să găsesc puterea de-a mă ridica la suprafață. Sunt înghețată de frică – cred că știu ce fel de ispășire ar putea căuta acum.

— Beth! strig, începând să tușesc din cauza durerii din gât. Beth, unde ești, trebuie să-ți spun ceva!

Cu picioarele tremurând, intru și ies în grabă din toate camerele de jos, inima bătându-mi atât de repede, încât mintea mi se limpezește brusc.

— Beth!

Urc repede scările, merg în primul rând la baie și apoi, de-a lungul coridorului, spre camera lui Beth. Ușa e închisă și mă arunc cu toate forțele în ea. Înăuntru, draperiile sunt trase, fiind aproape întuneric. Și lucrul de care mi-a fost cel mai frică, de care m-am temut cu adevărat e acolo, în fața mea. Nu mai văd nimic altceva și un hău se cască în mine.

— *Nu!* strig, intrând în camera întunecată.

Sora mea e întinsă pe jos și nu-i văd fața, fiindcă are capul întors în cealaltă parte. Ține strâns în mâinile ei fragile o foarfecă cu lame lungi și în jurul ei se întinde o pată întunecată.

— Beth, nu! șoptesc și simt că nu mai am aer în plămâni, nici sânge în vene.

Cad în genunchi și o strâng la piept. E atât de slabă, atât de lipsită de orice greutate. Câteva clipe sunt năucită de durere, însă ea își întoarce fața spre mine și ochii i se deschid și mă privesc. Izbucnesc într-un râs isteric din cauza marii ușurări pe care o simt.

— Erica? Vocea ei abia se aude.

— Of, Beth! Ce-ai făcut?

Îi dau la o parte șuvițele de păr de pe față și îmi dau seama. L-a tăiat pe tot, și-a tăiat tot părul. Pata neagră de pe podea e de fapt părul ei tăiat. Fără el, arată ca o fetiță. Atât de vulnerabilă.

— Părul tău! țip eu, însă apoi râd din nou și îi sărut fața. Nu s-a tăiat, nu sângerează.

— N-am putut s-o fac. Am vrut, dar... Eddie ...

— Nu *ai vrut* s-o faci! Nu *vrei* s-o faci! Știu că nu vrei cu adevărat asta, îi spun. O iau în brațe și o legăn încet.

— Am vrut! Am vrut cu adevărat s-o fac! plânge ea furioasă și cred că s-ar ridica de lângă mine, dac-ar avea destulă putere. De ce l-ai făcut să-ți spună? De ce n-ai vrut să m-asculți pe mine?

— Pentru că trebuia să se-ntâmple. Ascultă-mă, Beth... m-asculți? E foarte important.

Mă uit în jur și îmi observ reflecția în oglinda măsuței de toaletă. Am o înfățișare cenușie, fantomatică. Dar pot să descopăr în ochii mei adevărul, care așteaptă să fie spus. Respir adânc.

Beth, Henry nu e mort. *Harry* e Henry! E-adevărat! Dinny mi-a spus întreaga poveste... n-a murit. L-au dus doar la o prietenă a lor, ca să-i dea un prim-ajutor și pe urmă l-au tot mutat de colo-colo, prin diferite tabere, ani și ani de-a rândul. De-aia nici una dintre cercetările organizate n-a avut succes.

— Ce? șoptește. Mă privește ca pe un șarpe, așteptând următoarea mușcătură.

— Harry, acel Harry cu care s-a jucat fiul tău în vacanța de Crăciun e *vărul nostru Henry*.

Vreau atât de mult s-o eliberez, vreau s-o fac să se simtă mai bine! În liniștea care s-a așternut în încăpere pot să-i aud respirația. Fluctuația aerului expirat de trupul ei.

— Nu-i adevărat, spune.

— Ba e adevărat, Beth. E adevărat. Eu cred că așa este. Dinny n-a vrut să spună nimănui ce s-a-ntâmplat, așa că Mickey a crezut că *Dinny* a făcut-o și, cum nu voiau să-l piardă, în caz că s-ar fi aflat ...

— Nu, nu, *nu!* Nimic nu e adevărat! Eu l-am omorât! Eu l-am *omorât*, Rick... Vocea ei se sparge și se transformă într-un plânset, apoi descrește și devine foarte limpede. Eu l-am ucis! O spune mult mai liniștită, ca și cum s-ar simți ușurată că poate să rostească aceste cuvinte.

— Nu, n-ai făcut-o tu! insist eu.

— Dar... eu am aruncat acea piatră care... era prea mare! N-ar fi trebuit s-o arunc! Nici măcar Henry n-ar fi aruncat cu o piatră atât de mare. Dar eram atât de nervoasă! Eram *atât* de nervoasă, încât nu-mi doream altceva decât să-l fac *să tacă* odată! Am aruncat-o atât de sus...

Acum îmi dau seama. În sfârșit, în sfârșit! Ca și cum ar fi fost tot timpul în fața ochilor mei. Fetele nu știu să arunce cum trebuie. A aruncat din tot corpul, i-a dat drumul prea devreme și a trimis-o prea sus. N-am reușit s-o urmărim cu privirea din cauza cerului incandescent de vară. Henry râdea deja de ea, râdea de stângăcia acelei aruncări. Râdea în clipa în care piatra a coborât, i-a lovit capul, scoțând un sunet atât de ciudat. Puternic și ciudat. Cu toții am sesizat imediat ciudățenia acelui sunet, deși nu-l mai auzisem înainte. Sunetul cărnii care se rupe,

sunetul unei lovituri care a ajuns la os. Din cauza acelui sunet mi-a fost rău adineauri. Ca și cum l-aș fi auzit abia acum pentru prima oară și mi-ar fi întors stomacul pe dos. Și pe urmă tot sângele din jur și privirea lui sticloasă și cu ieșind rapid din apă și fuga noastră. Îmi amintesc totul, acum. În sfârșit!

— Nu l-am omorât eu? mă întreabă în cele din urmă Beth, privindu-mă cu intensitate, cercetându-mă ca să afle adevărul.

Îi răspund negativ, făcându-i un semn din cap.

— Nu. Nu l-ai omorât tu.

Pe față i se citește ușurarea, încet, atât de încet, ca și cum n-ar îndrăzni încă să creadă. O țin strâns și-mi dau seama când începe să plângă.

Mai târziu, mă reîntorc în tabără. E la începutul după-amiezii, când soarele începe să răzbată prin ceață și începe să se vadă cerul – niște fâșii subțiri și orbitoare. Simt cum ceva din mine vrea să iasă afară, cum ceva din mine se ridică la suprafață. Am plecat la drum într-o stare destul de confuză, care putea să se transforme în orice. Putea să devină bucurie. Cine știe? Mă așez lângă Harry, pe treptele rulotei sale. Îl întreb ce face și, deși nu vorbește, îmi arată, deschizându-și palmele. Are un briceag mic într-o mână și o mică bucată de lemn în cealaltă, cu câteva modele cioplite pe ea, niște forme geometrice care se ciocnesc și se suprapun. Mi se pare miraculos. Încerc să-l prind de braț, dar se smucește, fiindcă nu-i place. Nu insist. Miraculos. Faptul că Henry s-a transformat în ființa asta blândă. A fost vătămat sau, mai degrabă, ceva din el a fost distrus în urma loviturii date de Beth? Dușmănia? Aroganța copilărească, agresiunea? Toate lucrurile care îi erau proprii, toată moștenirea lui Meredith, toată ura pe care îl învățase s-o practice. Acum e ca o tăbliță curățată de toată murdăria ei.

Îl las să lucreze, dar îi leg șuvițele de păr la spate, ca să-i pot vedea fața. Mă așez, el muncește, iar eu îi privesc fața. Treptat, câteva aspecte care-mi par familiare ies la suprafață. Unele dintre trăsăturile sale au început să se așeze înapoi în formele care-mi erau cunoscute. Puțin aici, puțin dincolo, doar urme. Nasul ăsta îngust la bază al familiei Calcott. Nuanța asta

de albăstru-cenușiu a ochilor lui. Nu pare să fie deranjat că-l privesc. Nu pare să observe ce fac.

— Cred că te-a recunoscut, îmi spune Dinny încet, oprindu-se în fața noastră.

Brațele îi atârnă pe lângă trup, dar are pumnii încleștați, ca și cum ar fi gata de ceva. Gata să reacționeze.

— Mai ții minte atunci, mai demult, când l-ai văzut prima dată în pădure, iar el te-a oprit când treceai pe acolo? Cred că te recunoscuse, înțelegi?

Îl privesc, dar nu pot să-i vorbesc. Nu încă. Venele care i se văd pe brațe, niște umflături pe sub piele, par tensionate din cauza încleștării pumnilor. A avut dreptate. Totul s-a schimbat. În partea cealaltă a taberei, Patrick iese din rulota sa și mă salută solemn printr-o aplecare a capului.

Mă întorc s-o aduc și pe Beth, în timp ce lumina zilei descrește. A rămas întinsă ore în șir. Asimilând ce i-am spus. Îi spun cine e jos și ea e de acord să-l vadă. Apoi întreaga solemnitate și frică a celui care se îndreaptă spre eșafod. Părul ei ciopârțit fără menajamente formează niște unghiuri ciudate și fața ei e împietrită, nefiresc de nemișcată. Cred că are nevoie de o voință foarte puternică ca s-o păstreze atât de nemișcată. În bucătărie, luminile sunt aprinse. Dinny și Henry stau față în față la masă, joacă cărți și beau ceai de parcă lumea nu s-ar fi burzuluit dintr-odată și n-ar fi aruncat în aer tot ceea ce constituia baza vieților noastre, ca un câine care s-ar fi scuturat de apa murdară din blana lui. Dinny își ridică privirea când intrăm, însă Beth se uită doar la Henry. Se așază la o distanță sigură și îl privește cu mare atenție. Stau și aștept. Henry face cărțile destul de stângaci, scăpând câteva pe masă și reintroducându-le la loc în pachet, una câte una.

— Mă recunoaște? întreabă Beth în șoaptă.

Vocea ei e atât de slabă, atât de precară, ca un lucru care e pe cale să se destrame. Mă așez lângă ea și mă pregătesc s-o prind, la nevoie.

Dinny ridică din umeri.

— N-avem de unde să știm. Pare... că se simte destul de bine lângă tine. Lângă amândouă. De obicei, are nevoie de mai mult timp ca să se obișnuiască cu străinii, așa că...

— Am crezut că l-am omorât. În tot acest timp, am crezut că l-am omorât...

— Chiar ai făcut-o! spune Dinny, hotărât.

Beth, șocată, îngheață.

— L-ai lovit, și-a pierdut cunoștința și a căzut cu fața-n apă...

— Dinny! Nu... încerc să-l opresc.

— Dacă nu l-aș fi scos afară, ar fi *fost* mort! Așa că te rog să-ți amintești asta înainte de-a începe să judeci ce am făcut *eu* și ce a făcut familia mea...

— Nimeni nu judecă pe nimeni! Eram niște copii, habar n-aveam ce trebuia să facem. Și da, am avut mare noroc că te-ai hotărât atât de repede, Dinny! spun.

— Mi-e greu să-l numesc tocmai noroc.

— Poți să-l numești cum vrei, atunci.

Dinny trage adânc aer în piept, privindu-mă cu ochii pe jumătate închiși, iar Beth începe să plângă. Nu cu lacrimi mărunte, din cele cu care îți plângi de milă, ci cu hohote necontrolate, urâte, care i se rup direct din inimă. Gura sa pare o gaură roșie și adâncă. Bocete joase, ridicându-se din întunericul de dinăuntru, care devine aproape palpabil, bocete oribile, greu de suportat. Mă reașez lângă ea și o strâng în brațe, ca și cum în felul ăsta aș putea s-o fac să se adune. Dinny merge la fereastră și își sprijină fruntea de geam, ca și cum n-ar vrea altceva decât să plece din acest loc. Îmi lipesc obrazul de spatele lui Beth, simțind cum fiorii care o străbat intră în mine. Henry așază cărțile pe culori, făcând câteva coloane ordonate pe masă. Mi-e greu să-ncep să cern ce simt față de Dinny, față de secretul pe care l-a păstrat atâta timp. Mă gândesc la Henry, ascuns undeva, departe, în labirintul taberelor de rulote, pe drumurile înverzite ale Angliei, în dube și în rulote, în caravane și camioane, un mic pas în lateral, dar într-o cu totul altă lume, cât se poate de îndepărtată de cea a satelor curate și îngrijite în care fusese

căutat. S-au întâmplat niște lucruri ieșite din comun. Acum pot să-mi dau seama de asta.

Ne despărțim un pic mai târziu, fiecare cu responsabilitatea lui. Dinny dispare în noapte cu Henry, eu urc scările cu Beth. A plâns mult, dar acum s-a liniștit. Cred că mintea ei se rescrie pe ea însăși, la fel cum și mintea mea a trebuit s-o facă, dar pentru asta are nevoie de timp. Sper că timpul e singurul lucru de care are nevoie. Fața sa pare proaspătă. Nu doar roșie, nu doar curată, ci proaspătă, ca și cum ar fi nou-născută, ca și cum abia acum ar trebui formată, abia acum ar trebui modelată de viață. Are delicatețea unui copil. Sper să văd că dispare ceva de pe ea, ceva din grija aceea prea mare, ceva din umbra și frica pe care le găzduia. Deocamdată e prea devreme ca să pot spune asta. O învelesc bine, până sub bărbie, cum ar face o mamă, iar ea surâde, pe jumătate ironic.

— Erica... spune, oftând puțin. De cât timp ești îndrăgostită de Dinny?

— Ce?

Ridic din umeri, pregătindu-mă să plec, dar îmi dau seama prea târziu că am ales tocmai unul dintre gesturile lui Dinny.

— N-are rost să negi. Ți se citește pe față.

— Trebuie să dormi. A fost o zi grea.

— De cât timp? insistă, prinzându-mă de mână în timp ce încerc să mă îndepărtez. O privesc. În lumina asta, nu reușesc să-mi dau seama care e expresia ochilor săi. Nu pot s-o mint, dar nici nu pot să-i răspund.

— Nu știu, spun, scurt. Nu știu dacă sunt îndrăgostită de el. Mă îndrept spre ușă, țeapănă, simțindu-mă trădată de fiecare linie a corpului, de fiecare mișcare pe care o fac.

— Erica!

— Ce?

— Mi-a... mi-a părut bine când mi-ai spus că nu-ți amintești ce s-a-ntâmplat. Nu voiam să-ți amintești, pentru că mi-era atât de rușine. Nu atât pentru c-am aruncat cu piatra în el, ci pentru că am fugit. Pentru că l-am lăsat acolo, pentru că nu le-am spus nimic mamei și tatei. Nu știu de ce am făcut asta! N-am știut niciodată!

— Nu era...

— Era un lucru care ar fi trebuit decis într-o clipă. La concluzia asta am ajuns după ce am mai înaintat în vârstă. O decizie luată într-o clipă, pe care, odată ce ai luat-o, nu mai ai cum s-o schimbi. Fie faci față unei asemenea greșeli, fie fugi și te ascunzi de ea. Eu am fugit. Am dat greș!

— N-ai dat greș, Beth!

— Ba da, am dat greș! Tu oricum ai făcut întotdeauna ce am făcut *eu*. Eu eram liderul grupului, eu eram cea mai mare. Dac-aș fi vorbit imediat, probabil că el ar mai trăi încă.

— Dar trăiește!

— Ar fi putut să trăiască *normal*! Să nu fie atât de afectat...

— Beth, n-are rost să discutăm despre asta! Trăiește! Nimic nu mai poate fi schimbat acum. Te rog să nu te mai chinui singură. Erai un copil.

— Când mă gândesc la Mary și la Clifford...

Ochii i se umplu din nou de lacrimi, care încep să curgă șiroaie. Nu știu ce aș putea să-i răspund. Clifford și Mary... Viețile lor au fost distruse încă mai mult decât viețile noastre. În timp ce mă gândesc la ei, ceva ca un văl se așază în jurul inimii mele.

Mă trezesc în acea beznă de dinaintea răsăritului care parcă nu se mai risipește și cobor tiptil în bucătărie. Mă încearcă o senzație stranie, sunt în același timp epuizată și plină de energie. Îmi fac o cafea tare, pe care o beau cât e prea fierbinte. Deși am șosete, răceala dușumelei îmi amorțește picioarele. Ceasul mic de pe cuptorul cu microunde arată ora șapte și jumătate. În casă e liniște, auzindu-se doar trosnetele focului care e pe cale să piardă bătălia pe care o poartă. Iau ziarul de ieri, îl privesc absentă și nu reușesc să dezleg cuvintele încrucișate. Cafeina îmi agită creierul, dar nu m-ajută să gândesc. Cum am putea să nu le spunem părinților lui Henry că el trăiește? Cum am putea să nu facem asta? N-avem cum să n-o facem. Dar ei vor vrea să știe ce s-a-ntâmplat. Chiar și Mary, care e atât de liniștită, va dori

să știe ce s-a-ntâmplat. Și Clifford va vrea *dreptate*. Dreptate, așa cum o va vedea el. Va vrea să-i acuze pe cei din familia Dinsdale de răpire, fiindcă nu au permis tratamentul medical al fiului lor. Probabil ne va acuza de ceva și pe mine și pe Beth, deși în cazul nostru îi va fi ceva mai greu. De rănire corporală gravă, poate. De obstrucționarea cursului firesc al justiției. Nu știu ce acuzații pot fi formulate împotriva unor copii. Dar pot să-l văd limpede, ținându-ne pe toți trei în dinți, tremurând și tremurând. Așadar, cum am putea să le spunem?

Afară, cerul începe să se lumineze. La ora zece își face apariția și Beth, îmbrăcată de oraș. Rămâne în ușă, cu geanta pe umăr.

— Cum te simți? o întreb.

— Sunt... bine. Trebuie să plec. Maxwell mi-l aduce pe Eddie, mâine după prânz, și încă n-am nimic pregătit și... trebuie să trec pe la coafor înainte să ajungă. O să rămână cu mine până miercuri, când se reîntoarce la școală.

— Bine. Credeam... credeam c-o să vorbim despre ce s-a-ntâmplat, despre Henry...

Refuză, făcând un semn din cap.

— Încă nu sunt pregătită să vorbesc despre asta. Nu încă. Mă simt însă mai bine.

— Bine, bine. Mă bucur, Beth! Sincer mă bucur! Nu-mi doresc nimic altceva decât să reușești să lași toate astea în urma ta.

— Asta vreau și eu. Pare mai deschisă, mai radioasă: zâmbește, gata de plecare, luându-și geanta cu ușurare.

— Doar că... nu știu ce ar trebui să facem în privința lui Clifford și a lui Mary. Dacă ar trebui să le spunem sau nu... spun eu.

Beth se posomorăște. Cred că e gând la gând cu mine, doar că eu sunt cu câteva ore înaintea ei. Își umezește buzele, repede, agitată.

— Acum trebuie să plec. Dar, serios, Rick, nu cred că eu sunt cea care ar trebui să decidă ce se va-ntâmpla de acum înainte. N-am dreptul să fac asta. Nu vreau să am acest drept. I-am făcut deja destule. Și lor, la fel. Nu-mi trece prin cap nicio idee grozavă în privința asta.

Câteva mici umbre reapar pe fața ei.

— Nu-ți face griji, Beth! O să mă descurc eu.

Par atât de sigură pe mine, de data asta. Îmi zâmbește, un zâmbet diafan și minunat ca aripile noi ale unui fluture. Apoi vine spre mine și mă îmbrățișează.

— Mulțumesc, Erica! Îți datorez atât de multe!

— Nu-mi datorezi nimic! Ești sora mea.

Mă strânge în brațe cu toată forța trupului ei ca o salcie.

Afară e lapoviță, iar cerul e de un gri monoton. În timp ce ne-ndreptăm spre mașină și pornesc motorul, din spatele copacilor apare Dinny, care bate în geam.

— Speram să te prind. Mă gândeam eu c-o să pleci în această dimineață, îi spune lui Beth. Cea mai mică urmă a unei posibile mustrări e suficientă ca s-o facă să se încrunte puțin.

— Beth trebuie să prindă trenul, îi spun.

Își întoarce privirea spre mine și încuviințează.

— Uite, Beth, voiam doar să-ți spun... voiam doar... când spuneam aseară că tu l-ai omorât, n-am vrut să spun chiar asta... c-ai făcut-o deliberat sau ceva de genul ăsta, îi spune el. Obișnuiam să-mi întreb părinții de ce era Henry atât de ticălos. De ce era atât de bătăuș, o jigodie atât de rea... Ei îmi spuneau mereu și mereu că atunci când un copil se comportă așa înseamnă că e nefericit. Că, din vreun motiv sau altul, e plin de frică și de furie și se descarcă pe ceilalți. Atunci nu i-am crezut, normal. Mă gândeam că el face lucrurile pe care le făcea doar pentru că e un om rău, dar acum știu că nu e adevărat. Henry nu era deloc fericit atunci, dar acum este. E cea mai fericită și cea mai liniștită persoană pe care o știu. Eu voiam doar... să-ți spun c-ar trebui să te mai gândești la asta.

Dinny oftează, frământându-și bărbia și se îndepărtează de mașină.

— Mulțumesc, îi spune Beth. Încă nu poate să-l privească în ochi, dar încearcă. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Pentru că n-ai spus nimănui ce s-a-ntâmplat.

— N-am făcut niciodată nimic care să te rănească, Beth, răspunde el liniștit.

Degetele mele, pe care le țin pe volan, sunt albe. Beth încuviințează, cu privirea pierdută.

— O să te mai întorci vreodată aici? o întreabă.

— Poate. Cred că da. Cândva în viitor.

— Atunci, la revedere, Beth! spune Dinny cu un zâmbet trist.

— La revedere, Dinny! spune ea liniștită.

Lovește capota mașinii cu podul palmei, iar eu pornesc, supusă. Îl văd în oglinda retrovizoare cum stă cu mâinile în buzunare, cu ochii lui întunecați, cu fața lui întunecată. Rămâne acolo până ce dispărem cu totul din vedere.

Astăzi e sâmbătă, trei ianuarie. Cei mai mulți oameni se vor întoarce luni la muncă. Îl voi suna pe avocatul familiei Calcott, un domn Dawlish din Marlborough, ca să-l anunț că poate să scoată casa la vânzare. Trebuie să iau niște decizii, acum, că pot să mă gândesc din nou la viitor. Nu-mi mai lipsește nimic, nu mai există fisuri, nu mai există scuze pentru a rămâne pe margine. Mă simt liniștită, în timp ce fac câțiva pași în jurul casei. Nu vreau s-aud radioul, n-am nevoie de compania televizorului. Nu fredonez nicio melodie, încerc să nu mă izbesc de nimic: pășesc ușor pe pământ. Vreau să aud sunându-mi în cap dangătul clar, de clopoțel, al adevărurilor pe care le știu. Aș putea să las totul baltă, să las aici acest brad uriaș cu tot cu vâscul pe care l-am aurit. Pot să rămână aici, adunând praf și pânze de păianjeni, până când persoana care va conduce licitația va veni și va pleca, ducând cu ea toate lucrurile bune, iar oamenii care se ocupă de curățenia casei vor lua tot restul. Relicvele acestui Crăciun ciudat și îngrozitor pe care l-am petrecut aici. Dar nu pot să suport acest gând. Aceste fărâme ale vieții noastre ar trebui lăsate pe loc, ca acel cotor de măr al lui Meredith în cutia din salon. Aruncat și respingător.

Hărnicia e bună, pentru că nu permite ca gândurile să mă copleșească. Voi păstra trei lucruri: mapa lui Caroline, cu toate scrisorile pe care le conține, fotografia făcută în New York și inelul de fildeș al lui Flag. Restul poate să dispară. Iau globurile

și beteala de pe brad. Arunc ultimele resturi de mâncare rămase de la Crăciun, de prin frigider și din cămară, aruncând pe pajiște tot ceea ce poate fi mâncat de păsări sau de vulpi. Găsesc un clește într-un sertar din bucătărie, urc scările spre locul în care bradul e fixat de balustradă și tai firul.

— Păzea! strig în holul pustiu. Copacul se înclină încet într-o parte, apoi cade la podea ca un câine bătrân. Un clinchet mă face să-mi dau seama că nu găsisem toate globurile. De pe crengi cad ace uscate, care se aștern pe jos. Scoțând un oftat, iau un făraș și o mătură și încep să le adun. Nu pot să m-abțin să nu-mi imaginez o viață alături de Dinny, gândindu-mă c-aș putea rămâne cu el. Să dorm pe o banchetă îngustă în spatele ambulanței lui: să gătesc micul dejun pe micul lui reșou: să muncesc, poate, în fiecare oraș în care am ajunge. Contracte pe termen scurt, cu asigurare în caz de boală. Să predau. Ca și cum cineva ar angaja o suplinitoare care nu are o adresă stabilă. Să dormim unul lângă celălalt în fiecare noapte, să-i ascult bătăile inimii, să mă trezesc la atingerea lui.

Se aude o bătaie în ușă și vocea lui Dinny mă face să mă reîntorc la realitate.

— E un moment prost? Îi văd capul apărând de după ușa de la intrare.

— Nu, e un moment perfect, de fapt! Poți să m-ajuți să scot bradul afară. Zâmbesc, ridicându-mă în picioare. Am început să tremur puțin. Am stat prea mult în genunchi. Și nu pentru o cauză foarte nobilă, îi spun.

— A nu? Și care ar fi acea cauză nobilă? mă întreabă Dinny, cu un zâmbet șiret, care mă pune în gardă.

— Păi, rugăciunea, desigur, îi răspund, cu toată sinceritatea, iar el chicotește.

Îmi dă un plic.

— Uite! E o felicitare de mulțumire trimisă de Honey. Pentru că ne-ai ajutat în noaptea aceea și pentru flori.

Scoate un elastic din buzunar și îl ține în dinți în timp ce își adună părul, luându-și șuvițele din față și legându-le la spate.

— A, chiar nu era nevoie!

— Ei bine, după ce-ai plecat, acum câteva zile, și-a dat seama c-a uitat să-ți mulțumească. Și acum, când s-a mai calmat, cred că-și dă seama cât de afurisită a fost în ultimele săptămâni.

— A avut motive, presupun. Nu i-a fost foarte ușor în această perioadă.

— Și-a făcut cu mâna ei, până la urmă. Dar se pare că acum totul merge bine.

— Hai, apucă și tu de o creangă!

Deschid larg ambele părți ale ușii din față, tragem bradul de cele mai joase crengi și-l târâm după noi pe jos. În urma lui rămâne o urmă verde.

— Poate că n-ar fi trebuit să te-apuci să mături decât după ce-am fi scos bradul din casă? îmi atrage atenția Dinny.

— Da, cred c-ar fi fost mai înțelept.

Lăsăm copacul pe alee și ne scuturăm de acele care ne-au rămas pe mâneci. Apa picură din toate lucrurile din jur, care sunt îmbibate. Pe trunchiurile copacilor se zăresc niște pete întunecate, ca o sudoare din cauza febrei. Ciorile croncănesc prin grădină. Strigătele lor dezarticulate lovesc casa și se reîntorc ca niște ecouri metalice. Le simt privindu-ne parcă cu ochii lor mici și rotunzi, ca niște mărgele de metal. Inima mea e cel mai rapid lucru de pe întinsul câtorva mile în jur. Gândurile mele sunt cele mai zgomotoase. Îl privesc pe Dinny și devin brusc mai timidă. Nu pot să numesc acest ceva care există între noi, nu pot să-mi dau încă seama cu exactitate cum arată.

— Vino la cină, diseară! îi propun.

— O să vin, mulțumesc de invitație! îmi răspunde.

Am pregătit o masă cu ultimele resturi din tot ce mai era comestibil prin cămară, prin frigider, prin congelator. E ultima oară când fac asta. Voi arunca tot ce mai rămâne. Cutiile vechi de lapte praf; mâncarea pentru câini; borcanele cu melasă, cu capace ruginite, și pe cele cu beșamel gata făcut. Casa va trece de la statutul de casă locuită la cel de casă pustie, devenind dintr-un cămin, o simplă proprietate. Din clipă în clipă. I-am spus că poate să-l aducă și pe Harry, dacă vrea. Așa mi se pare că e bine. Simt că trebuie să-i port și eu de grijă într-o anumită măsură, să-l ajut. Dar Dinny a simțit acest lucru și a fost destul

de nemulțumit, așa c-a venit singur. O bufniță roșiatică țipă în copacii din spatele lui, anunțându-l. E o noapte liniștită, rece și umedă ca o piatră de pe malul unui râu.

— Beth părea că se simte puțin mai bine când a plecat, spun, deschizând o sticlă de vin și turnând în două pahare mari. Vreau să-ți mulțumesc pentru c-ai spus... pentru ceea ce ai spus... despre Henry, că e fericit.

— Dar e adevărat, spune Dinny, luând o gură de vin care îi umezește buza de jos, învinețind-o.

El a știut, în tot acest timp. În tot acest timp, în toți acești ani. N-are de unde să știe, prin urmare, cum mă simt acum, privind în jos și văzând că n-am avut nimic solid sub picioare.

— Ce-ai gătit aici, până la urmă? mă întreabă, întorcând pe toate părțile mâncarea din farfurie.

— Pui provensal. Și alea sunt găluște de brânză. Salată de fasole amestecată cu spanac de la conservă. De ce-ntrebi? E vreo problemă?

— Nu, nicio problemă, mă asigură, îmi zâmbește și începe să mănânce vitejește. Eu încep cu găluștele, care au consistența plastilinei.

— Au un gust oribil! Îmi pare rău! Niciodată n-am fost un bucătar prea bun, recunosc.

— Puiul nu e deloc rău, spune Dinny, amabil.

Suntem atât de neobișnuiți cu toate astea! Cu faptul că stăm și mâncăm împreună. Cu această mică discuție. Cu faptul că am putea fi împreună, în această lume nouă. Între noi se lasă tăcerea.

— Mama mi-a spus că erai îndrăgostit de Beth, pe vremea aia. De aceea n-ai spus niciodată ce s-a-ntâmplat cu adevărat? Ca s-o protejezi pe Beth?

Dinny mestecă încet și înghite.

— Aveam *doisprezece ani*, Erica. Dar nu voiam s-o pârăsc, așa e.

— Încă o iubești?

N-aș vrea să știu, dar trebuie să-ntreb.

— Nu mai e aceeași persoană, acum.

Privește în jos și se încruntă.

— Dar eu? Eu sunt la fel?

— Cam la fel, zâmbește Dinny. La fel de tenace ca întotdeauna.

— N-o fac intenționat, spun. Caut doar să fac ce trebuie. Vreau doar... vreau ca totul să fie bine.

— Întotdeauna ai făcut asta. Dar viața nu e chiar atât de simplă.

— Nu, nu e.

— O să te-ntorci la Londra?

— Nu cred. Nu, n-o să mă-ntorc. Încă nu știu încotro o s-o iau. Îl privesc cu atenție când spun aceste lucruri și nu pot să ascund acea întrebare care mi se citește în ochi. El mă privește, hotărât, dar fără să-mi dea vreun răspuns.

— Clifford ne va face probleme, spun eu în cele din urmă. Dacă le spunem. Știu că așa va fi. Nu sunt însă sigură că voi putea să trăiesc ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, știind ceea ce știu și lăsându-l pe el și pe Mary să creadă în continuare că Henry e mort, spun.

— Oricum nu l-ar recunoaște acum, Erica, spune Dinny serios. Nu mai e fiul lor.

— Bineînțeles că e fiul lor. Cum ar putea să fie altcineva?

— A stat cu mine atâta timp. Am crescut cu el. M-am surprins pe mine însumi schimbându-mă, dar Harry a rămas mereu la fel. Ca și cum timpul ar fi înghețat în ziua aia în care a fost lovit de piatră. Dacă e s-o luăm așa, atunci e fratele meu. Acum face parte din familia *mea*!

— Cu toții facem parte dintr-o singură familie, îți amintești? În destul de multe feluri, se pare. Ei ar putea să te-ajute să ai grijă de el... sau eu aș putea să fac asta. Să te ajut să-l întreții... financiar, sau... E *fiul* lor, Dinny! Și n-a murit!

— A murit. Fiul lor a murit! Harry nu e Henry. Ei i-ar lua toate lucrurile cu care s-a obișnuit.

— Dar au totuși dreptul să știe de existența lui. Sunt nemulțumită că nu pot să mint în această privință.

— Și, ce? Ți-l imaginezi pe Harry trăind cu ei, prins într-o viață convențională sau în vreun azil, unde o să-l viziteze din

când în când și unde o să rămână culcat în fața unui televizor pentru tot restul vieții sale?

— N-o să se întâmple asta!

— De unde știi?

— Voiam doar... Nici nu pot să-mi imaginez cum trebuie să se fi simțit ei în această perioadă.

Rămânem tăcuți un timp destul de lung.

— N-o să fac nimic fără acordul tău, îi spun.

— Eu ți-am zis deja ce cred. N-o să le facă niciun bine să-l vadă acum așa cum e. Iar noi n-avem nevoie de niciun ajutor.

Dă din cap și pare destul de trist. Nu pot să suport acest gând, că-l întristez pe Dinny. Întind mâna spre el și degetele noastre se împletesc.

— Ceea ce ai făcut pentru noi, în special pentru Beth, luând vina ei asupra ta, e... enorm, Dinny. Ai făcut un lucru mare, spun încet. Mulțumesc!

— Rămâi? îl întreb, spre sfârșitul serii. Nu răspunde, dar se ridică și mă așteaptă să-l conduc. Nu-l voi duce în camera lui Meredith. Aleg o cameră pentru oaspeți de la etaj, din mansarda casei, unde cearceafurile sunt reci din cauza lungii absențe a trupurilor umane și parchetul scârțâie sub pașii noștri. Liniștea din jur ne reduce la tăcere și, în timp ce ne dezbrăcăm, noaptea de dincolo de fereastra neacoperită ne scaldă într-o culoare gri-argintie. Pielea îmi reînvie în locurile în care mă atinge, iar micile fire de păr de pe corp mi se electrizează. Are o înfățișare atât de întunecată în această lumină monocromă, fața sa fiind o umbră adâncă pe care nu pot s-o deslușesc. Îl sărut, îi strivesc buzele cu buzele mele, vreau să fie cu totul al meu. Vreau să nu mai existe nicio distanță între noi, să nu mai existe nicio părticică a corpului meu care să nu-l atingă pe-al lui. Vreau să mă înfășor în jurul lui ca o iederă, ca o frânghie, care să ne lege laolaltă. N-are tatuaje, nici cercei, nici cicatrici. E întreg, perfect. Îi simt asprimea palmelor pe spate. Îmi trece o mână prin păr și îmi dă puțin capul pe spate.

Închid ochii și-l privesc cu corpul: urmăresc mișcările atât de sigure ale mâinilor sale, suflul cald al respirației sale, greutatea sa care mă apasă. Îi scot coatele de sub el. Vreau să mă acopere, să mă zdrobească. Acum nu mai am nicio reținere în privința lui, nicio ezitare, niciun gând. O încruntare diferită îi apare acum pe chip, în timp ce-mi pune mâinile sub șolduri, mă ridică, mă potrivește pe trupul lui și împinge cu forță. Vreau să-mi impregnez mintea cu această stare, să-l păstrez aici, lângă mine, în această cameră: să-i păstrez gustul pe limbă și să fac cadența dintre fiecare două secunde să dureze, pentru totdeauna. Nu vreau nimic altceva.

— Aș putea să rămân cu tine, îi spun după aceea. Ochii îmi sunt închiși, încrezători. Aș putea să rămân și să te ajut să ai grijă de Harry. Aș putea să-mi găsesc de lucru oriunde. N-o să mai trebuiască să-l susții singur. Aș putea să te ajut. Aș putea să rămân cu tine.

— Și să călătorești tot timpul și să trăiești așa cum trăim noi?

— De ce nu? În definitiv, acum nu mai am unde sta.

— Ești departe de a nu mai avea unde sta. Nu știi ce vorbești.

Degetele lui îmi cuprind umărul și îmi simt mirosul pe ele. Mă cuibăresc la pieptul lui. Dedesubtul obrazului meu, pielea îi e fierbinte și uscată.

— Ba știu. Nu vreau să mă-ntorc la Londra și nu pot să rămân aici. Sunt la dispoziția ta, spun și absurditatea acestei declarații mă face să chicotesc.

Dar Dinny nu râde. În trupul lui se simte o încordare crescândă, care mă neliniștește.

— Nu vreau să spun... nu-ncerc să mă bag în viața ta sau ceva de genul ăsta, adaug în grabă. Dacă și-ar dori să plece, n-aș putea să-l rețin oricât aș vrea. Oftează și se întoarce, sărutându-mă pe păr.

— N-ar fi chiar atât de rău dacă te-ai băga în viața mea, cățelușule, zâmbește. Hai să dormim! Putem să ne gândim la asta și mâine.

A spus toate astea atât de calm, atât de liniștit, încât am reușit să-i descifrez cuvintele stând cu urechea pe pieptul lui. Adânc și ferm. Rămân trează suficient de mult timp ca să-i aud respirația tot mai adâncă, apoi încetinind și devenind în cele din urmă constantă. Pe urmă adorm.

Când mă trezesc, sunt singură. Cerul e apăsător, are o culoare albă opacă și o burniță fină se cerne printre crengile copacilor. O pasăre stă pe o creangă goală, lângă fereastră, cu penele înfoiate din cauza vremii reci. Brusc, mi se face un dor nebun de vară. De căldură, de pământul uscat și de cerul deschis. Îmi trec mâna de-a lungul acelei părți a patului pe care a stat Dinny atunci când am adormit. Cearceafurile nu mai sunt calde. Nu există nicio adâncitură în pernă, nicio urmă a capului său. Aș putea să-mi imaginez că e aici, cu mine, dar n-o fac. N-o fac. N-o să cobor repede. N-o să-mi fie frică. O să mă îmbrac și o să mănânc niște cereale la micul dejun, cu laptele pe care-l mai am. Astăzi, fie merg la cumpărături, fie plec! Mă-ntreb care dintre cele două variante se va împlini.

Alunec peste pajiștea plină de apă, cu bocancii uzi, de care se lipesc frunze moarte. Astăzi îmi simt mintea limpede, sunt conștientă de ceea ce vreau. Poate nu e momentul potrivit, fiindcă n-am luat încă deciziile pe care ar fi trebuit să le iau, dar poate că sunt în sfârșit pregătită pentru ele, poate într-acolo mă conduce această stare. Car o cutie cu lucruri pentru Harry. Le-am găsit în câteva lăzi de prin pivniță și, după ce le-am pus deoparte ca să le arunc la gunoi, mi-am dat seama că s-ar putea să-i placă. Un radio stricat, marca Sony, niște lanterne vechi, baterii, becuri și câteva obiecte mici de metal, a căror provenienței îmi e necunoscută. Obiectele zăngănesc, lovindu-se de pereții cutiei de carton pe care o țin sub braț. Spatele mă doare încă din cauza greutății lui Dinny pe bazinul meu. Tremur, încercând să-mi aduc cât mai aproape această amintire fizică.

Rămân un timp în mijlocul taberei, în timp ce ploaia începe să înmoaie cutia pe care o țin în brațe. Acum nu mai sunt rulote aici, nici câini, nici rotocoale de fum. Totul e părăsit, iar eu am rămas în urmă: singură, într-o tabără goală plină de nămolul produs de picioarele și de roțile care au trecut pe aici, iar eu mă simt

murdară din cauza lui. Pentru că l-am avut și l-am pierdut. Acest văr al meu pierdut de atâta timp, eroul meu din copilărie. Dinny al meu. O liniște perfectă. Nemișcare. Nicio adiere de vânt. Aud o mașină care trece în viteză pe străduța din sat, cu cauciucurile scârțâind din cauza apei care e peste tot. N-am numărul lui de telefon, nici adresa lui de e-mail, niciun indiciu în privința direcției în care a plecat. Mă învârt alene în cerc, gândindu-mă că poate e ceva în spatele meu, ceva care mă așteaptă, sau poate cineva.

Moștenirea

1911

Ultimul copil al lui Caroline s-a născut în 1911, mult după ce ocupanții conacului Storton își pierduseră speranța că vor mai avea vreun moștenitor Calcott. Au mai fost și alte sarcini, două la număr, amândouă îndelung concepute, dar corpul lui Caroline a respins copiii și aceștia s-au pierdut chiar înainte de a exista cu adevărat. Fetița s-a născut în august. Fusese o vară lungă și călduroasă, nimeni nu-și mai amintea de o astfel de vară, iar Caroline asuda, foindu-se în grădină, unde stătea întinsă la umbră, cu burta la gură. Căldura era atât de mare, încât atunci când se afla la limita dintre vis și realitate își imagina că este din nou la Woodward, stând la intrare și privind în curte, așteptându-l pe Corin să se întoarcă acasă călare. În astfel de momente, dacă se apropia vreo servitoare sau soțul ei, îi privea o vreme confuză, până când își amintea cine erau și unde se afla. Grădina era pârjolită și maronie.

Un băiat din sat, Tommy Westenfell, se înecase în iaz. I se prinseseră picioarele în buruienile de pe fund și fusese găsit câteva ore mai târziu, de tatăl lui înnebunit: palid, nemișcat și parcă adormit. Doamna Priddy, care o luase pe un drum greșit când se întorsese de la măcelar cu o pulpă întreagă de miel, era nevoită să stea trei zile în pat, cu pielea plină de pete roșii. Estelle și Liz, care o înlocuise pe neașteptate pe Cass, au muncit mult în locul ei, cu transpirația curgându-le pe sub uniforme. Peste tot era un miros de pământ pârjolit, de transpirație și de aer uscat, fierbinte. Dalele de piatră de pe terasă o frigeau pe Caroline la picioare, prin tălpile papucilor. Henry Calcott, care se simțea la acea vreme stingher în preajma soției sale, a rămas acasă suficient de mult pentru a-și vedea copilul născut sănătos,

după care a părăsit Wiltshire-ul, pentru a sta cu niște prieteni pe malul mării, în Bournemouth.

Travaliul a fost lung și dureros, iar Caroline a ajuns să delireze spre final. Doctorul o hidrata forțat, printr-un tub pe care i-l introdusese în gât, iar ea îl privea cu groază din pat, neînțelegând ce se petrece. Liz și Estelle au avut grijă de copil în primele zile, făcând cu schimbul la capul stăpânei lor pe care o tot schimbau cu haine curate, pentru a o răcori. După mult timp, Caroline și-a revenit, dar, când i-au adus copilul, l-a privit nepăsătoare, și-a întors fața și a refuzat să-l alăpteze. A fost găsită o doică în oraș, iar Caroline, care voia să se asigure că fata va trăi până când va îndrăzni ea s-o iubească, a descoperit, pe măsură ce treceau lunile și anii, că era deja prea târziu. Fetița nu părea să-i aparțină, iar ea nu putea s-o iubească. Copilul împlinise deja doi ani înainte să i se dea un nume. Estelle, Liz și doica i-au spus Augusta, dar, într-o zi, Caroline s-a uitat calmă în leagănul copilului și a hotărât că se va numi Meredith, după bunica ei.

Meredith a fost un copil singuratic. Nu avea niciun frate cu care să se joace și i se interzisese să se joace cu vreunul dintre copiii din sat, pe care-i vedea hoinărind pe pajiștile din jurul conacului. Familia era în declin pe-atunci, iar satul Barrow Storton era un loc trist și prăfuit, de unde cei mai mulți bărbați tineri plecaseră și muriseră în luptă pe continent. Henry Calcott stătea mai mult la oraș, unde jocurile de noroc îi mâncau atâția bani, încât parte din personalul de la conac, inclusiv Liz și spălătoreasa, au fost concediați, rămânând să se ocupe de toată casa, cât de bine se putea, doar doamna Priddy și un singur ajutor, Estelle. Doamna Pridy era blândă cu Meredith, o lăsa să mănânce prăjituri și să țină un iepuraș într-o cușcă, lângă ușa de la bucătărie, pe care îl hrănea cu morcovi și frunze de salată. Un profesor venea cinci zile pe săptămână s-o învețe pe Meredith literatură, muzică, lucru manual și conduită. Meredith ura și lecțiile, și pe profesor, și evada în grădină cât de repede putea.

Dar Meredith tânjea după mama ei. Pe vremea aceea, Caroline era o creatură de pe altă lume, stătea ore întregi la fereastră sau afară, pe pajiște, într-o rochie albă, holbându-se în depărtare și privind la cine știe la ce. Când Meredith încerca s-o îmbrățișeze,

o tolera câteva momente, după care-i desfăcea brațele cu un zâmbet blând, spunându-i vag să meargă să se joace. Doamna Priddy o sfătuise să nu-și obosească mama, iar Meredith asculta această povață de parcă ar fi fost sfântă, temându-se că era în vreun fel responsabilă de apatia mamei sale. Așa că se ținea la distanță, gândindu-se că dacă va face asta poate că mama ei nu va mai fi atât de obosită, se va ridica, va zâmbi și o va iubi mai mult. Se juca singură, privind porumbeii de pe acoperiș cum se giugiuleau și-și făceau plecăciuni. Urmărea ouăle de broască din iazul ornamental, cărora le creștea coadă și se transformau în mormoloci. Observa pisicile din bucătărie care-i vânau pe nefericiții șoricei și apoi îi devorau, ronțăindu-i cu repeziciune și superficial. Și urmărea familia Dinsdale din luminișul din pădure. Îi observa de câte ori avea ocazia, dar întotdeauna era prea timidă ca să se lase observată.

Familia Dinsdale avea trei copii: un bebeluș pe care mama îl ținea legat în spate, o fetiță mică care avea părul blond ca al mamei ei și care era cu câțiva ani mai mare decât Meredith, și un băiat, brunet, care arăta ciudat și căruia Meredith nu-i putea ghici vârsta; băiatul stătea mereu pe lângă tatăl lui și se juca cu sora lui, râzând când o tachina. Mama lor era drăguță și zâmbea tot timpul, râdea de năzdrăvăniile lor și îi îmbrățișa. Tatăl lor era mai serios, așa cum știa Meredith că trebuie să fie un tată, dar și el zâmbea des, își îmbrățișa băiatul și o ridica pe fetiță sus, pe umerii lui. Meredith nu și-l putea imagina pe tatăl ei făcând asta cu ea – numai gândul o stânjenea. Așa că urmărea fascinată această familie și, chiar dacă ei păreau bucuroși și luminoși, ea se întorcea din vizitele ei clandestine înlăcrimată și tristă, dar nu era conștientă că-i urmărea pentru că-i invidia și pentru că tânjea după mama ei și după îmbrățișări.

Într-o zi, a făcut o greșeală. Mama ei era pe pajiște, pe scaunul ei din răchită, cu o cană de limonadă neatinsă alături, pe masă, pe care o bâzâiau muștele însetate, așezându-se pe șervetul de pânză cu care era acoperită. Meredith a ieșit din pădure și a fost uimită când a zărit-o acolo, dar și-a scuturat imediat hainele și și-a aranjat părul după urechi. Mama ei nu a privit-o în timp ce se apropia, dar când a ajuns în fața ei i-a zâmbit vag:

— Unde ai fost astăzi, copilă? a întrebat-o, cu o voce care părea să vină de foarte departe. Meredith s-a dus direct la ea și i-a luat mâna, de probă.

— Am fost în pădure. Am explorat, i-a spus. Să-ți torn niște limonadă?

— Și ce-ai descoperit în pădure? a întrebat-o mama ei, ignorând propunerea cu limonada.

— I-am văzut pe cei din familia Dinsdale, a spus Meredith și apoi și-a acoperit gura cu mâna. Doamna Priddy o avertizase să nu-i menționeze pe cei din familia Dinsdale mamei ei, chiar dacă habar nu avea de ce.

— Ce-ai făcut? Știi că lucrul ăsta este interzis! Sper că n-ai vorbit cu oamenii ăia!

— Nu, mamă, i-a răspuns Meredith, încet.

Mama ei s-a așezat din nou pe scaun, mușcându-și buzele până n-a mai rămas decât o linie gălbuie din ele. Meredith a înmărmurit.

— Mama, dar *de ce* nu mă pot juca cu ei? Îi zvâcnea inima în piept din cauza propriei nechibzuințe.

— Pentru că sunt niște gunoaie! Țigani, spoitori șmecheri! Sunt hoți și mincinoși și nu sunt bine-veniți aici! Iar tu *nu trebuie* să te apropii de ei! *Niciodată!* Înțelegi?

Caroline s-a aplecat spre ea, stând pe scaun ca un birjar cu biciul, și a strâns-o pe Meredith atât de tare de mâini, încât au început s-o doară.

— Da, mama, a șoptit Meredith.

„Nu sunt bine-veniți aici." Meredith a învățat vorbele astea pe de rost. Când i-a mai urmărit, invidia a pus cu totul stăpânire pe ea și, în loc să-și dorească să se joace cu ei, să împărtășească cu ei existența lor fericită, a început să-și dorească ca nici ei să nu mai fie atât de fericiți. Îi privea în fiecare zi și cu fiecare zi îi suporta tot mai puțin și se simțea tot mai tristă, așa că a ajuns să creadă că familia Dinsdale era cea care o făcea să se simtă tristă. Și pe ea, și pe mama ei. Credea că dacă i-ar putea face să dispară, mama ei ar fi mulțumită. Cu siguranță, va fi mulțumită.

Într-o zi fierbinte din vara anului 1918, Meredith i-a auzit pe copiii familiei Dinsdale jucându-se la iazul artificial. S-a apropiat de ei, prin umbra punctată dintre copaci, apoi s-a ascuns

lângă trunchiul neted al unui fag și i-a urmărit cum săreau în apă și ieșeau pe mal. Părea foarte distractiv, deși Meredith nu înotase niciodată, așa că nu putea fi sigură. Totuși, își dorea să fi încercat măcar. O mânca pielea din cauza căldurii, iar gândul acelei ape limpezi și reci pe pielea ei o tenta atât de tare, încât se simțea vulnerabilă. Copiii plesneau apa și făceau să sară stropi cristalini, iar Meredith a remarcat cât de uscată îi era gura. Pielea băiatului era mult mai închisă la culoare decât a surorii lui. Era de culoarea alunelor, iar părul era negru ca abanosul. O sâcâia pe fată și o băga cu capul sub apă, dar Meredith a observat că o urmărea în secret și se asigura că fata râdea în continuare înainte s-o cufunde din nou în apă.

S-a aplecat ca să vadă mai bine și apoi a înmărmurit. Copiii familiei Dinsdale o observaseră. Mai întâi băiatul, care a ieșit din apă și stătea pe mal și apa îi curgea din pantalonii scurți, apoi fata, care s-a bălăcit în cerc ca să descopere la ce se uita fratele ei.

— Salut! i-a spus băiatul atât de firesc și de prietenos, încât Meredith a simțit că-i sare inima din piept. Cine ești tu?

Meredith era uluită că nu știa, când ea îi cunoștea *pe ei* atât de bine. Era revoltată că ei nu știau cine era ea. Stătea nemișcată, cu respirația întretăiată, neștiind dacă să stea sau să fugă.

— Meredith, a șoptit, după o tăcere prelungă și stânjenitoare.

— Eu sunt Maria! a strigat fata din apă, dând din mâini.

— Iar eu sunt Flag. Vrei să intri să înoți? Este foarte sigur, i-a spus băiatul. Și-a pus mâinile în șolduri și a examinat-o cu capul lăsat într-o parte. Pielea lui umedă strălucea și lumina din apă i se reflecta în ochi. Meredith era prea timidă pentru a-i răspunde. I se părea că este frumos și nu știa ce să răspundă.

— Ce fel de nume este *Flag*? a întrebat cu aroganță, în ciuda sentimentelor care-o încercau.

— Numele meu, a spus el, ridicând din umeri. Locuiești în casa mare?

— Da, a răspuns, dar cuvintele încă se împotriveau să iasă.

— Bine, a continuat Flag, după o scurtă pauză, vrei să înoți cu noi sau nu?

Meredith simțea că-i arde fața și și-a dus mâinile la obraji ca să-i ascundă. Nu avea voie să înoate. Nu înotase niciodată

– dar tentația era prea mare și s-a gândit că oricum n-avea cine să afle.

— Dar eu... nu știu să înot, a fost nevoită să recunoască.

— Bălăcește-te, atunci! Te prind eu dacă te scufunzi, a ridicat Flag din umeri.

Meredith nu mai auzise în viața ei cuvântul *bălăcit*, dar a crezut c-a înțeles. Cu degetele tremurându-i de entuziasmul lucrului nepermis, s-a așezat pe pământul crăpat, și-a scos papucii și s-a îndreptat către marginea apei. De fapt, nu era *chiar* neascultătoare, și-a spus. Nu-i interzisese nimeni niciodată să se bălăcească.

S-a târât pe malul abrupt și a oftat de spaimă când și-a băgat picioarele în apă.

— Ce rece e! a protestat, grăbindu-se să se cațere înapoi.

Maria a chicotit.

— Este rece doar la-nceput, când intri, dar pe urmă e perfectă! i-a spus.

Meredith a înaintat și apa i-a ajuns până la glezne. O mușca atât de tare, încât o durea până la oase și i se făcuse pielea de găină. Cu un strigăt, Flag a alergat și a sărit exact în mijlocul apei, cu genunchii îndoiți și brațele în jurul lor. Apa împroșcată a înghițit-o pe Maria și i-a udat marginea rochiei lui Meredith.

— Uite ce-ai făcut! a țipat ea, speriată că doamna Priddy sau mama ei vor observa și se va da de gol.

— Flag! Nu! i-a spus Maria voioasă, în timp ce a ieșit la suprafață, scuipând.

— O să se usuce imediat, i-a spus Flag nepăsător. Avea părul lipit de gât, lucios ca blana de vidră.

Meredith s-a cățărat pe mal, îmbufnată, s-a așezat și a început să-și studieze picioarele, care au devenit din roz albe după ce le-a udat.

— Flag, te rog să-ți ceri scuze! i-a ordonat Maria.

— Îmi pare rău că ți-am udat rochia, Meredith, i-a spus Flag, dându-și ochii peste cap către sora lui. Dar Meredith nu i-a răspuns. A mai stat o vreme și i-a privit cum înoată. Dar prezența ei posacă părea să le strice buna-dispoziție și în curând au ieșit și s-au îmbrăcat.

— Vrei să vii să bei un ceai? a întrebat-o Maria, iar zâmbetul ei a fost mai puțin prietenos ca mai înainte. Flag era pe picior de plecare. Îi curgea apă din păr și-i uda cămașa, care i se lipea de piele. Meredith a încercat să se uite la el, dar era prea furioasă și n-a reușit.

A scuturat din cap.

— N-am voie, i-a răspuns.

— Haide, atunci, Maria! a spus Flag destul de nerăbdător.

— La revedere! i-a spus Maria, ridicând din umeri și făcându-i semn cu mâna.

A durat cam două ore până când bumbacul gros al rochiei s-a uscat de tot și, în timpul ăsta, Meredith a stat la marginea grădinii, acolo unde numai grădinarul o putea vedea. Era foarte bătrân și nu băga de seamă nimic, în afară de bulbii lui. S-a gândit la bălăcitul ei, la faptul că Maria a invitat-o la ceai, la părul strălucitor al lui Flag și fiecare dintre aceste lucruri îi dădea un sentiment de entuziasm aproape la extrema sentimentului pe care-l avusese înainte. O făceau să zburde și să zâmbească bucuroasă. Și-a imaginat cum ar fi să meargă la ceai și să vadă cum e în căruța cu coviltir, căruța pe care o privise de atâtea ori dintre copaci, și s-o cunoască pe mama lor blondă și iubitoare, care-i lua în brațe și le zâmbea tot timpul. „Încântată, doamnă Dinsdale!“ Repeta această propoziție în șoaptă, la adăpostul serei. Dar aici nu mai încăpea discuție că ar fi fost o uriașă nesupunere. La fel cum fusese și faptul că vorbise cu Flag și Maria, chiar dacă putea avea ceva argumente în privința bălăcitului. Dar gândul la ce s-ar putea întâmpla, dacă ar afla mama ei, a demoralizat-o din nou, iar când a fost chemată la ceai, și-a propus să fie tăcută și plictisită și să nu dezvăluie nimic.

Meredith a fost tulburată zile întregi de gânduri și a visat cu ochii deschiși la familia Dinsdale. Întâlnise atât de rar alți copii – doar în vizite la veri sau pe copiii musafirilor, care stăteau atât de puțin, încât nu apuca să-i cunoască cu adevărat. Știa c-ar fi trebuit să-i disprețuiască pe spoitori, așa cum știa toate lucrurile pe care i le spusese mama sa despre ei, dar, cu toate că tânjea mai mult decât orice să-i facă pe plac mamei ei și s-o vadă fericită, ideea de-a avea prieteni era irezistibilă. O săptămână mai târziu, se juca la umbra grilajului porților înalte, când i-a zărit pe Flag

și pe Maria mergând pe pajiște către sat. N-ar fi văzut-o, dacă nu le-ar fi atras atenția. O secundă rămăsese înmărmurită, sfâșiată între dorința de a le vorbi din nou și faptul că știa că n-ar trebui s-o facă – cel puțin nu de la poartă, care era vizibilă din casă, dacă se afla cineva la vreo fereastră din aripa estică. Disperată, a ajuns la un compromis și a început să cânte tare primul cântec care i-a venit în minte și pe care-l auzise fredonat de Estelle, când întindea rufele afară, la uscat.

— „Mi-ar plăcea să-l văd pe împărat ținând un crin în mână!" a început să zbiere, nemelodios, țopăind în umbra barelor de metal.

Flag și Maria s-au întors, au văzut-o și s-au apropiat de porți.

— Bună din nou, a salutat-o Maria. Ce faci?

— Nimic, i-a răspuns Meredith cu inima bubuindu-i în piept. Voi ce faceți?

— Mergem în sat să cumpărăm pâine și Bovril pentru ceai. Vrei să vii cu noi? Dacă reușim să cumpărăm o pâine ruptă, ne mai rămâne mărunțiș pentru ceva dulce, a zâmbit Maria.

— Nu neapărat, i-a întors-o Flag. Dacă ne rămâne rest, trebuie să cumpărăm unt.

— Dar restul n-ajunge niciodată și pentru unt! l-a pus Maria la punct.

— Trebuie să mergeți siguri la cumpărături? a întrebat Maredith uluită.

— Bineînțeles, prostuțo! Cine altcineva să meargă?

— Presupun că *tu* ai servitori care merg și *îți* cumpără ceaiul, nu-i așa? a întrebat Flag destul de ironic.

Meredith și-a mușcat buza și o roșeață ciudată i-a încălzit fața. Ea fusese foarte rar în sat. Le însoțise de câteva ori pe doamna Priddy sau pe Estelle, care aveau vreo treabă, dar numai când tatăl ei nu era acasă, iar mama ei era culcată și era sigură că n-ar fi avut cum să afle.

— Vrei să vii?

— N-am voie, le-a răspuns Meredith tristă. Acum obrajii îi ardeau și mai tare, iar Flag și-a înclinat capul și i-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Se pare că n-ai voie să faci destul de multe lucruri, a remarcat.

— Taci! Nu-i vina *ei*! i-a atras atenția Maria.

— Haide, te provoc! Sau poate că ți-e frică? a întrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

Meredith l-a privit defensivă.

— Nu-mi e! Doar că...

A șovăit. Era adevărat, îi era *frică*. Îi era frică să nu fie descoperită, îi era frică de mama ei, care se înfuria foarte repede. Dar ar fi atât de ușor să se strecoare și să se întoarcă fără ca nimeni să observe! Purtarea ei obraznică putea fi descoperită doar printr-un mare ghinion.

— Ești o lașă, papă-lapte! i-a cântat încet Flag.

— Nu-l asculta *pe el*, a sfătuit-o Maria. Băieții sunt *proști*.

Dar Meredith îl asculta și-și dorea să-l impresioneze pe acest băiat cu ochii negri și își dorea să fie prietenă cu sora lui și își dorea să fie și ea liberă așa cum erau ei, să vină și să plece când avea chef, să cumpere dulciuri și pâine din sat. Porțile conacului Storton păreau să se înalțe deasupra capului ei, tot mai sus și mai impozante. Cu inima cât un purice, a ajuns la zăvor, l-a tras, a deschis puțin poarta și s-a strecurat afară pe pajiște.

Flag mergea înainte, cu pași mari, lăsându-le pe Maria și pe Meredith să meargă una lângă alta, culegând flori sălbatice și punându-și una alteia întrebări – cum este să trăiești într-o caravană, cum este să trăiești într-un conac, câți servitori aveau și cum se numeau, de ce Meredith nu mergea la școală, cum era la școală și ce făceau acolo? În sat, s-au oprit la poarta unui fierar care punea o potcoavă încinsă calului unui fermier. Nori de fum înțepător i-au înconjurat, dar calul nici măcar n-a clipit.

— Dar nu-l doare? a întrebat Meredith.

— Bineînțeles că nu. Nu-l doare mai tare decât te doare pe tine când te tunzi, i-a spus Flag, ridicând din umeri.

— Hei, voi, dați-i drumul de aici, stați și beliți ochii în loc să vă vedeți de treabă! le-a spus fierarul, care era bătrân și cărunt și s-a uitat urât la ei, așa că și-au continuat drumul către băcănie. Au cumpărat o pâine ruptă și un borcan de Bovril și, chiar dacă nu mai aveau bani decât pentru doi șoricei de zahăr, doamna din spatele tejghelei i-a zâmbit lui Meredith și i-a dat și ei unul.

— Nu vă vedem prea des prin sat, domnișoară Meredith, i-a spus doamna, iar lui Meredith i s-a tăiat respirația. Cum de știa femeia cine era? Și oare îi va spune doamnei Priddy? S-a albit la față și lacrimi de panică i-au umplut de îndată ochii.

— Stai liniștită! Nu trebuie să te sperii așa! O să-ți păstrez secretul cu sfințenie! a liniștit-o femeia.

— Mulțumim, doamnă Carter! i-a spus Maria vioaie și apoi au ieșit să mănânce bunătățile.

— De ce n-ai voie să vii în sat? Nu ți se poate întâmpla nimic rău, a întrebat Flag când s-au oprit la iaz, ca să privească rățușteie care înotau în cerc. S-au așezat pe iarbă, iar Meredith își ronțăia șoricelul, hotărâtă să-l termine ultima. Primea dulciuri foarte rar.

— Mama spune că nu se cuvine, i-a răspuns Meredith.

— Ce-nseamnă că se cuvine? a întrebat Maria, lingându-și degetele cu poftă.

Meredith a ridicat din umeri.

— Înseamnă că ea e prea bună ca să se amestece cu gloata. Cu cei de teapa noastră, a spus Flag, părând ușor amuzat.

Fetele s-au gândit puțin la asta, în tăcere.

— Și... ce s-ar întâmpla dacă mama ta ar afla c-ai fost aici cu noi? a întrebat dintr-odată Maria.

— Aș fi... mustrată, a răspuns Meredith, nesigură. De fapt, n-avea nici cea mai mică idee ce s-ar fi putut întâmpla. Fusese mustrată doar pentru faptul că se uitase la familia Dinsdale. Ce s-ar fi întâmplat acum, că s-a furișat afară din grădină și a mers în sat cu ei, că a vorbit o grămadă cu ei, că a fost văzută într-o băcănie de o doamnă care-i știa numele și că totul a fost minunat? Cu un nod în gât, a înghițit ultima bucățică din șoricel, care nu mai era deloc dulce.

— Ar trebui să mă-ntorc, a spus agitată, ridicându-se de grabă în picioare.

De parcă ar fi simțit că i s-a schimbat starea de spirit, frații Dinsdale s-au ridicat și ei în picioare fără să protesteze și și-au continuat cu toții drumul pe pajiște.

În dreptul porților, Meredith s-a băgat înăuntru cât de repede a putut și le-a închis, fără să îndrăznească să se uite spre casă, să vadă dacă a fost observată. Inima îi bătea cu repeziciune și abia

după ce a închis poarta a început să se simtă mai în siguranță. S-a ținut de barele de metal cât timp și-a tras sufletul.

— Ești într-adevăr o ființă ciudată, a spus Flag cu un zâmbet neîncrezător.

— Vino mâine la ceai la noi, a invitat-o Maria. Mama a zis că nu-i nicio problemă, am întrebat-o deja.

— Mulțumesc, dar... nu știu, a spus Meredith. Se simțea epuizată după aventura ei și nu se putea gândi la nimic altceva, decât să se îndeprteze de porți fără să fie văzută vorbind cu ei. Frații Dinsdale au plecat, iar Meredith și-a proptit capul între bare și i-a urmărit cum se îndepărtau, lipindu-și pielea de metalul rece. Flag a luat o turiță din gardul viu și i-a pus-o surorii sale pe bluză, la spate, iar fata blondă s-a răsucit, încercând s-o apuce. După ce au dispărut din raza ei vizuală, Meredith s-a întors și a zărit-o pe mama ei stând și privind-o de la fereastra de pe coridorul de la etaj. Dincolo de geam se conturau figura palidă și ochii holbați. Părea o nălucă, înghețată pentru totdeauna în suferință.

Meredith a simțit că i se oprește inima și o clipă s-a gândit disperată s-o rupă la fugă în cel mai îndepărtat colț al grădinii. Dar n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile, și-a dat ea seama într-un moment de luciditate. A simțit dintr-odată nevoia să urineze și i-a trecut un gând oribil prin cap, să facă pipi pe ea. A înaintat încet către casă, picioarele tremurându-i, a urcat scările și s-a îndreptat spre locul unde se afla mama sa.

— Cum ai îndrăznit? a șoptit Caroline. Meredith a lăsat capul în jos. Tăcerea ei părea s-o înfurie și mai tare pe mama ei. *Cum ai îndrăznit?!* a strigat ea atât de tare și cu atât de multă cruzime, încât Meredith a tresărit și a început să plângă. Răspunde-mi, unde ai fost cu ei? Ce ai făcut?

Doamna Priddy a apărut pe coridor, ieșind dintr-o cameră, și s-a grăbit să se posteze protector în spatele lui Meredith.

— Lady Calcott! S-a-ntâmplat ceva? a întrebat-o servitoarea cât mai umil.

Caroline a ignorat-o. S-a aplecat, a apucat-o pe Meredith de umeri și a scuturat-o cu violență.

— *Răspunde-mi!* Cum ai *îndrăznit* să nu m-asculți, copilă? a urlat, iar figura ei suptă era transfigurată de mânie.

Meredith a început să plângă și mai tare, cu sughițuri, iar lacrimi de spaimă curată îi curgeau pe obraji. Îndreptându-se, Caroline a oftat, ceea ce i-a dilatat nările albe. Și-a măsurat scurt fiica și apoi a plesnit-o pe neașteptate peste față.

— Lady Calcott, e de ajuns! a rostit doamna Priddy pe nerăsuflate. Meredith a încremenit în urma șocului, cu ochii fixați pe fusta mamei sale și neîndrăznind să se miște de-acolo. Caroline a apucat-o de braț și a târât-o cu răutate în camera ei, împingând-o atât de tare înăuntru, încât Meredith s-a împiedicat.

— Vei sta acolo fără să mai ieși afară până când îți vei învăța lecția! i-a spus Caroline cu răceală. Meredith și-a șters nasul și și-a simțit fața pulsând acolo unde o lovise mama. Ești un copil rău! Nicio mamă nu te-ar putea iubi vreodată! i-a spus Caroline și ultimul lucru pe care l-a văzut Meredith înainte de a se închide ușa a fost expresia uluită de pe chipul doamnei Priddy.

Meredith a fost ținută încuiată în cameră o săptămână întreagă. Servitorilor li se dăduse ordin să nu-i dea decât pâine și apă, dar, după ce Caroline se retrăgea, Estelle și doamna Priddy îi duceau biscuiți, turte și sandviciuri cu șuncă. O pieptănau și îi spuneau povești amuzante și o dădeau cu cremă de arnică pe buzele care i se umflaseră din cauza loviturii, dar Meredith rămânea tăcută și închisă în ea, iar ele schimbau priviri îngrijorate pe deasupra capului său. „Nicio mamă nu te-ar putea iubi vreodată!“ Lui Meredith, această afirmație i-a stăruit în amintire mult timp, dar a refuzat s-o creadă. A ajuns la concluzia că o va *face* pe mama ei s-o iubească. Îi va dovedi că n-a fost rea, se va strădui să fie bună și ascultătoare și cuviincioasă în tot ce va face și în acest fel îi va câștiga inima mamei sale. Și îi va evita pe spoitori. Din cauza lor, mama ei n-o putea iubi. „Nu sunt bine-veniți aici.“ Stătea întinsă pe pat și simțea cum o cuprinde din nou vechea ură față de familia Dinsdale, vechiul ei resentiment, care-i otrăvea inima ușor, ca o mantie întunecată.

Epilog

Primăvara pare în sfârșit pregătită să învingă. Suntem în perioada noroioasă a narciselor galbene, de-a lungul săptămânii trecute vântul și ploaia au despuiat copacii înfloriți, iar petalele au rămas la marginea drumului, să putrezească în grămezi roz și maronii. Acum au apărut crăpături mici pe pajiște și puii de vrăbii acoperiți de puf se aliniază pe gard cu gurile galbene larg deschise. Dacă n-ar exista păsărelele astea absurd de mici, care stau una lângă alta ca mărgelele pe-un fir de ață, mi-aș lua o pisică. Ultimul chiriaș își parca motocicletele pe iarbă și își îngrămădea sculele cu care meșterea la ele tot acolo și din cauza asta nu mai este așa de multă iarbă, dar cred c-o să crească din nou. În sfârșit, soarele emană căldură. Stau afară la lumina lui, cu fața ridicată spre el ca o margaretă și în sfârșit simt că vine primăvara.

Până la urmă, a fost o ușurare că toate deciziile au fost luate în numele meu. Luate de Dinny. Ce le puteam spune lui Clifford și lui Mary? Că Henry trăiește, dar nu este zdravăn? Și că, deși l-am văzut de nenumărate ori în vacanța de Crăciun, acum nu mai știu unde este? Și de ce aș încerca să stau la conac, dacă au plecat toți? Beth, Dinny, Harry. Henry. Dar nu m-am dus departe. Cred că asta a fost o decizie pe care o luasem deja. Nu mai încăpea în discuție să mă-ntorc la Londra – ar fi fost ca și cum m-aș fi întors de unde am plecat. La marginea satului Barrow Storton era o casă țărănească de închiriat. Nici prea cochetă, nici prea veche, numai bună. O casă din anii '50, cu două încăperi sus și două jos, într-un șir de case identice. Este în partea cealaltă a satului față de conac. Văd tot satul în vale și un colț al conacului este vizibil printre copaci. Tot mai puțin acum, că stau să înverzească. Dealurile se rostogolesc la vale, unindu-se cu marea la orizont.

Traiul aici mă face să mă simt împăcată. De parcă aș ține de aceste locuri. Nici nu-mi trece prin cap c-aș putea face altceva, să mă-ndrept către altceva sau să mă schimb. Nici măcar nu mai aștept. Mi-am făcut un scop din a nu aștepta. Predau în Devizes și mă plimb mult. Îl invit pe George Hathaway la ceai și la biscuiți. Uneori, îmi lipsesc oamenii cu care obișnuiam să mă întâlnesc la Londra – nu neapărat anumiți oameni, ci faptul de a avea multe chipuri în jurul meu. Iluzia că nu ești singur, că ai companie. Aici am tendința de a observa chipurile pe care le văd tot timpul. Oamenii nu mai fac parte din mulțime, așa cum făceau odată. M-am împrietenit cu vecinii mei, Susan și Paul, și uneori mai am grijă pe gratis de fetițele lor, pentru că poartă pantaloni peticiți, mult prea mici pentru ele și nu iau lecții de balet, judo sau călărie. N-au trambulină în curtea interioară. Când m-am oferit, expresia de pe chipul lui Susan a trecut de la suspiciune, la bucurie neîncrezătoare. Fetele sunt foarte cuminți și de cele mai multe ori fac ceea ce li se spune. Le iau în plimbări pe dealuri sau de-a lungul râului, facem prăjituri din cereale și ciocolată caldă, în timp ce Paul și Susan merg în bar, la cinema, la cumpărături sau în pat.

Honey știe că sunt aici, la fel și Mo. Am fost s-o văd pe Haydee și le-am spus unde stau și m-au vizitat amândouă de-atunci. Am curățat rugina de pe clopoțelul de argint de la inelul gingival al lui Flag, l-am făcut să lucească și i l-am prins lui Haydee de pătuț. L-a luat cu o mână grăsuță și l-a băgat imediat în gură. „A fost al stră-străbunicului tău", i-am șoptit. Mi-am notat adresa și i-am spus lui Honey s-o țină, în caz că i-o cere cineva. M-a privit serioasă drept în ochi, apoi a ridicat dintr-o sprânceană. Dar n-a spus nimic. Merge din nou la școală acum, iar Mo trece pe la mine, cu Haydee în cărucior. Vine pe jos din West Hatch și spune că aerul curat și mișcarea sunt singurele lucruri care îl fac pe bebeluș să doarmă. Apoi o revigorez cu un ceai, cel de-al doilea scop al plimbării sale. Mo merge legănat, fiindcă o doare spatele, iar de obicei, când ajunge la mine, este înfierbântată și se trage de tricou ca să și-l dezlipească de pe sâni. Dar o iubește pe Haydee. În timp ce-i fac ceai, îi aranjează păturica copilului și nu se poate abține să nu zâmbească.

Am înrămat fotografia cu Caroline și copilul său, o țin pe pervaz. Nu m-a lăsat sufletul să i-o dau mamei. Sunt încă mândră că i-am descoperit identitatea copilului. Că am descoperit ruptura dintre familia mea și a lui Dinny. Mama a fost uimită când i-am spus povestea. N-o pot demonstra în totalitate, dar știu că este adevărată. M-am hotărât să-mi placă faptul că nu-i pot da de capăt de tot, că nu pot umple toate golurile – de ce și-a ascuns Caroline prima căsnicie, de ce și-a ascuns copilul? Unde fusese Flag înainte să apară la conac și să ajungă în brațele ocrotitoare ale familiei Dinsdale? Unele lucruri s-au pierdut în trecut – probabil că de aceea este trecutul atât de misterios și ne fascinează. Acum nu se va mai pierde atât de mult – prea multe informații sunt înregistrate, notate, stocate într-un computer, undeva. În vremurile astea ar fi mai ușor să nu fii fascinat. Este mai greu să ții un secret, dar, cu toate astea, unele lucruri mai pot fi tăinuite. Harry este dovada vie. Descopăr că nu mă deranjează atât de mult jumătățile de adevăr dacă secretul îmi aparține și mie, dacă nu sunt exclusă.

Conacul a fost vândut la licitație, pentru o sumă care o jumătate de oră mi-a provocat amețeli, gândindu-mă unde aș fi putut merge și ce aș fi putut face cu o asemenea sumă. Clifford a venit la licitație, dar m-am ascuns de el în spatele sălii de conferințe a hotelului Marlborough, în timp ce prețurile aruncate de colo-colo creșteau tot mai mult. Îi simțeam neliniștea doar privindu-i ceafa: avea gâtul înțepenit. Mi-a părut rău pentru el. Mă gândesc că poate spera că nu va mai veni nimeni, că nu va mai dori nimeni să-l cumpere, că ar fi putut să pună mâna pe el la prețul unui duplex din Hertfordshire și apoi să le spună tuturor că l-a moștenit de drept. Dar au venit o mulțime de oameni și l-a cumpărat un dezvoltator. A fost transformat în apartamente de lux, așa cum sugerase Maxwell, pentru că zona este destul de aproape de Londra și se poate face naveta în oraș – de la Pewsey la Londra și înapoi, zi de zi. Nu-mi pot imagina cum va arăta în interior, când va fi terminată. Ce va fi micul meu dormitor? O bucătărie cu blat negru de granit? O baie cu gresie și faianță? Nu mi-o pot imagina și aproape că sunt tentată să merg la prezentarea apartamentelor, când vor fi terminate. Dar

sunt doar tentată. Nu cred că voi merge. Nu vreau să-mi distrug amintirile.

Mă gândesc mult la Caroline și la Meredith. Mă gândesc la ce-a spus Dinny, că oamenii care intimidează și urăsc, care sunt reci și agresivi nu sunt oameni fericiți. Se comportă așa pentru că sunt nefericiți. Mi-este greu s-o compătimesc pe Meredith când am astfel de amintiri cu ea, dar acum, că e moartă, pot încerca. Viața ei a fost plină de dezamăgiri – singura ei străduință, de a se elibera de o familie lipsită de dragoste, s-a sfârșit imediat ce-a început. Ar trebui să-mi fie și mai greu s-o compătimesc pe Caroline, pe care nici măcar n-am cunoscut-o prea bine și care a ales să-și abandoneze un copil, iar pe celălalt să-l crească fără dragoste. Ar fi ușor să trag concluzia că pur și simplu nu putea să iubească. Nu era capabilă. Că era mult prea rece pentru a fi cu adevărat umană, că se născuse imperfectă. Apoi am găsit ultima scrisoare pe care o scrisese înainte să moară și acum înțeleg mai bine.

A stat nedescoperită săptămâni în șir în mapa de scris, după ce am părăsit conacul. Pentru că n-o trimisese niciodată și nici n-o scosese din mapă. A fost acolo tot timpul, sub copertă, cu foaia liniată dedesubt. Scrisul ei asemenea unui păienjeniș se rostogolește pe pagină de parcă s-ar descâlci. Data este 1983. Fără o zi sau o lună specificată, probabil că mai mult de-atât nu putea. Avea deja peste o sută de ani atunci și simțea că o părăsesc puterile. Știa că e pe moarte. Poate că de asta a scris această scrisoare. Poate că din acest motiv a uitat, pentru o vreme, că nu avea cum s-o trimită, că n-o va citi nimeni până la mine, mai mult de un sfert de secol mai târziu.

Dragul meu Corin,

A trecut atât de mult timp de când te-am pierdut, încât nu pot număra anii. Acum sunt bătrână – atât de bătrână, încât și eu îmi aștept moartea. Am așteptat să mor încă de când am fost despărțiți, dragostea mea. Este straniu cum acești ani mulți pe care i-am petrecut aici, în Anglia, par uneori c-au trecut ca prin ceață. Nu-mi pot aminti

ce am putut face pentru a umple atât de mult timp. De fapt, nu prea îmi amintesc nimic din el. Dar îmi amintesc fiecare secundă pe care am petrecut-o cu tine, dragostea mea. Fiecare clipă prețioasă în care ți-am fost soție și în care am fost împreună. Ah, de ce ai murit? De ce te-ai urcat pe cal în acea zi? Am retrăit asta de atât de multe ori! Te văd urcându-te pe cal și încerc să schimb amintirea. Încerc să mă conving că am alergat după tine, că ți-am spus să nu pleci, să nu mă părăsești. Atunci n-ai fi căzut și n-ai fi murit și eu n-ar fi trebuit să-mi petrec singură toți anii ăștia întunecați și nesfârșiți. Uneori sunt atât de convinsă c-am alergat după tine, că te-am oprit, încât, dacă realizez că nu mai ești, gândul aproape mă șochează. Mă doare îngrozitor, dar o iau de la capăt, iar și iar.

Am făcut un lucru îngrozitor, Corin. Un lucru de neiertat. Am fugit de el, dar n-am mai putut să schimb situația și vina m-a urmărit toți anii, de-atunci încoace. Singura mea consolare a fost faptul că nu mi-am iertat-o niciodată și mă-ntreb dacă viața asta pe care am îndurat-o a fost o pedeapsă suficientă. Dar nu cred, nu există o pedeapsă îndeajuns de mare pentru ceea ce am făcut eu. Sper ca tu să nu afli de acest lucru, pentru că dacă l-ai afla nu m-ai mai iubi, iar eu n-aș putea suporta una ca asta. Mă rog să nu existe Dumnezeu, să nu existe nici Rai, nici Iad, ca tu să nu fi avut de unde să te fi uitat în jos și să fi văzut crimele pe care le-am comis. Și nu mă pot alătura ție în Rai, dacă ești acolo. Când voi muri, sufletul meu va ajunge cu siguranță în Iad. Dar cum ai fi putut tu să nu ajungi în Rai, dragostea mea? Erai deja un înger, încă de pe pământ. Cu tine a fost singura dată din viața mea când am fost fericită, când m-am bucurat că sunt vie, iar tot ce s-a-ntâmplat de-atunci n-a fost nimic mai mult decât praf în vânt. De când zaci sub goliciunea preriei? Au trecut miliarde de ani de când nu te-am văzut. Întreaga lume ar fi putut să dispară și să se ivească din nou în timpul nesfârșit de când ne-am atins ultima oară.

Îmi doresc să te mai pot vedea o singură dată înainte să mor. O parte din mine crede că se va face dreptate – că dacă lumea asta este un loc bun, atunci mi se va da dreptul să te mai strâng în brațe pentru o secundă, în schimbul faptului că te-am pierdut, indiferent ce am făcut în nebunia durerii, indiferent cât de tare mi-am sporit greșelile sau cât de tare le-am înrăutățit de-atunci încoace. M-aș lăsa bucuroasă pradă unei eternități de chinuri, doar ca să te mai văd o singură dată. Dar

e imposibil. O să mor și o să fiu dată uitării, așa cum ai murit și tu. Dar eu nu te-am uitat niciodată, Corin al meu, soțul meu. Am făcut de toate, dar nu te-am uitat niciodată și te-am iubit mereu.

Caroline

Am citit și recitit această scrisoare în săptămânile după ce am găsit-o, până când am învățat-o pe de rost și fiecare cuvânt mi-a frânt puțin inima. Intensitatea regretului și amărăciunii putea întuneca până și o zi însorită. Când simt că pune stăpânire pe mine, când mi se pare c-am absobit prea mult din ea, mă gândesc la Beth. Vinovăția ei n-o va mai urmări de-acum înainte. Nu va mai lăsa regretul s-o macine pentru totdeauna. Lanțul a fost rupt, iar eu am ajutat la ruperea lui. Îmi amintesc asta și-i dau voie acestui gând să mă înveselească, să mă umple de speranță. Nu voi ști niciodată ce a făcut Caroline. De ce și-a luat copilul și a fugit în Anglia, de ce l-a abandonat. Totuși, am observat un lucru în urma lecturilor repetate ale acestei scrisori: nu-l menționează pe fiul ei. Dacă copilul era al ei și tatăl lui fusese Corin, de ce nu-l menționează? De ce nu-i spune lui Corin despre acest fiu? Încerc să-mi explic de ce l-a abandonat. Poate că asta e crima pe care speră ca el să n-o fi văzut, dar care cu siguranță s-a întâmplat înainte de fuga ei din America. Iar abandonul acesta pare inexplicabil, aproape incredibil, dacă te gândești la iubirea pe care i-a purtat-o tatălui copilului. Îmi amintesc de tânăra brunetă de la petrecerea din acea vară – fata căreia Caroline i-a spus Magpie. Părul ei era la fel de negru ca al lui Dinny. Nu voi ști niciodată cu siguranță, dar omisiunea asta din scrisoare trimite într-adevăr cu gândul la o crimă și mă face să mă-ndoiesc de afirmația că suntem rude, pe care i-am făcut-o lui Dinny.

Beth a venit să stea la mine, acum câteva săptămâni. Cred că și-ar dori să mă fi stabilit într-un alt sat, dar pare să se obișnuiască cu ideea. Nu mai evită acest loc.

— Nu te deranjează să vezi casa acolo? m-a întrebat.

Expresiile se schimbă încontinuu pe chipul ei în ultimul timp. Se ivesc și se sparg ca baloanele de săpun. Ceva ce înainte îi ținea trăsăturile încleștate pare să fi dispărut.

Cât despre mine, e posibil să mă stabilesc în altă parte cândva, mai devreme sau mai târziu. Nu aștept, dar trebuie să fiu acolo unde să mă poată găsi. Chiar data următoare când se va întâmpla asta. Și, până la urmă, are motive întemeiate să se întoarcă aici. Îl cheamă mai multe aici decât eu și dorința mea. O mamă, o soră, o nepoată. Cred că Honey mi-ar spune dacă s-ar întoarce.

Fericirea c-o văd pe Beth însănătoșindu-se mă cuprinde de câte ori o privesc. Nu este o vindecare miraculoasă, bineînțeles, dar este mai bine. Acum poate să împartă cu Dinny povara remușcărilor pentru ceea ce s-a întâmplat, nu mai trebuie să se considere singura vinovată de soarta lui Henry Calcott. Adevărul, binele și răul sunt mai difuze acum. N-a luat o viață, doar i-a schimbat cursul. Există chiar și o marjă de eroare, există nuanțe de gri și nu se poate spune clar dacă schimbarea a fost spre bine sau spre rău. Așa că nu e vorba despre o vindecare miraculoasă, dar acum vorbește cu mine despre asta – vorbește despre ce s-a-ntâmplat și, pentru că s-a întors și și-a privit trecutul în față, acum nu o mai roade atât de tare. Eu văd îmbunătățirea, la fel și Eddie, chiar dacă nu m-a-ntrebat nimic despre asta. Cred că nu-i pasă ce anume s-a schimbat, se bucură doar că s-a întâmplat.

Îți trebuie ceva timp să vezi pe cineva altfel, când pentru mult timp te-ai obișnuit să-l vezi într-un anumit fel sau să nu-l vezi deloc. Eu l-am văzut în continuare pe Harry când Dinny mi-a spus să-l văd pe Henry. Și îl văd în continuare pe Dinny așa cum l-am văzut întotdeauna, așa cum l-am iubit întotdeauna. Îmi tot spun că are nevoie de timp ca să mă perceapă altfel, să mă vadă așa cum sunt acum, nu ca pe un copil, o povară, sora mai mică a lui Beth sau cum m-o fi văzând el. Poate că încă n-a venit timpul, dar cred că va veni. A avut loc o dispută legală aprinsă în privința locului de campare al familiei Dinsdale. Dezvoltatorul nu-și dorea un grup de nomazi parcați în grădinile comunale ale noilor sale apartamente. Până la urmă, acea bucată de pământ, împreună cu restul pădurii și pajiștii, i-au fost vândute unui fermier al cărui pământ se unea cu ele și care cunoștea familia Dinsdale de ani întregi. Așa că bucata de teren este tot acolo și

îi așteaptă. Îl așteaptă pe el. Un loc minunat pentru tabără, vara, plin de verdeață și ocrotitor, acum liniștit.

Sper să vină o vară călduroasă. Cu o vreme în care să te coci, o scuză pentru stilul pasiv de viața pe care l-am adoptat. O vreme care s-o umple pe Honey de pistrui, o vreme de făcut înghețată de lămâie pe băț cu fetele lui Susan și Paul, o vreme care să-i înnegrească pielea lui Dinny. O vreme de furișat la iazul artificial, de bălăcit, de înotat și de alungat fantomele. Astăzi am primit un colet mic prin poștă. Înăuntru este o bucată de scoarță de copac, cu desene pe ea. Nu pot distinge nimic din desene, cu excepția numelui de la final – HARRY – cu litere încovoiate, pătrățoase, aproape ilizibile. O iau ca pe o declarație a celui care este acum, a celui care vrea să fie. Și un mesaj fără vorbe din partea lui Dinny, care le-a împachetat și le-a pus la poștă. Că știe unde sunt și că se gândește la mine. Pentru moment, descopăr că sunt fericită și cu atât.

Mulțumiri

Dragostea și mulțumirile mele lui Alison și Charlotte Webb pentru lectura, observațiile și entuziasmul lor nețărmurit de-a lungul anilor; și lui John Webb, care n-a sugerat niciodată c-ar trebui să-mi găsesc o slujbă obișnuită!

Mulțumiri echipei World Watchers din Newbury pentru sprijin, comentarii și tort.

În sfârșit, mulțumirile mele pentru Edward Smith și membrii youwriteon.com, care au citit cartea, au scris despre ea și au recomandat-o: și lui Sara și Natalie de la Orion, care s-au ocupat de ea mai departe.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Roman publicat în treisprezece țări:
S.U.A., Italia, China, Franța, Norvegia, Grecia, Spania, Germania, Polonia, Portugalia etc.

Într-o zi mohorâtă a anului 1905, lady Caroline Calcott dispare în pădure, ducând în brațe un copil abia născut. În prezent, surorile Erica și Beth Calcott, strănepoatele lui lady Caroline, se întorc la moșie pentru a-și lua în primire proprietatea, cu haloul ei de secrete. Așa începe o saga de familie în care se intersectează povești captivante de iubire și de ură, într-un ținut sălbatic, de o frumusețe obsedantă. Cititorul va fi purtat din înalta societate a New York-ului de început de secol XX până în preria nemărginită a Vestului Sălbatic, urmărind destinele unor personaje cu adevărat pasionale.

Vocea editorului Glisând între povestea tragică a lui lady Caroline și viața Ericăi, strănepoata care, într-o iarnă cumplită, încearcă să refacă puzzle-ul, romanul sapă adânc în tema vinovăției, a suspiciunii și a secretelor de familie. Alături de Dinny, băiatul de care e îndrăgostită din copilărie, Erica reușește să dezlege enigmele care au marcat istoria întunecată a familiei Calcott – dar a înțelege nu înseamnă a exorciza.

„O saga care are toate atuurile unui roman de succes: mister, intrigă, istorie și o casă mare și veche, plină de povești."
Amanda Ross, *Radio Times*

„Un roman despre dragoste, ură și compasiune și despre demonii trecutului, care trebuie înfruntați. O lectură palpitantă!"
South Wales Argus

www.all.ro
978-973-724-334-8
9 789737 243348